

МАРК ФРОСТ

СПИСЪКЪТ НА СЕДЕМТЕ

Част 1 от „Артър Конан Дойл“

Превод от английски: Иван Златарски, 1995

chitanka.info

*Единственото, от което Дяволът има
необходност,
е мълчаливото му приемане...
не борба, нито конфликт.
Мълчаливо приемане.*

1.

ПЛИКЪТ

Пликът беше кремав, от велен^[1]. Fino грапав, твърд и без воден знак. Скъп.

Малко смачкан по ъглите и събрал доста мръсотия, защото безшумно го бяха пъхнали под вратата. Докторът не бе чул нищо, макар слухът му да бе остър — нещо, валидно за всичките му сетива.

Цялата нощ бе прекарал в предната стая, беше поддържал огъня, погълнат от трудна за разбиране книга. Преди четиридесет и пет минути бе вдигнал за момент поглед, дочувайки драскащите по пода лапи на дакела на старата Петрович — влачеше я обратно към тежките въздишки сред задушливите пари на варено червено зеле. Докторът бе зърнал сенките им да пробягват под вратата, танцувайки по излъсканите дъски на дюшемето на самия праг. И много добре си спомняше, че тогава не бе имало никакъв плик.

Припомни си дори смътното съжаление, което бе изпитал, че няма по-лесен начин да разбере колко е часът и всеки път се налага да бърка в жилетката си, да изважда часовника и да отваря капака му. Точно по тази причина, винаги когато очакваше да прекара цялата вечер у дома, той оставяше джобния си часовник отворен върху писалището. Времето или по-скоро усещането за безвъзвратно неоползотвореното му изтичане, бе постоянна негова грижа. Така че когато мършавата старица и кучето ѝ бяха минали покрай вратата, той машинално бе погледнал и часовника си: девет и четвърт.

След това отново се бе вгълбил в четивото си. „Разбудената Изида“^[2]. Тази Блаватска наистина е побъркана... още една изкукала руския, също като нещастната Петрович. И все пак да изтръгнеш от корена им тези царисти и да се опиташ да ги пресадиш на английска земя... следваше ли да се учудва, че дъската им започва да хлопа? Не, не, това си е случайно съвпадение: една клета стара мома и една жена,

дъвчеща пура, изпълнена с мания за величие трансценденталистка, не могат да бъдат разглеждани като правило.

Той се върна на фронтисписа, където бе отпечатана снимка на Елена Петровна Блаватска: застинала по сякаш свръхестествен начин, с ясен, пронизващ поглед. Повечето лица някак се свиваха пред зейналия обектив на фотографската камера. Не и нейното — то сякаш я изпълваше. Такаа... Още не знаеше какво да мисли за странната книга пред себе си. „Разбулената Изида“. Осем тома до момента, с недвусмислената заплаха за още продължения, всички с по над петстотин страници — и всичко това само една четвърт от цялото ѝ творчество — един труд, поставил си за цел да погълне и затъмни с едно крещящо отсъствие дори на намек за някаква ирония всяка известна духовна, философска или научна система... казано по-просто, една ревизионистична теория на самото Творение.

Според биографичните бележки под снимката ѝ Е. П. Б. беше прекарала по-голямата част от петдесетгодишния си живот, обикаляйки земното кълбо, за да беседва с един или друг индуски отшелник, но това не ѝ пречеше престорено свенливо да отдаде идеята за книгата си на вдъхновението свише, едва ли не на непрестанния поток покойни великани на духа, материализиращи се пред нея като призрака на Хамлет. Всеки от тези свети хора влизал в главата ѝ и поемал юздите в ръка. Автоматично писане — това според нея бил резултатът. В книгата наистина се забелязваха два коренно различни стила — да, той още се колебаеше дали да ги нарече гласове — но съдържанието си беше цял битпазар от дивотии: загубени континенти, космически лъчи, изчезнали цивилизации, зли предсказания на черни магьосници. Да, наистина, и той използваше подобни идеи в собствените си писания, но, за бога, неговите произведения си бяха проза, а тя предлагаше всичко това като теология.

Потънал в подобни мисли, той вдигна поглед и веднага забеляза плика. Дали го бяха оставили току-що? Може би някакво подсъзнателно действащо сетиво бе доловило движението в мига, в който пликът бе подпъхнат, и бе привлякло погледа му. Не си спомняше да е чул нещо — нито приближаване, нито изпукване на подвито коляно, нито изшумоляване на ръкавица по дърво или хартия, нито отдалечаващи се стъпки, макар прогнилите дъски на стълбите да издаваха всеки посетител като медни фанфари. Нима Блаватска бе

блокирала сетивата му до такава степен? Малко вероятно. Дори в операционната зала, когато от телата на умиращите бликаха какви ли не течности и сякаш оглушително крещяха в ушите му, дори там той долавяше всички звуци около себе си като задрямала котка.

Както и да е... пликът беше факт. И можеше да стои там от... сега бе точно десет часът... от четиридесет и пет минути. Макар да не бе изключено куриерът да го бе оставил току-що и още да стоеше отвън, без да помръдва.

Докторът се вслуша за някакви признаци на живот, съзнавайки, че сърцето му тупка по-бързо. Усещаше тръпчивия ирационален привкус на страха. Не че му бе непознат. Той безшумно изтегли от поставката за чадъри най-здравия си бастун, прихвана го по-удобно в ръка и готов да нанесе удар с чепатата здрава дръжка, отвори вратата.

Това, което видя, или по-скоро не видя под примигващата светлина на газовата лампа в коридора, щеше да продължи да го занимава в близкото бъдеще: едновременно с нахлуването на въздуха, увлечен от рязкото отваряне на вратата навътре, някаква сянка отскочи назад със скоростта, с която изчезва от масичката черната копринена кърпичка на фокусник. Или поне така му се стори в момента.

Коридорът беше пуст. Сетивата му не регистрираха никакви следи от нечие скорошно присъствие. Наблизо се чуваше стърженето на ненастроена цигулка, някъде в далечината се разнасяше пресекливият плач на измъчвано от колики бебе, смесен с чаткането на копита по паважа.

„Тази Блаватска явно ми е влязла под кожата — помисли той, — и си го заслужавам, щом я чета след мръкване.“

— Колко съм уязвим — прошепна на глас той, докато се връщаше в стаята си. После заключи вратата, остави бастуна и насочи вниманието си към фактите.

Фактът всъщност беше един-единствен: квадратен плик, без надпис. Той го вдигна срещу светлината, но хартията бе плътна и изобщо не прозираше. Иначе пликът изглеждаше съвсем обикновен.

Той се пресегна към докторската си чанта, извади остър ланцет и с хирургическа прецизност, характерна дори за най-обикновените му действия, прободде и разряза плика. Един-единствен лист от велен, малко по-тънък от онзи, използван за плика, гладко се плъзна в ръката му. Върху него нямаше никакъв отличителен знак или монограм, но

нямаше никакво съмнение, че подобни листове се използват за кореспонденция само от благородник... или може би от благородничка? Беше сгънат веднъж, а ръбът бе пригладен. Той го разтвори и прочете следното:

Господине,

Присъствието Ви е необходимо по изключително важен въпрос, отнасящ се до измамите, на които стават жертва хората по време на спиритически сеанси. Известно ми е съчувствието, с което се отнасяте към жертвите на подобни действия. Помощта Ви може да се окаже безценна на онзи, който не може да Ви разкрие името си тук. Умолявам Ви като вярващ човек и човек на науката да откликнете на молбата ми без забавяне. Залогът е един невинен живот. Утре вечер. 8:00. Чешир стрийт 13.

Бог да Ви благослови.

Най-напред почеркът: печатни букви, чист, прецизен, дело на образована ръка. Добре изписани думи, здраво стискано перо, твърда ръка, очевидна настойчивост, макар и без следи от бързане. Писано преди по-малко от час.

Това в никакъв случай не бе първото подобно послание, което получаваше. Решимостта на Доктора да разобличи цялата отвратителна пасмина на медиумите измамници, бе добила популярност сред благодарните членове на лондонското общество. Той не беше обществена фигура, в никакъв случай не търсеше обществено признание и дори правеше възможното напълно да се скрие от погледа на обществото, но слуховете за делото, на което се бе посветил, стигаха до ушите на нуждаещите се. Да, молбата може и да не бе първата, но определено бе най-отчаяната.

По листа не се долавяха следи от парфюм. Изразите бяха лишени от цветистост. Ръката бе така анонимна, както и хартията. Явно бе само, че подобна анонимност е обичайна практика за лицето.

Трябва да е жена, заключи той: обезпечена, образована, уязвима от евентуален скандал. Омъжена или в родствена връзка с някой

високопоставен. Интересуваща се от спиритизма. Всички белези на човек пострадал, или застрашен скоро да пострада финансово.

„Невинен.“ Съпруг или дете. Нейно.

Даденият адрес беше в Ийст Енд, недалеч от Бетнал Грийн. Долнопробно място, където една аристократка не би следвало да се появява. За човек като него, който рядко се терзаеше от тръпката на съмнението, отговорът беше повече от ясен.

Преди да се вгълби отново в Блаватска, доктор Артър Конан Дойл си напомни, че трябва да почисти и зареди револвера си.

Беше Коледа на 1884 година.

Апартаментът, в който Дойл живееше и работеше, заемаше втория етаж на стара сграда в един работнически квартал на Лондон. Обстановката беше семпла — дневна и малка спалня, обитавани от скромни, но уверени в себе си хора с ограничени средства. Роден, а сега вече и практикуващ лечител, дипломиран хирург, приближаващ двайсет и шестте и вече влязъл в онова братство, чиито членове вършат делото си с упоритост и постоянство, макар непрестанно да съзнават собствената си смъртност.

Лекарската вяра в непогрешимостта на науката му бе вродена, макар да бе крехка и неведнъж помрачавана от неуспехи. Макар да се бе откъснал от католическата църква още преди десетилетие, у Дойл продължаваше да мъждука глад за вяра: но според него науката и само науката бе призвана да докаже емпирично съществуването на човешката душа. Той искрено вярваше, че пак науката ще го изведе до по-високите върхове на душевното прозрение, но това чувство съжителстваше по един странен начин с дивия, нематериално ефирен подтик да разкъса булото на реалността, за да запали искрата на едно сливане с мистичното и да открие, че смъртта е само начало на един по-възвишен живот. Този стремеж бродеше в съзнанието му като призрак. Той никога не бе споменавал за това пред никого.

За да усмири това си желание, той се захвана да чете Блаватска, Емануил Сведенборг и цял куп други словоохотливи мистици; бродеше из забутани книжарнички в търсене на рационално доказателство, подлежащо на проверка, в надежда да открие потвърждение, което да може да пипне с ръка. Започна да посещава

сбирките на Лондонското сдружение на спиритистите. Захвана се да открива медиуми, гадатели, екстрасенси, започна да провежда собствени сеанси, зачести посещенията си по домове, където уж мъртвите продължавали да се появяват. Но каквото и да правеше, Дойл не отстъпваше от трите си основни принципа: наблюдение, прецизност и дедукция — това бяха крайъгълните камъни, върху които изграждаше собствената си концепция за самопознание. В допълнение на това той записваше находките си по клиничен маниер, само за себе си, без заключения, като преамбюл към едно по-величаво дело, чиито очертания щяха да му се изяснят с времето.

Със задълбочаване на изследванията му бушуващата в него борба между наука и душевност — тези две непримирими полярности, ставаше все по-бурна и разкъсваща. Той прекрасно съзнаваше каква е участта на онези, които се предават: на едната страна се намираха блюстителите на морала, укротителите на двата изправени на задните си крака лъва на Църквата и Държавата — тези заклетни врагове на всяка промяна — мъртви отвътре, но отказващи да легнат мирно в земята; на другия полюс бяха душевните развалини, затворените по лудници клетници, покрити с душевна кир, но с поглед, пламнал от екстаза на единението с илюзорната перфектност. Той не искаше да прекара разделителна линия между тези две крайности и знаеше, че пътят на човешкото съвършенство — път, който той имаше амбицията да е избрал — лежи точно между двете. И се надяваше, че ако науката се окаже неспособна да го преведе по този път, тя поне ще се окаже в състояние да му помогне сам да го намери.

Тази му решимост доведе до два неочаквани резултата: първо, когато желанието му да разследва нещата го сблъскваше с някаква измамна схема, разработена с користна цел от мошеници, решили да се възползват от хорската слабост — било на ума, било на сърцето — той без никакво колебание разобличаваше извършителите. Подли и долни създания, тези мошеници по правило се оказваха от криминалните среди и разбираха единствено от езика на насилието: груби ругатни, преобръщане на маси, заплахи за физическа разправа... често вкарвани в действие. По настояване на свой приятел от Скотланд Ярд и най-вече след неотдавнашното разобличаване на преоблечен циганин, по време на което атаката с кинжал едва не му бе дала сведения от първа ръка за

Великото отвъдно, в последно време Дойл бе започнал да носи револвер.

Второ, разкъсан от тези противоречиви импулси — жаждата да вярва и необходимостта да даде истински основания на тази вяра — Дойл се измъчваше от чисто човешката нужда да отреагира на напиралците в него подтици. Той намери решението, като се захвана да пише, изразявайки лишението от каквато и да било форма вътрешно докосване до онзи потънал в здрач аморфен свят в конкретната форма на написания ред. Крайният продукт бяха разкази за измеренията на мистичното, ужасяващи описания на злодеянията на коварни лица, опитали се да приведат в действие пъклени планове, но сблъскали се с решени на всичко мъже от света на знанието и светлината — да, такива като него! — които не се бояха да навлязат в мрака, които знаеха какво ги очаква и може би именно затова бяха малко безразсъдни.

Служейки на тази идея, Дойл за последните няколко години бе написал четири ръкописа. Първите три бяха предложени с необходимото уважение на поредица издателства, където бяха единодушно отхвърлени и му бяха върнати, и той ги прибра на дъното на скрина, който си бе донесъл от Южните морета. В момента очакваше реакцията на последното си съчинение — един вълнуващ приключенски разказ, озаглавен „Тъмното братство“ — труд, който той смяташе за напълно завършен и достоен по ред причини, не на последно място между които беше трескавото му желание да се издигне над тресавището на бедността.

А колкото до физическия му облик, напълно достатъчно е да се каже, че Дойл бе на нивото на задачите, които сам си бе поставил: здрав, атлетичен, лишен от суетност, но способен да се почувства неудобно, когато ограничените средства му налагаха да се изправи със замърсена яка пред по-добре облечени от него.

Беше се сблъсквал с порока достатъчно често, за да се проникне от разбиране за коварството на неговите клопки и да може да ги избягва сам. Не обичаше да се самоизтъква и предпочиташе повече да слуша, отколкото да говори. Беше склонен да очаква почтено отношение от страна на другите, но посрещаше разочарованията без възмущение или изненада.

Нежният пол събуждаше в него разбираем и напълно естествен интерес, но понякога и едно усещане за уязвимост, някаква странна

нерешителност, оказала се единственото слабо място в твърдата му като гранит натура. Тази му особеност не му бе донесла повече притеснения от онези, на които е обречен всеки млад мъж, тръгнал да търси любовта. Но както скоро щеше да установи, тя щеше да стане причина за много по-сериозни изпитания.

[1] Фина качествена хартия, имитираща пергамент. — Б.пр. ↑

[2] Египетска богиня, сестра и съпруга на Озирис. — Б.пр. ↑

2. „ЧЕШИР СТРИЙТ“ 13

Тринайсети номер на Чешир стрийт се намираше в центъра на редица жилища, толкова паянтови, сякаш бяха издигнати от карти за игра. Четири стъпала извеждаха до забележимо наклонена надясно входна врата. Самата сграда още не можеше да бъде обявена за пълна развалина, но денят, когато и това щеше да стане, едва ли се намираше в далечното бъдеще. Външният ѝ вид не издаваше никаква скрита опасност. Всъщност външният ѝ вид не издаваше нищо.

Дойл оглеждаше къщата от отсрещната страна на улицата. Беше пристигнал един час по-рано, отколкото пишеше в писмото. Здравчаваше се, пешеходците намаляваха. Той се криеше из сенките и чакаше, наблюдавайки къщата през малък далекоглед. Надяваше се присъствието му да остане незабелязано.

Бледа светлина на газова лампа осветяваше отвътре завесата на гостната. Вече два пъти в течение на изтеклия четвърт час някакви сенки минаваха между източника на светлина и дантелената завеса. Веднъж тя се помръдна, появи се ръка и тъмно, едва различимо мъжко лице изучаващо огледа улицата, после се скри.

В 7:20 ниска тантуреста фигура, увита в тъмни шалове, се появи в началото на улицата, изкачи стълбите, методично почука три пъти, направи пауза и чукна още веднъж. Беше висока метър и петдесет, тежеше към деветдесет килограма, главата и лицето бяха скрити от студа. Носеше високи обувки. Жена. Дойл повдигна далекогледа до очите си... обувките изглеждаха нови. Вратата се отвори и жената влезе. Дойл не видя нито вътрешността на къщата, нито кой е отворил.

Пет минути по-късно в полезрението му изтича момче, насочи се директно към вратата и повтори същото почукване. Беше облечено в одърпани дрехи — явно уличен хлапак — и носеше обемист пакет с неправилна форма, загънат във вестник и пристегнат с връв. Преди Дойл да успее да фокусира далекогледа върху пакета, момчето също влезе.

Между 7:40 и 7:50 пристигнаха две двойки, първата пешком. Семейството явно беше бедно, работническо. Жената имаше нездрав вид и бе в напреднала бременност, а мъжът бе як, скроен за тежка работа и видимо се чувстваше неудобно в онова, което според Дойл беше най-добрият му костюм. И те използваша кодовото почукване. Далекогледът му позволи да види как докато чакат, мъжът гълчи за нещо жената, а тя примирено е забила поглед в земята. Не можа да разбере какво ѝ каза — опитът да чете по устните му разкри само думите „Денис“ и „Че... по...“. Чепо? После влязоха и това бе всичко.

Втората двойка пристигна с карета. Не прост файтон с две колела и капра, а частна карета, тапицирана с тъмна кожа, със стоманени спици на колелата, запрегната с чудесен дорест кон. Съдейки по пяната, избила на жребеца, бяха пътували с висока скорост от четиридесет и пет минути до един час. И тъй като дойдоха от запад, това означаваше, че живеят в района на Кенсингтън, под Риджънтс парк.

Кочияшът слезе и отвори вратичката. Униформата му и достолепните маниери напълно се покриваха с впечатлението, което създаваше: потомствен прислужник, около петдесетте, набит и суров. Първо се появи младеж — слабичък и блед, олицетворение на представата за студент в университет за привилегировани, точно от онази категория хора, които Дойл не харесваше. Натруфен с копринено шалче върху жабото и нагизден с филцова шапка, той или идваше направо от някакъв прием, или сериозно бе надценил официалния характер на мероприятиято, което ги очакваше. Безцеремонно измествайки кочияша встрани, той подаде ръка на спътничката си да слезе.

Тя беше облечена изцяло в черно и бе висока колкото младежа. Фигурата ѝ бе гъвкава, а формите изкусителни. Изглеждаше под влиянието на силна емоция. Бонето на главата и шалът придаваха на лицето ѝ нежен овал, а известната прилика в чертите накара Дойл да предположи, че е сестра на младежа, две-три години по-голяма от него. Последното заключение не беше особено сигурно, защото Дойл ги зърна само за малко, тъй като младежът бързо отведе под ръка девойката до вратата. Той почука по обикновения начин — сигналът очевидно не им беше известен. Докато чакаха, младежът явно продължаваше нещо да ѝ натяква — може би се опитваше да ѝ обърне

внимание в какъв квартал са се озовали. Създаваше се впечатление, че той я придружава въпреки желанието си, но независимо от привидната ѝ крехкост, погледът в очите ѝ показваше, че волята ѝ е по-силна.

Жената неспокойно огледа улицата. „Това е авторът на писмото — схвана Дойл, — и се безпокои къде ли съм.“ И точно когато беше готов да се отпрати към тях, вратата се отвори за пореден път и къщата ги погълна.

Върху пердето на гостната заиграха сенки. Използвайки далекогледа, Дойл видя как мургавият мъж, когото бе зърнал за миг да наднича зад пердето, поздрави девойката. До него стоеше бременната жена, която пое шапката на брата и шала на сестрата. Тъмносикият кимна сдържано, показвайки, че трябва да влязат във вътрешната стая. Всички последваха първата жена и се скриха от погледа на Дойл.

„Тя не се държи като дълбоко скърбяща — заключи Дойл. — Скръбта пречупва човек. Това, което движи тази жена, е страхът. И ако Чешир стрийт 13 е клопка, тя охотно влиза в нея.“

Прибра далекогледа и пипна за кураж револвера, после изостави наблюдателния си пункт и прекоси улицата към кочияша, който небрежно се бе облегал на каретата и палеше лула.

— Извини ме, друже — проговори Дойл, изобразявайки на лицето си приятелска и леко притеснена усмивка. — Тук ли е мястото, където дават спиритическото представление? Казаха ми номер тринайсет.

— Не мога да ви кажа, сър. — Безизразен глас, който не издава нищо. И вероятно няма какво да издаде. А може би казва истината.

— Но това не беше ли лейди... а, как се казваше... и брат ѝ... ама да, разбира се, ти трябва да си им кочияшът, нали? Сид ли беше?

— Тим, сър.

— Вярно... Тим. Не си ли спомняш, една събота ни взе двамата с жена ми от гарата?

Мъжът погледна Дойл с известно неудобство. Явно не желаше да проявява открито недружелюбие.

— В Топинг ли беше?

— Разбира се, в Топинг. Поканиха ни на...

— На опера.

— Точно така, на опера... Миналото лято. Хайде, Тим, честно... забравил си ме, така ли е?

— През лятото лейди Никълсън има гости непрекъснато — опита да се извини Тим. — И най-много идват за операта.

— Такаа, я да опитам сега да си спомня... Беше ли брат ѝ тогава в имението, или беше в Оксфорд?

— Кеймбридж. Мисля, че беше там, сър.

— Да, да... май започвам вече да си спомням. Все пак бил съм в Топинг само веднъж. — „Стига толкова — спря се Дойл. — Поставям на изпитание късмета си.“ — Май всички обичаме операта, а, Тим?

— Аз ли, сър? Нее... не е по моята част. Аз си падам по пистата.

— Хубаво, хубаво. — Поглед към часовника. — Я виж, то станало осем. Трябва да влизам. Е, хайде, всичко хубаво. Дано не ти е студено.

— Благодаря ви, сър — отвърна Тим, може би наистина благодарен за проявената загриженост, а може би изпитващ облекчение, че Дойл най-сетне си тръгва.

Дойл бавно заизкачва няколкото стъпала. Лейди Керълайн Никълсън — името ѝ само изплува в паметта му. Свекър ѝ — високопоставена фигура в правителството. Наследствена титла. Топинг е имението на предците ѝ... някъде в Съсекс.

Така, как сега да почука? Тайният сигнал: три пъти, пауза, после четвърто почукване. Нека първо някой отвори, после ще решава. Той вдигна бастуна си, но още преди да докосне с него вратата, тя се отвори сама. Дори не чу резето да се отмества. Може да не е била затворена добре... с това изметване. Почувства, че го лъхва някакво течение.

Влезе. Вестибюлт беше тъмен и някак безутешен, голите дъски под краката му явно не познаваха килим. Отляво, отдясно и право срещу него се виждаха затворени врати. Малко по-нататък имаше вътрешно стълбище, чиито стъпала стърчаха като болни зъби. Дъските под краката му простенваха при всяка негова стъпка. След три такива предпазливи стъпки отворената зад гърба му външна врата шумно се затръшна. Този път отчетливо се чу как резето щраква. Дойл се опита да се убеди, че обяснението е в моментен порив на течението. Трябваше да приеме, че силата му е била достатъчна да предизвика и спускането на резето.

Само че пламъкът на свещта на масата, който единствен го отделяше от мрака нататък, не бе трепнал. Дойл прекара ръка над

пламъка и той се раздвижи. В следващия миг забеляза оставената до свещта стъклена купа, в която плуваха ебонитовочерни отблясъци от трепкащата светлина.

Отворът на купата беше широк колкото двете му длани. Стъклото бе плътно, тъмно и богато украсено с някакъв мотив. Прекара пръст по някакви конични рога, явно украсяващи високо вдигнатата глава на животно. Може би някаква ловна сцена? Погледът му се премести върху тъмната, влажна и сякаш овъглена маса, която потрепваше в купата — повърхността ѝ бе на люспи и почерняла, разнасяше се противна остра миризма. Преборвайки се с инстинктивното си отвращение, Дойл беше готов да мушне с изследователска цел пръст в гъстата течност, когато влажно избълбукване под повърхността ѝ му разкри, че това не е инертна маса. Купата започна да вибрира и се затресе по плота на масата. „Добре, добре, ще се върнем по-късно на теб“ — помисли той и отстъпи.

Откъм вратата непосредствено пред него се разнесоха слаби гласове: тихи, ритмични, почти музикални, някак в ритъм с подскачащата по масата купа, може би предизвикали я по някакъв начин. Не, това не беше песен, по-скоро някакво припяване с неразбираеми думи...

Вратата отдясно се отвори. Там стоеше момчето, което бе видял да влиза. То го гледаше без никаква изненада.

— Дойдох за сеанса — проговори Дойл.

Момчето сбърчи вежди и изпитателно го огледа. Сега му се видя по-възрастно или по-скоро дребно за възрастта си. Да, определено беше доста, доста по-възрастно. Лицето му бе изплескано с мръсотия, над ушите му бе нахлупена шапка, но нито шапката, нито мръсотията можеха напълно да скрият сбърчените му вежди и присвитите му очи. Това лице си беше направо плетеница от бръчки. А в безстрастно гледащите очи вече не се виждаше нищо детско.

— Лейди Никълсън ме очаква — допълни уверено Дойл.

Изражението на момчето само за миг трепна от мигновено извършена преценка, после очите му станаха безизразни... сякаш някой ги бе изпразнил от изражение. Дойл изчака десет дълги секунди: чакаше всеки миг момчето да се катурне настрани — може би ставаше дума за лек припадък — готов да се пресегне и да го прихване... но в следващия миг съзнанието му се възвърна. То разтвори вратата широко

и вдървено се поклони, явно показвайки на Дойл, че може да мине. „Епилептик, с явно обременено детство, забавен от недояждане растеж, може би няма. По улиците на Ийст Енд могат да се намерят пълчища подобни нещастници — мина малко безсърдечно през главата на Дойл. — Купуват се и се продават за по-малко от монетите в джоба ми.“

Дойл мина покрай момчето и влезе в гостната. Напевните гласове вече се разнасяха малко по-отчетливо и идваха от помещението зад затворената плъзгаща се врата пред него. Той чу вратата зад гърба му да се затваря, обърна се и видя, че момчето го няма. После тихо пристъпи напред, но в мига, в който се приближи до отсрещната врата, гласовете зад нея стихнаха и остана да се чува само едва доловимото съскане на газовите лампи.

И в този момент вратата се отвори. Момчето стоеше от другата страна и му направи жест да мине. В изненадващо просторната стая зад него сеансът набираше скорост.

Началото на съвременното спиритуалистично движение е свързано с една измама. На 31 март 1848 година в дома на семейство Фокс — най-обикновени хорица от Хайдсвил, Ню Йорк — започва да се разнася тайнствено почукване. Звучите продължават месеци наред, но само когато двете дъщери на семейството — девойки в предпубертетна възраст — се намират в една и съща стая. През следващите няколко години сестрите Фокс натрупват състояние от избухналия в национален мащаб истеричен интерес към тях: те издават книги, провеждат публични сеанси, предприемат лекционни турнета, общуват без притеснение със знаменитости. И едва в края на своя живот Маргарет Фокс признава, че всичко е било най-обикновена измама, основаваща се на все по-усложняваща се система домашни фокуси. Но вече било късно да се заглуши vox populi^[1], който ясно изразявал обществената нужда от провеждане на автентични експерименти със свръхестественото. Първенството на Науката пред поръждасалите устои на Църквата вече било създадо онази удобна леха, в която Спиритуализмът пунал жилавите си корени.

Целта на движението била пределно ясна: потвърждаване съществуването на светове отвъд физическия чрез директна

комуникация с духовете посредством медиуми — индивиди, способни да се настроят към по-високите честоти на безтелесния живот. Схемата била ясна и по принцип една и съща: след като откриел и развиел специалната си способност, медиумът завързвал „познанство“ с дух водач, а той започвал да играе ролята на обслужващ космическото гише „Загубени вещи“. Понеже повечето клиенти на медиума обикновено били родственици на неотдавна пренесли се в отвъдното, те рядко проявявали по-специален интерес от това да се убедят, че скъпите им покойници успешно са пристигнали на другия бряг на Стикс. Задачата на духа водач била да измъкне доказателство за автентичността на връзката с леля Мини или бате Бил, като направи публично достойние някоя интимна шега, известна само на опечалените и потърпевшия.

И в отговор на тези простички въпроси потичал цял поток информация, предавана чрез серия почуквания по масите. Поизпечените медиуми можели да влязат в транс, по време на който духът водач поемал контрол над гласовите струни на посредника и възпроизвеждал гласа на покойния с поразяваща точност. По-малко били притежаващите действително изумителния талант да изпускат големи обеми млечнобяла лепкава пара през кожата, устата или носа си — субстанция с всички външни характеристики на дима и нито едно от свойствата му: тя не се разсейвала, нито се влияела от атмосферните условия и по-скоро играела ролята на триизмерна *tabula rasa*^[2], способна да превъплъти всяка идея. Да, едно било да чуеш леля Мини да чука по масата, и съвсем друго тя пред очите ти да се материализира в недрата на аморфната мъгла. Странната материя била наречена ектоплазма. Била фиксирана на снимки безброй пъти. Но никога не била убедително развенчана.

Но не само обърканите и опечалените систематично търсели услугите на медиуми. Зад техните орди пристъпвали две други групи заинтересовани лица. Били задвижвани от сходни мотиви, но с диаметрално противоположни цели, и между тях минавала ясна демаркационна линия: едните били търсачи на светлина, а другите — поклонници на мрака. Дойл например вярвал, че ако някой успее да се извиси и проникне в съответната сфера на знанието, ще разкрие вечните загадки на здравето и смъртта. Той лично се захванал да проучи подробно документирувания случай на някой си Ендрю Джексън

Дейвис — неграмотен американец, роден през 1826 година — който още по време на пубертета развил способността да диагностицира чуждите заболявания с помощта на вътрешно зрение, възприемайки човешкото тяло като прозрачно, в което органите висели като източници на светлина с даден цвят, а тяхната яркост и наситеност били индикация за това дали са здрави, или обратно. В този талант, според Дойл, човек можел да зърне гения на медицината.

От друга страна, поклонниците на мрака желяели да разкрият извечните тайни за собствена изгода — представете си пионерите на електромагнетизма да решат да използват откритията си само за себе си. За нещастие (както на Дойл му предстоеше да се убеди на собствен гръб) тази група била много по-сплотена от първата и била извървяла много по-дълъг път, за да се приближи максимално до осъществяването на заветната си цел.

В същата нощ и по същото време, на по-малко от една миля от събитията, които предстоеше да се случат на Чешир стрийт 13, една бедна и окаяна уличница излезе залитайки от кръчмата на Мартър Скуеър. Коледният ден се бе оказал успешен, но пък няколкото монети, които бе успяла да припечели за услугите, които можеше да предложи, бяха бързо похарчени, за да угасят изгарящата я жажда.

Животът ѝ зависеше от желанието, събудено от изпития долнопробен джин в слабините на нещастници като нея, внушили си, че имат нужда от малко ласка и потърсили я в трите минути бързо сношение наред вонящата странична тъмна уличка. Хубостта ѝ отдавна бе повехнала и тя беше напълно неотличима от многото като нея, излезли в лондонската нощ.

Дали беше била в китното селце най-скъпото за родителите си и най-красивото момиче? Как ли бяха блестяли очите ѝ, когато бе разтворила крака пред селския ерген, омаял я с обещания за бляскав живот в града? Беше ли дошла тук с тази надежда? Или сладките мечти за мъничко щастие бяха умрели заедно с умиращите от алкохола клетки на тялото ѝ? А може би бе забравила всичко с едно-единствено осъзнаване на сполетялата я катастрофа, пречупило волята ѝ като глинена лула.

Студът я хапеше през изпокъсаното палто. Смътна мисъл мина през главата ѝ, че зад заскрежените прозорци, покрай които минава, има семейства, насядали на Коледната трапеза. Дали бе истина това, или само спомен от някоя полузабравена коледна картичка? Образът избледня, изтласкан от мисълта за мизерната стая, която споделяше с още три като нея. Перспективата да се наспи я оживи — краката ѝ безчувствено я понесоха напред и без да си го помисля ясно, тя взе решение да мине направо за Олдгейт, покрай запустялото място недалече от Комършал стрийт.

[1] Глас народен (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Чиста дъска (лат.) — в преносен смисъл съществуващо в оригиналния си вид, преди да е променено чрез добавяне на нещо. — Б.пр. ↑

3.

ИСТИНСКИЯТ ЛИК

Лейди Никълсън първа забеляза изправения в рамката на вратата Дойл. Той разбра, че го е познала по изчервяването ѝ, изчезнало веднага, за да не се издаде. „Съобразителна е — помисли той, — но със склонност към прибързване. И има най-красивото лице, което някога съм виждал.“

В центъра на стаята имаше кръгла маса с белезникава покривка. Светлината идваше от два настенни свещника, поставени в посока изток-запад. Стените се губеха в полумрака. Въздухът беше пропит с тежката миризма на пачули^[1]. От време на време се дочуваше сухото изпращяване на статичен електрически разряд. След малко зрението му се адаптира и на фона на тежките драперии, увиснали по невидимите стени, Дойл различи, че край масата седят шестима и се държат за ръце. Вдясно от лейди Никълсън бе брат ѝ, бременната прислужница седеше отдясно на него, следваше онзи, когото Дойл бе сметнал за неин съпруг, до него бе Мургавия от прозореца и накрая самият медиум, хванал с дясната си ръка лявата ръка на лейди Никълсън. Медиумите имат склонността да заимстват театралните си ефекти от църковната практика: пушек, полумрак, тържествена атмосфера и неразбираем брътвеж. Точно тази група бе източникът на монотонното припяване, което бе дочул: медиумът задаваше напевен въпрос, а групата също така напевно му отговаряше. Смисълът бе да се създаде подходяща атмосфера на напрегнато очакване.

Очите на медиума бяха затворени, главата ѝ бе отметната назад, така че лицето бе обърнато към тавана, разкривайки дебелите гънки плът около шията. Това бе възникската дебела жена с новите обувки. Беше се освободила от шаловете си. С течение на годините Дойл беше започнал да води картотека на практикуващите в града медиуми — онези, които си вярваха, и шарлатаните. Тази жена той не познаваше. Беше облечена в черна вълнена рокля — нито евтина, нито екстравагантна — с бяла яка, широка като лигавче, и ръкави, закопчани

на китките. Лицето ѝ беше безкръвно и посипано с бенки. Гръдният ѝ кош бурно се повдигаше в бърз ритъм. Всеки миг можеше да изпадне в транс... или да започне да го симулира.

Лейди Никълсън беше поруменяла, а кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели. Тя силно трепваше при всяко стискане от страна на медиума. Честите успокоителни погледи, които брат ѝ ѝ хвърляше, подсказваха, че той не е човек, който може да се вживее в игра като тази. Дойл бе заподозрял това по сардоничния му външен вид.

Начинът, по който бременната прислужница бе обърнала глава към тавана, говореше, че тя е готова сляпо да повярва на всичко, което може да се случи. Дойл спря поглед върху профила на мъжа ѝ и обърна внимание, че той наблюдава медиума с присвити очи... дали това бе израз на трескаво очакване, или на гняв?

Едва сега Дойл обърна внимание на Мургавия. Очите му сякаш пронизваха въздуха, който ги разделяше. Обсидиановочерни, те блестяха като два скъпоценни камъка, поставени в дълбоките очни кухини. Изпитите бузи имаха цвета на полиран тик и бяха посипани с белези от шарка до издължената челюст и брадичката под нея. Устните бяха като бръсначи. Изражението в очите му бе трескаво, но неразгадаемо. Той пусна ръката на седящия вляво от него и я протегна към Дойл със събрани пръсти и отделен палец.

— Присъедини се към нас! — прошепна тези думи, но гласът му се чу отчетливо.

Мъжът премести поглед от Дойл към момчето, което послушно се обърна към него. Двамата сякаш си казаха нещо безмълвно. Момчето вдигна ръка и хвана Дойл. Пръстите му бяха грапави и докосването до тях — неприятно. Дойл позволи на момчето да го въведе в стаята, а в главата му напълно необяснимо се появи мисълта „Ти сега си на друго място“.

Момчето го заведе до незаетия стол между двамата мъже. Братът на лейди Никълсън недоумяващо вдигна поглед, сякаш появата на Дойл се бе оказала онзи допълнителен фактор, който прави ситуацията напълно непонятна.

Дойл пое предложената от Мургавия ръка със своята дясна ръка и седна на стола. Мъжът отляво го сграбчи за лявата ръка и силно я стисна. Дойл погледна седящата точно срещу него лейди Никълсън и видя жена, чиято защитна обвивка от съдържани обноски и вежливост е

безцеремонно разкъсана от тревожната атмосфера в тази стая. Тя изглеждаше като току-що събудила се, за да установи, че е потънала в кипежа на живота. Това сякаш осветяваше отвътре невероятната ѝ красота. Аквамаринените ѝ очи танцуваха в калейдоскопичен танц, бледите ѝ бузи бяха поруменели. Изненадващо за себе си Дойл установи, че може да се дистанцира от околната обстановка достатъчно, за да забележи, че не си е сложила грим. Устните ѝ безмълвно прошепнаха „Благодаря“ и Дойл почувства как сърцето му неволно спира и се преобръща. „Моето сърце“ — отбеляза той с клиничен интерес.

Връзката между тях бе безцеремонно прекъсната от чужд глас:
— Тази нощ има непознати.

Гласът беше мъжки и излизаше от голям кръгъл гръден кош. Беше гладък като камъните в студен планински поток, но в него се долавяше тънка, прелъстителна модулация.

— Всички са добре дошли.

Дойл се обърна към медиума. Очите на жената бяха отворени, гласът излизаше от нейното гърло. На Дойл му се стори, че за времето, откакто я бе погледнал за последен път, лицето ѝ бе претърпяло забележима промяна — то вече не беше кръгло, а някак по-грубо, по-квадратно и по-мъртвешко. Очите блестяха с неподвижния блясък в погледа на земноводно, а устата ѝ леко се бе изкривила в похотливата усмивка на сладострастник.

Забележително изпълнение! Въпреки значителния си опит Дойл можеше да си спомни само за още два други документирани случая на подобно явление при медиуми в транс — физиологична трансмогрификация — а сам той за първи път ставаше свидетел на такова нещо.

Тежкият поглед на медиума лениво се премести по масата, прескачайки Дойл, който долавяше колко силно трепери ръката на мъжа отляво. Медиумът прехвана погледа на брата, докато накрая той не издържа и наведе очи като засрамено куче. Тогава медиумът погледна сестрата.

— Ти... имаш нужда да те вода.

Устните на лейди Никълсън се разтрепериха. Дойл изобщо не бе уверен, че тя ще може да отговори каквото и да било, но в този момент се обади Мургавия до него:

— Всички ние смирено очакваме да ни поведеш и бихме желали да ти изразим благодарността си за посещението ти. — В гласа му се долавяше леко съскане, като от повредена гласна струна. Акцентът беше чуждестранен... може би средиземноморски, но Дойл се затрудняваше да го определи по-точно.

Значи този човек беше така наречения амануент — връзката на медиума с клиента. Тези хора обикновено бяха организаторите на подобни операции. Те култивираха в себе си истинска вяра в съществуването на отвъден свят и това определено беше най-добрата им реклама. От тях започваше и самата измама: един готов на всичко продавач използваше услугите им, а те нямаха представа за цената им. Навремето един човек от Глостър му бе казал следното, разказвайки за способностите на иначе слабоумния си син: „Когато предлагат да ти отворят прозорец към другия свят, трябва да си готов да пожертваш няколко тухли“.

Така, екипът започваше да се изяснява: медиум, посредник, момче за всичко, прислужница — бременна за по-пълна емоционална правдоподобност, як съпруг за в случай, че се наложи използването на сила... Можеше да има и други, които чакаха да се намесят, ако потрѣбва. А лейди Никълсън беше набелязаната жертва. Не съвсем непредпазлива — нали бе пратила на Дойл бележката — но достатъчно нещастна, за да не се пребори с опасенията си. Сега оставаше да се види как ще реагира групата на неочакваната поява на Дойл... макар че появата му май не беше неочаквана.

— Всички сме създания от светлина и душа — както ние тук, така и вие във вашия физически свят. Животът е живот, животът е един, животът е съзидание. Ние ценим живота и светлината у вас, вие също трябва да ги цените у нас. Ние тук всички сме едно цяло и ви желаем хармония, божията благословия и вечен мир. — Думите бяха изстреляни от медиума така, сякаш представляваха стандартно и неведнъж практикувано предисловие, после тя се обърна към Мургавия и вежливо кимна в знак, че процедурата може да започне.

— Духът ви приветства. Духът долавя вашето нещастие и желае да ви помогне с каквото може. Обърнете се към него директно — каза Мургавия на лейди Никълсън.

Борейки се с неочаквано появилата се в нея дълбока неувереност, лейди Никълсън не отговори, сякаш усещайки, че задаването на

първия въпрос е равностойно на отказ от досегашните ѝ вярвания.

— Можем да си вървим, можем да си вървим — наведе се към нея брат ѝ.

— Започни с твоя син — неочаквано проговори медиумът.

Тя трепна, вдигна глава и погледът ѝ изведнъж се фокусира.

— Дошла си да ме попиташ за сина си.

— О, боже мой! — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— И какво би искала да попиташ Духа? — опита да се усмихне окуражително медиумът, но резултатът не беше убедителен.

— Откъде знаете? — Сълзите вече се стичаха по бузите ѝ.

— Синът ти премина ли? — Фалшивата усмивка не беше изчезнала.

Тя поклати глава, че не разбира.

— Имаше ли смърт? — намеси се Мургавия.

— Не съм сигурна. Точно това е... не знаем... — Тя отново се запъна.

— Работата е там, че той изчезна. Вече от четири дни. А е само на три години — обясни брат ѝ.

— Казва се Уилям — оповести медиумът без колебание. Без съмнение Мургавия бе имал задачата да установи факти като този.

— Уили. — Гласът ѝ трепереше от страдание. Тя без никакво съмнение налапваше въдицата.

Дойл крадешком огледа стаята, спря за малко по-дълго поглед на тавана, на драпериите, търсейки да зърне поне следа от прекарани жици или монтирани прожекционни апарати. Но не видя нищо.

— Разбирате ли... ние вече бяхме в полицията. Това не ни помогна... Не знаем жив ли е, или мъртъв! — Дълго сдържаното ѝ безпокойство избухна. — Господи, щом знаете толкова много, значи знаете и защо съм дошла тук! — За един кратък миг погледът ѝ срещна този на Дойл и тя усети съчувствието му. — Моля ви... моля ви, кажете ми. Ще полудея!

Усмивката върху лицето на медиума изчезна. Тя мрачно кимна с глава.

— Един момент.

Очите ѝ се затвориха, главата ѝ отново бавно се наклони назад. Никой не пускаше ръцете на съседите си. Тишината, която настъпи, бе толкова тежка, сякаш можеше да се докосне с ръка.

Неочаквано бременната ахна. Беше вдигнала очи и гледаше над масата, където се материализираше въртяща се идеална сфера от бяла мъгла. Тя бавно се разширяваше, изпускаше извити валма от ядрото си и плавно се сплескваше. Изпусканата материя се разстилаше и постепенно ставаше ясно, че приема очертаванията на някаква местност: хълмове, хребети, полуострови — всички опитващи да се вместят в невидима рамка.

Карта ли беше това? Промените забавиха своя ход, очертаванията се избистриха и с едно последно махване на вълшебната четка пейзажът се изчисти: картината бе изградена от полусенки, цветовете бяха някак убити, очертаванията не бяха така контрастни както на фотография, но в тях се долавяше намек за движение, а дори в известна степен и за звук, сякаш сцената бе наблюдавана от много далеч през мощен далекоглед.

Малко дете лежеше свито до дънера на дърво. Беше обуто в къси панталонки, ризката му бе провиснала, имаше чорапки, но нямаше обувки. Ръцете и краката му бяха здраво завързани с въже. На пръв поглед изглеждаше, че спи, но по-внимателното взирание показваше, че гърдите му спазматично се повдигат дали поради плач, или защото кашляше, това не бе възможно да се определи до момента, когато в стаята се разнесе невъзможното да бъде сбъркано задавено детско хълцане.

— Господи, който си в небесата... това е той, той е! — простена лейди Никълсън. Сцената не я бе довела до униение, а по-скоро бе изострила вниманието ѝ докрай.

Междувременно картината от призрачния дагеротип продължаваше да се изчиства: на няколко стъпки от момчето, легнало върху купчина покрити със слана листа, течеше малък поток; въжето, пристягащо китките му, отиваше към един от ниските клони на съседното дърво; зад него се виждаше иглолистна гора; точно в краката на момчето лежеше някакъв предмет — малък, квадратен, ръчно изработен... кутия, върху която се четяха буквите КВИ...

— Уили! — извика лейди Никълсън.

— Къде е той? Къде е той? — искаше да разбере брат ѝ. Изумлението явно му пречеше да изрази възмущението си.

Потънала в транс, медиумът не отговори.

— Кажете ни! — настоя братът и явно смяташе да каже още нещо, но в този миг въздухът в стаята буквално се раздра от мощен налудничав тръбен звук, без никаква хармония или ритъм.

Дойл застина парализиран, смачкан от унищожителната тежест на вибрациите.

— Тръбата на Гавраил! — изкрещя мъжът отляво на Дойл.

Нещо черно и противно изпълзя в увисналата над главите им картина. Една сянка, по-скоро усещана, отколкото видима, мазна, гадна и отблъскваща, натрупваща маса, но без да се разширява, постепенно изпълваше картината, изтласкваше светлината от нея и настъпваше към момченцето.

Осъзнаването, че вече се е сблъсквал с това нещо, каквото и да бе то, остави Дойл безмълвен и трескаво опитващ се да намери каквото и да било рационално обяснение. Съзнанието му безмълвно изкрещя: *Това не е Смърт, а Унищожение!*

Кошмарът ставаше оглушителен. Дълъг бронзов рог се появи във въздуха срещу картината и неистово заподскача. „Това е първата ви грешка!“ — с тази мисъл Дойл се опита да излезе от ступора, в който бе изпаднал, и се взря да открие в образа нещо фалшиво.

Извивайки се в гладна спирала около детето, фантомът изсмука и последната светлина от видението, поглъщайки и звука на неговия плач само миг преди всичко да изчезне. Лейди Никълсън изпищя.

Дойл скочи и дръпна ръцете си, за да ги освободи. После вдигна стола и го запрати към образа. Той се разпръсна като течно стъкло и потъмня. Кабелите, на които бе окачен жълтият тромпет, се скъсаха и той издрънча на масата.

Дойл се извъртя, за да посрещне удара, който знаеше, че ще последва, усети юмрука точно под ключицата си, мигновено сграбчи тромпета от масата, озлобено замахна с него и улучи мъжа странично в лицето. От раната бликна кръв, а мъжът залитна и се отпусна на колене.

— Мошеници! — изрева Дойл. Посегна към револвера в джоба си, но в този момент тежък удар отдясно в шията му парализира цялата му ръка. Обърна се и видя Мургавия да вдига обкована с оловни гвоздеи палка. Не му оставаше нищо друго, освен да се защити с другата си ръка.

— Глупак! — Гласът идваше от медиума. С лудешка усмивка на лицето и блестящ поглед тя бързо се издигна право във въздуха над масата.

Объркан, Мургавия се обърна да я погледне и застина с вдигната палка. Дойл почувства, че онзи, когото бе ударил, го повдига отзад.

— И ти се смяташ за търсач на *истината*? — подигравателно попита медиумът.

Тя вдигна длани към него и кожата по тях се разкъса и нави по невъзможен за живата плът начин. После отвори уста, а от нея и едновременно с това от ръцете ѝ започна да излиза раздуващ се мехур от сива течна пара. Парата увисна във въздуха и възприе очертанията на огледало в цял ръст. Образът в него започна да се запълва. Вълнуващата се повърхност продължаваше да се изглажда и в нея се оформи отражението на медиума.

— Виж истинския ми лик!

Някъде от празното пространство зад фигурата в огледалото се появи нова форма, неясна и размита, спусна се и се насложи върху отражението на медиума, насипвайки се в него като вода, която се излива върху пясък. След малко се появи напълно нов образ: създание с лице, подобно на череп, с разядени по краищата червени очни орбити, покрито със сива кожа, прогнила на много места до костта, с черни снопчета жилава развяваща се коса, почти покрила лицето. Медиумът бе застинал неподвижно с все същата усмивка на лицето, но създанието се раздвижи, погледна Дойл и отвори дупката, която му служеше за уста. Разнесе се вече познатият му глас, но сега той идваше от тварта в огледалото.

— Мислиш си, че го правиш за добро? Сега ще видиш какво постигна!

Две закачулени фигури изскочиха иззад драпериите. Движеха се с такава бързина, че Дойл просто нямаше време да реагира. Едната стовари върху главата на брата на лейди Никълсън някакво оръжие, което не се забелязваше. Той падна и се видя зейнала аленочервена рана. Другата фигура сграбчи лейди Никълсън и прекара дълго тънко острие през гърлото ѝ, разрязвайки кръвоносните съдове, от които бликна пулсираща кръв. Викът в гърлото ѝ заглъхна сред бълбукане и тя се отпусна от другата страна на масата.

— Господи! Не! — изкрещя Дойл.

Създанието се изсмя лудешки и в следващия миг ектоплазменото огледало се пръсна в светлинна експлозия.

Единият от убийците зърна Дойл, ловко скочи на масата и се приготви да нанесе удар с боздугана, с който бе пръснал черепа на брата на лейди Никълсън. Дойл чу нещо да изсвирва покрай ухото му и видя да се забива в гърлото на убиеца. Онзи застина на масата, изпусна оръжието си, слепешката посегна към бузата си. Кинжалът се бе забил през тъканта на качулката, смъквайки я върху очите му. Мъжът залитна и падна настрани.

Партньорът му, който се бе опитал да задържи Дойл, изсумтя нещо неразбрано, пусна го и изчезна. Дойл беше свободен.

В ухото му прозвуча настойчив непознат глас:

— Революерт, Дойл!

Дойл вдигна поглед — Мургавия замахваше с палката. Едва успя да извади револвера и да стреля. Лявото коляно на Мургавия се пръсна, той изръмжа и падна на пода.

Неизвестният, който сега беше зад Дойл, ритна единия свещник и половината стая потъна в тъмнина. Дойл едва успя да забележи, че жената медиум е изчезнала, и трябваше отново да се концентрира върху нахвърлилия се изневиделица втори убиец. Все така невидим, спасителят на Дойл прекатури тежката маса и забави нападателя. Някакви ръце помогнаха на Дойл да се изправи.

— Следвай ме — каза гласът.

— Но лейди Никълсън...

— Вече е късно.

И Дойл последва гласа в тъмнината. Минаха през някаква врата, после тръгнаха по коридор. Дойл загуби ориентация — това съвсем не беше пътят, по който бе дошъл. Партньорът му изкърти с ритник вратата в дъното на коридора и отвън нахлу слаба светлина. Тя помогна на Дойл да разбере, че все още са във вътрешността на къщата. Едва сега различи пред себе си висок мъж, чийто дъх се кондензираше в студения въздух.

— Насам — късо нареди мъжът.

Тъкмо да минат през друга врата, някаква безформена маса скочи от тъмното и с кръвожаден рев захапа изнесения напред крак на мъжа. Той залитна и изненадано извика. Дойл стреля срещу безформеното

създание. То изквича от болка и отскочи. Дойл стреля още веднъж и квиченето стихна.

Мъжът издъни вратата с рамо. Под снопа светлина, проникващ през вратата, Дойл разпозна неподвижното тяло на уличния гаврош. От раните му течеше кръв, челюстите му се бяха озъбили в усмивката на смъртта, разкривайки кърваво парче отхапано месо.

— Почти стигнахме — обади се мъжът и двамата напуснаха ужасната къща.

[1] Благовоние, извлечено от етерното масло на растение в Източна Индия. — Б.пр. ↑

4. БЯГСТВОТО

Спасителят му пое водачеството и се хвърли с все сили напред по тъмната уличка. Дойл осъзна, че никоя алтернатива не изглежда по-мъдра, и се постара да не изгубва от поглед развяващата се в мрака пелерина на непознатия. Завиха веднъж, след това втори път, после пак. „Изглежда, знае къде отива“ — помисли Дойл. Усещаше как умората натезжава в краката му. Вече беше загубил всякаква ориентация сред мяркащите се покрай тях силуети на съборетини, между които бе избрал да минат спасителят му.

Стигнаха една павирана улица. Увлечен от инерцията, Дойл едва не изскочи напред, но здравата ръка на непознатия го дръпна обратно под прикритието на тъмнината. Силата му беше удивителна. Дойл понечи да каже нещо, но мъжът му направи знак да мълчи и вместо обяснение посочи към ъгъла, където излизаше друга тъмна уличка.

Точно в този миг там се появи завиващата фигура на оцелелия закачулен убиец: той вървеше леко приведен, но сигурен в себе си, приковал поглед в земята като хищник, надушил дирята на бъдещата си жертва. „Какви ли знаци открива по твърдия паваж? — запита се Дойл, а после в главата му се стрелна много по-обезпокоителната мисъл: — А как се е добрал дотук толкова бързо?“

Слухът му долови тихото изсъскване на стомана върху стомана: спътникът му, чието лице все още оставаше скрито в сенките, изтегли скритото в бастуна си острие. Дойл инстинктивно посегна към собствения си револвер. Ръката на новия му приятел беше застинала върху дръжката на рапирата и той приличаше на изваяна от камък статуя.

Отляво се приближи екипаж. Огромните туловища на четири жребеца се материализираха от мрака и копитата им изчаткаха по калдъръма. Просторната карета, в която биха могли да седнат шестима, тънеше в непрогледен мрак. Не се виждаше никакъв кочияш. Мъжът със сивата качулка се приближи до каретата отстрани. Прозорецът се

отвори, но и вътре беше тъмно. Мъжът кимна, макар да не бе ясно дали е разменил някакви думи с някого — тишината на нощта се нарушаваше само от неспокойното пръхтене на конете.

Сивата качулка се извърна от каретата точно към малката уличка, където се бяха скрили Дойл и неговият спасител. Двамата се дръпнаха и опряха гърбове в тухлената стена. Качулката направи няколко крачки към тях, после спря и наклони глава като слухтяща хрътка, вслушваща се в честоти, излизаци далеч извън границите на човешките възприятия. Остана така за известно време — една застинала анонимна статуя, хармонираща с безизразността на маската върху лицето. Дойл спря да диша: „Не, тук нещо не е наред!“ — стрелна се през главата му — и в следващия миг осъзна, че върху маската няма отвори за очите.

Вратата на черната карета се отвори. Във въздуха се разнесе късо, пронизително изсвирване — нещо средно между звук от свирка и не съвсем човешка реч. Сивата качулка моментално се обърна и скочи вътре, вратата се захлопна и конете отнесоха каретата в мрака. На мястото, където бе стояла само допреди секунди, останаха само въртящи се мазни кълбета мъгла.

И докато чаткането на копитата постепенно заглъхваше в далечината, спътникът на Дойл бавно прибра рапирата.

— По дяволите, какво беше... — започна Дойл и най-сетне издиша облекчено.

— Още не сме в безопасност! — предупреди го тихо мъжът.

— Добре, но мисля, че е крайно време да си поговорим.

— Напълно съм съгласен.

И с тези думи мъжът отново тръгна. Лишен от възможността да избира, Дойл го последва. Придържайки се към сенките, те спираха на два пъти, дочувайки вече познатото им изсвирване — всеки път все по-далече и по-далече, което наведе Дойл на неприятната мисъл, че по следите им са били пуснати и други качулки. Тъкмо смяташе, че е крайно време отново да наруши мълчанието, но щом завиха зад поредния ъгъл, излязоха пред очакваща ги красива карета, на която седеше набит кочияш. Мъжът даде знак и кочияшът се обърна към тях, показвайки на Дойл начупената линия на голям белег, пресичащ под наклон дясната страна на лицето му. Той късо кимна, обърна се отново

към конете и изплющя с бича, а избавителят на Дойл отвори вратата на потеглящата карета и в движение скочи вътре.

— Хайде, Дойл, не се бави — подкани го той.

Дойл го послуша и скочи на стъпалото. В същия миг нещо се заби с глух звук до него. Той обърна глава и видя дълго, зловещо на вид острие да стърчи от вратата на каретата — дръжката още потрепваше на няколко пръста от гърдите му. Във въздуха се разнесе нов, по-настойчив вариант на пронизителното изсвирване. Дойл се озърна неспокойно: на двайсет метра зад тях една сива качулка изтегляше втори кинжал, спринтирайки с неправдоподобна скорост след носещата се напред карета. Последва невероятен скок във въздуха и качулката се озова на стъпалото и вкопчи пръсти в рамката на все още отворената врата. Някакви ръце изтеглиха Дойл вътре, той се сгуши в ъгъла и затърси револвера си, но не можеше да си спомни в кой джоб последно го бе оставил. В същото време се отвори и другата врата. Той вдигна поглед, видя развяващите се пешове на палтото на своя спътник и осъзна, че приятелят му го е изоставил в капана на каретата на милостта на неуморимия им противник... Но къде, по дяволите, беше все пак револверът?

Закачулената фигура успя да се закрепил на стъпалото и вдигна кинжала. Дойл долови тежкото преместване на нечие тяло по покрива, после видя през отворения прозорец приятелят му да спуска отгоре крака и да тласва с всичка сила люшкащата се врата, забивайки проникналото през нея острие на стърчащия кинжал в ребрата на нападателя. От качулката се разнесе отвратителен приглушен вой, създанието озлобено се замъчи да се освободи от кинжала, заразмахва объркано ръце. После малко изненадващо замръзна и се отпусна като забодена на вратата буболечка.

Дойл с мъка се изправи на колене в бясно препускащата карета и изпъзля към закачуления. Груби дрехи, подковани с налчета ботуши, почти нови. Опипа за пулс, не можа да намери, странно, липсваше и кръв... Защитникът му се пресегна през прозореца, хвана качулката и я дръпна.

— Мили боже!

Странно бялото лице беше като защриховано. Очите и устните на мъжа бяха грубо защити с дебел син конец.

Все така държейки се за покрива, спътникът на Дойл отвори отново вратата и тялото се извъртя заедно с нея. Гледката беше странна: то се тресеше неудържимо с подскачането на каретата по неравната улица. Демонстрирайки голямата си сила, мъжът издърпа дългото острие, освободи тялото и то падна в мрака зад тях.

Мъжът ловко прехвърли крака в каретата, спусна се от покрива и затвори вратата зад гърба си. След това седна на седалката срещу изумения Дойл, пое два пъти дълбоко дъх и запита:

— Едно питие?

— Какво?

— Коняк. С лечебна цел. — И му подаде сребърна манерка.

Дойл я пое и отпи — да, беше коняк... изключително добър коняк при това. Мъжът го наблюдаваше. Едва сега Дойл най-сетне можа да го разгледа под бледата кехлибарена светлина на фенера в каретата. Лицето беше тясно, бузите бяха поруменели, дългата гарвановочерна коса беше прибрана зад ушите, челото бе високо, носът — правилен, очите бяха направо забележителни — светли, с остър поглед, в който се долавяше лека развеселеност, която според Дойл в момента бе меко казано напълно неуместна.

— Е, най-сетне можем да поговорим — каза мъжът.

— Да. Започвайте.

— Откъде?

— Например откъде знаете името ми.

— Дойл, нали?

— А вие сте...

— Сакър. Армънд Сакър. За мен е удоволствие да се запозная с вас.

— Мистър Сакър, длъжен съм да ви заявя, че удоволствието е изцяло мое.

— Пийнете още.

— Наздраве — каза Дойл, отпи глътка и върна манерката.

Мъжът развърза връзките на пелерината си. Беше облечен в черно от главата до петите. Повдигна крачола на панталона си и разгледа кървавата следа от ухапването на кръвожадното момче.

— Гадно изглежда — обади се Дойл. — Дайте да видя.

— А, нищо ми няма. — Мъжът извади носна кърпичка и я напои с коняк. — Самото разкъсване на кожата не е повод за безпокойство,

опасно е разкъсването на тъканите.

— Май знаете доста неща за лекарствата.

Сакър се усмихна и без да трепне, натисна кърпичката върху раната. Единствено краткото затваряне на очи беше някаква индикация за непоносимата болка. Когато обаче отново ги отвори, в тях нямаше и следа от нея.

— Така. Добре, Дойл, защо не ми разкажете как се озовахте в тази къща точно тази нощ?

Дойл разказа за писмото и решението му да се отзове.

— Ясно — проговори мълчалият по време на разказа Сакър. — Не че се налага да ви го казвам, но ситуацията, в която се намирате, е доста опасна.

— Така ли?

— Да, точно така.

— По-точно?

— М-м. Това е дълга история — каза мъжът повече като предупреждение, отколкото като отказ да се разпростира.

— Нямаме ли време за нея?

— Мисля, че поне за момента сме в безопасност — отвърна той и разтвори леко завесите, за да се увери в това.

— В такъв случай бих искал да задам някои въпроси.

— Честно казано, по-добре ще е да не го правите...

— Не, по-добре ще е да го направя — възрази Дойл, извади револвера и го постави върху коляното си.

Усмивката върху лицето на Сакър стана по-широка.

— Хубаво, давайте тогава.

— Кой сте вие?

— Професор. В Кеймбридж. Антични предмети.

— Бих ли могъл да видя нещо в потвърждение на това твърдение?

Сакър извади визитна картичка, на която пишеше същото. „Изглежда автентична — каза си Дойл. — Не че това доказва нещо.“

— Ще я задържа. — Той прибра картичката.

— За мен е чест.

— Тази карета ваша ли е, професор Сакър?

— Да.

— Къде отиваме?

— А вие къде бихте искали да отидем?

— На някое безопасно място.

— Това е трудно.

— Защото не знаете такава, или защото не искате да ми кажете?

— Единствено защото в този конкретен момент местата, които бихте сметнали за безопасни, не са чак толкова много на брой. Дойл и безопасност. За съжаление не бих казал, че между двете думи има много общо. — И той отново се усмихна.

— Намирате това за забавно?

— Точно обратното. Ситуацията, в която се намирате, очевидно е крайно сериозна.

— Моята ситуация?

— Моето виждане по въпроса е, че пред лицето на опасността човек не бива да се безпокои, а да предприеме някакво действие. Убеден съм, че именно така следва да се постъпва. Такъв е общият принцип: направи нещо.

— Това ли правим в момента, професоре?

— О, не, разбира се. — И Сакър пак се усмихна.

— Добре, аз свърших засега — каза мрачно Дойл. Опитваше се да се пребори с объркването си от факта, че в продължение на само час тази усмихваща се срещу него жива загадка бе спасила живота му точно два пъти.

— Още глътка? — попита го новият му познат и му подаде манерката, но Дойл поклати отрицателно глава. — Наистина ви го препоръчвам.

— Добре тогава. — И Дойл отпи поредна глътка.

— Ако не се лъжа, наскоро сте се опитали да публикувате художествено произведение, нали?

— Какво общо има този факт с тази нощ?

— Нали точно това се опитвам да ви разкажа.

— В такъв случай ще отговоря с „да“.

— Хмм. Тази игра с публикуването ми се струва доста трудна. Бих казал дори напълно обезкуражителна, но от друга страна, вие не ми приличате на човек, който лесно се обезкуражава. Настойчивост, това ли е отговорът. — Дойл прехапа устни и мълчаливо изчака Сакър да отпие на свой ред. — Неотдавна сте разпратили за публикуване ваш

ръкопис, озаглавен... Да видим сега дали ще си спомня правилно... „Тъмното братство“?

— Точно така.

— И предполагам резултатите не са кой знае какви?

— Няма защо да триете сол в раната ми.

— Приятелю, аз само установявам фактите. И нека минем на „ти“. Не съм го чел. Но ако съм разбрал правилно, в разказа ти става дума — под формата на художествена измислица, естествено — за нещо, което би могло да се определи като тавматургическа^[1] конспирация.

— Отчасти. — „Как е могъл да разбере?“ — удиви се Дойл.

— Нещо като магьосническа кабала.

— Да, това донякъде би могло да се каже за злодеите в разказа ми.

— Група злосторници, влезли в престъпен заговор с... недоброжелателно настроени духове?

— Е, да не забравяме, че става дума за приключенски разказ все пак — оправда се Дойл.

— В който са преплетени елементи на свръхестественото.

— Да, би могло да се каже и така.

— Доброто срещу зло, този вид история, така ли?

— Вечната борба.

— Казано с други думи, разказ за пари.

— Мислех, че мерникът ми беше поставен малко по-нависоко — обиди се Дойл.

— Не ми обръщай внимание, приятелю, аз не съм критик. Публикувал ли си досега някъде?

— Няколко разказа — отговори Дойл, преувеличавайки съвсем малко. — Редовен сътрудник съм на едно ежемесечно списание.

— И кое е то по-точно?

— А-а, то е за деца, едва ли си го чувал.

— Хайде, хайде, как се казва?

— „Само за момчета“.

— Прав си, не бях чувал за него. Виж какво, няма нищо лошо в това човек да потърси някаква разтуха, нали? Хората точно това искат в края на краищата — да се разведрят, да прочетат нещо, от което да им спре дъхът, да забравят поне за миг за грижи и несгоди.

— Да се позамислят върху някои неща, докато сме на тази тема — вметна Дойл леко притеснен.

— Но да, защо не? Истинските постижения се раждат само в резултат на благородни амбиции.

— Да, благодаря ти за проявеното разбиране... но би ли ми казал най-сетне какво общо има моята книга със случилото се тази нощ?

Мъжът направи дълга пауза, после доверително се наклони напред.

— Ръкописът ти е бил разпространен.

— От кого?

— Явно от човек *с връзки*.

— Къде е бил разпространен?

— По-важно е, че е попаднал не където трябва.

Дойл изчака и на свой ред се наведе към Сакър.

— Опасявам се, че ще се наложи да бъдеш малко по-конкретен.

Сакър впи поглед в очите на Дойл, сякаш възнамеряваше да го хипнотизира, и снижи глас:

— Представи си група изключителни индивиди. Безжалостни, интелигентни... дори направо гениални. Високопоставени и добре възнаграждавани от света за своите умения и постижения. И определено лишени от онова, което и аз, и ти бихме нарекли... вродена почтеност. Вместо това обединени от една-единствена цел: придобиване на неограничена власт. Вечно гладни за още и още. Побъркани на тема тайна... така че е невъзможно да се определи кои точно са те. Но можеш да си напълно сигурен, че съществуват. Е... това звучи ли ти познато?

— Моята книга — прошепна Дойл едва чуто.

— Да, Дойл. Твоята книга. Макар да е художествена измислица, по един необясним начин ти си нарисувал в това произведение доста точна картина на побърканите замисли на зловеща секта черни магьосници, поставили си за цел нещо, към което се стремят и твоите герои. И то е да...

— Да спечелят на своя страна помощта на зли духове, решили да унищожат тънката преграда, отделяща реалния свят от безплътния.

— И да установят властта си над материалния свят и всички онези, които го населяват.

— Точно така. И ако сеансът тази нощ, приятелю, изобщо може да се използва за някакви заключения, би трябвало да кажем, че те са пробили последните укрепления и са сложили крак на прага.

— Това не е възможно.

— Защо, ти не повярва ли на онова, което собствените ти очи видяха в онзи салон?

Дойл с изненада установи, че не му се иска да чува своя отговор на този въпрос.

— Точно обратното... напълно възможно е — настоя Сакър.

Изведнъж Дойл се почувства откъснат от действителността, като че ли се намираще в сън. Съзнанието му се опитваше да запази разума си, издигайки се над приливната вълна от шок и объркване. Истината бе, че той беше заимствал не само заглавието на книгата си, но и мотивите на своите злодеи от най-неопределено звучащите творения на мадам Блаватска. Кой би могъл да предположи, че този скромнен опит за плагиатство би могъл да бъде така зловещо наказан?

— Ако книгата ми е попаднала в ръцете им...

— Постави се на тяхно място: какъв е смисълът на живота за тези болни чудовища без заплашителното присъствие — реално или въображаемо, това е без значение — на силни врагове, самото съществуване на които им носи тръпката на самоутвърждаването?

— Те си мислят, че аз по някакъв начин съм научил за плановете им...

— Ако са искали просто да те убият, едва ли щяха да се главоболят с целия този театър, което ме кара да вярвам, че по някаква причина ти си им необходим жив... стига това да ти носи някаква утеха, разбира се.

— Но... но... те би трябвало да знаят... искам да кажа, че не е възможно да си мислят, че... Боже господи, това е само книга!

— Да. Много жалко.

— А какво общо има всичко това с теб? — сети се Дойл и впи изпитателен поглед в човека пред себе си.

— О... аз досаждам на тези злодеи от доста по-дълго, отколкото ти.

— Чакай... та аз изобщо не съм се занимавал с тях и до този момент дори не знаех, че съществуват.

— Да... хм... на твое място не бих почнал да им го обяснявам, а ти?

Дойл просто не можеше да намери думи.

— Добре е, че интересът ми към тях ми даде възможност да ти бъда от полза тази вечер — продължи Сакър. — От друга страна, това си има и своите недостатъци, защото сега и аз съм белязан.

Сакър силно почука по покрива. Карета рязко спря.

— Бъди спокоен. Тази нощ ние им завряхме истински прът между спиците. Така че запази хладнокръвие и не губи време да мислиш за тези неща. Между другото... аз не бих отишъл в полицията с подобен разказ, защото нищо не би могло да ги разубеди, че си луд, а и това само ще увеличи вероятността скоро за теб да научи някой, който ще може наистина да ти стори нещо лошо.

— Нещо по-лошо от убийство?

Всякакви следи от усмивка изчезнаха от лицето на Сакър.

— Има и по-лоши неща — отговори той и отвори вратата. — Успех, Дойл. Ще държим връзка.

Сакър подаде десницата си. Дойл я пое. Все така замаян той не разбра как стигна до дома си и се осъзна едва когато се изправи пред входа, обърнал поглед към бързо стопяващата се в мрака на нощта карета.

После погледна дясната си ръка. Стискаше малка, изящно изработена сребърна значка с формата на човешко око.

[1] Свързана с чудотворството (гр.). — Б.пр. ↑

5. ЛЕБУ

В главата на Дойл се извиваше вихрушка. Той погледна часовника си — беше 9:52. По улицата изтрополи талигата на железаря. Носталгична тръпка премина през тялото на Дойл — прозаичният, банален свят, в който бе прекарал целия си живот без последните два часа, го напускаше като умираща дневна светлина. За време, което едва ли бе по-дълго от времето, необходимо да се изпече един хляб, той бе видял как животът му, а може би дори и цялата Вселена, се бяха обърнали наопаки. В тишината, спуснала се след отминаването на талигата, от тъмнината започнаха да изплуват форми и лица и всяка сянка запулсира със скритата в нея, невидима до момента опасност. Дойл забърза към предполагаемата безопасност на собствената си стая.

От високия прозорец над главата му надникна едно лице. Беше съседката — онази руския, Петрович. Момент... нямаше ли още едно лице зад нейното? Той хвърли втори поглед... не, двете лица бяха изчезнали и пердетата само леко се поклащаха.

Дали само му се струваше... или наистина стълбите, които винаги досега бяха прелюдия към уюта на дома, излъчваха някакво усещане за опасност? Несигурен дали може да се довери на инстинктите си, Дойл извади револвера, изпъна ръка, за да посрещне с нея онова, което може би се таеше някъде напред, и бавно заизкачва двайсет и едното стъпала. След малко видя вратата на стаята си. Беше разтворена.

Дървото в мястото, където се бе намирала дръжката, бе буквално на трески. Боклукът беше паднал на пода пред вратата, а самата дръжка бе... изтръгната, а не избита с ритник. Дойл опря ухо на стената и се вслуша. Сигурен, че отвътре не се разнася нито звук, той с леко докосване доразтвори вратата и ахна пред разкрилата се гледка.

Буквално всеки квадратен сантиметър от стаята му изглеждаше олигавен или пропит с някаква прозрачна гъста течност. Следите бяха

на ивици, като че ли някакъв луд бе прекарал гигантска четка, започвайки от пода и свършвайки с тавана. Във въздуха се носеше миризма като от изгорял матрак. Ленив дим се стелеше над местата, където течността бе най-гъста. Той пристъпи още малко навътре и усети странната материя да се залепва за подметките на обувките му, но за щастие щом вдигнеше крак, по него не оставаха никакви следи. Субстанцията реагираше на докосване, имаше някаква плътност и цялост. Дойл можеше ясно да различи пъстрия мотив на персийския си килим, обгърнат от материята подобно на бръмбар скарабей в капка кехлибар. Разгледа стола и писалището си. После малката масичка, газената лампа, дивана. Свещите. Мاستилницата... Чашата за чай. Повърхността на всеки предмет в стаята изглеждаше частично втечнена, после охладена и отново втвърдена.

Но ако това бе предупреждение — едно заключение, което той просто нямаше как да не направи — какво точно е трябвало да му бъде предадено? Може би идеята е била да го накарат да си представи какво точно биха могли да направят с човешкото тяло? Дойл вдигна една от останените върху писалището книги. Теглото ѝ изглеждаше същото, но тя някак се огъваше в ръцете му, омекнала като задушен в тенджерата зеленчук. Все още бе възможно да прелисти дебелите страници и почти можеше да различи размитите изкривени букви на текста, но вещта, лежаща на ръката му, вече с нищо не напомняше неговата идея за книга.

С всичката бързина, която плъзгавият лепкав под му позволяваше, Дойл се насочи към спалнята. Отвори вратата и тя се сгъна сама върху себе си... просто горният ѝ край се подви като подгънатата страница на книга. Дойл забеляза, че странното втечняване бе проникнало на няколко сантиметра в съседната стая и необяснимо бе спряло. Спалнята му бе избегнала унижението на дневната.

— Слава Тебе, Господи! — прошепна Дойл.

Наведе се и извади тумбестата си лекарска чанта от дрешника, постави в нея безгръбначната книга, един кат дрехи, принадлежностите си за бръснене и кутията с патрони, която държеше в горното чекмедже.

Върна се през вулканизираната стая и спря до вратата — отвън имаше някой. Беше дочул издайническото провлачване на чехъл. Наведе се да погледне през неестествено големия отвор на мястото на

ключалката и видя подпрялата се на перилата Петрович, скръстила ръце под измършавелия си бюст. Излезе в коридора и я попита:

— Мисис Петрович, какво се е случило?

— Докторе — прошепна тя и страхливо стисна предложената ѝ ръка.

— Видяхте ли нещо? Чухте ли някакъв шум тук долу?

Тя енергично кимна. Дойл не можеше да си спомни доколко добре говореше английски, но изглежда, речникът ѝ в момента бе особено беден.

— Голям. Голям — каза тя и поясни: — Влак.

— Звук като от влак?

Тя кимна и се опита да имитира звука, придружавайки го със серия ръкомахания и мимики. Дойл схвана, че отново е посегнала към бутилката вино. Но не без причина. Той погледна покрай нея и видя друга жена да се крие на площадката на стълбището. Точно нейно бе второто лице, което бе видял в рамката на прозореца: ниска, възпълна жена с кръгло лице и пронизващ поглед. Стори му се смътно позната.

— Скъпа мисис Петрович... видяхте... ли... нещо?

Очите ѝ се ококориха и тя очерта с ръце някаква огромна фигура.

— Голям? Много голям? — опита се да я покуражи Дойл. — Мъж беше, нали?

Но тя поклати глава.

— Черен — бяха думите ѝ. — Черен.

— Мисис Петрович, върнете се в стаята си. Оставете там. Не слизайте тук до сутринта. Разбирате ли ме?

Тя кимна, но когато той се обърна, за да си върви, го дръпна за ръкава и посочи жената зад себе си:

— Моя приятелка...

— Ще се запозная с нея друг път. Направете както ви казах, мисис Петрович, умолявам ви — каза той и деликатно се освободи от държащата го ръка. — Трябва да вървя.

— Не, докторе... не, тя...

— Починете си. Изпийте чаша вино. Бъдете послушна, Петрович. А сега, лека нощ. — С последните думи той слезе по стълбището и се скри от погледа ѝ.

Реши да се придържа към най-оживените улици: избираше страната, по която вървяха повече хора, търсеше най-осветените места,

вървеше винаги в най-гъстата тълпа. Никой не се приближи до него. Никой не срещна погледа му, но той усещаше, че в него се забиват хиляди зловни очи.

Остатъкът от нощта Дойл прекара в болницата „Сейнт Бартоломи“, където бе добре известен. Позволи си само час сън на една от кушетките, оставена за почивка на дежурните лекари в стая, заобиколена от цяла дузина други стаи, никоя от които не му се стори подходяща да му даде убежището, от което имаше нужда. От принципни съображения, а може би по-скоро страхувайки се да не му се надсмеят, той не сподели неприятностите си с никого, дори с най-близките си колеги.

С дневната светлина дойде ред на озадачеността от нощното приключение. „Трябва да има някакво физическо обяснение за случилото се по време на сеанса — повтаряше си Дойл. — Просто още не съм се сетил за него... не, не, дори това е заблуда, която си самовнушавам. Мозъкът зависи от душевното равновесие и сам го търси на всяка цена. Това не означава, че приемам всичко казано от Сакър за откровение, но нелицеприятната истина е, че минах през вратата, която изчезна зад гърба ми... значи не мога да се върна през нея... Следователно трябва да вървя напред.“

Когато излезе навън в студената утрин, изживяният ужас и объркването му сякаш се изпариха и на преден план излезе гневът от бруталното убийство на лейди Никълсън и нейния брат. Той не можеше да се освободи от лицето й... от умоляващите очи... от писъка, с който тя бе паднала на пода. „Тя потърси помощта ми, а аз я предадох... и тя загина. Как можах да го направя!“

И въпреки предупреждението на Сакър, първото място, към което се отправи след болницата тази сутрин, беше Скотланд Ярд.

Час по-късно Дойл стоеше пред Чешир стрийт 13 заедно с инспектор Клод Лебу. Слабата и някак мръсна слънчева светлина не успяваше да разведри това място, а само подчертаваше още повече потискащата му неутралност.

— И казваш, че влязоха тук, така ли? — попита Лебу.

Дойл само кимна. До момента бе спестил на приятеля си подробностите. Беше използвал думата „убийство“ внимателно, но с

необходимия ефект. Беше показал писмото на лейди Никълсън. Но не бе споменавал за духове, за сиви качулки или за шевове по лицето със сини конци. И не бе изричал името на професор Армънд Сакър.

Лебу изкачи входните стълби и почука. Беше як като бик. Тънките червеникави мустачки бяха единствената декоративна суетност, която си позволяваше, но пък за сметка на това бяха безукорни.

Дойл бе работил цяла година като корабен лекар и заедно с Лебу бяха кръстосали водите край Мароко и други южни пристанища. Тогава се бе зародило и трудно обяснимото им приятелство. Лебу беше офицер от Кралската флота, петнайсет години по-стар, образован как да е, но достатъчно необщителен, за да позволи интелигентността му да бъде подлагана на съмнение от корабните присмехулници. Дойл бе успял да прозре по време на многобройните игри на карти и лишени от определена систематичност разговори, имащи за цел единствено да разсеят мрачното им настроение, че зад привидното безразличие на Лебу се крие меко сърце и непоклатим морал. Мисленето му рядко се отклоняваше от паралелните релси на фактите и истината — нещо повече, той се гордееше с пълната си липса на въображение. Въпросният коловоз го бе откарал от флотата направо в лондонската полиция и му бе помогнал бързо да се изкачи по стълбицата до сегашното си положение на инспектор.

Дребна русолява ирландка, която Дойл не бе виждал до момента, отвори вратата.

— Какво има?

— Скотланд Ярд, мис. Искаме да поогледаме.

— Случило ли се е нещо?

Извисяващият се над нея Лебу се наведе и й довери:

— Неприятности, мис.

— Аз не живея тук, дойдох да видя мама — обясни тя и се отдръпна, за да им направи път. — Тя е горе, лежи като болно куче, не е ставала от седмици. Нали не става дума за нея?

— Майка ви е наемателка, нали?

— Да...

— Кой тогава живее тук долу? — попита Лебу, спирайки пред вратата отдясно — същата, която странното момче бе отворило пред Дойл миналата нощ.

— Не знам. Някакъв чужденец, мисля. Много-много не се задържа. Ама то и мен ме няма, идвам само когато на мама ѝ стане лошо.

Дойл кимна на Лебу. „Чужденец“ беше доста сполучлива дума за Мургавия, а Дойл бе споменал за него пред Лебу. Инспекторът почука на вратата.

— Знаете ли името на този човек, мис? — поинтересува се той.

— Не, сър, не съм го чувала.

— Тук ли бяхте снощи?

— Не, сър, бях си у дома. Живея в Чийпсайд.

Дойл забеляза, че странната стъклена купа е изчезнала. Капки от восък показваха, че някой е взел свещта и бързо се е движил с нея. Лебу отвори вратата и влязоха в гостната.

— За тази стая ли става дума, Артър?

— Да. Сеансът се проведе тук.

Дойл отвори плъзгащата се врата. Стаята изглеждаше съвсем различна от помещението, в което бе прекарал онези ужасни минути. Мебелировката бе прашна и безвкусна. Масата я нямаше, нямаше ги и висящите драперии. Дори таванът изглеждаше някак по-нисък.

— Не, сега е съвсем друго — отбеляза Дойл, влизайки по-навътре.

— Да не се е случило нещо с онзи човек? — усъмни се най-сетне ирландката.

— Качвай се при майка си. Ще те извикаме, ако ни потрѣбваш — нареди Лебу и затвори вратата под носа на младата жена.

— Сменили са мебелите. Снощи стаята изглеждаше почти празна.

— Къде точно се разигра сцената на насилието, Дойл?

Дойл пристъпи към мястото, където се бе намирала масата. Там, където снощи бе паднала лейди Никълсън, днес имаше удобно меко канапенце.

— Ето тук — каза той и клекна. — Нямаше килим, дъските бяха голи.

Той вдигна канапето от едната страна и видя, че отпечатъкът от крака му в мекия килим е дълбок и направен в дебел слой прах. Лебу му помогна да отместят канапето, после двамата заедно навиха килима. Дъските на дюшемето бяха чисти и излъскани.

— Както виждаш, чистено е... цялата стая — от край до край. Заличили са всякакви следи — малко неспокойно се обади Дойл.

Лебу стоеше над него, спокоен и безстрастен. Дойл се наведе още по-ниско, за да огледа пода отблизо. Извади от джоба си чистачката за лула и подраска с нея пролуката между две от дъските. Резултатът беше тъмна изсъхнала люспа. Дойл я прибра в плик и го подаде на Лебу.

— Според мен анализите ще установят, че това е човешка кръв. Снощи в тази стая бяха убити лейди Никълсън и нейният брат. Смятам, че е уместно семейството им незабавно да бъде уведомено.

Лебу прибра плика, извади бележник и старателно си записа в него имената. После се захванаха с по-подробен оглед на стаята. Не откриха нищо, което би могло да им помогне да научат нещо повече за извършеното престъпление, за самоличността на собственика или наемателя. Както можеше да се очаква, минаването през плетеницата от коридори, по които Дойл и Сакър бяха избягали, се оказа също толкова непродуктивно.

Когато излязоха в уличката, Дойл описа по-подробно обстоятелствата около кървавото си приключение, но не спомена за Сакър, нито обели дума за начина, по който бе използвал револвера, даден му от самия Лебу само преди няколко месеца. Лебу стоеше скръстил ръце, неподвижен като статуя, и с нищо не издаваше доколко вярва на ушите си. Мина много време преди изобщо да реагира. Но Дойл отдавна беше свикнал с епичните пристъпи на мълчаливост, така характерни за приятеля му. Струваше му се, че дори чува как се превъртат зъбните колелца в сметачната машина на неговия мозък.

— Казваш, че при нападението на тази жена е било използвано хладно оръжие? — бе първият коментар на Лебу.

— Да. Доста зловещо на вид.

Лебу кимна и с неочаквана целеустременост в погледа каза:

— В такъв случай най-добре ще е да дойдеш с мен.

Извървяха трите преки до ъгъла на Комършал и Олдгейт. Полицията вече беше отцепила района. По кръстовищата имаше полицаи, които отклоняваха потока пешеходци. Лебу преведе Дойл през заграждението към центъра на празното място, където снощи —

точно когато Дойл се бе прибрал вкъщи — късият и нещастен живот на уличницата, известна в квартала като Русата Фей, бе стигнал до своя край по невероятно брутален и злокобен начин.

Отметнаха брезента, с който бе покрита. Беше гола. Тялото ѝ бе нарязано, а органите от него — извадени. Някои липсваха, останалите бяха грижливо подредени до трупа по начин, в който може и да имаше някаква логика, но тя им бе непонятна. Личеше, че работата е била свършена бързо, прецизно и — доколкото Дойл бе в състояние да прецени като професионалист по липсата на разкъсвания в местата на пробождане и по ръбовете на раните — с необикновено остри инструменти.

Дойл кимна. Отново покриха трупа с брезента и двамата с Лебу се отдалечиха на няколко крачки. Последва поредният пристъп на мълчание.

— Това лейди Никълсън ли е, Дойл? — обади се накрая Лебу.

— Не.

— Беше ли тази жена на сеанса снощи?

— Не, никога не съм я виждал.

С известен шок Дойл осъзна, че Лебу търси слаби места в историята, която му бе разказал. „Полицай до мозъка на костите си“ — напомни си Дойл. Не беше особено трудно да долови мрачната напрегнатост сред другите полицаи тук. Малцина бяха тези измежду тях — а може и изобщо да нямаше такива — които се бяха сблъскали с подобна гледка. Тя съвсем не би могла да се нарече ежедневна работа на лондонската полиция.

— Не се ли знае коя е? — осмели се да попита Дойл.

— Най-вероятно проститутка — неопределено поклати глава Лебу. — Такаа... Онова оръжие, което ми описа... би ли могло то да свърши тази работа?

— Да. Напълно възможно.

Лебу късогледо примигна.

— Ще ми опишеш ли нападателите?

— Носеха качулки — оправда се Дойл, пропускайки да спомене, че и двамата убийци бяха ликвидирани. Той разбираше, че на Лебу ще му е трудно да приеме без резерви описанието на защитите със сини конци лица и едва ли ще повярва на това, че от смъртоносните рани не

бе капнала и капка кръв. Можеше ли да му каже, че е трудно да се убие нещо, което вече е мъртво?

Лебу, разбира се, долавяше, че Дойл спестява съществени подробности в своя разказ, но уважаваше приятелството им достатъчно и не искаше да го попита направо. Той бе убеден, че Дойл е изживял нещо ужасно, така че го остави да си върви без повече въпроси. Наблюдавайки го да се отдалечава, Лебу размишляваше над усложненията, с които трябваше да се справи. И все пак — както обичаше да казва в случаите, когато бе изправен пред особено сложна загадка — нали времето е за това.

Още при първия бегъл оглед на ужасно разфасованото тяло през главата му бе минала една от тревожещите го в този момент мисли: „Това е дело на лекар!“.

6. КЕЙМБРИДЖ

Най-важното условие за извършване на сложна умствена дейност е пълният стомах. Дойл не бе хапвал от снощи. Така че влезе в първата претъпкана кръчма, която попадна пред погледа му, седна до камината и си поръча обилна закуска, благодарен, че малкото пари, които бе оставил в стаята си, не бяха станали жертва на желатиновата чума.

Когато свърши, избута чинията, запали лула, вдигна крака на решетката на камината и почувства как се издига в онова извисено състояние на духа, в което мозъкът му функционираше с максимална ефективност.

Ако — така твърдеше Сакър — зад случилите се събития имаше някаква конспирация, това автоматично би означавало, че в играта са въввлечени няколко лица. От друга страна, конспирацията предполага опазване на тайна. А колкото повече са замесените хора, толкова по-малко вероятно е опазването на каквато и да било тайна. Пълното преобразяване на обстановката на Чешир стрийт 13 само за няколко къси часа, които бяха изтекли, без никакво съмнение потвърждаваше предположението за конспирация. Но как да се държат подчинените под контрол? С помощта на страха? Способността на тези хора да внушават страх бе изпълнила Дойл с чувство на неподправен респект. Черни магьосници? Лично той не познаваше нито един такъв, но това в никакъв случай не означаваше, че няма цели легиони от тях.

Що се отнася до неговия ръкопис... хм, действително той сам бе разработил образите на злодеите — и по лично негово мнение беше свършил работата си по достоен за възхищение начин — но техните цели, мотиви, начини на действие и така нататък... проклетата истина бе, че той бе заимствал тези неща в по-голяма или по-малка степен от „Тъмното братство“ на Блаватска. Факт, който пораждаше неизбежния въпрос: ако го преследват заради неговата книга, в каква степен се бе доближила до истината за намеренията им побърканата рускиня? И ако

се бе докоснал до нея, означаваше ли това, че и в останалите ѝ измишльотини има нещо?

Сеансът. Не е съвсем ясно. Левитацията: възета и макари. Огледалото би могло да се направи... хм, с други огледала. Главата на демона не би могла да бъде нищо друго, освен глава на кукла, вероятно внесена в сградата във вързопа, който бе донесло момчето. Заключение: съществува логическо обяснение на зрелищните ефекти, на които бе станал свидетел, макар постановката да беше много по-прецизна и изобретателна от всичко, с което се бе сблъсквал досега...

Момент... защо пропускаше най-важното? Нищо не можеше да заличи факта, че се бе сблъскал с ужасяващите, лишени от кръв слепи убийци, поставили си за цел да го издебнат в лондонската нощ и да го накълцат с ориенталските си кинжали като коледна пуйка. Той наистина бе видял тези неща: носещата се във въздуха дебела жена, смразяващите черни сенки, червенооките създания, видени като в призрачен далекоглед. Брата, политнал назад и мъртъв още преди да падне на пода. Малкото момченце на лейди Никълсън, свило се в онази сумрачна гора. Изражението ѝ в мига, в който камата бе минала през гърлото ѝ...

Той потръпна, сви се зиморничаво в палтото си и се огледа. Никой не му обръщаше никакво внимание.

„Добре, аз наистина бях започнал да се влюбвам в нея — призна той сам на себе си. — Може да са ме набелязали за следващата си жертва, но след всичко, което сториха на клетата жена и нейното семейство, кръвта ми буквално кипи... Сигурно сте уверени, че ме държите в ръцете си, че сте ме накарали да бягам от вас... да, но не забравяйте, че отмъщението е блюдо, което ирландците сервират студено от поколения насам. И които и да сте вие, мизерни създания, предстои да научите колко силно бъркате с точно този ирландец, който се е изпречил на пътя ви.“

Сакър. Разговорът в каретата, поредицата шокиращи събития, които не му бяха дали възможност да зададе поне един смислен въпрос. Дойл извади визитната картичка на Сакър. Трябваше да се срещне с този мъж в спокойно състояние, събрал в юмрук всичката си съобразителност и интелект. Кеймбридж е на по-малко от два часа път с влак. Тим, техният кочияш, бе казал на Дойл, че братът на лейди Никълсън е посещавал университета там. Най-сетне можеше да

благодари на съдбата за липсата на успех в кариерата си на лекар: нямаше критично болни пациенти, така че отсъствието му не би могло да стане причина за никакви неудобства. Трябваше веднага да тръгва за гарата на Ливърпул стрийт.

Той пхна картичката в чантата си и в този миг погледът му попадна върху корицата на странно променената книга, която бе взел. „Разбудената Изида“. Беше толкова объркан, че до момента не бе обърнал внимание коя е. Извади я така, че да скрие от останалите в салона необикновения ѝ външен вид. Блаватска... едва ли можеше да измисли по-подходящ спътник за пътуването, в което се отправяше. Фотографията ѝ все още се различаваше през слоя гадна слуз...

Но... Мили боже! Това бе невъзможно! Той се взря по-внимателно. Да!

Жената, която бе видял до Петрович на стълбището. Наистина беше тя — Елена Петровна Блаватска!

Файтонът спря пред къщата и той тичешком се втурна нагоре.

— Мисис Петрович!

Стрелна се покрай собствения си апартамент и хвърли един поглед през вратата, колкото да се убеди, че нищо не се е променило от предната нощ. Изкачи стъпалата по три наведнъж, стигна пред вратата на Петрович и нетърпеливо почука.

— Дойл е, мисис Петрович!

Едва сега видя излизация от ключалката дим.

— Мисис Петрович!

Блъсна вратата с рамо, после втори път, отстъпи една крачка и със силен ритник я изкърти.

Петрович лежеше на пода в центъра на стаята. Беше в безсъзнание. Димът се сгъстяваше, но все още не се виждаха пламъци. Завесите от тежък брукат димяха, дантелените пердета вече бяха изгорели.

Дойл дръпна готовите да пламнат завеси на пода, стъпка ги, за да изгаси огъня и да може да стигне до падналата жена. Докосна я и веднага разбра, че вече е мъртва. Концентрира цялото си внимание върху завесите и след няколко минути заплахата от пожар бе ликвидирана. Дойл затвори очите на старицата и седна, за да се опита да разбере какво се е случило.

Дакелът на Петрович изпълзя изпод един от диваните и разтревожено побутна стопанката си по ухото.

Дойл огледа стаята: на масата се виждаше незапушена гарафа с вино, капачката се търкаляше досами нея, до капачката имаше отворена кутия с хапчета дигиталис и няколко восъчни петна. На пода до тялото лежеше малка кристална чаша, от която започваше алено петно, попило в килима. Масата, от която бе паднала свещта, се намираше между нея и прозореца. Самият прозорец бе отворен.

Запалила е свещта. Сигурно е почувствала болка в гърдите — той много добре знаеше, че тя има проблеми със сърцето. Наляла си е чаша вино и е отворила кутийката с хапчетата. Болката сигурно се е засилила до обезпокоителна степен. Чувствайки, че въздухът не ѝ достига, тя е отворила прозореца и с това е съборила свещта. Завесите са се подпалили и тя е изпаднала в паника. Сърцето ѝ отказало да поеме натоварването и тя е паднала.

Две възражения: първо, на масата има прясно мокро петно. Чашата за вино е била оставена... а е трябвало да се изтърколи към завесите заедно със свещта и, второ, на пода до тялото се виждаха няколко хапчета. Кучето се опитваше да лапне едно от тях от килима. Кой знае, може да е изпуснала кутията и да се е навела да събере хапчетата, когато... не, в ръката ѝ нямаше нито едно хапче.

Той разгледа кутийката. Там, сред мъхесто парче плат и други непотребни неща, се мъдреха хапчета. Добре, в такъв случай хапчетата са се изсипали и тя е успяла да прибере няколко...

Зад гърба му се разнесе задавено изквичаване и той се обърна. Кучето на Петрович бе паднало настрани, през тялото му премина тръпката на кратка агония и... толкова. „Умря... и в известен смисъл така може да е по-добре“ — мина през главата на Дойл. Не беше от онези кучета, които някой друг би могъл да обикне... от устата му бликаше пяна. Отровено.

Значи някой бе отровил Петрович и може би изобщо не се бе опитвал да скрива този факт. Дойл леко повдигна тялото ѝ... и под него имаше хапчета. Едната страна на челюстта ѝ изглеждаше зле ударена. Сигурно се бе борила и, изглежда, бе блъснала кутийката с лекарството, разпръсвайки хапчетата. Нападателят я е насилил да погълне отровата и набързо се е опитал да събере хапчетата, преди да избяга през отворения прозорец. Да... на перваза се виждаше

размазана следа. Свещта е паднала по време на боричкането, а може убиецът съзнателно да я е бутнал, за да замаскира злодеянието. Тялото ѝ все още бе топло. Неизвестният бе напуснал тази стая преди не повече от десет минути.

Поредната смърт, в която имаше пръст и той. Горката Петрович. Невъзможно му бе да си представи по какъв начин тази женица би могла да се забърка в нещо, което да доведе до смъртта ѝ.

Внимавайки да не докосне таблетките, Дойл затвори кутийката, сложи я в чантата си и вече беше на прага на вратата, когато погледът му случайно се спря на листчето хартия, което стърчеше изпод малкото огледало, окачено на стената.

Той го изтегли и прочете:

Доктор Дойл,

Крайно наложително е да поговорим. Заминавам за Кеймбридж. Петрович ще Ви каже къде да ме намерите. Не се доверявайте на никого. Нищо не е каквото изглежда.

Е. П. Б.

С дата от тази сутрин. Блаватска се намираще в Кеймбридж. Убиецът бе запушил устата на Петрович, но не бе намерил бележката. Дойл остави Петрович да се възнесе на небето. Вече нямаше никакви съмнения къде трябва да отиде самият той.

Дойл не забеляза да го следят на път за гарата, нито пък някой да се опитва да види закъде си купува билет на касата или на кой влак се качва. Избра място, от което да вижда кой се качва във вагона, но никой от тези, които го сториха, не му обърна и най-малко внимание.

Влакът най-сетне потегли и Дойл се захвана с преглед на купчината вестници, с които се бе запасил, търсейки, макар и намек за изчезването на лейди Никълсън. Пушекът на локомотива някак незабележимо се разтваряше в почернялото от сажди и дим небе над града. Загледан в мяркащия се покрай прозореца на купето уличен живот, Дойл почувства как завистта към лишения от трусове живот на обикновените хорица отстъпва пред тръпката на възбудата. Той имаше

мисия, да, може би *опасна*, но мисия — а това означаваше цел, а целта бе онази точка, към която вътрешният му компас жадуваше да се насочи. Въпреки умората сетивата му се бяха изострили: той възприемаше с неестествена яснота вкуса на сандвича, който бе купил за из път и преди малко бе изял; наслаждаваше се на приятно топлата пяна от изпитата бутилка бира, вдъхваше с наслаждение богатия аромат на мавританския тютюн на лулата си.

На мястото пред него седна възпълна индийка. Кафявото ѝ лице беше скрито под воал, който показваше само бадемово издължените ѝ очи и аленото петно на челото ѝ. Външен израз на мистичното трето око, спомни си Дойл прочетеното за хиндуизма, прозорец към душата и разгръщане цвета на лотоса с хиляда венчелистчета. Изшумоляването на пакетите, които тя се опитваше да подреди, го накара да осъзнае, че неволно се е втренчил в нея. Той се сепна, наклони с два пръста шапката си и приветливо ѝ се усмихна. Жената с нищо не показва, че е забелязала опита му за вежливост. Висша каста, помисли той, оценяващо разглеждайки дрехите и маниерите ѝ. Зачуди се защо жена като нея не пътува в първа класа, съпроводена от семейството си или поне от придружител.

Ритмичното потракване на колелата и равномерното полюшване на вагона в комбинация с погълнатия алкохол приспаха Дойл и още докато влакът напускаше покрайнините на Лондон, той задряма. Събуждаше се от време на време само за миг и единственият му спомен бе как спътничката му седи наведена над малка книжка и прекарва пръст по редовете. Накрая сънят го победи. Сънищата му бяха горещи и бързи — фантазмагорична амалгама от бягство и преследване, тъмни лица и ярка светлина.

В един момент вагонът се разтресе от рязко спиране и Дойл се събуди. Индийката, като всички пътници в техния вагон, се бе надвесила през прозореца и гледаше наляво.

Бяха спрели в земеделски район. Успоредно на линията вървеше черен път, разсичайки обширна нива, засята със зимна царевица, която бе изсъхнала. Огромна каруца със сено, теглена от два грамадни коня, се бе обърнала в канавката край пътя. Единият от конете — дорест жребец — се блъскаше диво и риташе с крака във въздуха. Другият — сив на петна — лежеше по гръб в канавката, хъркаше с пяна на уста и немощно се опитваше да се измъкне от нея, но явно бе смъртно ранен.

Коларят — младо момче — опитваше да се приближи откъм задницата на раненото животно, но двама възрастни работници го задържаха. Дойл погледна по-нататък по пътя и видя нещо, което може би беше причинило инцидента.

Дали беше плашило? Не, защото макар силуетът му да бе подобен, то бе голямо, много по-голямо от обикновените плашила — извисяваше се на близо три метра. Освен това не беше изработено от слама — очертанията му бяха много по-добре очертани и комплекцията му бе някак много по-стегната. Във фигурата се долавяше нещо зловещо. Тя изглеждаше привързана към някакъв кръст и ръцете ѝ бяха приковани към него с... дали това не бяха гвоздеи за траверсите? Да, не можеше да има никаква грешка: над повехналите царевични стебла се издигаше разпятие, обърнато точно към релсите. Но на главата нямаше трънен венец. Вместо това там се виждаха... да, това си бяха рога — конични, остри и извити. В съзнанието на Дойл проблесна образът на демона, който бе видял изгравирен върху стъклената купа в хола на Чешир стрийт 13. Доколкото можеше да си спомни, това тук беше същото.

Останалите пътници постепенно осъзнаваха какво представлява тази фигура. Започнаха да се надигат гласове да подпалят богохулственото творение, но преди някой да успее да предприеме каквото и да било, локомотивът предупредително изсвири и кошмарната фигура постепенно се скри, оставайки назад. Последният спомен на Дойл от този епизод бе как един от работниците, игнорирайки протестите на коларя, се приближава с ловджийска пушка към падналия кон.

Индийката изгледа продължително Дойл, но отмести поглед в мига, в който срещна неговия, и подхвана изморителното си четене. Остатъкът от двучасовото пътуване мина без повече инциденти.

На една колона веднага на излизане от гарата в Кеймбридж имаше плакат — с фотография, в случай че някой неверник си позволи да се усъмни.

Теологическото общество организира довечера
беседа с лектор Е. П. Блаватска.

20:00 часа, Грейндж Хол, до Маркет Плейс.

Установил с точност до минута къде ще се намира тя, но разполагащ с четири свободни часа до този момент, Дойл се отправи в търсене на Кингс Колидж и кабинета на професор Армънд Сакър.

Започваше да се стъмва. Той тръгна покрай река Кем, излезе на Кингс Парейд и попадна право в стария център на града. Духаше противен пронизващ вятър и Дойл вдигна яка. Чарлз Дарвин бе вървял като студент по същите пътища. И Нютон, Байрон, Милтън, Тенисън и Колидж. Свещените места, из които вървеше, му напомниха за разочарованието от младежките му години, когато липсата на достатъчно средства в семейството бе накарала родителите му да го изпратят в не толкова скъпия Единбургски университет. Вредният ефект от възмъжаването му в едно класово общество все още пораждаше вълни на възмущения в гордото му сърце.

От другата страна на площада, точно срещу черквата „Сейнт Мери“, се издигаше величествената класическа фасада на Кингс Колидж. Дойл мина през безвкусно оформения портал и се озова в напълно безлюдния вътрешен двор, почти потънал в здрач.

Избра единствената сграда, в която светеше, влезе, чу звук от тътрещи се крака, последван от кихане, и това го накара да отиде натам. Озова се пред дългата зала на библиотеката. Съсхрен служител разместваше без видима система купчини книги, вземайки от куповете и слагайки върху количката до себе си. Лицето му бе сърдито и червено, а черният му халат и килнатата перука го правеха да прилича на плашило.

— Извинете, не бихте ли ме упътили как да намеря професор Сакър?

Служителят отново изсумтя, без да му обръща никакво внимание.

— Професор Армънд Сакър. Антични предмети — продължи Дойл, повишавайки глас. — Предимно египетски, но също гръцки...

— Боже господи, човече! — Служителят най-сетне го зърна с периферното си зрение, отскочи и опря гръб на количката, изплашено сложил ръка върху сърцето си.

— Ужасно съжалявам. Не исках да ви изплаша...

— Има звънец — извика съземащият се библиотекар. — Предполага се, че е сложен за такива като вас!

Той се мъчеше да си възстанови равновесието, отблъсквайки се от количката, но въпреки малкото му тегло, тя се плъзна назад. В резултат човек и количка плавно се заотдалечаваха от Дойл по дългия коридор на библиотеката.

— Съжалявам, но не видях звънец — оправда се Дойл.

— Ето, това е проблемът на днешната младеж! Едновременните студенти зачитаха авторитета!

„По-скоро смъртния страх от телесното наказание“ — изкушаваше се да уточни Дойл. Избутвайки количката, служителят продължаваше да се отдалечава, без да успее да се изправи както трябва, а Дойл го следваше на едно и също разстояние.

— Може би е редно да сложите звънца на малко по-очевидно място — подсказа Дойл с най-любезния си глас.

— Я колко сме били остроумни — сряза го служителят. — Когато подновят семестъра, ще наредя да ви повикат в кабинета на ректора.

— Малко бъркате, сър, аз не съм студент.

— Значи сам признавате, че се навъртате тук незаконно?

И служителят вдигна триумфално дългия си костелив пръст. Съдейки по примижаването, Дойл реши, че неприятният дребосък е толкова сляп, колкото и глух. И ако не грешеше дълбоко, зловредният книжен червей май сам беше пенсиониран се бивш ректор. В студентските си години Дойл се бе напатил достатъчно от такива като него, така че разпознаваше тази садистична пасмина почти безпогрешно.

— Търся кабинета на професор Армънд Сакър — подхвана той търпеливо и показа картичката на Сакър. Вече бяха изминали двайсетина метра по коридора и понеже Дойл продължаваше да не изпитва никакво желание да помогне на грозноватия малък мизантроп да се изправи, той държеше картичката малко извън обсега на дребосъка. — И мога да ви уверя, сър, че идвам при него по напълно законен въпрос.

— Какъв въпрос?

— Въпрос, който не съм съвсем готов да обсъждам с вас, сър. Въпрос, за който е малко да се каже, че е важен. И смея да ви уверя, сър, че ако не сте готов да ми окажете незабавно съдействие,

настроението ми определено ще се развали — обясни Дойл и насочи бастуна си към старчето със зловеща усмивка.

— Семестърът свърши. Той не е тук — съобщи служителят, принуден от страха, а може би и от изтощението, да сътрудничи, макар и в минимална степен.

— А, ето че най-сетне постигнахме конкретен резултат. Думите ви са свидетелство, че професор Армънд Сакър все пак съществува.

— Та нали сам искахте да се видите с него!

— След като установихме, че милият професор ходи сред нас, дали не бихме могли да насочим вниманието си към малката подробност къде точно би могъл да се намира той?...

— Абсолютно съм сигурен, че не знам...

— Не бихте ли обърнали по-специално внимание на особения подбор на думите ми, сър: използвах условно наклонение чрез „би могъл“, вместо да кажа направо „е“. Ще повторя специално за вас: Къде би могъл да е той?

В този миг количката стигна до края на коридора и се удари в стената. Библиотекарят се плъзна на пода с разтворени крака и лице, порозовяло като измито с четка прасенце. Той безмълвно посочи с ръка нагоре и надясно към близката врата.

— А-а? — проточи Дойл. — Кабинетът на професора?

Служителят само кимна.

— Е, бяхте крайно услужлив. Ако ми се удаде възможност да поговоря с вашите началници по време на визитата ми тук, няма да пропусна да отбележа пред тях своевременната ви и щедра помощ.

— Моля ви, сър. За мен беше истинско удоволствие — озъби се в отговор служителят, разкривайки несъответстващите си една с друга изкуствени челюсти.

Дойл вежливо докосна шапката си, влезе през посочената му врата и я затвори след себе си. Стаята бе висока, квадратна, със стени, скрити зад книжни лавици от тъмно дърво, и стълба за достигане на най-трудно достъпните от тях, подпряна в ъгъла. Писалището в центъра беше застлано с купища разтворени фолианти, карти, компаси, пергели и други картографски инструменти.

От няколкото недоизгорели, а може би недоизгасени нишки тютюн за лула в пепелника се издигаше струйка дим. Лулата — истинско произведение на изкуството от морска пяна — още беше

топла, което говореше, че обитателят на този кабинет бе напуснал стаята преди не повече от пет минути... едно тръгване, за което, изглежда, бе допринесъл и гласът на Дойл в коридора. Този Сакър бе най-малкото необикновен, но беше ли действително способен да отбягва Дойл след всичко, което двамата бяха изживели заедно? И ако Дойл не си внушаваше това... каква би могла тогава да е причината?

Дойл разгледа писалището и отбеляза присъствието на две общоприети монографии върху древногръцката история, труд върху творчеството на Сафо и едно доста поизтъркано томче, озаглавено „Илиада“. Имаше и карти на турското крайбрежие, осеяни с точки и покрити с изчисления. Дойл допусна, че предмет на заниманията е била легендарната Троя.

На закачалката до отсрещната врата висеше върхно палто. До стената беше подпрян бастун, малко къс за високия Сакър, както се стори на Дойл. Той отвори вратата, която извеждаше в малко антре — мястото, където без съмнение студентите се потяха над последните редове от заданията си — и след това мина през още една врата, за да се озове в просторен коридор.

В дъното се виждаше величествено вито стълбище, увенчано от двете страни с колони, върху които бяха кацнали големи крилати създания: едното беше грифон с дълъг клюн и заплашително извити нокти, другото — базилик с грапаво, покрито с люспи тяло. Само след няколко минути щеше да се спусне пълна тъмнина, а нито една от газовите лампи не беше запалена, явно с оглед икономия през ваканцията. Дойл се вслуша, но не чу никакви стъпки.

— Професор Сакър!... Професор Сакър!

Никакъв отговор. Усети да го побиват студени тръпки. Обърна се. Създанията неприязнено го разглеждаха отвисоко. Дойл тръгна с намерение да открие къде е клозетът... всъщност дали статуите бяха обърнати към него, когато влезе? Кой знае защо, бе останал с впечатлението, че те се гледаха една друга... а може и Сакър да бе излязъл по нужда.

Но всяка друга врата в коридора се оказа заключена. Дойл послушно следваше извивките, докато престана да различава собствената си ръка. Едновременно с това осъзна, че не е съвсем сигурен къде точно се намира. Въздухът беше хладен и тежък, а тъмнината — гъста и непрогледна. Избърса потта от ръцете си. Не би

могло да се каже, че досега се бе страхувал от тъмното, но след последните приключения нямаше никакво място за фалшива смелост. Опита се да се върне по пътя, по който бе дошъл... все пак в кабинета на Сакър беше светло. Господи, онази топла и сигурна стая сега му се струваше направо рай. Пристъпваше безкрайно внимателно, докосвайки с пръсти мраморната стена.

Разклонение. „Наляво ли завих тук, или надясно?“ Не беше сигурен. Надясно тогава.

Страхът от тъмното е примитивна форма на инстинктивен атавизъм — напомни си той. — Предците ни сигурно са прекарвали по-голямата част от живота си, движейки се опипом в тъмнината — напълно разумна предпазна мярка, като се помисли за кръвожадните хищници, дебнещи буквално на всяка крачка — но това в никакъв случай не би могло да означава, че тези опасности продължават да съществуват в съвременния цивилизован... Какво бе това!?

Дойл застина. Звук... недалеч оттук. Какво ли го бе издало? Може би най-сетне помощ... приятел или просто някой неутрален. А защо не и самият Сакър?

Може би сега ще го чуем пак. Май е добра идея да не помръдваме, докато не се убедим какво е. Повече предпазливост едва ли ще ни навреди, особено ако се има предвид, че сме в абсолютен мрак сред заплетен лабиринт и най-вече като се отчете, че съществуват безжалостни, невъобразимо ужасни твари, които ни следят един бог знае от коя страна на ненадеждната преграда...

Ето пак...

Как да го идентифицира? Не беше прозвучало като стъпка. Не, това не беше нито провлачване на подметка, нито плъзгане на крак, още по-малко падане на предмет върху мраморния под...

Хайде, Дойл. Много добре знаеш какво чу.

Криле. Плясване на криле. Кожени, хрущялни.

Добре... може да е врабче или гълъб, влетял през прозореца, загубил се из коридорите... ха, нека си признаем откровенно, че и ние се поизгубихме. От друга страна... в края на декември сме, а и шумът в никакъв случай не беше от дребна птица, не беше дори от птица със среден размах на крилете, и ако изобщо на този свят съществува

хвъркато създаване, което би могло да издаде този звук, да измести толкова много въздух...

Приближава се. Първите две плясвания бяха от статично положение, сякаш се разкършваше, сякаш се готвеше да... Дойл, я се успокой, човече. Ако за миг допуснеш, че онези каменни статуи могат да полетят, в следващия миг ще се видиш окован във вериги в Ада.

От друга страна, нещо голямо се носи във въздуха и идва все по-близо, така че защо да не се преместим... просто така, за всеки случай? Не тичай, Дойл, проверявай какво има пред теб с бастуна... да, точно така — само че по-тихо, моля те — намери отключена врата, хайде, бъди послушно момче... не бъди придирчив... коя да е врата... Ето, тази! Не, заключена е. По дяволите! Напред към следващата.

Всъщност как беше? Виждат ли птиците в тъмнината? Май зависи от това каква е птицата. А имат ли обоняние? Изглежда, имат — не е ли животът им едно неспирно търсене на храна? Много успокоително, няма що! Такаа... да видим сега каква храна предпочитаха каменните статуи по литературни данни?

Не е възможно, но тези криле като че ли едновременно се приближават и отдалечават. Освен ако са две: по една за всяка от двете страни на стълбището, с което общата им сума набъбва до... СТИГА!

Врата, Дойл, и моля те побързай, защото една от тях току-що зави зад ъгъла, покрай който и ние завихме преди малко, а това означава десетина метра дистанция, скъсяваща се опасно бързо...

Ето, намери дръжката, натисни я, бутни вратата, влез и я затвори зад себе си. Можеш ли да я заключиш? Няма резе. Спомняш ли си да си чел някога за птица, която може да отвори врата с дръжка? Хайде по-сериозно! Стъклена ли е вратата? Не, масивен дъб. Благословена стара, яка врата, лека им пръст на едновременните английски майстори...

А това чу ли го? Преместване на тежестта на тяло, тихо издраскване по мраморния под. Криле и... и нокти! Може би ако някоя птица прекара ноктите си по добрата стара дъбова врата, шумът, който ще се чуе, ще бъде забележително сходен с този, който чухме преди малко.

Време е да видим в каква стая сме попаднали и най-вече да разберем какви възможности за бягство ни предоставя тя. Бръкни в джоба, намери кибрита, отдръпни се от вратата, запали кле... Мили боже!

Дойл изпусна клечката и отскочи, за да предотврати удара, който така и не дойде. Това го изненада, понеже в онази частица от секундата, през която клечката бе горяла, той видя лицето на вампир, отблъскващо лишено от всякаква кожа и хищно оголило жълтите си зъби. Изчака още. Защо не усещаше отвратителния му дъх в лицето си? С тресящи се ръце той запали втора клечка.

Мумия. Положена седнала в саркофага си. Извит жезъл на Ра, поставен до нея. Движейки клечката във въздуха, за да разбере колкото може повече къде се намира, Дойл видя, че е попаднал в зала с експонати от древен Египет. Амфори, скъпоценни накити, запазени статуетки на котки, кинжали със златни дръжки, плочка с йероглифи — Египет и останките от онази епоха бяха подлудили всички, никакво околосветско пътешествие не можеше да се счита за пълно без посещение на Пирамидите в...

Бум! Трясък по вратата. *Бум!* Пантите простенаха застрашително. Благодарение на вика, който бе изпуснал, онова, което се намираще от другата страна на вратата, сега със сигурност знаеше, че той е вътре...

Догарящата клечка изгори пръста му. Изпусна я и запали друга, търсейки с поглед — *моля те, Господи!* — *да, ето го там — прозорец.* Той се отправи към него бързо, но внимавайки клечката да не изгасне, отвори заключалката. Едва сега пусна клечката, хвана заключалката, завъртя я — някакво масивно тяло нанасяше неспирни удари по вратата, която едва удържаше на натиска — и прозорецът се отвори. Дойл със съмнение погледна навън, но нямаше време за колебание, така че хвърли чантата си, после бастуна и сам ги последва, поемайки удара от падането с присвити колене. Претърколи се, стана, намери вещите си и побягна с все сили далеч от Криптата на древността.

Спря да си поеме дъх едва когато се озова под засводения вход на „Сейнт Мери“. Изчака десетина минути скрит в сенките, опасявайки се, че от мрака ще изскочи ужасно създание, което ще скрие звездите и

ще се стрелне към него откъм небето. Дишането му постепенно се нормализира, попилата в ризата му пот се охлади и той затрепери. Откъм входа на черквата проблясваше светлина. Той влезе по-навътре.

Интересно все пак от какво бе успял да избяга? В топлата спокойна светлина на черквата той почувства колко важен е този въпрос. Дали въображението му не беше трансформирало някакви абсолютно обикновени обстоятелства — да кажем, някой свръхприлежен нощен пазач, чиито кадифени панталони издават характерно шумолене — в блато от самовнушен страх? Преди време той бе изучил влиянието на стреса от битката върху войниците и пораждащите се от него халюцинации. Не се ли намираше той сега под въздействието на дори още по-голям стрес поради факта, че не познаваше противниците си, които — както бе подметнал Сакър — биха могли да бъдат всякакви, дори... дори хората, с които се разминаваше на улицата? А може би те предпочитаха именно този начин на нападение, обичаха да влудяват жертвите си с постоянен психологически натиск, внушавайки им усещането за постоянна незрима заплаха. Покажеш ли някому целта, която да удари, все едно си му дал рамо в битката. Нападнеш ли го с необясними звуци в мрака на нощта, покажеш ли му страховити плашила до жп линията, подсилиш ли страха от собствените му кошмари, атакуваш ли го с всичко онова, което въображението му е склонно да преувеличи — това ще го докара до лудост.

Той спря до една от нишите и изпита желание да запали свещ и да отправи апел към висшата сила, олицетворяваща доброто, да го напътства и да му помага. „Бог е светлина и в него няма мрак“ — казваше надписът над нишата.

Незнайно как в ръката му се бе озовала тънка свещица, но в последния момент той се овладя. *Любопитно: намирам се в самата опорна точка на вечния диалектически баланс между вярата и страха в човека и си задавам въпроса дали наистина сме създания на светлината, вярно ли е, че сме богове, очакващи да се родят, или сме обикновени пешки в безкрайната борба между висши сили с невидими царства, воюващи за власт върху света? Усещайки, че не може да вземе страна в този спор, Дойл остави свещицата, без да я запали.*

Той размисли върху крайно неприятната възможност да се върне в кабинета на Сакър и да види дали той не се е появил, но

безпристрастно анализира и другата възможност — да хапне и да пийне, да нахрани тялото си и да успокои мислите си. Не можеше да има никакво съмнение къде бяха насочени предпочитанията му. А след това го очакваше посещение при лицето, което единствено можеше да го измъкне от метафизическото тресавище, в което усещаше, че започва да затъва.

7. Е. П. Б.

След два часа, с пълен стомах, Дойл седеше сред скромна групичка трансценденталисти в залата на един от местните театри и слушаше Е. П. Блаватска да защитава тезата си от центъра на сцената. Нямахме дори катедра, не се виждаха записки — тя импровизираше и макар по-късно да му бе трудно да възстанови както съдържанието, така и изложението на беседата, в момента ефектът беше направо хипнотизиращ.

— ... така че никога не е съществувал религиозен водач с тежест и признание, който да е *предложил* нова религия. Нови форми, нови интерпретации — да, това да, но истините, на които тези откровения се базират, всъщност са по-стари от самото човечество. Тези пророци — и то по собствените им признания — никога не са били основоположници. Думата, която самите те предпочитат, е *посредници*. Никога никой от тях — от Конфуций до Заратустра и от Исус до Мохамед — никога не е заявявал: „Аз създадох това!“. Онова, което са казали, може да се сведе до: „Това получих и на него ви уча!“. Същото може да се каже и за днешния ден.

Блаватска постепенно се разпалваше и очите ѝ заблестяха като сапфири. Възпълната ѝ нисичка фигура сякаш порасна, а английският ѝ — доста неуверен и неравен в началото — започна да се лее в граматически безукорен сребрист поток.

— В съвременния свят съществува свещена мъдрост, която засенчва жалките ни представи за историята: говоря за книги с древен произход, за огромни хранилища, претъпкани с тях, останали скрити векове наред от погледа на западната цивилизация... Ще спомена като пример само за северните будисти в Тибет, които притежават триста двайсет и пет тома, информацията в които надвишава петдесет до шейсет пъти тази в така наречената Библия — знание, събирано в течение на двеста хиляди години човешка история. Ще повторя: двеста хиляди години старателно регистрирана човешка история. „Но това

предхожда християнството! Що за твърдения!? Тя трябва да е луда! Трябва да ѝ бъде попречено да говори!“ — възмутено би възкликнал преблаженият архиепископ, изправил се в Кентърбъри^[1]. Да, чувам вика му...

Тя сложи ръка на ухото си и слушателите весело се размърдаха. Дойл огледа залата и погледът му попадна на индийката, която бе пътувала с него във влака — сега тя седеше един ред по-напред, усмихваше се на Е. П. Б. и одобрително кимаше.

— Кой е бил най-жестокият акт от страна на християните по отношение на техните предшественици? Как са започнали те фанатичното и систематично унищожаване на Древното знание? Интересува ли ви отговорът? Григорианският календар. Колко просто наистина: година първа! Времето започва с раждането на пророка от Назарет — о, имало няколко не кой знае колко важни събития и преди този момент, но датирането им станало в обратна посока — назад от Великия момент, назад в праха на незначителното. Ние от Истинската църква ще решаваме кога започва времето. И така с един-единствен удар се доказало, че средството за писане е по-могъщо от сабята... Не знам дали наистина проумявате колко опустошително, колко принизяващо е въздействието на това решение върху цялата предшестваща го история? Не знам започват ли да усещате коварството на този акт, роден не от традиционната християнска набожност, а от страха да се изправиш пред нелицеприятни истини — но за сметка на това истини, противопоставящи се на интересите на онези, в чиито ръце е властта — акт, целящ да пресече захванването на човешкия прогрес от най-чистите извори на духовна сила, с които хората някога са разполагали или до които изобщо някога биха могли да имат достъп!

Смели думи, за да ги изречеш в една християнска страна. Дойл не можеше да не се възхити на куража на тази жена и на повече от очевидния здрав разум в доводите ѝ. Очакванията му, че ще се наложи да изтърпи неясните брътвежи на объркана мистичка, не се бяха сбъднали.

— Да, някои неща не могат да бъдат отречени на ранните християни. Били са упорити. Вършели са работата си добре. Обърнали наопаки света в търсене на Древните учения и ги унищожили почти изцяло поне в западния свят. Александрийската библиотека —

последният архив, чието книжно богатство било мост между християнската епоха и тази преди нея, изгоряла. Как мислите, дали този акт на съзнателен духовен вандализъм е бил обикновено недоразумение?... Това е причината, поради която нашите пътувания, нашата работа на теософи, винаги трябва да ни извежда към Изтока. Там е познанието. Винаги оттам е тръгвало то по света. За щастие мъдреците на Изтока са доказали, че притежават здравия исторически разум да съхранят свещените си книги от западните мародери, от тези слепи кръстоносци, упорито преследващи тесногръдата си цел, слепи за истинския проблем на Човека: духовната му еволюция... Предполагам вече се питате защо това Тайно познание остава скрито за Запада? Не е ли най-добре и за самите Посветени да споделят тайните си с новите цивилизации? Ще ви задам контравъпрос: А вие бихте ли дали на едно дете запалена свещ в барутен погреб? Истините, за които ви говоря, са предавани от един духовен водач на следващия поколения наред, откакто свят светува. А ще останат тайна, защото в тях се съдържа ключът за разбирането на тайнството на самия живот. И още, защото те са Сила! Неописуеми са бедствията, които ще ни сполетят, ако някога те попаднат в зли ръце. — Погледът ѝ попадна за първи път върху Дойл, после се премести нататък по неговата редица. — Ето такъв е нашият жребий: макар да не спираме да правим всичко по силите ни, за да извадим пред съда на общественото мнение тези истини, макар и в по-лицеприятна форма, ние не бива да се заблуждаваме, че усилията ни ще бъдат оценени от нашите съвременници. Точно обратното — трябва да очакваме да бъдем отхвърляни, атакувани, осмивани. На нито един учен няма да му бъде разрешено да погледне сериозно на нашия труд. Нашата цел е поне да открянем вратата, та макар и само ей толкова... — Тя показа с пръсти. — Всяко следващо поколение от нашите съмишленици ще има за задача да отваря тази врата още малко и още малко. — Вниманието ѝ вече беше концентрирано изцяло върху Дойл. Той просто физически усещаше върху себе си благия ѝ поглед. — „И как да постигнем това?“ — ще попитате вие. Представете си, че сте туристи и че пътувате из страна, която познавате отлично — страна, в която сте прекарвали целия си живот. Знаете пътищата ѝ, реките и градовете, хората и обичаите им. Всъщност тази страна олицетворява цялото ви познание и следователно в известен смисъл олицетворява самите вас. Е, добре,

представете си сега, че както си пътувате, съвсем неочаквано стигате до граница с друга страна. До земя, която отсъства от най-подробните карти, с които разполагате. Тази страна е заградена от всички страни с непреодолими планински хребети, така че от мястото, където сте изправени, изобщо не можете да видите какво има там. Но сте решени на всяка цена да попаднете в нея. Чувствате ентузиазъм. Не ви липсва смелост. Поради липса на по-добра дума ще кажа, че ви изпълва определена вяра. Какво трябва да направите?

„Да изкача планината“ — помисли Дойл.

Блаватска кимна.

— И помнете — каза тя. — Когато пътеката пред вас изглежда непроходима, когато надеждите ви са покрусени, когато изглежда, че смъртта е непредотвратима... тогава на вас няма да ви остане нищо друго, освен да разрушите самата планина. Така, само по този начин, ще пристигнете в Новата страна.

С тези последни и малко озадачаващи думи тя приключи беседата си. Последва кратко учтиво ръкопляскане. Блаватска едва доловимо се поклони с леко иронична усмивка и на Дойл му се стори, че тя казва: „Не ръкопляскайте на мен, защото не бих могла да кажа, че думите са мои, но аз напълно осъзнавам божествеността и комичността на съвместното ни духовно-физическо, макар и малко парадоксално състояние, и ви отдавам дължимото, че и вие сте наясно с него“.

По-голямата част от тълпата започна да се изнизва навън. Някои от посетителите видимо не съжаляваха за начина, по който бяха прекарвали вечерта, други вече бяха готови да махнат пренебрежително с ръка на чутото, трети бяха доволни от самите себе си за проявената широта на възгледите, няколко изглеждаха явно достатъчно стимулирани от чутото, за да се отдадат на самоанализ през останалата част на вечерта, а един-двама дори и през следващия ден, преди ежедневието да заглуши онова тревожно трепване, което бяха изпитали току-що.

Понеже знаеше, че трябва да говори с Блаватска, Дойл се повъртя по периферията на кръга почитатели, струпали се около нея, надявайки се скоро да засият глада си за по-директно съприкосновение с истините, които тя проповядваше. Някакъв помощник — Дойл реши, че е такъв по външния му вид: мъж, малко

над двайсетте — разгъна масичка наблизно и започна да поставя върху нея книгите на Е. П. Б., предлагайки познатите на Дойл томове на изключително достъпни цени.

Въпросите, с които я затрупваха, бяха сериозни, макар и лесно предвидими, а тя им отговаряше с остроумие и краткост, граничещи с пренебрежителност. Тя определено не беше някоя от онези омайващи личности, каквито Дойл понякога бе срещал в подобни ситуации и чиято ясно поставена цел беше да внушат усещане на зависимост — емоционална, но в крайна сметка финансова — сред по-лековерните. Ако изобщо можеше да се каже нещо за тази жена, то бе, че тя изпитва досада от факта, че буди интерес в обществото, и определено не се интересува от лесната слава, която би могла да спечели в ролята си на гуру. „Да, в това ѝ е силата — помисли си Дойл. — Само да разбърква казана. Без да поема отговорност какво би могъл да направи някой от слушателите с предоставената му информация. Разумно, прагматично и привлекателно.“

— Какво ще кажете за различните религии?

— Нищо. Няма религия, по-висша от истината.

— Каква е причината според вас старейшините в другите религии да се страхуват от това, което говорите?

— Фанатизъм и материализъм.

— Твърдите ли, че Исус не е Син Божи.

— Не. Всички ние сме синове и дъщери на Бога.

— Но според вас той не е светец, така ли?

— Точно обратното. Друг въпрос.

— Какво ще кажете за франкмасоните?

— Винаги, когато някой ме попита за франкмасоните, аз казвам „Лека нощ“. Прочетете книгите ми и опитайте, но наистина сериозно опитайте да не заспите. Благодаря на всички.

С тези думи тя излезе през една странична врата, а остатъкът от тълпата се разпръсна. Нисичка, спретнато облечена жена с монокъл и бастун се появи до Дойл.

— Доктор Дойл?

— Да.

— Казвам се Дион Форчън. Е. П. Б. би желала да поговори с вас. Ще ме придружите ли?

Дойл кимна и я последва. Името на жената му бе познато — тя беше от основателките на Лондонското теософско общество и небезизвестна авторка, занимаваща се със света на езотеричното. Докато се отправяха към вратата, Дойл забеляза индийката да се върти около масичката с книги.

Ръката, която стисна неговата, беше твърда и хладна. Тя го гледаше право в очите, без да скрива загрижеността си и готовността си да му окаже всякаква подкрепа.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, доктор Дойл.

Свършила с взаимното представяне, Дион Форчън седна на един стол до вратата. Намираха се в тясна гримьорна, разположена непосредствено до бумтяща пещ. Голяма и видимо доста използвана пътна чанта стоеше отворена на масата. В нея се намираше единственият багаж на Е. П. Б. Явно бе, че гардеробът ѝ е повече от скромнен. Личеше, че за нея личните вещи имат единствено практически смисъл и, изглежда, същото можеше да се каже и за срещите ѝ.

Дойл отвърна на вежливата фраза и почувства, че ще е нечестно, ако не ѝ съобщи веднага за случилото се в Лондон.

— Петрович е мъртва — каза той.

Чертите на лицето ѝ се изопнаха. Тя веднага поиска да научи за всички подробности. Той разказа каквото му беше известно с максимална точност, сподели изводите, до които бе стигнал сам, и накрая извади от чантата си кутийката с розовите хапчета. Блаватска ги разгледа, подуши ги и кимна.

— Имате ли нещо против да пийнем? — попита тя. — Бих препоръчала нещо по-силно. — И без да дочака отговора му, извади от чантата си бутилка. Форчън донесе чаши.

— Водка — обяви тя, предлагайки му първата чаша.

— Не знам защо си мислех, че духовните напътствия изключват употребата на концентрати — пошегува се Дойл.

— Моите духовни напътствия са една най-обикновена помия. Ние трябва да живеем живота си такива, каквито сме се родили. Аз съм руска селянка и водката ми въздейства по най-благоприятен начин. Наздраве.

Тя изпи чашата си на екс и веднага си наля следваща. Дойл отпи. Форчън се въздържа. Блаватска се отпусна в креслото, прехвърли крак през една от страничните облегалки и запали пура.

— Разбирам, че има още нещо, което искате да ми кажете, така ли е?

Дойл кимна. Беше благодарен за водката — тя като че ли помагаше изложението му да бъде по-гладко. Блаватска го прекъсна само веднъж, за да научи подробностите за раните и начина, по който бяха подредени изрязаните органи на убитата проститутка.

— Бихте ли ми начертали схемата, по която бяха разположени, колкото можете по-точно?

Форчън му подаде писалка и хартия и Дойл се подчини. След малко подаде на Блаватска резултата. Тя огледа критично рисунката, изсумтя неопределено веднъж, после сгъна листа и го пусна в чантата си.

— Моля ви, продължете.

Той ѝ разказа за пътуването си насам, за едва ли не сблъсъка с бог знае какво в отдела за антична история, после ѝ показа странно променената книга, която бе взел от стаята си и попита:

— Какво ли би могло да причини това?

— Ектоплазмена детонация. Опит за проникване на нещо от другата страна. Петрович ме извика да го видя. Много лошо. Разбира се, тогава аз помислих, че са тръгнали за Петрович... и може би в известен смисъл това е така. Бъдете благодарен, че не сте си били у дома. Продължавайте, докторе.

В главата на Дойл се изви вихрушка.

— Мадам Блаватска, какво можете да ми кажете за Тъмното братство?

Въпросът накара Е. П. Б. и Форчън да разменят крадешком погледи, чийто смисъл му остана неясен.

— Зли създания. Материалисти. Врагове на Светия Дух. Би трябвало да прочетете труда ми по този въпрос...

— Вече съм го прочел, мадам. — „И за съжаление прекалено задълбочено“ — помисли си Дойл. — За мен е важно да знам дали вие вярвате, че тези хора реално съществуват.

— А тази маса съществува ли? — почука тя по масата. — Тази чаша истинска ли е?

— Изглеждат като истински.

— Ето това е отговорът, който мога да ви дам.

— Но тези създания хора ли са... искам да кажа, само външно ли приличат на хора, или просто се носят без посока в етера?

— Това са духове, които желаят човешката форма. Те кръжат наоколо гладни, увисват над нея и непрестанно търсят входна точка.

— За което, както вие пишете, им е необходимо сътрудничество от страна на живите.

— Сътрудничество и жертвоготовност — уточни тя. — Те трябва да получат покана да дойдат на нашата плоскост чрез изпълнението на определен ритуал и така нататък. — В гласа ѝ не звучеше желание да развива по-подробно тази тема. — Опишете ми сега, ако обичате, този професор Армънд Сакър.

— Висок, дългокрак. Към трийсет и пет. Нос, който е невъзможно да не се забележи, високи вежди, говорещи за интелект, светли очи. Дълги пръсти на ръцете. Атлетична осанка.

Описанието предизвика нова размяна на погледи между двете жени.

— Нещо не е наред ли? — полюбопитства Дойл.

— Всъщност... аз имам уговорена вечеря с професор Сакър за тази вечер — отговори тя.

— В такъв случай вие се познавате?

— От много години.

— Значи го познавате добре? — възбудено извика Дойл.

— Даже отлично. Струва ми се, че чувам неговите стъпки да се приближават отвън.

И наистина към вратата се приближиха бързи стъпки на двама души и някой почука. Форчън отвори вратата. Отвън стоеше младият книжар.

— Професор Сакър, мадам — съобщи той.

— Поканете го да влезе.

Дойл се изправи. Младежът се отстрани от рамката на вратата и в гримьорната влезе професор Сакър. Е. П. Б. топло го приветства с целувка по двете бузи.

— Колко се радвам да те видя пак — каза тя.

— И аз, скъпа — отговори високо Сакър.

Форчън поздрави Сакър както се поздравява познат човек и го представи на Дойл, който стисна внимателно слабата ръка на попрегърбения, дребничък, белокопос, осемдесет и две годишен старец пред себе си.

— Съжалявам, не чух добре името ви — извини се професор Сакър.

— Дойл.

— Бойл? — Старецът почти викаше.

— Дойл, сър. Артър Дойл.

— Ааа, чудесно. Ще вечеряте ли с нас, Ойл?

— Честно казано... не знам, сър!

— Професоре, моля ви тръгвайте заедно с мадам Форчън за ресторанта. Аз идвам след малко — намеси се Блаватска и неясно как желанието ѝ бе разбрано, без да се наложи да повишава глас. Тя направи знак на Форчън, която изведе стареца от стаята, без той да усети какво става.

Блаватска се обърна към Дойл и видя шока, изписан на лицето му.

— Изслушайте ме внимателно, докторе — каза тя. — Тази вечер ще пътувам за Ливърпул, откъдето след два дни отплувам за Америка. Трябва да се постараете да запомните всичко, което ще ви кажа. Вече убедително ми доказахте, че това няма да ви затрудни.

— Ще се постарая. Мога ли да ви запитам...

Тя вдигна предупредително ръка и той замълча.

— Моля ви не ми задавайте въпроси. Те само ще ме нервират. Във вас се долавя голямо нетърпение и аз не се съмнявам в онова, което ми разказахте, но времената са опасни за много от новопосветените, така че присъствието ми е необходимо на други места. Не очаквам, че ще ме разберете. Така че просто повярвайте на онова, което ще ви кажа — то ще ви бъде от полза в бъдеще.

— Щом нямам друг избор.

— Добре. Оптимизмът е нещо хубаво, здравият разум — също. — Тя изгаси пурата си. — Знаете какво са мистиците за окултизма... Е, същата роля изпълняват определени индивиди, известни като магьосници за *Магик*. *Магик* е лявата, лошата пътека към Познанието, това е най-късият път към Просветлението, което всички търсим. Но на висока цена. Струва ми се, че онова, което ви е казал мъжът,

представил ви се за професор Сакър, в много отношения е вярно... дори в подробностите. Да, вие сте *белязан* за жертва от групата, поела по Лявата пътека.

— Кой са те?

— Това не е известно.

— Тъмното братство?

— Тази не особено сплотена конфедерация е известна под много имена. Дългата им ръка прозира в злодеянията на безброй отделни групички по света — в никакъв случай не ги бъркайте с някакъв благородноположен орден или ложа на братя защитници срещу неправдата. Те са нашите преки съперници в изследването на отвъдното, но единствената им истинска амбиция е жаждата за материална власт. Те са изключително злонамерени и напълно способни да сложат край на живота ви по много начини, както например постъпиха с приятелката ми Петрович, която впрочем бе един от най-извисените ни адепти^[2] и от известно време се бе посветила на задачата да проследи с интерес развитието ви на тази фаза...

— Моето развитие?

Тя му направи знак да мълчи и го фиксира с хипнотичния си поглед, който проблесна властно със силата, която бе демонстрирала по време на беседата от сцената.

— Не бива да се разколебавате в решимостта си. Това е най-големият ви капитал. Не допускайте да ви обхване страх, защото това ще им позволи да проникнат тук. По отношение на явленията, които ми описахте и някои от които са ми непознати: синият конец, странното състояние на вашите стаи и така нататък... запомнете само това: всички тези външни прояви на техните действия не означават нищо.

— Наистина ли е така?

— Не съвсем, но аз искам най-настойчиво да ви посъветвам да възприемете това отношение и то веднага, иначе... нека да го кажа така: иначе нещата няма да се развият особено благоприятно за вас. Между другото, мога ли да взема това копие на моята книга? Бих искала да го изследвам. Изглежда, че са успели да проникнат под повърхността и да променят молекулярната ѝ структура. Ако се окаже истина, това никак няма да е добре.

Той ѝ подаде книгата, преглъщайки обратно напирания в гърлото му въпрос „Защо?“. Тя внимателно я огледа, преди да я постави в чантата си. После се обърна и отново го изгледа дълго, без да проговори.

— Когато ви се стори, че нещата отиват към провал, помнете, че имате приятели — невидими и неизвестни...

— Професор Сакър...

— Този професор Сакър, с когото се запознахте тази вечер, е изследовател на древните мистериозни култове. Той е съпричастен на нашата кауза, макар да е само учен, който не знае нищо за незавидната ситуация, в която се намирате. Многозначителен е фактът, че човекът, свързал се с вас, е използвал неговото име и аз искам да ви окуража да отделите известно внимание на тази подробност.

— Какво трябва да направя?

— Какво да направите ли? А, отличен въпрос — каза тя напълно сериозно. — Вие какво мислите, че трябва да направите?

Дойл се замисли.

— Струва ми се, че се налага да посетя имението на лейди Никълсън.

— Добра идея. Струва ми се, че сте изправен пред една крайно интересна дилема, докторе. Искрено се надявам някой ден пътищата ни отново да се пресекат. Имате ли всичките ми книги?

— Честно казано, те бяха унищожени по време на...

— Идете тогава при младежа отвън. Той ще ви даде последните издания безплатно. Убедена съм, че ще ви бъдат от полза.

Тя се обърна и започна да прибира малкото си багаж в чантата. Изведнъж Дойл си спомни за талисмана в джоба си.

— Извинете, мадам... но какво бихте казали за това?

И той ѝ показа металното око, което фалшивият Сакър му бе дал. Тя го взе от него, разгледа го, опита се да го огъне, после го ухапа. Не можа да остави никакви следи по него и неясно защо това предизвика одобрението ѝ.

— Много добре! На ваше място бих го носила окачено на врата си.

Тя му го върна и затвори чантата си.

— Но какво означава то?

— Символ.

— Символ на какво?

— Ще ми трябва много време да ви обясня. Сега се налага да тръгвам. Бих ви поканила на вечерята, но не искам да безпокоя ненужно професор Сакър. Здравето му е доста крехко, а ние бихме искали той да завърши работата си, преди да се помине, както е планирано да стане по-късно тази година.

— *Планирано?*

— Хайде, хайде, докторе. Има повече неща в небето и земята, отколкото... ако цитирам Шекспир, който също е бил един от висшите адепти. Предполагам, не сте пропуснали да го прочетете най-подробно?

— Да.

— Хм, забравих... английската образователна система и така нататък. Имате благословията ми, доктор Дойл. *До свидания.*

Тя се извъртя така бързо, че полите на пелерината ѝ се заметнаха, и излезе. Главата на Дойл се въртеше. Той зърна една дебела книга на пода до мястото, където допреди малко бе стояла чантата ѝ, взе я и също излезе.

Не я видя. Нито пък младия книжар. Малка купчинка от трудовете ѝ стоеше на масичката в празната зала на Грейндж Хол. Погледът му попадна върху корицата на книгата в ръцете му.

„Психическа самоотбрана“, Е. П. Блаватска.

[1] Малко градче в Югоизточна Англия, където се намира седалището на англиканската църква, оглавявана от Кентърбърийския епископ. — Б.пр. ↑

[2] Адепт (на латински: adeptus — достигнал) е посветен последовател на някое учение. — Б.ел.кор. ↑

8.

ДЖЕК СПАРКС

„Е, сега вече нещата се изясниха — мислеше си Доул. — Блаватска потвърди, че убийците са по следите ми — и това не звучи никак успокоително — а от нея не мога да очаквам никаква помощ, тъй като е ясно, че повече я интересува стриктното придържане към загадъчно непроменения ѝ график. Би ли могъл някой да си представи, че след всички тези опасности може да се окаже толкова ниско в скалата на нейните представи за духовна несгода?“

„От друга страна, какво бих могъл да очаквам... че ще изостави всичко и ще се хвърли да ми помага? А дори и да бе пожелала, какво по-точно би могла да стори за мен? Една жена на средна възраст, осланяща се на сътрудничеството на хилави интелектуалци с физиономията на книжни червеи. Не, не бих завидял на бедните нещастници, които би ми изпратила на помощ. Мъжки разговор на бутилка водка... а, не: аз имам нужда от ескадрон готови да отдадат живота си драгуни в стоманени ризници, с приготвени копия и ръце върху сабите.“

Той вървеше към Кингс Парейд.

„Апартаментът ми е унищожен, Петрович е мъртва — любопитно какво ще си помисли Лебу, когато някой открие тялото ѝ? — по улиците се търкалят вместо храна за кучетата тела на разфасовани проститутки, едно дете е отвлечено, майка му е убита пред очите ми от магьосници, които ми залагат капан, от който ме спасява някой, представящ се за друг, и на свой ред ме праща за зелен хайвер, а аз едва не ставам жертва на каменен базилиск, изваден като от готическа пиеса. Не, никога не съм обичал Кеймбридж — този развъдник на аристократи, презиращи обикновените хора, този инструмент на системата, създаден да обезпечи нейното просъществуване... *По-полека, Доул. Хайде да не подновяваме този извечен социологически диспут. Приемай бедствията едно по едно.*“

И така, налагаше се да започне с най-важното — нощувката тази вечер. Не му оставаха много пари. Нямаше към кого да се обърне за помощ — Блаватска бе най-сериозната му надежда. Проклетите ѝ книги тежаха като котва в чантата му. Ама наистина, колко надменно се бе държала тя с него: той я моли за помощ, а тя го натоварва със събраните си съчинения и запрашва за провинцията.

И все пак поне имаше план: Топинг. Такаа... каква линия на поведение трябваше да възприеме по отношение на съпруга ѝ? „Очарован съм да се запозная с вас, лорд Никълсън... Но, да, да, какво необикновено време за този сезон наистина. Вашите форзиции са просто безумно разцъфтели. Впрочем знаете ли, че онзи ден в един ужасен лондонски бордей прерязаха гърлото на съпругата ви Керълайн и разбиха главата на брат ѝ? Не? Страшно съжалявам, но случайно бях в същата стая по това време...“

Добре... имаше време да обмисли най-правилната линия на поведение, докато стигне там. Сега му предстоеше да реши как да оживее и тази нощ.

Странноприемница?! Ха... какво отлично начало!

Дойл реши да не оставя чантата си в стаята, макар че намери за безопасно да метне палтото си върху леглото. После отиде в салона, избра място до камината, пусна чантата на пода и се постара кракът му да се докосва до нея през цялото време. Намираще се в компанията на още половин дузина посетители: двама възрастни, достопочтени мъже, млада семейна двойка и още двама самотни пътници, безобидни на външен вид и седнали достатъчно надалече от него, за да представляват някаква реална заплаха.

Поръча си чаша грог и реши да разгледа металното око. Спомни си съвета на Блаватска и помисли, че наистина би могъл да си направи амулет... какво лошо би могло да има в това? В този миг периферното му зрение долови някакво движение и той се обърна: това отново беше индийката, изкачваше се по стълбището. Явно и тя бе отседнала за през нощта. Дошла е за беседата. Вероятно бе решила да пътува обратно за Лондон на следващия ден.

Мислите му се насочиха към фалшивия Сакър. Този човек действително се бе представил в светлината на спасител и приятел, но

защо в такъв случай бе използвал фалшиво име? И то точно това? Може би действаше на страната на злодеите? Дали не искаше да спечели доверието на Дойл в името на някаква зловеща цел? Дойл не знаеше за него практически нищо — този човек би могъл да се окаже първи довереник на Великия Магистър на Тъмното братство и да го бе въртял на пръста си през цялото време на бягството им с каретата.

Навън задуха вятър, по прозореца изтракаха клоните на дървото. Полъхът посъживи започналата да потъмнява жар и извади Дойл от замислеността му. Той се сепна и установи, че чашата в ръката му е вече празна. Чу навън неспокойно да цвелят конете. Малко изненадващо за него беше останал сам в стаята. Колко ли време бе минало? Единайсет и половина? Значи бе стоял тук почти цял час.

Поредният порив разтвори входната врата, вятърът нахлу в стаята с вой, газовата лампа изгасна, в стаята се спусна мрак и в този момент влезе нечия висока фигура, облечена изцяло в черно, с лице, скрито зад високата яка на пелерина и под тривърха шапка. Мъжът нетърпеливо удари с юмрук по тезгяха и се огледа. Дойл се подчини на импулса да се скрие зад облегалката на един от високите столове, макар това да го лишаваше от възможността да види лицето на мъжа. Все пак рискува да надникне и има късмета да го стори точно когато съдържателят изскочи от една малка стаичка. Усмивката моментално се изпари от лицето му. Макар да не се чуваше какво казва новопристигналият, гневният нисък тембър на гласа му прозвуча недвусмислено заплашително.

Като придърпа чантата си, Дойл дискретно се насочи към задното стълбище, но първо се увери, че пътят, по който се оттегля, не дава на непознатия възможност да го забележи. И докато се изкачваше най-сетне долови няколко думи, от които разбра, че натрапникът иска да прегледа книгата на посетителите. Някакъв инстинкт му подсказа, че мъжът с черните дрехи търси точно него.

— Да. Вземам си палтото от стаята и изчезвам — промърмори той сам на себе си, докато прекосяваше коридора. Опита се да налучка в тъмното ключалката. „Гледай на нещата откъм оптимистичната им страна, Дойл: ако отново са тръгнали по следите ти, този път поне ти се явяват в човешка форма.“

Най-сетне ключалката щракна, той влезе и видя, че прозорецът на отсрещната стена е разтворен и се люлее от вятъра, а току-що

завалелият дъжд плиска по перваза. Пристъпи да го затвори и точно когато напипа дръжката, погледът му съзря на улицата нещо, от което гръбнакът му направо се втвърди от студ.

Пред входа на странноприемницата стоеше все същата катраненочерна карета, която бяха видели в нощта на сеанса. Запрегната бе с четири черни жребеца, чиито юзди се намираха в ръцете на скрит под черен капюшон кочияш. Дойл дръпна крилото на прозореца към себе си, но движението привлече вниманието на кочияша и той вдигна глава към него. Капюшонът се смъкна и Дойл видя, че под него има сива качулка, която изцяло покрива лицето. Фигурата посочи с пръст нагоре и издаде оглушително пронизителен писък.

Дойл затвори прозореца с трясък, бръкна в чантата за револвера и се втурна към вратата. Още докато беше в коридора, отдолу се разнесоха викове на болка... изглежда, изтезаваха съдържателя... „Мръсници, ще ви надупча на решето!“ И точно когато взе решение да се втурне в салона и да се изправи срещу бандитите, чу забързани стъпки на някой, който се изкачваше срещу него по стълбището. После чу още нещо...

— Псст!

Откъде ли пък идваше това?

— Псст. — На прага на полуотворена врата в дъното на коридора стоеше индийката и го викаше с пръст.

Дойл се поколеба.

— Дойл, побързай, за бога — настоя жената... с мъжки глас!

Дойл изтича и влезе при нея в мига, в който нападателите се изкачиха на техния етаж и без колебание се насочиха към неговата стая. „Индийката“ размотаваше дългия си воал и едва сега Дойл за първи път видя лицето ѝ.

— Ти?!...

— Помогни ми да се измъкна от тези дрехи — отговори човекът, познат му под името Армънд Сакър.

Дойл зяпна от изумление. Откъм коридора се разнасяха тежки удари.

— Какво си се изблешил, Дойл, не ти ли е ясно, че току-що разбраха, че не си в стаята си?

С помощта на Дойл „Сакър“ свали от себе си подплатеното сари, под което се показа черният екип, познат му от нощта на тяхното запознаване, и избърса с хавлиена кърпа кафявия грим от лицето си.

— През цялото време си ме следил. — Тази констатация бе единственото, на което Дойл бе способен в този момент.

— Откриха те много по-бързо, отколкото предполагах, и вината за това е изцяло моя. — „Сакър“ захвърли кърпата. — Зареден ли е револверът ти?

Дойл провери.

— Не, съвсем ми беше излязло от ума!

Отвън се разнасяше шум от удари по вратите, последваха възмутените викове на другите гости на етажа. Суматохата се засилваше — явно групата се приближаваше към тяхната стая.

— Бих ти препоръчал да побързаш, приятелю — хладнокръвно отбеляза „Сакър“, ритна сандалите от краката си и обу чифт ботуши от мека кожа. — Ще се наложи да бягаме през покрива.

Докато ровеше трескаво в чантата си за кутията с амуниции, Дойл чу някакво изскърцване, вдигна поглед и видя една от сивите качулки да отваря капандурата над леглото. Той сграбчи първия потвърд предмет, попаднал му под ръка, запрати го към създаването и го улучи точно в центъра на качулката. Фигурата политна назад и изчезна.

Мъжът взе хвърления предмет, който падна на леглото.

— А-а, милата Блаватска — каза той одобрително и му подаде тома, озаглавен „Психическа самоотбрана“.

— Е, мисля, че е крайно време да потегляме.

Прибирайки пътем воала, с който се бе маскирал до неотдавна, фалшивият Сакър се изкатери навън през капандурата. Дойл завърши зареждането на револвера, прехвърли чантата си навън, пое подадената ръка на мъжа и секунда по-късно стоеше до него на покрива.

— Имаш да ми обясняваш доста неща — подхвърли той.

— Напълно съм съгласен с теб, Дойл. Но какво ще кажеш първо да увеличим разстоянието между нас и тези създания. Мисля, че е по-разумно, а?

Дойл кимна. Мъжът потегли, крачейки от двете страни на билото на покрива, следван наблизко от Дойл. Всяка крачка по хлъзгавите от дъжда керемиди беше крайно опасна. Около тях бушуваше бурята.

— Как да ти казвам? — попита Дойл.

- Какво? Изобщо не мога да те чуя.
- Казвам... как ти е името? — извика Дойл.
- Наричай ме Джек.

След малко стигнаха до края на покрива. Улицата под тях беше безлюдна. Джек сложи два пръста в уста и изсвири толкова силно, че надви шума.

- Хей, Джек...
- Да, Дойл?
- Това изсвирване... дали наистина идеята е добра?
- Да.
- Искам да кажа... мисля, че слухът им е доста остър!
- „Остър“ е най-малкото, което може да се каже.

Зачакаха. Джек разгъна воала и едва сега Дойл забеляза, че ивицата плат е дълга към три метра и на двата ѝ края са завързани тежести. Някой се приближаваше към тях. Една сива качулка.

- Застреляй го, ако нямаш нищо против — предложи Джек.
- Ще изчакам да се приближи, ако не възразяваш — отговори му в същия стил Дойл, но вдигна револвера и се прицели във фигурата.
- На твоє място не бих изчаквал прекалено дълго.
- Бих бил щастлив, ако трябваше да го направя ти...
- Не, не...
- Защото ако мислиш, че ще се справиш по-добре...
- Преизпълнен съм с увереност във възможностите ти, приятелю...

Качулката беше само на три метра. Дойл стреля. Колкото и да бе невероятно, създаването избегна куршума и бавно продължи да пристъпва към тях.

— Повярвай, не бих искал да прозвучи критично. Само че... — Джек завъртя шала над главата си — те са много по-бързи, отколкото изглеждат на пръв поглед. По-разумно е да стреляш няколко пъти едно след друго и да се надяваме, че отскачайки от един куршум, те сами ще се натъкнат на друг.

Дойл стреля пак, създаването се подхлъзна наляво, куршумът прониза рамото му, то залитна, възстанови равновесието си и отново пристъпи към тях. Избърсвайки дъжда от очите си, Дойл внимателно го взе на мушка.

— Тези неща... — започна той — ... не са много живи, нали? Имам предвид в традиционния смисъл.

— Има нещо такова — отговори Джек и пусна шала.

Той изсвистя във въздуха и улучи твартата в гърлото. Тежестите в двата края се усукаха около шията, набирайки скорост, и накрая се удариха в черепа. Разнесе се звук като от спукване на диня под колело на фургон.

— Стреляй, Дойл!

Дойл стреля от упор в лицето под качулката. Нещото падна, плъзна се по керемидите и полетя надолу.

— По дяволите — каза Джек.

— Защо, мисля, че се получи доста добре.

— Имах намерение да използвам шала, за да слезем от покрива.

— Явно доста полезна вещ.

— Южноамериканско изобретение, макар в Пенджаб от векове да използват почти същото.

— Как ще слезем сега, Джек, ако въпросът ми не те дразни? — На Дойл му се стори, че чува шум на приближаваща се карета. — Ще трябва да скачаме, нали?

Джек напрегнато се вглеждаше надолу към улицата. Каретата вече се виждаше.

— Мислиш ли? Едва ли ще стигнем далече с натрошени крака...

Дойл обмисляше как да формулира несъгласието си, но преди да успее да се възпротиви, Джек го сграбчи за колана и скочи заедно с него от покрива. Телата им улучиха покрива на носещата се в тъмнината карета, пробиха го и пропаднаха чак до възглавниците на седалките.

— Мили боже!

— Цял ли си?

Дойл се опипа. Леко натъртване в ребрата, слаба болка в глезена — общо взето, чувстваше се забележително добре след скок от такава височина — почти шест метра.

— Мисля, че нищо ми няма.

— Отлично.

Каретата профуча покрай другата, която бе спряла пред странноприемницата, и Дойл забеляза размитите от пелената на пороя фигури, които се хвърлиха след тях. Джек подраска по останките от

покрива и в дупката над главите им се появи покритото с белези лице на кочияша, познато на Дойл от предишното му пътуване в компанията на Джек.

— Тактика на изплъзване, Бари — нареди Джек.

Бари кимна и се концентрира върху задълженията си. Дойл чу камшика да изплющява и каретата се понесе още по-бързо.

Джек се настани на мястото срещу Дойл, пазейки се с една ръка от шуртящата през покрива вода.

— Съжалявам за дъжда.

— Няма нищо. Ще си поговорим ли сега, докато пътуваме?

— Още не. След малко слизаме.

— Слизаме ли?

Колелата на каретата изтрополиха по къс мост и неочаквано за Дойл тя спря. Джек скочи навън и задържа вратата отворена.

— Хайде, Дойл, не разполагаме с цяла нощ!

Дойл го последва в пороя. Джек махна на Бари и каретата изчезна в тъмнината.

— Насам — каза Джек и хукна надолу по склона под моста, по който току-що бяха преминали. — Ето тук.

И го дръпна под относителната сушина на моста. Държейки с едната си ръка чантата, Дойл се държеше с другата за перилата и поглеждаше с опасение към ревящата под краката им вода.

— Наред ли е всичко? — извика високо Джек.

— Мисля, че да — отвърна Дойл, но думите му потънаха в оглушителния грохот на пронеслата се над главите им карета, запрегната с четири коня. Тропотът бързо заглъхна в шума на дъжда.

— Те ли бяха? — осмели се накрая да попита Дойл.

— Бари ще ги поразходи около Трафалгарския площад, преди да усетят, че не сме с него.

Дойл кимна, усещайки, че противно на волята си се възхищава на изобретателността на този човек. Известно време никой не продума. Дойл не сваляше поглед от Джек, който приятелски му се усмихваше.

— Е, какво предлагаш да правим нататък?

— Предлагам да останем тук, докато дъждът не намалее — отговори простичко Джек.

Отново настана тишина. Джек, изглежда, нямаше нищо против да си стоят така, без да продума. Но Дойл не беше съгласен.

— Виж какво, Джек... или както и да е името ти. Преди да продължим с каквото и да било, много бих искал да знам кой точно си ти! — каза той, осъзнавайки, че търпението му е стигнало до края си.

— Ще трябва да ме извиниш за хитрината, Дойл, но във всичко това има определена логика, която скоро сам ще можеш да разбереш и почувстваш — каза мъжът, отново се усмихна, бръкна в джоба си и извади познатата плоска сребърна бутилка.

— Кой си ти?

— Джон Спаркс — за приятели Джек — специален агент на Нейно Величество. Приятно ми е да се запознаем. — И той му подаде бутилката. — Малко бренди, за да се постошим, докторе?

9. ПО СУША И МОРЕ

Дойл не намери нито миг почивка тази нощ. Остана все така вкопчен в моста, изплашен, че може да се изпусне и да полети в ледените води, носещи се под него. Спаркс обаче сякаш влизаше и излизаше от някаква медитация и остана все така обхванал безгрижно една обла греда.

Дъждът отслабна едва когато първите лъчи на зората стоплиха небето на изток. На западния хоризонт не се виждаха никакви облаци. Спаркс разтвори широко очи, свеж и жадуващ за действие като породист кон в деня на надбягването в Дерби.

— В тази сутрин има нещо обещаващо — обяви той и се изкатери върху моста ловко, като гимнастик от унгарска трупа.

Вкочанен като труп, мокър, гладен и изподраскан, Дойл с усилие се измъкна на пътя. Едва сдържаше раздражението си от ентузиазма на своя спътник, който подхвана дълга поредица от йогистки пози, придружавайки всяка от тях с възклицания, напомнящи нощно мяукане на гладна котка. С напълно вдървена челюст и още неизбистрен поглед, Дойл установи, че в главата му се въртят две неща: първото беше опит да си представи максимално точно как би изглеждало котле гореща, подправена с масло овесена каша, а второто се свеждаше до измисляне на най-бавния и мъчителен начин да убие Спаркс. Хм... любопитно... мислите му се въртяха около ликвидирането на Спаркс чрез оригиналния начин на използване на казана с овесената каша.

Спаркс шумно изпусна за пореден път въздуха от гърдите си, поклони се на изгряващото слънце и приключи с упражненията си. И чак сега показва, че забелязва присъствието на Дойл.

— Трябва да потегляме — съобщи той някак между другото.

После се усмихна и бодро пое по пътя. Едва когато фигурата му се скри зад завоя, в главата на Дойл изкристализира мисълта колко жизненоважно за него е да се държи максимално плътно до този човек.

Той пое след Спаркс, дори се затича, вслушвайки се в неприятното жвакане на подгизналите си ботуши. Дори когато го настигна, трябваше от време на време да подтичва, за да поддържа темпото, наложено от бързата походка на Спаркс.

— Накъде си тръгнал? — попита запъхтян Дойл.

— Понятието „движеща се цел“ предполага известно движение, Дойл — отговори му Спаркс, вдишвайки и издишвайки с опитността на трениран атлет. — Нашето спасение е в способността ни да бъдем непредсказуеми.

Боже господи, безгрижието на този тип беше ужасяващо.

— Добре де, къде отиваш?

— А *ти* къде отиваш?

— Признавам, че не знам.

— Почакай... погледни се и виж, че си тръгнал за някъде.

— Всъщност... имам впечатлението, че съм тръгнал с теб.

Спаркс кимна. Настъпи нова дълга пауза.

— Та... къде отиваме? — отново попита Дойл, леко изменяйки формата на въпроса си.

— Мога да ти кажа само, че трябва да напуснем този път колкото се може по-скоро.

Тесният път граничеше от двете страни с гъста гора.

— Мислиш, че тук не сме в безопасност?

— В настоящия момент тази фраза би могла да се използва за почти всяко друго място. — Спаркс неочаквано спря. Главата му се завъртя като глава на птица. Сетивата му явно регистрираха някаква информация, макар да не бе съвсем сигурно каква точно. — Насам — каза той накрая и се затича към гората.

Дойл го последва силно обезпокоен. Спаркс го водеше навътре, така че след известно време престанаха да виждат пътя. Минаха през някакви ниски папрати, после Спаркс постепенно забави ход и накрая спря. Внимателно измести встрани някакви бодли, зад които имаше храст цариградско грозде, и предложи:

— Да хапнем.

Обраха храста, в резултат на което всеки се оказа с по около шепа горчиви плодове с неправилна форма. За Дойл обаче те имаха вкуса на изискан десерт.

— Вкусно е, нали, Дойл? — осведоми се Спаркс, наблюдавайки хранещия се Дойл. — Изглеждаш истински лакомник.

— Никога не съм отказвал храна, можеш да ми вярваш.

— Да, храна... това е основното. Струва ми се, че скоро ще имаме повод да говорим на тази тема по-обстойно. Имам предвид здравето — погледнато най-общо.

— Джек, ако не възразяваш, нека не говорим точно в този момент най-общо за здравето.

— Моля ти се, щом така искаш.

— Склонен съм да разговарям конкретно за *мое* здраве, за здравето ми, разгледано в светлината на тези настойчиви покушения върху живота ми. Здравето ми такова, каквото бих предпочел да го съхраня.

— Напълно те разбирам.

— Добре, Джек. Доволен съм, че си ме разбрал.

— Какво те кара да мислиш, че трябва да ми обясняваш цял ден, за да видя колко безрадостно изглеждат нещата от твоята гледна точка? — отговори Спаркс, стана и се протегна, явно готов да продължи да върви.

— Бих искал да мога да ти кажа, че думите ти ми носят известна утеха.

— Успокоението е лукс, от който засега изпитваме определен недостиг...

— Джек! Накъде... сме... тръгнали? — за пореден път запита Дойл, отказвайки да помръдне.

— А ти къде би искал да отидеш?

— Предпочитам първо да чуя твоя отговор.

— Нещата не стоят толкова просто, Дойл...

— Това е чудесно, но за да бъда пределно откровен с теб, Джек, ще ти призная, че разчитах... не, направо завися от твоите съвети и опит в тези неща.

— Ами чуй ме тогава: къде искам да отида точно в този конкретен момент във времето е несъществено. Абсолютно.

— Несъществено, казваш.

— Да, това казах. Същественото е къде искаш да отидеш *ти*.

Дойл обмисли внимателно идеята да застреля този тип, но въпреки естетическата им неадекватност изядените горски плодове

бяха поизгладили най-острите ръбове на раздразнението му.

— Имах смътната идея да отида в Топинг. Там е домът на покойната лейди Никълсън. Ще призная, че повече от това нищо не съм измислил.

— Добре. Да тръгваме тогава — каза Спаркс и потегли без повече думи.

— Просто така?

— Не каза ли, че искаш да отидеш там?

— Значи одобряваш идеята, така ли? — попита Дойл.

— Звучи ми като нещо постижимо. Знаеш ли къде се намира?

— Нямам ни най-малка представа.

— Как смяташе да стигнеш дотам?

— Планът ми не стига чак до такива подробности.

— Източен Съсекс. Близко до град Рай. Хайде, Дойл, чака ни дълъг път — каза Спаркс и този път решително навлезе в дъбравата.

— Но аз имам още въпроси към теб — предупреди Дойл и се надигна да го последва.

— Надявам се стават за дискусия по време на път.

— Мисля, че да.

— Но не си мисли, че става дума за този път. Нашият маршрут ще бъде доста по-заобиколен.

— Досещах се.

Слънцето продължаваше бавно да се изкачва по небосвода, топлиите му лъчи стопяваха студа в костите им и изсушаваха най-горния слой от мокрите им дрехи. Дватама извървяха по черния път близо миля, преди да стигнат до място, в което го пресичаше друг, почти незабележим буренясал коларски път. След известно двоумение, макар да не сподели гласно съмненията си, Спаркс реши да продължат наляво, по явно отдавна неизползваната отбивка. От този момент нататък той демонстрира притежаването на забележителен вътрешен компас, понеже нито веднъж повече не се поколеба за посока, макар изоставеният път буквално да изчезваше от погледа им, и то понякога за дълго.

Макар и да бе труден за следване, коларският път ги отдалечаваше от гората и ги водеше надолу към някаква плодородна

долина. Под ярката слънчева светлина богатият чернозем на нивите галеше окото и радваше сетивата. Хор пойни птички жизнерадостно пригласяше на събуждащия се за нов живот мирен ден. Дойл установи, че му е трудно да мисли за грижите си, и в един момент се улови, че си подсвирква. Спаркс хвана в шепата си сноп суха трева, внимателно огледа стръковете и после ги задъвка един след друг.

По негово настояване Дойл разказа за случилото му се след раздялата в Лондон, пропускайки срещата с Лебу от Скотланд Ярд, понеже навреме си спомни настойчивостта на Спаркс да не въвличат полицията в тази история. Доволен от гладкия начин, по който бе заобиколил този опасен въпрос, Дойл вътрешно се поздравя.

— Значи след като заведе инспектора на Чешир стрийт 13, ти се върна в апартамента си и намери тялото на мисис Петрович? — поиска да уточни Спаркс.

Сепнат, Дойл се опита да измисли как да се измъкне от неловкото положение, в което сам се бе поставил.

— Позволи ми да опростя нещата за теб, Дойл... Не се затормозявай да ме лъжеш...

— Как разбра?

— Има ли някакво значение? Грешката е направена.

— Все пак бих искал да науча как стигна до това заключение...

— Следях те.

— Още тогава? Преди номера с индийката?

— Може да се каже почти през цялото време.

— За да ме защитиш, или си се надявал, че сам ще си навлека неприятности?

— Не мога да кажа, че тези две възможни причини предполагат еднакъв подход.

— Предполагам същото се отнася и до присъствието ти в Кеймбридж?

— Признавам, че там преследвах и други цели...

— Например? — настоя Дойл, възползвайки се от това, че бе поел инициативата да задава въпросите.

— Братът на лейди Никълсън е следвал в „Гонвил и Кай“. Поинтересувах се за някои неща в канцеларията.

— Докато аз търсех „професор Сакър“.

— Да, признавам, че моментът бе особено подходящ.

— Сигурно ще кажеш, че именно от подобни съображения си се представил под фалшиво име — заключи Дойл. — Разчитайки, че аз ще отида в Кеймбридж да те търся и това ще ти даде възможност да продължаваш да ме държиш под око, докато сам ти издирваш следите на брата...

— Похвално, Дойл.

— За мое съжаление хитро замисленият ти план едва не ме погуби.

— Крайно неприятно.

— Ти едва ли ще ми предложиш някакво обяснение за онова, което ме преследваше из залите на музея на античността, нали?

— Не. Съжалявам — каза Спаркс без видими следи от искрено съжаление и после живо подхвърли: — Ама ти беше интересно, нали?

— Не бих казал, че има и секунда, през която да съм спрял да мисля по този въпрос. Както и да е, какво научи за брата?

— Фамилно име: Ратборн — моминското име на лейди Никълсън; собствено име: Джордж. Тръгнал е от Кеймбридж три дни преди ваканцията, споменавайки пред ректора, че става дума за неотложни семейни дела. И оттогава никой не е чул нищо за него.

— Едва ли някой някога ще чуе. Горкият нещастник! А нещо за мадам Блаватска?

— Безкрайно интересна жена.

— Напълно съм съгласен. Тя има ли нещо общо с всичко това?

— Бих казал, че тя е един заинтересован наблюдател, на чието съчувствие можем да разчитаме.

— Искаш да кажеш, че не е замесена?

— Ти разговаря с нея, така че по-интересно е какво е твоето мнение.

— Не я ли познаваш? — попита Дойл, усещайки познатото му чувство на безсилие да го обхваща за пореден път.

— Никога не съм се запознавал с нея. Но признавам, че говори много убедително. За мен тя е една крайно интригуваща смес от войнстващ поклонник и пътуващ търговец. Човек би се закълел, че е американка.

— Извини ме, Джек, но искам да попитам какви бяха тези измислици, че работиш за кралицата?

Спаркс спря и го изгледа с подкупваща искреност.

— Искам да ми обещаеш, че никога няма да обелиш и дума другиму за това. Не бих казал, че е безопасно да говорим по този въпрос дори тук, в това безлюдно място. От твоята дискретност зависи животът на хора, които са много по-ценни за съхранението на империята, отколкото аз или ти. Доверих ти се — признавам, крайно неохотно! — за да те накарам да проумееш сериозността на нещата, в които за съжаление вече си дълбоко замесен. Много бих желал да не беше така!

Дълбоката загриженост на Спаркс за доброто на Короната събуди роялистките симпатии на Дойл и го накара да забрави за намерението да открие други възражения срещу пелерината от секретност, зад която Спаркс така удобно се криеше.

— Правилно ли съм разбрал, че става дума за заплаха срещу живота на определени... високопоставени лица? — попита Дойл, подбирайки внимателно думите си.

— Да, точно така.

— Бих ли могъл да... да ти бъда в помощ по някакъв начин?

— Вече си. Справяш се чудесно!

Заплаха срещу кралицата! Дойл едва се сдържаше.

— Щом намираш способностите ми за нелишени от известни достойнства, бих искал да се поставя на твое разположение и за в бъдеще.

Спаркс изучаващо го изгледа с равни дози състрадание и студена преценка.

— Само да не съжالياваш! — отговори той. — Пазиш ли още знака, който ти дадох?

— Ето го. — И Дойл извади окото от джоба си.

— Вземи го в лявата си ръка, ако обичаш.

— Мадам Блаватска предложи да си направя амулет от него.

— В това няма нищо лошо, стига да е скрит от неволен чужд поглед — съгласи се Спаркс и показа подобен амулет изпод яката си. — Сега вдигни дясната си ръка и повтаряй след мен.

— Това да не е някакъв масонски ритуал?

— Не разполагаме с цял ден, Дойл!

— Добре де, давай нататък.

Спаркс се концентрира и затвори очи. Настъпи мълчание. Дойл започна да се притеснява, че нещо не е наред, но Спаркс внезапно

проговори:

— Нека Светлината потече от извора в съзнанието на Бога към умовете на хората. И нека тя се спусне над Земята.

Дойл повтори думите, опитвайки се да им вдъхне повече живот, докато междувременно се мъчеше да разгадае техния смисъл. Съзнанието на Бога. Светлина. Светлина във формата на познание... значи мъдрост.

— От центъра, където волята Божия е закон — продължи Спаркс, — нека целеустремеността впрегне малките човешки стремежи, целеустремеността на която служат Посветените.

Охо, сега пък това. Не звучеше съвсем християнски, но това не бе проблем. Посветените. Блаватска беше писала за тях: митологични старейшини, безстрастно наблюдаващи отвисоко хорската глупост. Всяка цивилизация разработваше своя версия: Олимп, Валхала, Шамбала, Рай...

— От центъра, където е възникнала расата на човеците, нека заработи Планът на Любовта и Светлината, и нека запечата вратата, пред която се е изправило Злото.

Аха, ето това вече е нещо: *където се е изправило Злото*. Дойл усещаше, че вече е специалист по тази тема — макар и да не можеше да посочи местоположението на точно тази врата, той определено бе чул някой да чука по нея.

— И нека Светлината и Любовта, и Силата възстановят Плана на Земята!

„Чий План?“ — недоумяваше Дойл. Как точно смятат те — които и да са те, макар сега той вече да бе един от тях — да го възстановят?

— А сега какво? Има ли някакво тайно ръкостискане или нещо друго, с което да подпечатаме сделката? — поинтересува се Дойл.

— Не. Това е всичко — отговори Спаркс и мушна амулета си отново под яката.

— Какво всъщност означава всичко това, Джек?

— А какво означава то за теб?

— Да правя добро, да се боря срещу Злото — сви неопределено рамене Дойл.

— Е, това стига за начало — каза късо Спаркс и отново потегли.

— Не е особено догматично. И е много общо.

— Все пак ободрява, нали?

— Аз очаквах, разбираш ли... нещо като клетва за вярност пред кралицата и страната, нещо в духа на рицарството, в стила на крал Артур. А това, което чух, ми прозвуча пантеистично и необвързващо.

— Радвам се, че имам одобрението ти.

— А какво представлява окото?

— Казах ти толкова, колкото мога да ти кажа в момента, Дойл — отговори Спаркс, без да скрива, че разпитът започва да му дотяга. — Всяка дума в повече от сега нататък просто няма да е в твой интерес.

Продължиха да вървят. Около тях във всички посоки се простираха безкрайни ниви. По изгряващото слънце Дойл можа да заключи, че се придвижват на изток.

Засилващият се глад помрачаваше настроението му. Да, не можеше да се отрече, че Спаркс му бе спасил кожата вече неведнъж. Нищо в действията на този човек не подсказваше, че той е нещо различно от това, което сам твърдеше за себе си. И все пак той оставаше неразгадаем, а в наметалото на кралска тайна, с което бе обвита истинската му цел, имаше нещо подозрително. Ситуацията, в която се намираше Дойл, не му позволяваше да отхвърли предлаганата му помощ, нито пък той имаше желание да изостави удивително уютното чувство, което изпитваше в компанията на Спаркс, но здравият разум го предупреждаваше, че не бива напълно да му се доверява. Сякаш пътуваше редом с екзотичен хищник от джунглата, който може да го защити от всяка опасност, но чиято природа изисква господарят му непрестанно да бъде нащрек.

Може би ако разпиташе Спаркс по-умело, той щеше да изтърве неволно някои подробности, от които умелият слушател би могъл да сглоби по-пълнен негов портрет. В съзнанието на Дойл се въртяха няколко непроверими извода, от които започваха да се оформят определени заключения. Оставаше да избере подходящ момент, в който да атакува Спаркс с тях и да се убеди в точността им, възползвайки се от шока на неговата изненада или от ожесточеното им отхвърляне.

През повече или по-малко равни интервали минаваха покрай шубраци, малки разчистени площадки, а веднъж и покрай развалините на зидана от камъни постройка. Дойл неизменно се заглеждаше в тези останки с нещо повече от обикновено любопитство и забелязвайки това, Спаркс поясни:

— Това е стар римски път. По него търговците са стигали до морето.

— Натам ли отиваме и ние — към морето? — „Отлично, Дойл, колко невинно зададе въпроса си.“

— Разбира се, пътища като този са били използвани много преди древните римляни да прекосят морето — продължи Спаркс, напълно игнорирайки въпроса му. — Оттук са минавали ранните келти, а преди тях и хората от неолита. Странно, нали? Един и същи път, използван в течение на много векове от толкова различни култури!

— Въпрос на удобство — обади се Дойл. Всъщност изобщо не се бе замислял за тези неща. — Идват нови хора, а старият път си е на мястото — защо да се главоболят да строят нов?

— И защо не, наистина? Да направиш нещата по-лесни — това е историята на човечеството, изразена с една фраза, нали, Дойл?

— Е, в известен смисъл.

— Как според теб са избрали точно този път нашите праисторически предци?

— Като най-късото разстояние между две точки.

— А дали оттук не са минавали пътеките на животните, за които са излизали на лов? — размишляваше на глас Спаркс.

— Това ми звучи доста правдоподобно.

— А по каква причина самите животни са утъпкали тези пътеки?
— Спаркс бе възприел тона на софист, който води невежите стъпка по стъпка към свещената земя на истината.

— Сигурно е имало нещо, свързано с храната и достъпа до вода.

— С други думи в основата е необходимостта?

— Животът им е бил диктуван от нея, не е ли така?

— Запознат ли си с китайската философия *фенг шуй*?

— Даже не съм чувал за нея.

— Китайците вярват, че самата Земя е жив, дишащ организъм и че както в човешкото тяло има вени и нерви, през които струят потоци жизнена енергия, регулиращи всичко, така е и със Земята.

— Известно ми е, че тяхната медицина се основава на подобно предположение — допълни Дойл, питайки се какво общо би могло да има всичко това с римските пътища в графство Есекс.

— Точно така. *Фенг шуй* приема съществуването на подобни силови линии и има за цел да приведе човешкото съществуване в

хармония с тях. Следовниците на *фенг шуї* биват възпитавани и обучавани точно така, както се постъпва с членовете на всяко духовно братство, в резултат на което те засилват чувствителността си към тези сили и развиват много особената способност правилно да ги интерпретират. Строежът на домове, пътища, храмове, цялата Китайската империя от пет хилядолетия насам — най-дълго просъществувалата цивилизация, която се е появявала на този свят — всичко е построено в стриктно съответствие с тези принципи.

— Ами!

— Като оставим настрана безспорното му невежество, ако забравим за нечистоплътността му и му простим отсъствието на елементарна духовна изтънченост, какво качество у праисторическия човек е най-достойно за уважение?

— Мисля... струва ми се, че той добре е действал с ръцете си — каза Дойл, който с мъка следваше непредсказуемите скокове на мисълта в главата на своя спътник.

— Той е живял в хармония със земята — сам си отговори Спаркс, без да обръща никакво внимание на думите на Дойл. — В едно *цяло* с нея, а не като *част* от нея.

— Благородният дивак. Жан Жак Русо и така нататък.

— Именно. В резултат на което обаче праисторическият човек е притежавал една много тънка чувствителност към земята, по която е стъпвал, към гората, в която е ловувал, към потоците, от които е пил. Не му е било необходимо да практикува *фенг шуї* — той се е раждал закърмен с тази философия, така както се раждат животните, от които е зависело съществуването му. Така че пътеките, които те избирали, съвпадали с някакви резонансни линии под земята. Кръстосвайки се привидно без никаква система, тези пътища според много хора представляват електромагнитната нервна система на самата планета.

— От друга страна, това може би са само пътища — опита се да го контрира Дойл.

— Може би. Но какво ще кажеш, ако ти съобщя, че точно в пресечните точки на тези силови линии, където... наречи го както искаш — за китайците това е „диханието на дракона“ — където тази пулсираща енергия достига своя максимум, първите хора са построили своите храмове и места за поклонение и пак в тях се намират много от християнските черкви, които ние днес използваме?

— На това мога да кажа само, че тази теория изисква позадълбочена проверка...

— Едно такова място е Стоунхендж. Друго е древното абатство в Гластънбъри. А Уестминстърското абатство, построено на мястото, където преди се е издигал римският храм на Диана, буквално е възседнало най-гъсто сплетения възел на тези силови линии в цяла Англия. Този факт говори ли ти нещо?

— „Да, има повече неща в небето и земята...“ и така нататък.

— „... драги ми Хорацио“. И те изглеждат още по-любопитни, ако си спомним, че гръцкият бог Хермес — нито за миг не се съмнявай, че древните гърци са знаели за тези линии — е бил бог не само на плодородието, подобно на Диана, но също и на *пътищата*. И какво мислиш са правили нашите келтски предци в чест на Хермес? Издигали са каменни колони на най-важните кръстовища. Обикновени пътни знаци ли? Или проводници на тази земна енергия?

— Не, не вярвам келтите да са боготворили някакъв гръцки бог — възрази Дойл. Започваше да се обърква.

— Не, разбира се — те го наричали Теутейт. Когато римляните завършили завладяването на Британия, сам Цезар се удивил колко лесно местните жители били убедени да боготворят Меркурий — римската версия на Хермес. Теутейт е бил изобразяван с голям жезъл в ръка, около който се обвивала змия, точно както са били изобразявани Хермес и Меркурий с техните кадуцеи...

— Кадуцейт всъщност е бил обвит от две змии.

— И какво символизира кадуцейт, Дойл?

— Лечебна сила. Способността да лекуваш.

— Точно така. Което идва да ни подсказва, че който овладее силата на змията или „дракона“, или „змея“, ако предпочиташ — т.е. бъде в състояние да почерпи от природната сила, течаща в силовите линии на земята — той ще придобие способността да лекува. Може би всички тези приказки за дракони в легендите на древните келти не трябва да се възприемат буквално. Спомняш ли си каква способност е придобил свети Георги, след като „убил змея“?

— Ами...

— Да лекува болните! Смелият рицар набрал кураж и забил копие в... не, не в истински дракон, както сега вече сме способни да прозрем, а в навитата змия на природната сила. Все едно да пуснеш

жица в огромен резервоар с енергия, „опитомявайки звяра“. След което станал светец, после покровител на цяла Англия и образът му буквално е отпечатан в мозъка на всеки английски ученик! Сила, Дойл, първичната мощ на планетата, бушуваща под краката ни, около нас, дори проникваща в телата ни в този момент, а ние сме толкова заслепени и толкова самовглъбени в ежедневните ни дребни жалби, че не можем да я съзрем!

Всяка нова идея се забиваше в мозъка на Дойл като нажежено острие. Дали наистина нямаше някакъв въздействащ върху живота поток под тези каменни руини и дали той сега не изсмукваше неговата жизнена енергия?

— И как според теб са се опитвали цивилизациите да използват тази мощ, веднага след като са я овладели? За какво сме използвали древните храмове? Хайде, Дойл, напъни си мозъка!

— Жертвоприношения с животни? — осмели се да предположи Дойл.

— Лечение! Лекували са болните, съживявали са мъртвите. Ние сме отправяли призив към боговете да ни върнат единството с природата. Затова едни и същи хора са били и лекари, и теолози. Не ти ли напомня сега това за двете змии, обвити около една и съща силова линия — каза Спаркс, видимо сам изненадан от собствената си логическа находка. — Спомняш ли си кой е бил най-големият син на Хермес?

— Върти ми се на езика... — започна замаяният Дойл.

— Великият бог Пан — баща на езичеството и култовете, боготворящи земята — същият, когото християните решили да заличат, наричайки го Дявол, защото бедният стар, обичащ шегата Пан е олицетворявал и онова най-нехристиянско мъжко качество — невъздържаното сексуално желание.

— Жалко.

— Да, Пан бил голям палавник: той обичал да издебва в засада пътешествениците, изскачал от шубраците и направо ги шашвал, внушавайки в жертвите си чувството, станало известно като *паника*.

— Мисля, че е крайно време да хапнем нещо — промърмори Дойл. Заобикалящият ги провинциален пейзаж, въпреки пасторалността си и задрямалата под слънчевите лъчи красота, започваше да му изглежда все по-заплашителен.

— Какво необикновено нещо е човешката мисъл! Една търкаляща се по пътя ни каменна плоча ни преведе от *фенг шуй* до Пан. Господи, този стар път сигурно наистина излъчва някаква енергия — чувствам как тя буквално блика в мен.

— Ако в цялата тази история със силовите линии има някаква истина, ако този път наистина е свещен, как тогава ще обясниш факта, че е изпаднал в такова забвение? — попита Дойл, изпитвайки удоволствие от резкия начин, по който прозвуча въпросът му.

— В това твоє единствено наблюдение, Дойл, ти изразяваш с епиграматична прецизност фундаменталната трагедия на съвременния човек. Не разбираш ли, че сме изпаднали в немилост, не усещаш ли, че древната ни инстинктивна връзка с природата е забравена? Ние сме като гости, престанали да уважават къщата, в която живеят, и се отнасяме към нея като към глинена буца, която трябва да бъде размачкана, за да отговаря на най-първичните ни нужди. Спомни си за екарисажите в Лондон, за гадния въздух, за мините, за експлоатацията на детски труд, помисли за хилядите същества, чийто живот е пречупен и лишен от съдържание само благодарение на зловещата машинария, така присъща на нашата епоха. Красноречивите руини по този прост селски път предвещават неминуемото падение на нашата самопревъзнасяща се цивилизация.

Дойл почувства някаква вълна да преминава през тялото му. Не беше сигурен дали това е реакция на необичайно деликатното възмущение на неговия приятел или комбинация от изгладняване и прегряване. Наближаваше обяд, а времето беше необикновено топло за сезона. Линията на хоризонта се размиваше от издигащия се горещ въздух.

— Какво е това? — попита Дойл и посочи зад тях.

Незабелязано се бяха изкачили и спуснали по цяла верига заоблени възвишения, следвайки пътя, провиращ се през долината. Някакво черно, размито като мираж петно трептеше, приближавайки се към тях по пътя. Ритмичните плавни движения събуждаха образа на огромен гарван, носещ се насам.

— Дали не е по-добре да се омитаме оттук? — подсказа Дойл.

— Не.

— Мислиш ли, че това е... хм, разумно, Джек?

— Не ни застрашава нищо — заяви Спаркс, оставайки на място.

Не след дълго чуха чаткането на копита — един-единствен кон се приближаваше в галоп. През завесата на маранята постепенно се фокусира фигурата на самотен ездач, който препускаше, развявайки черната си пелерина. Той плавно забави ход и изуменият Дойл различи едно добре познато му лице.

— Но... но това е Бари! Бари е, нали? — извика Дойл, сам изненадан от радостта си пред перспективата за среща с Бари.

— Не, не е Бари — възрази Спаркс.

Той пристъпи напред, за да поздрави ездача, изминаващ последните няколко крачки, които ги разделяха. Мъжът, който според Дойл не можеше да бъде никой друг, освен Бари, скочи от коня и се ръкува със Спаркс.

— Браво, Лари, значи нямаше неприятности — каза Спаркс.

— Отварях си очите. Никакъв проблем, сър — отвърна Лари, който според Дойл си беше Бари, а не някакъв Лари.

— Лари има предвид горските плодове и житните зърна, които пусках по пътя — обясни Спаркс на Дойл. Двамата мъже се приближиха. — Няма следотърсач като него в цяла Англия и само той би могъл да хване толкова незабележима следа.

— Аз съм втори след вас, сър — скромно го поправи Лари.

Акцентът му издаваше детство, прекарано в Ййст Енд. Беше жилав и здраво сложен — също като Бари — имаше същата къдрава кестенява коса и същите живи сини очи, каквито имаше... но защо *имаше* — нали това бе Бари!

— Лари и Бари са братя — проговори Спаркс, забелязвайки объркването на Дойл. — Еднояйчни близнаци.

— По-рано бяхме неразличими, сър, но сега Бари има белега, който предполагам ясно виждате, че отсъства от моята физиономия — намеси се Лари, обръщайки към Дойл за оглед дясната си буза. На нея наистина нямаше и следа от направения му впечатление белег.

— Да — потвърди Дойл. — Изобщо няма белег. — Прозвуча така, сякаш му бе направило впечатление веднага.

— Лари и Бари са нещо като легенда в определени лондонски кръгове — поясни Спаркс. — Най-добрата двойка, която някой някога е срещал.

— Двойка ли?

— Двойка взломаджии, сър — услужливо поясни Лари, усмихвайки се, сякаш дискутираше с леля си деликатен проблем от етикета по време на прием. — Разбиваме и влизаме, използваме клинове, лостове и пробои, ако разбирате какво искам да ви кажа.

— Много добре те разбирам — каза Дойл, засегнат от небрежната откровеност на този човек.

— Перфектните партньори — отбеляза Спаркс. — Никой не знае, че са близнаци. Дори само от гледна точка на чисто техническите им умения те са много, много пред останалите.

— Нямаме образование, но не сме необразовани, ако разбирате какво искам да кажа — допълни Лари.

— Мисля, че ще оцениш елегантността на подхода им, Дойл. Единият отива в центъра на града, засяда в някоя кръчма, започва да се налива, да черпи останалите и да прави цял спектакъл.

— Това не е толкова просто, както може би ви изглежда, сър — поясни напълно сериозно Лари. — Форма на забавление, но с ударение върху представлението. Бари е голям певец и репертоарът му е неизчерпаем, а аз си падам по декламациите на неприлични стихчета.

— И докато един от тях публично се изявява, другият върши истинската работа.

— А тя се състои във взлом в набелязаната къща, бърз преглед на всичко по-ценно там и напълване на торбата — поясни Лари.

— И двамата са чевръсти като мишки и могат да проникнат през места, за които не би повярвал, че ще пропуснат човешко тяло — продължи на свой ред Спаркс, който според Дойл откровено се наслаждаваше на тази история.

— Бари например може да си извади ключицата, ако е много тясно мястото, и да се сгъне направо като чадър...

— Никога не се появяват заедно на публично място, така че ако братът бъде заловен на местопрестъплението, четиридесет свидетели от кръчмата са готови да се закълнат, че са прекарали в незабравимата компания на обвиняемия. Абсолютно непоклатим метод на действие.

— До един черен ден, когато Бари сам се прецака, сър — пое отново разказа Лари. — Винаги си е бил женкар — трагичен негов недостатък. Та онази нощ се захванал с дъщерята на един търговец на риба. Провел обсадата по всички правила: тя издигала все нови преградни стени, той изваждал на полето на честта все нови и нови

оръжия. Било четири сутринта и двамата се били усамотили в магазина сред сардините. Той бил преминал през всичките ѝ укрепления, бил преодолял дворцовата охрана и се готвел да проникне в нейната светая светих, когато старият ѝ баща неочаквано се появил с улов треска от Северно море и преди Бари да успее да си вдигне гащите, го цапнал през бузата с ножа за чистене на риба и го разсякъл чак до костта...

— Мисля, че можем да изпуснем медицинските подробности без ущърб на истината, Лари — прекъсна го Спаркс.

— Да. Извинявам се, сър — каза сериозно Лари и се взря в лицето на Дойл, търсейки следи от наранени чувства.

— Има едно място за такива като теб и брат ти — отговори Дойл. — Казват му затвор.

— Няма никакво съмнение за това, сър. Още повече че и до ден-днешен щяхме да гнием в него, ако не беше благородният мистър Спаркс.

— Това е дълга история, с която не бих искал да досаждаме на милия доктор точно в този момент — намеси се властно Спаркс. — Видя ли някого другиго по пътя?

— Мога да заявя с голяма доза увереност, сър, че вашето бягство засега остава незабелязано.

— Добри новини. Е, приятелю, какво ни донесе?

— Извинете ме, джентълмени, че се разбъбрих. Вие сигурно сте пресъхнали като пергамент от средновековен манускрипт в манастирска библиотека.

Оказа се, че Лари носи в окачените на седлото дисаги много неща, които биха могли съществено да ревизират отношението на Дойл към двамата братя бандити, ако настроението му не беше развалено поначало. Започнаха със сандвичи — много и най-разнообразни: с шунка, с леко запечено говеждо, поръсено с ароматно сирене, с пуйка и майонеза, с овнешко, изкиснато в хрянова отвара. После дойдоха пликчета с ядки, сладкиши, вода и хладно пиво. Но може би най-добре дошли от всичко бяха чистите и сухи дрехи за всеки от двамата.

Хапнаха край пътя, като оставиха коня да пасе сред високата люцерна. Лари ги осведоми за последното развитие на събитията. Беше прекарал последния ден и половина в гарата на Кеймбридж. Там

го намерила кодираната телеграма на Бари, който, от своя страна, подмамил преследвачите в щура гонитба по пътя към Лондон, преди да им се изплъзне окончателно някъде по средата. Тогава Лари яхнал коня си и открил следата на Спаркс и Дойл по обраслия черен път. Макар да предполагаше, че братята са на работа при Спаркс, Дойл изпитваше известни съмнения какво точно вършат те за него, а му беше неудобно да попита направо. Близостта до толкова ярко криминално проявен тип, макар и облагороден от общуването със Спаркс, събуждаше в Дойл нещо от старозаветната непреклонност, която дори сандвичите и бирата не можеха да разбият, въпреки подчертано дружелюбното отношение на Лари към него.

Добре подкрепени, обути отново в сухи обувки, Дойл и Спаркс пак поеха по стария римски път. Лари се метна на коня и изчезна напред, натоварен с не особено ясните функции на техен авангард. Гледката на смаляващата се зад следващото възвишение фигура, скрита под развяващата се пелерина, събуди спомена за едно съвсем скорошно и много по-ужасяващо посещение.

— Кой ме преследва, Джек? Кой е онзи човек в черно, когото видях снощи?

— Не съм сигурен — отговори Джек и лицето му потъмня.

— Но имаш някаква представа, така ли?

— Това е човек, когото търся от известно време. Миналата нощ се озовах най-близо до него от години насам. Той е причината, поради която бях на онзи сеанс заедно с теб.

— Сигурно е част от онази конфедерация на злото, за която ми спомена?

— По мое убеждение този човек е техният върховен генерал.

— Той е някой, когото познаваш, нали? — предположи Дойл в някакъв проблясък на интуитивна увереност.

Спаркс го изгледа с остър поглед. Дойл с изумление зърна проблясък на страх в студените очи на този корав мъж. Това беше шокиращо и напълно неочаквано.

— Може би — късо отговори Спаркс и повдигна предизвикателно вежда с обичайната си увереност. Беше си възвърнал самочувствието. Но моментната му слабост, самото наличие на възможността да се изплаши, го правеха по-човечен в очите на Дойл и го довеждаха по-близо до нивото, което той можеше да разбере.

— Замислял ли си се някога колко малко основания имам да вярвам на нещата, които ми разказваш? — попита Дойл незлобиво.

— Естествено.

— Аз мога да се осланям само на опита на собствените си сетива, а ти ми разказваш истории... за които би могло да има хиляди, а дори и много повече неправдоподобни обяснения.

Спаркс кимна огорчено.

— Та какво друго е нашият живот, освен една история, която разказваме на самите себе си, за да намерим някакво оправдание на болката да живеем?

— Трябва да вярваме, че животът има смисъл.

— А може би той има не повече смисъл, отколкото самите ние сме способни да му придадем?

Изправен пред разнообразието от чувства, които приятелят му така неочаквано бе демонстрирал, че може да изпитва, Дойл за пореден път се удиви на еластичността на собствените си емоции, оказали се по-непостоянни от времето в един летен ден.

— Напълно съм съгласен — каза той развълнувано. — Ето например аз не знам почти нищо за теб, Джек, но въпреки това съм способен да си изградя представа... не, направо си внушавам, че виждам историята на твоя живот... макар да съзнавам, че тя може да има, но е по-вероятно да няма нищо общо с това, което ти фактически си.

— Например? — запита Спаркс, проявявайки неочакван интерес.

— Ти си мъж на около трийсет и пет и си роден в имение в Йоркшир. Бил си единствено дете. Като малък сериозно си боледувал. Обожаваш да четеш. Докато си бил дете, семейството ти е пътувало из Европа и е прекарало доста дълго в Германия. След като сте се върнали, са те изпратили в частно училище, а след завършването му си постъпил в колеж в Кеймбридж. Дори мисля, че си бил в повече от един колеж. Измежду многото други неща, изучавал си медицина и естествени науки. Можеш да свириш на някакъв струнен музикален инструмент — вероятно цигулка — и дори го правиш с известна виртуозност...

— Това е изумително!

— Известно време си се колебал дали да не започнеш кариера на артист и дори предполагам, че си излизал няколко пъти на сцена.

Другата възможност е била военна кариера и е много възможно да си бил в Индия през 1878 по време на афганската кампания. Там, на Изток, си отделил много време да изучаваш различни религии, между тях будизма и конфуцианството. Смятам също, че си пребивавал и в Съединените щати.

— Браво, Дойл. Успя да ме удивиш!

— Точно това беше намерението ми. Искаш ли сега да чуеш как стигнах до тези изводи?

— Акцентът ми или по-скоро онези следи от него, които все още са останали, издава йоркширския ми произход. Съдейки по маниерите ми и по това, че не изглеждам финансово притеснен, ти си заключил, че семейството ми е в състояние да ми обезпечи определено ниво, без да се налага да печеля от търговия.

— Правилно. Живото ти въображение ми подсказва, че като малък си бил прикован за дълго на легло — може би по време на холерната епидемия в началото на 60-те — през което време много си чел — навик, който си запазил и до днес.

— Така е. И наистина семейството ми е пътувало из Европа и особено в Германия, но убий ме, ако мога да си представя как се досети за това!

— О, това беше предположение: Германия е предпочитаното място от аристократичните семейства от поколението на твоите родители, които са искали да възпитат в децата си по-систематичен вкус към литература и култура. Предполагам, че германската нишка в потеклото на последните ни няколко крале и кралици има нещо общо с тази склонност на английската висша класа.

— Много точно съображение — призна Спаркс. — Но ти допусна една грешка: аз имам по-голям брат.

— Честно казано, това ме изненадва. Ти се държиш с естествената самоувереност и амбициозност на единствено или най-голямо дете.

— Брат ми е значително по-възрастен от мен. Той никога не пътуваше с нас и през по-голямата част от моето детство беше в далечно училище. Не бих могъл да кажа, че го познавам добре.

— А, това обяснява нещата.

— Аз наистина бях в Кеймбридж — в колежа „Кай и Магдалена“ — и изучавах медицина и естествени науки, до който извод си стигнал

на базата на добрата ми ориентация в града, както и благодарение на явната лекота, с която получих информацията за младия Никълсън.

— Отново позна.

— Освен това съм учил и в Крайст Чърч, Оксфорд.

— Теология?

— Да. И — въпреки че ми е неудобно да го призная — театрално изкуство на аматьорска основа.

— До този извод стигнах въз основа на уменията ти да се гримираш и познанията ти върху основните принципи на дегизировката. А лекотата, с която се превъплъти така удачно в образа на онази индийка, ме накара да допусна, че си бил в Ориента.

— Е, аз така и не станах военен, но действително обиколих Далечния изток и наистина прекарах много време в сравнително изучаване на религиите.

— А Съединените щати?

— Е, едва ли си пропуснал да обърнеш внимание на американизмите, които понякога използвам.

Дойл кимна.

— Прекарах осем месеца по източното крайбрежие, обикаляйки като артист в трупата, известна като „Шекспиров театър на Сазанов“ — довери Спаркс с тона на грешник в изповедалня.

— Знаех си!

— Мислех си, че Меркуцио е върхът на сценичните ми изяви, но на публиката в Бостън повече ѝ допадна моят Хотспър — присмя се той на собствената си суетност. — Сега вече мога да проследя линията на твоите дедукции за всичко, с изключение на едно: как, по дяволите, се досети, че свиря на цигулка?

— Веднъж ми се наложи да лекувам цигулар от Лондонския симфоничен оркестър, който си беше изкълчил зле китката след падане от велосипед. По възглавничките на всички пръсти на лявата му ръка имаше много характерна мрежа от малки мазоли, явно в резултат от натискането на струните. Предполагам, че и ти свириш на цигулка, ако не с уменията, то поне с всеотдайността на моя пациент.

— Забележително. Поздравявам те за наблюдателността.

— Благодаря. Аз самият се гордея с нея.

— Повечето хора се влачат по течението на живота, дотолкова замаяни от собствената си интроспекция, че изобщо не забелязват

света около тях такъв, какъвто е. Образованието, което си получил, ти е дало и безценния навик да обръщаш внимание на детайлите, а и ти явно си порботил да доразвиеш наученото до степен, внушаваща респект. Това обаче ми подсказва, че сигурно си вложил немалко усилия и да развиеш собствена философия за живота.

— Лично аз смятам, че колкото по-малко се говори за тези неща, толкова по-добре — скромно отговори Дойл.

— „Нека действията направят от всекиго такъв, какъвто е, докато музиката на неговата душа свири за публика от един-единствен човек.“

— Шекспир?

— Не, Спаркс — отвърна Спаркс с усмивка. — Да опитам ли сега аз с теб?

— Какво? Искаш да кажеш, какво би могло да се заключи за мен на базата на наблюдения?

— Перспективата, че най-сетне съм срещнал съперник от моята класа в упражнението по дедукция от наблюдение, събуди в мен състезателното начало.

— А аз откъде мога да бъда сигурен, че изводите ти се базират на дедукция, а не на информация, събирана с други средства?

— Е, няма да си сигурен — отново се усмихна Спаркс. — И така... Роден си в Единбург, в семейство на ирландци католици. На младини редовно си излизал на лов и риболов. Получил си образование в енорийското училище на йезуитите. Житейската ти страст са литературата и медицината. Завършил си Единбургския университет, където си попаднал под влиянието на авторитетен професор, който те е окуражил да развиеш наблюдателните си умения и дедуктивните си способности далеч над нивото на приложението им за нуждите на диагностиката. Въпреки медицинското си образование, така и не си се разделил с мечтата един ден да си изкарваш прехраната изключително като човек на словото. И също така въпреки възпитанието в дух на принадлежност към църквата на Рим, ти си изоставил семейната вяра. Това се е случило, след като си започнал да посещаваш сеанси и след като си се сблъскал с неща, трудно приемани от гледна точка на която и да било религиозна догма. Сега гледаш на себе си като на заклет, макар и не тесногръд, агностик. Добре боравиш с револвера...

Така измина остатъкът от следобеда — в приятелски сблъсък на два интелекта. Нищо друго не би могло да бъде по-освежаващо за тези двама мъже, свикнали да изпробват в усамотение своите изключителни способности. Въпреки че минаха покрай появили се в далечината няколко ферми и едно-две селища, те останаха на запуснатия път. Когато усетиха глад и жажда, спряха, за да се възползват от запасите, оставени им от Лари. Минаваха през ливади и брезови горички, прекосиха пустинни места и накрая нощта ги застигна на брега на Колн — широка и лениво носеща водите си река, извиваща се между нивята и селата на Есекс. Седнаха да вечерят под огромен дъб и когато съвсем се стъмни, отново се появи Лари — този път на кормилото на шестметрова едномачтова платноходка, здрава на външен вид, с фенер, окачен на носа. Качиха се на борда, докато Лари държеше планшира. Износен брезент и куп одеяла им предложиха заслон в средата на платноходката. Под ясното нощно небе и светлината на луната те безшумно се понесоха надолу по течението, минавайки незабелязани от никого през заспалия крайречен град. По настояване на Спаркс Дойл легна да спи пръв и много преди лодката да измине дори половин миля, приспивното поклащане на корпуса ѝ изпрати доктора в гостоприемните обятия на непробудния сън.

Тази нощ реката им помогна да преминат без никакви усложнения покрай Холстед и Роуз Грийн, Уейкс Колн и Ейт Еш, така че призори вече си проправяха път из плетеницата от канали покрай древния Колчестър, за да минат през Уайвънхоу, където коритото на реката отново се разширяваше, подготвяйки се за срещата с морето. През нощта бяха подминали много баржи и други по-малки съдове, останали на котва, но сега за първи път започваха да срещат и такива с парни двигатели. Лари вдигна платното, за да облекчи плаването им срещу надигания се прилив, и не след дълго югоизточният бриз го наду и ги подгони през задръстения с натоварени лодки канал.

През цялото пътуване Спаркс си позволи две кратки дремвания на крак и, изглежда, толкова му стигаше. Дойл спа цялата нощ, събуди се освежен и с известна изненада установи, че платноходката им подминава някаква издадена навътре суша и се насочи към открито море. Когато вятърът ги заблъска откъм кърмата, те се обърнаха и се

насочиха на юг. Вълнението се засилваше и Спаркс пое руля. Дойде ред на Лари да поспи, а Дойл се присъедини към Спаркс на кърмата. Усещаше, че Спаркс е опитен моряк по начина, по който държеше руля, както и по чувството му към вятъра. Реката зад тях вече не се виждаше, а отдясно се изнизваха голите брегове между Сейлс и Холиуел Пойнт.

Вълните и солта във въздуха събудиха в главата на Дойл спомени за дните, които бе прекарал по море. Изглежда, удоволствието му бе видимо, защото след малко Спаркс му предложи да поеме руля. Той охотно прие. Спаркс се настани удобно върху едно навито въже, извади пакет тютюн от ботуша си и запали лула. Дойл с опиянение попиваше красотата на пейзажа и се вслушваше в плясъка на платното и крясъка на чайките. Каквито и изпитания да им предстояха, отгук те изглеждаха много по-лесно преодолими, в тази малка лодка, погълната от безкрая на океана — една гледка, в която Дойл често бе търсил утеха дори при много по-силно вълнение от това.

Изведнъж му мина мисълта: „А защо не потеглим за континента?“. Като човек с известен опит по морските въпроси Дойл добре знаеше, че съществуват хиляди малки и екзотични кейове и пристани, където човек може напълно да изчезне и отново да възкръсне, оставяйки анонимните си преследвачи без никаква надежда някога да го открият. И докато обмисляше тази възможност, той неочаквано за себе си осъзна забележителния факт колко малко неща го свързват с настоящия му живот — родители, приятели, няколко пациенти... но липса на жена, на дете, на неприятни финансови задължения. Разбра, че забрави ли човек за сантименталността на любовта, връзките му с останалия свят стават опасно крехки. А колко съблазнителна бе мисълта за пълна промяна! Дойл с мъка се сдържа да не завърти руля наляво и да поеме курс към неизвестното. Дали това не беше притегателната песен на сирената от легендите, или ставаше дума само за изкушението да захвърлиш баласта на миналото, за да се понесеш безтегловен и необременен през тъмния тунел на прераждането? А може би това бе и фазата, до която стига всяка човешка душа, независимо от предхождащия живот.

И както стоеше изправен и готов да вземе това решение, във вакуума, създаден от трептящия мираж на въображаемото бягство, се настани убеждението, че когато се изправиш пред истинското зло — а

той бе напълно уверен, че именно такава го преследва — да отстъпиш без борба е може би дори още по-голямо зло. Злото на поражението и страха. Човек би могъл да преживее цял живот, а защо не и безкрайна поредица от животи, и така и да не се изправи пред такава заплаха, която да постави на изпитание всичко онова, в което той вярва. И по-добре да загинеш в защита на светостта на тази вяра, отколкото да подвиеш опашка и да доживееш остатък от живота си като пребито куче. Можеш ли да намериш някъде спасение от самопрезрението?

Така че той не пое на изток. Враговете му можеха да са много и вероятно бяха силни, но трябваше най-напред да му одерат кожата от мускулите и да сварят костите му на супа, преди да получат удовлетворение от поражението му. Почувства, че го изпълва тиха, благородна и студена ярост. А ако онези бяха овладели някакъв източник на нечестива енергия... не, няма значение! — те все пак имаха плът, а от всяка плът може да закапе кръв.

— Предполагам не си спомняш името на последния издател, на когото си пратил книгата си? — поинтересува се Спаркс, лениво загледан през борда.

— Би могъл да бъде всеки един от няколкото възможни. Загубих бележника си сред останките на стаята.

— Колко досадно!

— Как го правят, Джек? Аз бих могъл да измисля обяснение за всичко останало — сеанса и така нататък — но това направо ме изумява.

Спаркс замислено кимна, дъвчейки мундщука на лулата си.

— Доколкото може да се съди по твоето описание, изглежда, лицата, които стоят зад всичко това, са се натъкнали на някакъв метод, позволяващ да се промени молекулярната структура на физическите обекти.

— Но това означава, че те разполагат с някаква смъртно опасна извънземна сила.

— Да, предполагам, това е възможно — сухо се съгласи Спаркс.

— Но за мен то е напълно неприемливо.

— Ако са го направили, приятелю, нашето мнение по въпроса едва ли ще бъде в състояние да ги възпре. И докато все още сме на темата за неадекватните обяснения, нека не забравяме сивите качулки.

— Тогава ти подхвърли, че онези хора... не са съвсем живи.

— Ти си докторът.

— За да мога да дам експертно мнение, трябва да разполагам с тялото на един от тях.

— Като имам предвид упоритостта им, предполагам, че скоро ще имаш тази възможност.

Разговорът им събуди Лари. Той изпълзя изпод навеса, трийки очи, за да прогони съня.

— Лари е виждал един от тях отблизо, нали, Лари? — попита го Спаркс.

— Какво съм виждал, сър?

— Сивите качулки. Разкажи на доктор Дойл.

— Да. Беше преди няколко месеца, сър — започна той и кръвожадно заби зъби в оставения му сандвич с вестфалска шунка и сирене. — Изпълнявах задачата да следя един джентълмен, който ни интересуваше от известно време...

— Главният заподозрян в моите разследвания — поясни Спаркс.

— Такаа... Та всеки вторник вечер този джентълмен имаше навика да напуска дома си в богатия Мейфеър и да посещава един ако не високоуважаван, то поне скандално известен дом на удоволствията в съседно Сохо, където особените му вкусове намираха поле за изява...

— Мисля, че не това ни вълнува в момента, Лари — коригира го Спаркс.

— Разбирам, сър. Та значи, след като установих със сигурност навика на въпросния джентълмен да си угажда по споменатия начин, реших един път да се възползвам от отсъствието му, да вляза в дома му, докато го няма, и да видя на място за какво става дума — продължи той с пълна уста, спирайки за малко, колкото да прокара през гърлото си някоя гигантска хапка.

— Старите навици не умират, а? — сухо отбеляза Дойл.

— О, не, сър, кълна се, че не става дума за това. И двамата с Бари се отказахме, Бог ми е свидетел — отговори той и се прекръсти. — Не, аз исках да вляза там, за да видя дали джентълменът не е оставил някоя дреболия, която би ни дала възможност по-добре да разберем неговите намерения, както и тези на съдружниците му.

— Някакви писмени материали например — допълни Спаркс.

— Точно така. Нещо подобно би могло да бъде оставено например в сейф, скрит зад картата на Хиперборейската пустош или зад някой маслен портрет на старата му крава... искам да кажа жена му де... Е, поразкрасена, с по-къси зъби, по-вталена, отколкото би могла да бъде в действителност, но това си е право на художника, нали така, а аз съм сигурен, че на тези нещастници им се плаща добре — нали ги знаете артистичните натури, на тях не им е необходима карта, за да съобразят от коя страна се маже маслото на хляба... о, извинявам се, аз май се отклоних. Та, какъвто и да бе случаят, аз бях твърдо решил да се възползвам от талантите си, за да открия някаква улика, където и да се намираше тя. — Той най-сетне свърши със сандвича, пресуши шишето бира, мощно се оригна и го захвърли през борда. — Както и да е, отворих онзи сейф. За нещастие той не съдържаеше нищо интересно — само някаква купчина акции, които между другото изглеждаха доста апетитно, но повярвайте ми като ви го казвам, трудно би било да се продадат, макар че не това би ни спряло двамата с Бари — та, куп акции, заедно с няколко порнографски картички, които изобщо не противоречаха, а по-скоро потвърждаваха онова, което бях научил за по-интимните неортодоксални предпочитания на този тип, и накрая завещанието му, в което се казваше, че оставя всичко на дебеланата, така превратно изобразена върху картината.

— С други думи, не си намерил нищо — нетърпеливо резюмира Доул. Словоохотливостта на Лари го изнервяше.

— Да, не открих каквото се надявах да намеря, сър. И след като поразгледах останалата част от жилището му с не по-добър резултат, се насочих обратно към прозореца на мазето, откъдето бях влязъл. И тогава се натъкнах на една открената врата. Някаква стаичка, която беше убягнала на вниманието ми на влизане. И докато очите ми се адаптираха към тъмнината, зърнах зад вратата обувка. По-скоро ботуш, при това неподвижен. Видях и панталона, в който бе обут кракът, на който бе ботушът. Стоях си там, застинал като статуята на Нелсън, и размишлявах над гледката цели десет минути. Подкован ботуш, подсилен на пръстите със стоманена пластина и чист като детска шапчица. Крайно сериозен ботуш. Ботуш, с който не си струва да си играеш. Един бърз ритник с него между ребрата и вътрешностите ти са пренаредени като мебелите в спалня на младоженци. Десет минути ви казвам, през които ботушът изобщо не помръдна. Хвърлих едно пени в

стаята с ботуша и то изгърмя в тишината на мазето като залп с морски оръдия. Нито трепване. Това ми вдъхна кураж. Поех инициативата. Отворих вратата!

— Една от сивите качулки — подсказа Дойл.

— Точно това беше, сър. Седеше си на стола в тъмното с покрито лице и длани, положени върху коленете...

— Без да реагира?

— До такава степен, сър, че за момент помислих дали не съм попаднал на кражба от Стаята на ужаса в Музея на мадам Тюсо. Фигурата пред мен не направи абсолютно нищо, за да подсказе на сетивата ми, че се намирам в една стая с живо съществуване.

— И после?

— Запалих свещта, която носех в джоба си, за да го огледам по-подробно. Внимателно се пресегнах и го докоснах по ръката. Бързо, ей така. Нищо. Капнах му капка разтопен восък. Когато и това не предизвика реакция, извадих шилото си и го боднах с него. Даже не трепна с мускул. Но макар кожата му да беше сива и студена като риба в чиния, нещо в малкия ми мозък не спираше да ме предупреждава, че този мъж не е мъртъв, или поне не е мъртъв по начина, по който аз разбирам тази дума. Усетих, че изстивам. Космите на тила ми се изправиха и казаха „Здрасти!“, а често съм стоял близо до мъртъвци, без това да ми прави впечатление. Онова нещо там се намираще изцяло извън моя жизнен опит.

— Провери ли дали има пулс или сърдечна дейност?

— Признавам, че мисълта отново да го докосна се оказа прекалено непоносима за топлата ми кръв. Но направих нещо друго... Свалих му качулката!

— Сините конци...

— Да, сър, върху лицето му имаше шев със сини конци. Той зашиваше устните му, доста грубичко, и явно бе скоро направен...

— А очите?

— Очите му бяха затворени, но клепачите не бяха защитени...

— Дишаше ли?

— Дай му възможност да свърши, Дойл — намеси се Спаркс.

— Не знам, сър. Не събрах кураж да проверя точно този аспект на ситуацията, защото когато го поразгледах отблизо, установих, че познавам този тип...

— Познаваш го?

— Да, сър. Ленсдаун Дилкс — борец от Топинг, бивш майстор. Всички го познавахме приживе и ще ви кажа, че беше с отвратителен характер. *Беше...* до момента, когато го арестуваха малко след като изви врата на един съдържател на магазин в Брикстън...

— Бил е затворен?

— Затворен, осъден за злодейско убийство и натикан в килия още преди три години. Представете ли си изненадата ми да го открия в едно мазе в Мейфеър, със защити устни — един оловен войник, очакващ някой да му навие пружината с ключа на гърба...

— Какво направи?

— В този момент чух някаква врата горе да се захлопва. При този звук очите на Ленсдаун се отвориха!

— Очите му се отвориха?

— Разбрали сте ме съвсем правилно, сър.

— И той... той позна ли те?

— Трудно ми е да ви отговоря, сър, защото в същия миг аз духнах свещта и излетях през вратата, прозореца, къщата и се озовах по средата на пътя към задната уличка, откъдето бях дошъл, преди още в стаята да бе станало отново тъмно. И ако трябва да го направя пак, повярвайте, отново ще го повторя! Ленсдаун Дилкс бе достатъчно неприятен и в предишното си превъплъщение, за да те накара да избягваш близкото познанство... не ми се вярваше, че новото му състояние би могло да внесе положителни изменения в характера му.

Дойл се затрудняваше да формулира каквато и да е реплика. Вятърът се бе обърнал. Небето на запад притъмняваше от сгъстяващите се облаци. Изведнъж бе станало сякаш десет градуса по-студено. Корпусът на платноходката посрещаше вълните с леко простенване.

— И чия беше онази къща? — сети се да попита накрая Дойл.

Спаркс и Лари размениха погледи, които не убегнаха на Дойл, и той веднага реагира.

— За бога! — възкликна той. — Щом ме преследват, имам право да знам. Не може за едни неща така, а за други иначе...

— Работата е в това, че така би било по-добре за теб самия, Дойл — възрази Спаркс.

— Да, видях колко добре е за мен! Станах свидетел на убийство, не, на две убийства... — боже мой, на три, ако броя и Петрович! — не мога да се върна в собствения си дом и целият ми живот е обърнат наопаки! И имам удоволствието да гледам уверено напред към момента, в който ще ме разфасоват като парче месо за пазара!

— Успокой се, докторе...

— Или съм с теб, Джек, с теб и всичко, което ти е известно, или върви по дяволите с цялата тази история... спри тук някъде, остави ме на брега и аз ще поема риска да се оправям сам!

Въпреки вроденото си отвращение към всякакви разпри и скандали, Дойл изпита вътрешно наслаждение от пречистващия ефект на своя изблик. Това сякаш отключи някаква вратичка дълбоко вътре в Спаркс, макар все още да предстоеше тази вратичка да се разтвори. Дойл извади револвера си и го насочи към дъното на платноходката.

— Имаш десет секунди, за да вземеш решение, или ще направя дупка в дъното на тази проклетата лодка и ще бъде голям късмет, ако някой успее да се добере до брега — обясни той студено и запъна ударника. — Говоря напълно сериозно.

Лари небрежно посегна към джоба си.

— Недей, Лари — заповяда Спаркс, без да поглежда към него.

Лари дръпна ръката си. Всички чакаха.

— Времето свърши, Джек — напомни Дойл и изпъна ръка, за да стреля.

— Къщата е на бригаден генерал Маркър Макколи Дръмънд, от полка на Кралските мускетари, сега в оставка. Прибери револвера, докторе.

— Това име нищо не ми говори — призна Дойл и свали пръст от спусъка, без да освобождава ударника.

— Служебното досие на генерал Дръмънд е забележително с това, че в него няма нищо достойно за уважение — започна Спаркс с глас, лишен от всякаква осъдителност. — Офицерският му чин е закупен със семейни средства, а в на пръв поглед необяснимото му изкачване към висшите чинове няма нищо странно: семейство Дръмънд са най-известните производители на амуниции и са най-значителните доставчици на гилзи за патрони и снаряди. Притежават заводи в Блекпул и Манчестър, както и три германски компании за производство, обезпечаващо тежката артилерия. Генерал Дръмънд не е

бил особено активен потребител на собствения си инвентар — за всичките двайсет години служба, нито един войник под негово командване не е изстрелял нито един патрон под въздействие на гнева... Когато преди шест години починал баща му, генерал Дръмънд излязъл в оставка и поел контрола върху семейния концерн. Изведнъж агресивността, която така подчертано бе липсвала по време на службата за короната, сега намерила почва за изява в търговията: продажбите и печалбата се утроили. Миналата година Дръмънд оженил най-голямата си дъщеря за представител на фамилията Круп от Мюнхен — най-опасния конкурент на континента. Резултатът бил потенциален монопол. Днес генералът е готов да доминира както на вътрешния, така и на външния пазар. Понастоящем той е в преговори с компанията, която произвежда револвера, който държиш в този момент в ръката си. Има ли още нещо, което искаш да научиш?

Дойл отпусна ударника и свали револвера.

— Какво привлече вниманието ти към Дръмънд?

— Поръчките — отговори Спаркс, съумявайки да предаде с една дума осемстотин години монархия и превръщайки всякакъв по-нататъшен интерес в тази посока в нещо еквивалентно на подстрекателство към бунт.

Дойл съвсем не беше имунизиран срещу силата на подобно внушение. Той пусна револвера в чантата си и седна. Международни търговци на муниции. Заповеди от кралицата. Главата му се въртеше.

— Баща ми обичаше да казва, че най-полезната добродетел на един човек е да разбере кога се е захванал с нещо непосилно — каза той изморено.

— Хапни си сандвич, приятел — любезно предложи Лари и му поднесе кошницата.

Дойл взе един. След ядене винаги се чувстваше по-добре. Нямаше основание да се усъмни в това точно сега.

— Не мисля, че е възможно да подведете генерала под отговорност, заради даване убежище на беглец.

— При следващите посещения на Лари в дома на генерала не се откриха никакви следи нито от Дилкс, нито от някаква друга сива качулка — обясни Спаркс. — Но дори и така делото предполага преодоляването на непреодолими трудности.

— Какви по-точно?

— Според архивите в Централния криминален съд, затворникът на име Ленсдаун Дилкс е умрял в примката на затворническата бесилка миналия февруари. Властите бяха достатъчно любезни да сложат снимка на надгробната му плоча.

Сандвичът застина в ръката на Дойл. Челюстта му увисна.

— Следващият момент, върху който бих искал да хвърля светлина специално заради теб, Дойл, е, че в най-общи линии моите приоритети в никакъв случай не се свеждат до това да изправя пред съда враговете, които си създавам в хода на изпълнение на моите задължения — обясни спокойно Спаркс. — Или иначе казано... аз не се считам за задължен да изпълнявам задачите си стриктно придържайки се към закона.

— Така ли?

— Подчертавам „стриктно“. Това ми дава възможност да използвам за свои цели талантите на хора, които биха счели условията на тяхното приложение за нуждите на правораздавателната система за... безсмислено ограничаващи.

Дойл се обърна към Лари, а той се усмихна, отвори бутилка тъмно пиво с процепа в предните си зъби и му я подаде.

— Ясноо — проточи Дойл и пое бутилката.

— Ето, докторе, сега вече знаеш естеството на моята дейност — въздъхна Спаркс, облегна се и запали отново лулата си. — Все още ли си готов да вървиш редом с мен, или трябва да инструктирам Лари да те остави на първия удобен за акостиране бряг?

Спаркс изглеждаше готов да изчака отговора му, колкото се наложи. За миг името „Южна Америка“ се стрелна през мислите му като трета и особено примамлива възможност. Той отпи от бирата и се опита да разчупи колелото на съдбата, въртящо се в главата му.

— Оставам с теб — заяви той.

— Отлично. Радвам се, че си с нас — каза Спаркс и енергично разтърси десницата му.

— Добре дошли на борда, сър — приветства го и Лари със сияеща усмивка.

Дойл им поблагодари и се усмихна изморено, надявайки се в избора, който току-що бе направил, да има поне мъничко мъдрост. След като решиха въпроса за окончателното му вербуване, те се заеха да оправят въжетата и платната, защото времето отново се бе

променило. Слънцето приближаваше зенита, когато на южния хоризонт се появи земя.

— Остров Шепи — каза Спаркс и посочи натам. — Ако вятърът се задържи, ще можем да хвърлим котва във Фейвършам към залез. Оттам до Топинг е една нощ езда. Макар че, ако не възразяваш, мисля да продължим без почивки.

Дойл отговори, че не възразява.

— Съпруг на покойната лейди Никълсън е един мъж на име Чарлз Стюарт Никълсън, син на Ричард Сидни Никълсън, пер на Осуалд, който с течение на годините постепенно се е превърнал в един от най-богатите мъже на Англия — обясни Спаркс с нотка на презрение. — Имам силно желание да се запозная с Чарлз Стюарт Никълсън. Искаш ли да узнаеш защо?

— Да — отговори Дойл, без да издава вълнуващите го емоции и готов да остави Спаркс да следва собствената си линия на разказване.

— Младият лорд Никълсън привлече вниманието ми миналата година, когато продаде голяма част от семейната земя на анонимен тръст. Тази привидно обикновена операция беше забулена с правна бъркотия, която се оказа необичайно трудна за разплитане. Защо ли? Защото някой бе направил всичко необходимо, за да скрие самоличността на купувача!

Спаркс замълча, наблюдавайки развеселен нарастващото объркване на Дойл.

— Ще те изненада ли сега ако ти кажа, че човекът, закупил земята на семейство Никълсън, се казва бригаден генерал Маркъс Макколи Дръмънд?

— Да, Джек. Изненадва ме.

— Добре. И мен също.

10. ТОПИНГ

И наистина пристигнаха във Фейвършам с падането на нощта. Избирайки път през плитчините около остров Шепи, те навлязоха с опънати платна в дълбок морски ръкав, известен сред местните жители под името Суейл, насочиха се по стесняващия се канал срещу течението на реката и спряха в края на мидените полета, заобикалящи стария град.

Лари скочи от носа, издърпа ги на брега, грабна пътните им чанти, изкатери се по стръмнината и изчезна от погледа им. Дойл и Спаркс събраха останалата част от багажа си и го последваха. Горе ги чакаше лек покрит фойтон, в който бяха запрегнати отпочинали коне, а Лари товареше с помощта не на някой друг, а на самия Бари. Дойл не можеше да различи единия от другия до момента, когато се приближи и видя дълбокия белег на Бари. Без да скрива удоволствието си, Лари отново представи брат си на високоуважаемия д-р Дойл. Бари, за разлика от Лари, изобщо не беше от разговорливите, по-скоро обратното, но словоохотливостта на Лари стигаше с излишък и за двамата. Едно-единствено нещо озадачаваше Дойл и то бе как да свърже киселата физиономия на Бари с репутацията му — ако се вярваше на думите на Лари — на неуморим женкар.

Когато натовариха багажа си и бяха готови да тръгнат, Лари приятелски се сбогува с Дойл — ясно бе, че се отправя с неизвестна задача — и безгрижно пое в нощта. Бари зае мястото на кочияша, Дойл се качи при Спаркс и потеглиха.

— Къде отива Лари? — поинтересува се Дойл, като гледаше през прозореца към стопяващата се в здрача фигура. Чувстваше, че малко ще му липсва.

— Да скрие следите ни, след което трябва да стигне в Лондон. Там го чака работа — отговори Спаркс.

Необяснимо мрачно настроение го бе завладяло едновременно със спускането на нощта. Държеше се малко дистанцирано, избягваше

да среща погледа на Дойл и видимо се терзаеше от нещо явно неприятно и трудно разрешимо. Дойл реши да не се натрапва с разговор и неусетно задряма.

Събуди се от шум на преместван над главата му багаж. Продължаваха да се движат. Спаркс обаче го нямаше. Дойл с мъка се взря в стрелките на часовника си — те показваха, че е половин час след полунощ.

В същия миг вратата се отвори и през нея се подаде дълъг тесен сандък.

— Дойл, не стой така, а ни помогни — чу той гласа на Спаркс.

Дойл издърпа сандъка на отсрещната седалка, докато Спаркс го буташе откъм другия му край. После приятелят му влезе и затвори вратата. Духът му отново беше приповдигнат до обичайното си ниво.

— Как си с етикецията? — попита неочаквано той.

— С какво?

— Можеш ли да бъдеш културен гост, играеш ли бiliarд, умееш ли да разговаряш на маса... и всички тези дивотии?

— Но какво общо има това с...

— Дойл, предстои ни да посетим дома на един джентълмен през почивните дни непосредствено преди Нова година. Опитвам се да преценя пригодността ти да се движиш из висшите среди.

— Знам коя вилица да избира, ако ме питаш за това — отговори Дойл, преизпълнен от чувство на гордост.

— Не се обиждай, приятелю, но трябва да определя за коя роля си подходящ. Колкото по-малко подозрение събудим у лорд Никълсън и превзетите му гости, толкова по-добре.

— Мога ли да избирам?

— Да: между господаря и прислужника му — отговори Спаркс и отвори сандъка. В двете му половини бяха подредени дрехи, съответстващи на двете възможности.

— А защо просто не им кажем, че съм лекар? — попита Дойл с надеждата да не му се налага да сваля удобната си кожа на представител на средната класа със скок по вертикалата в едната или другата посока.

— Е, това едва ли е особено мъдър ход! Имаме всички основания да подозираме, че враговете ти ще ни очакват там. Още малко и ще

съжалиш, че не си взел визитните си картички, за да си спечелиш нови пациенти сред тези хора.

— Аха — проговори след кратко замисляне Дойл, — значи предлагаш да се движим инкогнито?

— Барон Еверет Гаскойн-Пуж и неговият камериер, R. S. V. P.^[1] — обяви Спаркс и показа покана за новогодишен прием, адресирана до същия.

— И как попадна това в теб?

— Обикновено факсимиле.

— А какво ще стане, ако и истинският барон Гаскойн-Пуж реши да присъства?

— Няма такова лице — обясни Спаркс, като скриваше с труд неудоволствието си от спънатото въображение на Дойл.

— Аха... Сам си я отпечатах. Сега разбирам.

— Бях започнал да се съмнявам, че някога ще успееш.

— Съжалявам... след сън съобразявам малко трудно — извини се Дойл и се прозина. — Нали разбираш... загорявам бавно.

— Няма нищо — успокои го Спаркс и му подаде необикновените дрехи. — Убеден съм, че ще бъдеш напълно доволен от стаите за прислугата в Топинг.

— Но... Джек... не се ли страхуваш, че веднага ще разберат кои сме? — заекна Дойл, объркано разглеждайки камериерската униформа. — Искам да кажа, че аз не бих имал никакъв проблем да играя ролята на...

— Никой никога не поглежда слугите, Дойл. Ти така ще се слееш с колегите си, че ще бъдеш неразличим като черна котка в мазе с въглища.

— И все пак... ако ми обърнат внимание, Джек? Те може и да нямам представа как изглеждаш ти, но за сметка на това отлично знаят как изглеждам аз.

Спаркс внимателно го погледна.

— Прав си! — каза след малко той. После бръкна в багажа и извади бръснач. — Ще кажа на Бари да спре, защото иначе можем да повредим обонятелния ти орган.

Дойл изплашено посегна към мустаците си.

Сивата зора на последния ден от годината ги завари да влизат под арката на входа и да се отправят към имението Топинг по дълга тясна алея, почти скрита под сплетените клони на величествени дъбове. Облечен в непривичните одежди на човек с непонятна професия, Дойл успя все пак да придрегне: сънува кошмари за камериерски гафове, последваща гонитба и залавянето му от неизвестни лица. В тревожния му сън неочаквано се появи и кралица Виктория и той ѝ поднесе чаша чай, от която тя извади умряла мишка. Ужасът на кошмарното видение го разтърси до такава степен, че той забрави грубите обноски на загадъчните си мъчители. Накрая с облекчение се събуди плувнал в студена пот.

Едва сега осъзна, че причина за събуждането му е спирането на каретата. Чу вратата да се отваря и след това да се затваря, преди още очите му да успеят да го уведомят, че Спаркс е напуснал кабината. Напипа дръжката на вратата и слезе и той.

Бари бе спрял на мястото, където редиците от дъбове от двете страни на алеята свършваха като отсечени. В миналото величествените дървета сигурно се бяха издигали поне още стотина метра по-нататък, но сега не само те, но и всички други дървета бяха съборени. Виждаха се само обгорелите им пънове, а целият терен наоколо също бе изгорял. Някак неочаквано за погледа от опустошената земя пред тях се издигаше здрава стена, висока към десетина метра. Беше недодялано построена от неподкастрените стволоче на повалените дървета, свързани в едно цяло с камъни, тухли, слама, повехнала трева и замазани с глина. Светлината на зората се отразяваше от късметата натрошено стъкло, подаващи се из хоросана на върха ѝ и опасващи укреплението по цялата му дължина. Стената се простираше на значително разстояние в двете посоки и явно заграждаше цялата територия, принадлежаща на имението. Над мистериозната фортификация се виждаха назъбените стени на самия замък — шедьовър на късния готически стил. Над нито един от комините не се извиваше дим. Никакви врати не се виждаха в стената. От мястото, където стояха, тази груба бариера не говореше за нищо друго, освен за ужас, лудост и трескава бързина.

— Мили боже...

— Изглежда, съдбата на приема е в опасност — отбеляза Спаркс.

— Какво се е случило тук?

— Бари, направѝ обиколка с каретата и виж дали са оставили място, откъдето се влиза. Докторът и аз ще огледаме пеша — нареди Спаркс.

Бари докосна козирката на фуражката си, за да покаже, че е разбрал, и запраши покрай стената, а Спаркс и Дойл поеха през опустошеното поле.

— Какво виждаш, Дойл? Какво ти казва тази гледка?

— Пожарът е бил причинен съзнателно... бих казал преди не повече от седмица. Предполагам, че е бил последната стъпка в процеса. Обезцветяването около пъновете е еднакво навсякъде, където можем да видим, а това подсказва, че са били изсечени за относително кратък период.

— От голяма група хора, работещи заедно — допълни Спаркс.

— На какво разстояние е най-близкият град?

— Поне на пет мили. Тази стена не е дело на майстори, Дойл. Работата е била свършена от прислугата на замъка.

— Без план и явно без надзор.

— Без следи от опит да се изпитат нещата. Без мисъл за качество на работата и за това колко време ще издържи.

— Някой просто е искал тук бързо да бъде издигната барикада.

— Защо, Дойл?

Дойл спря и огледа стената, която сега беше на два-три метра от тях. Опитва се да почувства паниката на строителите и нетърпението им да свършат колкото се може по-бързо.

— Не са разполагали с време. Нещо е идвало насам. Нещо, от което са искали да се опазят.

— Започнали са да строят още преди убийството на лейди Никълсън и нейния брат. От колко време, казваш, бил изчезнал синът ѝ?

— Три дни преди сеанса.

— Значи и преди да е бил отвлечен... Кой знае, може точно това да е била причината: страхът от отвличането. Защита на поколението — най-древният инстинкт в човешкото сърце!

— Но едно дете може да бъде преместено на друго място — възрази Дойл. — Това, което казваш, ми се струва прекалено рационално за причина. А моето усещане е по-скоро, че това е работа на някой напълно побъркан.

— Или който е бил доведен до това състояние.

Спаркс мрачно оглеждаше необятната стена. Две остри изсвирвания отдясно привлякоха вниманието му.

— Това е Бари — каза той, спринтира нататък и подвижна през рамо към по-трудноподвижния си спътник: — Хайде, Дойл, не се тътри!

Дойл послушно се затича след него, зави на ъгъла наляво и видя Бари, който им махаше изправен до каретата от половин миля разстояние — някъде по средата на видимата част на стената. Дойл се напъна да настигне Спаркс, така че когато се изправи до двамата, беше останал без дъх.

Бари ги бе извикал при изсечен в стената груб проход, висок една глава над среден човешки ръст и поне два пъти по-широк. Земята, предимно от външната страна на стената, бе посипана с трески насечено дърво. Наблизо беше захвърлена секира. Надзърнаха през дупката и видяха само конюшнията и издигащата се над нея сграда. Нямаше и следа от човешка душа.

— Завърши огледа на стената, Бари — заповяда Спаркс. — Макар че отсега мога да предскажа, че това тук е единствената ни възможност да проникнем вътре.

Бари скочи на каретата и продължи обхода си.

— Някой е изсякъл път, за да влезе, а не за да излезе — отбеляза Дойл, разглеждайки ръба на дупката.

— И то след като вече е била издигната.

Дойл кимна в знак на съгласие.

— И кой все пак е бил този човек? Враг или приятел?

— Ако съдим по желанието им да се скрият зад стената, вероятно става дума за първото, а?

Вътре нищо не помръдваше, но те останаха където си бяха, сякаш между тях и самото имение имаше невидима стена, точно толкова здрава, колкото и дървената бариера. След малко пристигна Бари и потвърди, че този „вход“ е действително единственият.

— Да погледнем за какво става дума, какво ще кажеш? — подметна някак между другото Спаркс.

— След теб, Джек — отговори Дойл.

Спаркс инструктира Бари да остане при конете, изтегли тънкото острие на рапирата си от бастуна и прекрачи през отвора. Дойл извади

револвера си и го последва. Тръгнаха да обикалят сградата, придържайки се по-близо до стената. Сега вече се виждаше, че по-голямата част от работата е била свършена отвътре. Виждаха се захвърлени стълби и натрупани на камари неизползвани дървета. Бали слама лежаха разхвърляни около ями с размита, но вече засъхнала глина. Стената се издигаше на петдесетина метра от фасадата на сградата, но отзад, където и самата постройка загубваше правилната си форма, на места се приближаваше до три-четири метра.

Теренът наоколо, който все още носеше следи от грижливо поддържане в близкото минало, сега представляваше печална картина на запуснатост. Декоративните храсти бяха изтръгнати от корен, търкаляха се съборени статуи, тревата беше изпотъпкана. Част от стената минаваше през руините на прелестна градина с подрязани в причудливи форми ниски дървета; странни останки от костеливи тела на животни стърчаха изпод стената, като че ли прерязани от колелата на влак. Площадка за детска игра беше напълно разрушена и посипана със смачкани играчки. Стар кон за езда лежеше върху купчина пясък, останал там, където бе паднал, и застинал в предсмъртна агония.

Прозорците на приземния етаж бяха обковани отвътре, а дъските бяха обвити със завесите. Тук-там бяха използвани плотовете на маси, а някъде дори и цели врати. Няколко от прозорците бяха счупени, а стъклата се бяха посипали вътре. Опитаха всички врати без изключение, но те бяха до една заключени и явно залостени.

— Да разгледаме конюшната — предложи Спаркс.

Влязоха откъм помещенията за конярите. Нямаше никакви следи някой да се е опитвал да я запази — вратата зееше отворена. Лавици и закачалки бяха отрупани със седла и юзди. Отделението за жокеите беше подредено: леглата бяха оправени, личните вещи бяха прибрани или лежаха грижливо подредени на нощните шкафчета. Недоизядено парче баница с месо лежеше в чиния на масата в общата стая, а до чинията имаше чайник и чаша отдавна изстинал чай. В тази подреденост сред чудовищния хаос наоколо имаше нещо обезпокоително. Спаркс леко откряхна скърцащата врата, която водеше към яслите за конете. Помещението изглеждаше празно.

— Вслушай се, Дойл! — прошепна Спаркс. — Какво чуваш?

— Нищо — отговори след малко Дойл.

— В конюшната — кимна многозначително спътникът му.

— Няма мухи. — Дойл едва сега се сети какво бе направило впечатление на Спаркс.

— Нито чуруликане на птици навън.

Тръгнаха навътре, отваряйки една след друга всички врати, покрай които минаваха. Наистина бяха празни, макар в някои да бе останал само миризливият спомен, че тук е имало коне.

— Изглежда, са ги пуснали на свобода отдавна — предположи Спаркс.

— А може да са използвали някои от тях, за да прекарат трупите.

— Да, с платформите. А след като са пренесли каквото им е трябвало, са ги пуснали. И все пак струва ми се, че в поне три от тези клетки е имало коне, след като стената е била завършена.

Последната врата не поддаваше. Спаркс мълчаливо показва какво смята да направи. Дойл кимна разбиращо, взе рапирата от него и насочи револвера си. Спаркс отстъпи две крачки, завъртя се и нанесе мощен удар с крак по вратата. Тя изпраця и отхвъркна. Вътре имаше човек, легнал по корем върху куп слама, левият му крак стърчеше под невъзможен ъгъл от коляното.

— Спокойно, Дойл, той вече не може да ни стори нищо лошо!

— Изглежда, си е счупил крака във вратичката — каза Дойл и свали револвера.

Предпазливо пристъпиха напред към проснатото тяло. Мъжът беше обут във високи ботуши, носеше клин, риза и жилетка — работното облекло на лакей.

— А това какво ли е? — попита Спаркс. Сочеше пода.

Сламата, разпръсната по пода на клетката, беше покрита с дебели следи от засъхнал, тъмен на цвят секрет — блестящ, сякаш фосфоресциращ, положен без логика, налудничаво. Следите тръгваха от тялото, разделяха се и продължаваха нагоре по стените. Веществото не миришеше, но нещо в сребристия му оттенък и лепкавата консистенция караха стомаха да се обръща.

— Тялото не мирише — отбеляза Дойл. — По някаква причина не е започнало да се разлага.

Спаркс погледна с любопитство, но в погледа му отсъстваше изненадата. Коленичиха до трупа. Дрехите на мъртвеца блестяха, като че ли бяха излъскани. Покриваше ги все същата странна материя. Те обърнаха тялото, което бе странно безтегловно, необяснимо как

лишено от маса и веднага видяха каква е причината: лицето бе мумифицирано и костите бяха покрити от съвсем тънък слой тъкан. Очните орбити бяха кухи, някак свити, а ръцете приличаха на цвете, оставено да изсъхне между страниците на семейна Библия.

— Виждал ли си някога такава нещо? — попита Спаркс.

— Никога при труп на мъртвец, починал преди по-малко от двайсет години. — Дойл се вгледа по-внимателно. — Като консервиран е. Напълно мумифициран.

— Като че ли нещо е изсмукало живота от костите му.

Спаркс леко стисна една от ръцете и тя се разпадна на хиляди парченца, почти пращинки, като замръзнала дантела.

— Какво ли го е причинило? — шепнешком попита Дойл.

Някаква фигура помръдна пред клетката.

— Какво има, Бари? — поинтересува се Спаркс, без да се обръща.

— Мисля, че тук отвън има нещо, което трябва да видите.

Те излязоха и последваха Бари. Той посочи нагоре към покрива на главната сграда. От най-високия комин се извиваше едва забележима струйка дим.

— Започна преди пет минути — поясни Бари.

— Изглежда, вътре има живи — отбеляза Дойл.

— Добре, защо не позвъним и не обявим, че сме тук?

— Дали това е разумен ход, Джек?

— Изминахме дълъг път, за да се доберем дотук. Да не искаш да разочароваме нашия домакин?

— И все пак не знаем кой е там вътре!

— Има само един начин да се разбере — отговори Спаркс и тръгна с решителни крачки към вратата.

— Но нали вратите и прозорците са заковани.

— Това едва ли ще затрудни особено Бари.

И Спаркс щракна с пръсти. Бари бутна шапката на тила си, затича се леко и без да нарушава ритъма на крачките си, скочи върху фасадата на къщата, мигновено намери къде да заби пръстите на ръцете си и ловко се изкатери до втория етаж, също като паяк по паяжина. Извади от палтото си малък, но здрав лост, за секунди убеди прозореца пред себе си, че съпротивата е безсмислена, бутна крилото му навътре и надникна да разбере какво го очаква там.

Дойл тръпнеше само от мисълта за ужасите, които застрашаваха живота на този човек. Спаркс безгрижно извади тънка пура от джоба на палтото си, запали клечка кибрит от нокътя на палеца си и пое дима, без да изпуска от поглед входа на сградата.

— Всеки момент — каза той неопределено.

Доловиха някакво движение от другата страна на вратата, миг по-късно чуха преместването на нещо тежко по плочките на пода, след което ключалката щракна. На входната врата се показва Бари и те влязоха в Топинг.

Личеше, че вратата е била залостена с множество маси и столове. Бари изчака да минат покрай него, а после за всеки случай отново заключи вратата. Подът на просторния вестибюл беше посипан с боклук и накъсана хартия. На черно-белите плочки на пода лежеше разбита рицарска броня — изглеждаше победена и някак прекършена. Понеже през прозорците не проникваше нито лъч светлина, въздухът вътре изглеждаше тежък и потискащ. Вратите за вътрешността на къщата бяха отворени. Не се виждаха никакви следи от щети, само безпорядък и занемареност.

— Е, сега вече мога със сигурност да кажа, че приемът се отлага — въздъхна Спаркс и тръсна пепелта от върха на пурата си.

— На горния етаж в един от салоните има един господин — проговори ненадейно Бари и посочи стълбището пред тях.

— И какво прави той? — живо се поинтересува Дойл.

— Мисля, че лъска сребърните прибори за хранене.

Спаркс и Дойл се спогледаха.

— Защо не поогледаш какво има тук долу, Бари? — предложи Спаркс и се втурна нагоре, вземайки стъпалата през две.

Бари кимна и влезе в най-близката отворена стая. Дойл се озова сам в основата на стълбището.

— Ами аз? — попита той.

— Ако питаш мен, не бих рискувал да разглеждам тези салони сам — отговори му Спаркс в момента, когато стъпваше на площадката на горния етаж. — Човек не знае на какво може да налети.

Той изчака Дойл да се присъедини към него. Стигнаха до едно разклонение на основния коридор, което тръгваше на зигзаг в двете посоки. Тук не бе по-светло, а чувството за опасност бе още по-осезаемо. Решиха да потеглят наляво, завиха на първия ъгъл и се

изправиха пред дебела линия от някакво зърнесто вещество, преминаваща по цялата ширина на салона. Спаркс коленичи, наплюнчи пръст, допря го, подуши го и накрая го близна.

— Сол.

— Сол?

Спаркс утвърдително кимна. Прекрачиха през линията сол и продължиха по коридора. Стените между вратите бяха покрити с огледала и картини, но всички те бяха обърнати с лице към стената. Натъкнаха се на втора линия сол, минаха и през нея и завиха още веднъж. Тук коридорът се простираше напред в полумрака, докъдето им стигаха очите. Но някъде там в далечината се забелязваше движение: някакъв източник на светлина — изглежда, свещ — помръдваше. Бавно пое на нататък, за да могат очите им да свикнат, и не след дълго видяха лицето, което им бе описал Бари.

Мъжът седеше на трикрако столче. Едрото му тяло имаше формата на круша, беше едър и бледен, започваше да оплешивява, на средна възраст, очите му бяха хлътнали в орбитите. Облечен бе в изцапана с петна ливрея на иконом, на която копчетата или липсваха, или бяха закопчани накриво. Скрити сред гънките на многото плът, чертите на лицето му бяха някак размити и неопределени. Дебелата му шия се бе разстлала върху яка, посивяла от пот. Пред него имаше сребърен сервиз за четиридесет души, приборите бяха грижливо подредени по вид и големина. В месестите си ръце човекът държеше раздърпана кърпа и сосиера. Той търкаше с кърпата, топвайки я от време на време в купата с полирпаста и легена с вода в краката му на пода. Мърмореше нещо с мрачен дрезгав шепот.

— Агнешката плешка изисква три часа... два часа за пудинг с миди... трябва да намеря точилото — ножовете пак са се изтъпили... формички и тава за тестото за пудинга а la Parisienne... за бялата яребица в сос Мадейра...

Той не обърна никакво внимание на Спаркс и Дойл, които се приближиха и спряха край подредения върху пода сервиз.

— Крокети от заешко... телешко фрикандьо... обезкостена бекарина, напълнена с кайма...

— Здравсти — обади се Спаркс.

Мъжът застина, без да вдигне поглед, сякаш нещо му се бе причуло, после отхвърли мисълта като абсурдна и продължи да лъска.

— Тави за пъдпъдъците... кнедли с мая, пълнени с трюфели и пастет от гъши дроб...

— Този е от особено умните — прошепна Спаркс на Дойл. — Казах „Здрасти“.

Мъжът отново замръзна, после внимателно вдигна поглед към тях. Очите му се фокусираха с труд — той неколkokратно примигна и примижа, сякаш гледката пред него бе прекалено много за едно обикновено поглеждане.

— Да, да, здрасти — добродушно потвърди Спаркс, вече с по-тих глас, разбрал, че е спечелил битката за вниманието на мъжа.

От очите на прислужника потекоха сълзи, тялото му се разтресе от дълбоки хълцания, които излизаха като че ли отвсякъде. Очите му се скриха под дебелия вежди и по тресящите се бузи потекоха ручейчета влага, която той не направи опит да скрие.

— Хайде, хайде, приятелю — опита се да го покуражи Спаркс, хвърляйки загрижен поглед на Дойл, — не е възможно нещата да са чак толкова зле, нали?

Сосиерата подскачаше в ръцете на човека в такт с гръмоподобните му ридания. Ако центърът на тежестта му не бе разположен толкова ниско, той без никакво съмнение отдавна щеше да се е катурнал на пода.

— Добре де, я да видим какъв е проблемът — намеси се и Дойл, влизайки в добре познатата роля на утешител, седнал на леглото при болен пациент.

Но поредицата подсмърчания, въздишки и експлозивни хълцания продължаваше, докато човекът безуспешно се опитваше да овладее горещия порой, понесъл се в емоционалното му корито. Влажната му розова уста се свиваше и разпускате като устата на пъстърва, изхвърлена в калта на брега.

— Аз... аз... аз... аз... — Безпомощното заекване бе единственото, което успяваше да изтръгне от себе си в кратките паузи между раздиращите го спазми.

— Всичко е наред. Не бързай, успокой се — успокояваше го Дойл с онзи тон, който може би би използвал, за да убеди вдовица да му разкаже за невралгията си на чаша бързо вино.

— Аз... аз... — Мъжът пое дълбоко въздух, задържа го в гърдите си, борейки се с нажежените пари, които кръстосаха из безпомощното

му тяло, докато накрая успяваха да стигнат до гърлото му — да, гледайки го, човек можеше да си представи процеса във всичките му подробности — и неочаквано го изхвърли от себе си, довършвайки: — Не съм готвачът!

Звукът на собствения му глас го шокира до такава степен, че той сви устни в изумено „О“.

— Ти не си готвачът — повтори му Спаркс, за да изчистят всяка възможност за съмнение.

Мъжът енергично разтърси глава, за да разсее възможните съмнения, а после изплашен, че може да бъде разбран неправилно, не по-малко енергично кимна, съпровождайки тези жестове със серия нечленоразделни изхърквания, изгрухтявания, измучавания и други животински звуци, ясно давайки да се разбере, че определено не се е съвзел до степен, позволяваща му да постигне толкова бързо нов връх на артикулацията.

— Да не би някой... да те е сбъркал с готвача? — попита озадачен Дойл.

Мъжът кимна с възможно най-нещастен вид и пак разтърси глава: провисналите му бузи се развяха като листа на лавандула.

— Искам да съм абсолютно сигурен, че ние всички говорим за едно и също — намеси се Спаркс и погледна съучастнически Дойл, — а именно, че вие, сър, в никакъв случай... не сте готвачът.

Рационалността в думите на Спаркс като че ли заби чеп в избитата канелка на нещастieto на този човек, водните ефекти започнаха да намаляват. Тресящата се плът бавно се успокои. Той погледна в скута си и искрено се изненада като видя в огромните си ръце сосиерата... после бавно започна да я лъска отново, защото какво друго може да направи някой със сосиера в ръцете си?

— Как се казваш, добри човече? — тихо попита Спаркс.

— Ръскин, сър.

— Да разбирам ли, че ти работиш за този почтен дом, Ръскин? — продължи Спаркс.

— Аз съм икономът тук, сър. Отговарям за килера с провизии, съдовете и миялната — поясни Ръскин без следа от гордост. — Издигнах се дотук от помощник по подсушаването. Бях на четиринайсет години, когато дойдох в имението. Господарят и аз израснахме заедно... в известен смисъл.

— Защо лъскаш приборите точно сега, Ръскин? — запита Спаркс някак между другото.

— Трябва да се направи, нали така? — отговори спокойно Ръскин. — И няма кой друг да го свърши, не виждате ли?

— Вярно, дори и готвача го няма — съгласи се Спаркс, водейки човека към целта си.

— Няма го, сър. Много лош и ленив човек. *Parisien* — допълни той, разтегляйки гласните със съответната интонация и замълча, сякаш повече думи бяха излишни. След малко допълни: — Без никаква дисциплина. Все гледаше да изклинчи. Ако питате мен, той така и не разбра какво значи да си заработиш надницата, трудейки се цял ден. Добре се отървахме от него. Щастливо избавление от боклук като него, ако питате мен, сър.

— Значи си поел и готвенето — каза Спаркс и кимна на Дойл, че най-сетне започва да разбира причината за отчаянието на този човек.

— Точно така, сър. Менюто беше определено още преди седмици. Даже беше напечатано за гостите. — Той потупа джобовете си с мръсните си ръце. — Имах копие тук някъде.

— Няма значение, Ръскин — спря го Спаркс.

— Да, сър. Тържественият обяд щеше да бъде нещо изключително — продължи Ръскин с онзи нездрав блясък в очите, който Дойл свързваше с опасно лудите. Макар да не бе изключено тази замечтаност да се дължеше на видения за несъстоялия се обяд.

— Да разбирам ли, че има проблем с обяда? — поинтересува се Спаркс.

— В момента имаме малък проблем с окомплектовката на персонала, сър, а понеже и готвачът си замина, опасявам се, че ще ми бъде малко трудно да...

— Сготвиш обяда — помогна му услужливо Спаркс.

— Напълно вярно, сър. Възнамерявам да се захвана с готвенето веднага след като приключа с другите си задължения. Работата е много, а и приготвянето на подобен обяд изисква време, но аз помня менюто наизуст, в случай че възникнат недоразумения. — Ръскин говореше разсеяно и пребъркваше джобовете си. — Боже мой... Къде ли съм сложил часовника си?

— Девет без четвърт.

— Девет без четвърт. Девет без четвърт — повтори той часа, сякаш самата идея за измерване на времето му бе напълно чужда. — Гостите ще започнат да пристигат... о, може би и вие, джентълмени, сте тук заради обяда?

— Пристигнахме малко по-рано — обясни Спаркс, за да не го обезпокои.

— Значи сте първите... всъщност... добре дошли, добре дошли! Моля ви да ми простите, джентълмени, че не предложих да ви взема пътните чанти. — Объркан, Ръскин направи опит да надигне туловището си от столчето.

— Всичко е наред, Ръскин, моят камериер вече се оправи — спря го Спаркс.

— Сигурен ли сте? Но аз трябва да откарам каретата ви до конюшните...

— Благодаря ти, Ръскин, вече се погрижиха и за това.

— Благодаря, сър. — Ръскин изостави опита си да стане. Беше някак отпуснат, кожата му бе придобила сив оттенък.

— Добре ли си? — попита Дойл.

— Смъртно съм уморен, сър. Наистина бих могъл да почина малко преди тържеството, само няколко минутки, но нали виждате — толкова много неща има за вършене — обясни Ръскин малко задъхано и попи с парцала избилата по челото му обилна пот. По веждата му остана черна следа от полирпастата.

— Много гости ли очаквате за новогодишната нощ, Ръскин? — попита Спаркс.

— Да, сър, към петдесетина. Галаприем. Господарят тази година просто се престара.

— Господарят е у дома, така ли?

— Да, сър — отговори Ръскин с уморена въздишка, а в ъгълчетата на очите му се появи влага. — Но не е на себе си. Сякаш са го подменили с друг човек. Вика ми през вратата. Отказва да си вземе закуската.

— Не би ли ни завел при него, Ръскин?

— Не мисля, че господарят би желал да бъде обезпокояван точно в този момент, сър. Напоследък не се чувства съвсем добре. Изобщо не е добре.

— Разбирам загрижеността ти, Ръскин. Но може би ще се успокоиш, ако дадем на доктор Дойл възможност да го прегледа.

— О, да не сте лекар, сър? — възкликна Ръскин, вдигна поглед и лицето му светна, сякаш изгря пълна луна.

— Да — отговори Дойл и вдигна лекарската си чанта като доказателство.

— Така че ако ни обясниш как да стигнем до стаите на господаря ти, ще те оставим да си довършиш работата — уточни Спаркс и спря повторния опит на Ръскин да се надигне: — Не, не е необходимо да съобщиш за пристигането ни, Ръскин. Убеден съм, че ще се оправим и сами... стаите са на този етаж, така ли?

— В другия край на коридора. Последната врата отдясно. Първо почукайте, ако обичате!

— Благодаря ти, Ръскин. Тези сребърни прибори са великолепни.

— Наистина ли, сър? — Ръскин бе разтворил очи в израз на трогателна благодарност.

— Уверен съм, че обядът ще пожъне пълен успех — завърши Спаркс, направи знак на Дойл да го последва и се отправи по коридора.

Дойл се позадържа.

— А за какво е стената, Ръскин? — попита той.

Ръскин го погледна и чертите на лицето му се извиха в изражение на пълна изненада:

— Каква стена, сър?

— Ами стената отвън.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имате предвид, сър — извини се Ръскин и беше ясно, че въпреки желанието си да помогне, не може да направи нищо.

Спаркс направи жест на Дойл да изостави тази тема. Дойл кимна и внимателно тръгна през подредените на пода прибори. Когато мина покрай Ръскин, той видя, че устните му са напукани, а очите му горят като живи въглини. Той сложи ръка на челото на Ръскин и разбра, че организъмът му изгаря от атака на треска. Ръскин го гледаше със сляпото обожание на любимо, но умиращо куче.

— Не се чувстваш много добре, Ръскин, нали така? — тихо попита Дойл.

— Не, сър. Не съм съвсем добре.

Дойл извади кърпичката си, топна я в легена с вода и внимателно избърса мръсотията от челото на Ръскин. По широкото му лице потекоха струйки, Ръскин изплези език, за да ги обере.

— Мисля, че ще бъде много разумно, ако отидеш в стаята си и малко си починеш.

— Но приготовленията, сър...

— Не се безпокой. Ще поговоря с господаря ти. Сигурен съм, че той сам ще разбере колко по-гладко ще мине обядът, ако си по-свеж.

— О, толкова съм уморен, сър — каза икономът, благодарен за отделеното му внимание. Тъглчетата на устата му се бяха отпуснали, брадичката му потреперваше под напора на готовите да бликнат сълзи.

— Дай ми сега ръка, Ръскин. Нека ти помогна да станеш... ето така... още малко.

И напругайки всички сили, Дойл успя да вдигне тази човешка развалина на крака. Ръскин се клатеше като кегла след докосване. Дойл се питаше колко ли време е седял този човек на столчето. Извади малко шишенце от джоба на жилетката си, каза на Ръскин да отвори ръката си и изсипа в шепата му четири хапчета.

— Изпий ги с малко вода, Ръскин. Ще ти помогнат наистина да си починеш. Обещай ми, че ще направиш както ти казвам!

— Обещавам — каза Ръскин с мрачното покорство на дете.

— Тръгвай тогава. — Дойл му подаде свещта и го потупа по рамото. Ризата му беше мокра и лепкава.

— Тръгвам — отекна Ръскин безрадостно.

Тежките му стъпки в коридора напомниха на Дойл за окования в краката слон, който бе видял веднъж в цирка. Щом Ръскин се скри от погледите им, Дойл и Спаркс се върнаха обратно по коридора, по който бяха дошли.

— В едно нещо можем да сме сигурни — заключи Спаркс. — Не Ръскин е изсякъл онази дупка в стената. Той не би могъл да се справи и с коричката на оризов пудинг.

— Мисля, че не е излизал от дома седмици наред. Най-верният слуга на господаря.

— В момента единственият слуга на господаря си. Някога тук е имало трийсет прислужници. А сега... не би могло да се каже, че атмосферата е особено оживена, нали?

Стигнаха до разклонението точно когато Бари се качваше по стълбите.

— Домът е напълно празен. Обкован с дъски отвътре — започна Бари. „Говори напълно по същество, за разлика от брат си“ — помисли Дойл. — В кухнята е хаос. Купища неизмити съдове.

— Дело на бедния Ръскин, без съмнение — отбеляза Спаркс.

— И две странни неща — продължи отчета си Бари. — Във всички коридори и по праговете е насипана сол...

— Да, а другото?...

— В кухненския килер намерих фалшива стена. Зад нея има врата...

— За къде?

— Не можах да я отворя без инструментите. Ако се съди по миризмата, води под стълбите.

— Към избата?

— Вече бях в избата. Не е към никаква изба. Освен това под нея духа странен вятър.

Изведнъж Спаркс силно се заинтересува.

— Донеси ни чантите от каретата, Бари. И... отвори онази врата!

Бари вдигна два пръста до козирката на шапката си и тръгна надолу по стълбите.

— Добре, щом сме на единно мнение, че Ръскин е бил през цялото време вътре, а и не би било по силите му да го стори, кой тогава е изсякъл дупката в стената? — запита Дойл, когато двамата продължиха по коридора.

— Трябва да е бил нашият покоен приятел от конюшната — лакеят. Името му е Питър Фарли — отсъствал е по работа, трябвало е да докара тук четири коня от семейното имение в Шотландия — обясни Спаркс и подаде на Дойл сгънат лист.

— Какво е това? — попита Дойл, после разгъна листа и го зачете.

— Товарителница: списък на имената на конете, техните описания, анализ на здравословното им състояние. С подписа на Питър Фарли. Намерих я в джоба на палтото на мъртвеца, окачено в стаята на конярите. По някое време през последните няколко дни — надявам се следваш мисълта ми — Фарли се е върнал заедно с конете. Стената е била издигната, докато го е нямало. Съвсем очевидно е, че

хората тук са били обладани от някаква лудост. Та той е водел със себе си четири породисти коня и е трябвало да се погрижи за тях след дългия път... а кой знае, може тук да го е очаквала жена му или дори семейството му. Налагало се е да проникне някак вътре.

— Затова е изсякъл онзи отвор, а не се е опитал да изкатери стената.

— Натрошеното стъкло е имало за цел да обезкуражи именно подобни опити. Освен това... припомни си размера на дупката.

— Достатъчно висока и широка, за да мине кон.

— Работил е бързо и се е трудил почти цял ден. Трябвало е да прибере конете на сигурно място: около дупката има голям брой дълбоки отпечатъци от копита.

— Нещо ги е подплашило. Нещо, което се е приближавало и те са го виждали.

— За нещастие на нашия смел коняр, отворът, който е изсякъл в стената, за да спаси конете, е станал причина за смъртта му.

— Откъде следва това?

— Помисли: дупката е изсечена, той отвежда конете в конюшнията, която намира изоставена, но иначе непроменена. Не посмява да влезе в сградата — не му е там мястото, той е обикновен човек и неговият свят е онзи обор. Щом господарят се е смахнал и е решил да си построи висока стена, е, това си е негова работа. Той прибира конете, подсушава им потта и ги нахранва. Прави си чай и си стопля малко баница с месо. В този момент чува нещо навън, нещо, което подплашва конете, така че той оставя вечерята си на масата и отива в обора, където е убит от нещо, проникнало тук през неговата дупка в стената.

— Горкият нещастник. Какво ли му се е случило?

Вече бяха стигнали до края на коридора и стояха пред вратата, която според Ръскин водеше към стаите на господаря. Подът в тази част на коридора бе плътно посипан със сол.

— Но какъв е смисълът от тази сол? Каква защита може да обезпечи тя и срещу кого? — чудеше се Спаркс.

Разнесе се силен трясък от счупване на някакви съдове, последван от гневен вик откъм стаята.

— Глупости! Тъпотии и дивотии! Ха!

Спаркс сложи пръст на устните си, молейки за тишина, и почука на вратата. Никакъв отговор, но шумът вътре стихна. Той почука пак.

— Наред ли е всичко, сър? — попита Спаркс, невероятно точно възпроизвеждайки гласа на Ръскин.

— Махай се! Върви си играй на влакчета!

— Извинете, сър — Спаркс продължаваше с изненадващата имитация, — но някои от гостите вече пристигнаха. Искат да ви видят.

— Гости ли? *Гостите* са пристигнали? — отекна гласът с равни дози недоверие и презрение.

— Да, сър, и обядът е готов. Време е да се поднесе, а нали знаете какво отвращение предизвиква у вас едно студено блюдо! — Ако си затвореше очите, Доил никога не би допуснал, че дебелият нещастник не е наблизо.

Към вратата се приближиха нечий стъпки. Няколко резета щракнаха.

— Ако изобщо има нещо, което не понасям, тлъста гадино — гласът беше набрал височина и сила, — това е някой нескопосано да продължава да ме лъже! — Щракнаха още резета, последвани от няколко ключалки. — Няма никакъв прием, няма гости, няма и обяд и ако чуя още една дума от отвратителната ти уста за тази фантазмагория, със собствените си ръце ще извия свинския ти врат, ще сваря трупа ти и ще използвам лойта ти за коледни свещи!

Вратата се разтвори и пред тях се появи среден на ръст и телосложение мъж. Приятните му черти бяха обрамчени в ореол от диво разпръснати руси коси и брада, които явно отдавна не бяха помирисвали гребен или четка за коса. Веждите му отскочиха удивено нагоре. Очите му бяха изпъкнали, пъстри и светли. Носът беше ястребов. Беше поне на четиридесет години, но чертите на младежкото му лице бяха запазили мекота, дължаща се не толкова на аристократично възпитание, колкото на упоритото нежелание да се приеме житейският опит. Беше облечен в халат от черна коприна, под който се виждаше риза. Обут бе в клин за яздене и носеше особени ботуши с коркова подметка. И най-важното — държеше в ръце ловджийска двуцевка, цевта на която се намираще на педя от лицата им.

Никой не помръдваше.

— Лорд Никълсън, предполагам — проговори накрая Спаркс вежливо и сдържано като мисионер на повикване.

— Ти не си Ръскин — убедено каза Никълсън и явно неспособен да се сдържи при произнасянето на противното му име, уточни: — Този дръвник.

— Барон Еврет Гаскойн-Пуж — каза Спаркс с интонацията на заклет денди и извади новогодишната покана със сардонично безразличие. — Разбрах, че си отменил приема, стари приятелю, но моята покана по някакъв начин се е промъкнала през мрежата.

— Така ли? Много странно. Но... няма значение, влезте, влезте! Очарован съм! — възкликна Никълсън, превръщайки се в преливащ от щастие домакин.

— Чантите, Гомперц — отсече Спаркс, без да се обръща към Дойл, който със сепване осъзна, че от него се очаква да се впише в натрапената му роля.

— Веднага, сър — отговори Дойл.

Той вкара своята чанта — тя бе единствената, която носеха със себе си — през вратата, а Никълсън бързо затвори и залости с резетата. Имаше поне шест и той се погрижи за всичките.

— Вече бях изоставил всякаква надежда, нали разбирате — каза жизнено Никълсън и разтърси енергично ръката на Спаркс. — Не очаквах, че ще дойде някой. Постарах се да забравя за това. Така че удоволствието, което ми доставяте, е напълно изненадващо.

„Ако изобщо някога има индивид, който по-отчаяно да се нуждае от компанията на себеподобни — помисли си Дойл — надявам се никога да не го срещна.“ Високомерният гняв на лорд Чарлз Стюарт Никълсън по отношение на прискърбно себеотрицателния му слуга веднага бе събудил неприязънта на Дойл към него.

Намираха се в стая с висок таван, в която благодарение на спуснатите тежки завеси на прозорците и средновековната мебелировка цареше мрачна атмосфера, пропита с миризма на урина и пот, предизвикана от изживян страх. Подът беше посипан с натрошени чаши и чинии, както и с остатъци от храна: кокали, трохи от сладкиши. Над слабия огън в камината висяха саби и кинжали в компанията на покрита със сажди и очукана ризница.

Никълсън трескаво търкаше ръце.

— Малко бренди? — предложи той, като свали запушалката на кристалната гарафа и щедро наля в две чаши, без да чака отговор. — Защото аз ще пийна. — И той отпи голяма глътка и доля чашата си, преди да е подал втората на Спаркс. — Наздраве!

— Благодаря — промърмори Спаркс незаинтересовано и се настани по-удобно в едно от креслата пред камината.

— Защо не изпратим вашия човек долу? — каза Никълсън, отпусна се срещу Спаркс и отпи жадно от чашата. — Сигурен съм, че некадърникът Ръскин има нужда от малко помощ.

— Не — отговори Спаркс с точната доза властност. — Може да имам нужда от него.

— Отлично — съгласи се Никълсън, отстъпвайки пред по-висшия ранг, който подсказваше индиферентността на Спаркс. — Кажете ми, как мина пътуването ви?

— Уморително.

Никълсън кимна като кукла на конци. Седеше на ръба на креслото, очите му бяха широко разтворени в израз на ентузиазъм, какъвто не изпитваше. Отново отпи и избърса влажните си устни с ръкава.

— Ето че дойде и Нова година, а?

— Хм — неопределено отговори Спаркс, апатично оглеждайки стаята.

— Видяхте ли ботушите ми? — Никълсън вдигна полите на халата си като кокетка, повдигна крак и го завъртя. — С подметка от корк. Не провежда електричество. Три чифта чорапи. Не, сър. Аз няма да умра от електрически ток. Дори и да кара влаковете да вървят по-бързо. Ха!

Спаркс показа с поведението си, че на тази забележка не може да се отговори. Никълсън най-сетне се отпусна в креслото си като човек, който се е изчерпал на идеи и вече няма какво да предложи. И изведнъж в пристъп на гостоприемство скочи, хвърли се към перваза над камината, сграбчи една червена лакирана кутия с ориенталски орнаменти, изтича обратно към Спаркс, захилен като побъркана маймуна, и с елегантен жест я отвори.

— Ще запалите ли, бароне?

— Спаркс избра с кисела физиономия една пура, сякаш беше развалена херинга, и я задържа пред лицето си. Никълсън трескаво

пребърка джобовете на халата си, накрая намери кибрит, драсна клечка и я поднесе на Спаркс. Той вдъхна, изпусна кълбо дим и деликатно завъртя пурата с пръсти, за да изравни огънчето на запаления край.

— От Тринидад — поясни Никълсън, като запали една и за себе си и седна отново. — Баща ми имаше там плантация. Очакваше аз да се грижа за това проклето място. Можете ли да си представите? Ха!

— Там е отвратително горещо — промърмори Спаркс с престорено съчувствие.

— Отвратително горещо — съгласи се с ентузиазъм събеседникът му. — Отвратително горещо, а крадливите негри могат да ти смъкнат и последната дреха. Гадни прости нещастници, които миришат, пеят по нощите, а черните им лица се потят. Но... мога ли да отбележа нещо? Възхитителни жени. *Въз-хи-ти-тел-ни!*

— Така ли?

— Покварени, разбира се, та макар всяка от тях да ходи с по едно катраненочерно бебе, увиснало на врата ѝ като малък макак в зоологическата градина. Но готови мигновено да свалят гащите си на улицата за дребните монети в джоба на жилетката ти — разказваше Никълсън и гласът му беше станал дрезгав от похотливост. — Човек може да се повесели там, знам това много добре, може да опита крехко черно месце и... да се наслади на тропическото великолепие, ето това е. Ха! — Той прекара ръка през чатала си и си наля нова чашка бренди. — Ех, как бих поспортувал сега, как бих искал да доставя малко удоволствие на малкия Чарлз... Наистина идва момент, в който не те е грижа какво точно ще падне под ножа, нали? — И той многозначително намигна на Спаркс.

Мисълта, че съпруга на този човек е не коя да е, а самата лейди Никълсън и че изгънчената ѝ деликатност е била подложена на грубиянството на този тъпоумен бабуин, изпълни цялото същество на Дойл с възмущение. И въпреки че този оглупял пройдоха бе преследван по петите от някакъв неописуем ужас, Дойл бе готов да вдигне ръжена и сам да свърши работата.

— Как е баща ви, сър? — попита неочаквано Спаркс с тон, изчистен дори от намек за реакция или преценка.

— Все още е жив! — отвърна Никълсън, сякаш това беше възможно най-смешното нещо. — Ха! Вкопчил се е в живота, клетият мръсник! Не иска да остави титлата си на младия Чарлз, който живее

от трохи, хванал се за кесията на баща си... и не мислете, че този начин на живот му харесва! А също така не се заблуждавайте, че нощем, когато Ангелът на смъртта обикаля над нас, сърцето на стареца трепва от съжаление, че аз с мъка свързвам двата края и едва намирам как да поддържам този дом. Ха! Във вените му тече ненавист. Смахнат нещастник! Ненавист, леденостудена вода и конска пикоч, а той още не е умрял. — В пароксизма на гнева си Никълсън запрати чашата си в камината, излетя от креслото, скочи няколко пъти така, че коленете му стигаха на нивото на раменете, и се разкрещя несвързано.

Дойл и Спаркс размениха погледи на хора, които добре съзнават колко опасно луд е човекът пред тях. Изведнъж, също така внезапно както беше избухнал, Никълсън излезе от обхваналия го пристъп, отправи се към перваза за нова чаша и спокойно я напълни, без да спира да подсвирква мотива на хоровото изпълнение от последната оперета на Гилбърт и Съливан^[2].

— А как е жена ви? — попита Спаркс.

Никълсън спря да тананика, но остана обърнат с гръб.

— Лейди Никълсън. Как е тя?

— Съпругата ми — студено изрече Никълсън.

— Да, за нея говоря. Видях я неотдавна в Лондон.

— Видели сте я?

— Да. Изглеждаше не особено добре.

— Не особено добре.

— Съвсем не беше добре. Цветът на лицето ѝ не ми хареса.

„Накъде бие?“ — зачуди се Дойл.

— Цветът на лицето ѝ не ви хареса — все така механично повтори Никълсън. Стоеше, без да се обръща. Беше бръкнал в джоба на халата си.

— Не ми хареса или още по-точно, беше крайно нездрав, ако питате мен. Може би се е безпокояла за сина ви. Как всъщност е той? — В гласа на Спаркс се долавяше нескривана враждебност.

— Синът ми.

— Ама не ви ли е научил баща ви да отговаряте както трябва на вежливо зададени въпроси, че повтаряте като папагал думите ми? — засмя се Спаркс.

Никълсън се обърна с лице към него. Държеше револвер. Устните му бяха извити в злобна усмивка.

— Кой сте вие? — попита той.

— Значи няма да ми отговорите...

— Тя ви е изпратила, така ли?

— Вие сте побъркан.

— Жена ми ви е изпратила... любовник сте й, така ли? Тази мръсна курва...

— Моля ви, внимавайте какво говорите...

— Спал си с нея, нали, не се опитвай да отричаш...

— Я свали револвера, глупаво момче! — извика Спаркс, без да помръдва дори мускул, но в гласа му иззвънтя непоколебима властност. — Свали го моментално!

Никълсън замръзна като куче, долавящо тона на свирка извън обхвата на човешкия слух. Изкривената му усмивка се стопи и под нея се показа безутешната маска на мразено дете. Той отпусна револвера.

— Сега, млади човече, отговори ми каквото те попитах — заповяда Спаркс.

— Съжалявам — измънка Никълсън.

Спаркс рязко стана, дръпна със светкавично движение оръжието от ръката на Никълсън и му заши два шамара. Никълсън се свлече на колене и се разплака като бебе. Спаркс извади патроните от револвера, прибра ги в джоба си и хвърли оръжието на пода. После сграбчи Никълсън за реверите на халата и безцеремонно го вдигна на крака.

— Ако още веднъж се осмелиш да ми отговориш непочтително — каза той, подчертавайки всяка от думите си, — или ако си позволиш неуместна забележка по отношение на жена си, или си позволиш да се погавриш с каквото и да е в мое присъствие, ще бъдеш сурово наказан. Ясен ли съм, момчето ми?

— Не можете да ми говорите по този начин! — изхленчи Никълсън.

Спаркс го бутна назад в креслото и той падна в него и ахна от изненада. Почервенелите му очи не можеха да се откъснат от Спаркс, който бе взел бастуна си и бавно се приближаваше.

— Ти си едно лошо и злобно дете...

— Не съм!

— Подай ми ръцете си, Чарлз.

— Не можете да ме накарате...

— *Веднага* ми ги подай.

С несвързан хленч Чарлз подаде треперещите си ръце, обърнати с дланите нагоре.

— Какво наказание заслужава нашето непослушно момче, Гомперц? — попита Спаркс, огъвайки бастуна в ръце.

— Аз бих му дал още една възможност да се опита да ви бъде в помощ, сър, преди да наложите каквото и да е наказание — отвърна Дойл, без да се старее да скрива отвращението си от пълната деградация на Никълсън.

— Добре. Чу ли какво каза Гомперц, Никълсън? Той предлага да проявя милост. Мислиш ли, че това е добра идея?

— Д-даа, сър.

Спаркс нанесе силен удар по протегнатите длани. Никълсън изви.

— Къде е жена ти?

— Не знам...

Спаркс удари втори път.

— Ааа! Лондон... мисля, в Лондон. Не съм я виждал от три месеца.

— Къде е синът ти?

— Тя го взе със себе си. — Никълсън вече открито плачеше и по лицето му се стичаха сълзи и сополи.

— Виждал ли си сина си оттогава?

— Не, кълна се, не!

— Защо вдигна стената, Чарли?

— Заради нея.

— Заради жена ти?

— Да.

— Построил си я, след като е заминала, така ли?

Никълсън безмълвно кимна.

— Защо? — Спаркс вдигна бастуна.

— Защото се страхувах от нея.

Тънката пръчка отново се стовари върху дланите на Никълсън.

— Ти наистина си бил много упорито момче. Защо те е страх от жена ти, Чарли?

— Страх ме е... защото тя е поклонник на Сатаната.

— Страх те е от нея, защото тя е поклонник на Сатаната?

— Тя е поклонник на Сатаната и общува с демони. — Спаркс го удари с все сила през дланите. — Истина е, истина е. Кълна се, че е истина... — Никълсън се разрида. Способността му да издържи поетата линия на защита напълно се бе провалила. Дойл виждаше, че Спаркс съзнава това — той се бе навел над Никълсън и гласът му се забиваше в него като бургия.

— Какво е направила жена ти, та толкова много се страхуваш от нея?

— Тя прави така, че тук идват лоши неща.

— Какви лоши неща, Чарли?

— Неща, които идват нощем.

— Затова ли издигна стената, Чарли? За да задържиш лошите неща навън?

— Да.

— И затова ли е солта?

— Да, да. Тя им причинява болка.

— И какви са тези неща?

— Не знам, не съм ги виждал...

— Но си ги чувал, нали, чувал си ги нощем?

— Да... Моля ви не ми бийте повече, умолявам ви! — простена Никълсън, опитвайки се да прегърне ботуша на Спаркс.

— Миналата година си продал от земята си, Чарли. Не малко, дори доста, помниш ли? — попита Спаркс и го ритна настрани. — Отговори ми!

— Не си спомням...

— Чуй ме: продал си земя на север, която ти е била прехвърлена, а преди е принадлежала на твоето семейство. Продал си я на един човек — генерал Дръмънд.

— Генералът! — Никълсън вдигна поглед: глупав, но едновременно с това благодарен. Бе чул нещо познато.

— Спомни ли си, Чарли? Помниш ли генерала?

— Генералът дойде тук. Заедно с жена ми.

— Генералът е приятел на жена ти, така ли?

— Да, да, те са много добри приятели. Генералът е много добър човек... носи ми сладкиши. Веднъж ми подари пони. На петна. Кръстих го Уелингтън. — Никълсън оживено бърбореше, връщайки се

все по-назад в детството си. Онова, което го бе крепяло възрастен по време на обсадата на Топинг, сега бързо се изпаряваше пред очите им.

— Накарал те е да подпишеш някои неща, нали, Чарли — говоря за последното идване на генерала тук. Юридически документи. Листове хартия.

— Да, бяха много, много документи. Казаха ми, че трябва да ги подпиша или ще ми вземат понито — обясни той и отново се разплака.

— И веднага щом подписа документите, жена ти те напусна, нали? Заминала е с генерала?

— Да, сър.

— И е взела и сина ти с нея?

— Д-да, сър.

— От колко време бяхте женени?

— Четири години.

— Живя ли тя през цялото време тук с теб в Топинг?

— Не. Идваше и си тръгваше.

— Къде е отивала?

— Не ми казваше.

— С какво се е занимавала жена ти, преди да се ожениш за нея?

Никълсън безпомощно поклати глава, за да покаже, че няма и най-малка представа.

— Разказвала ли ти е нещо за семейството си?

— Каза, че семейството ѝ притежава... издателска къща.

— В Лондон ли? — не можа да се сдържи Дойл.

— Да, в Лондон — отговори Никълсън, готов да се отнесе сервилно към когото и да било.

— Къде в Лондон, Чарли? — пое отново разпита в ръцете си Спаркс.

— Ходил съм там само веднъж... Срещу големия музей...

— Ръсел стрийт?

Никълсън кимна. На вратата силно се почука.

— През прозореца! — извика Бари от коридора.

Някъде отдолу се разнесе звън на строшено стъкло.

Спаркс отиде до прозореца и дръпна тежката завеса. Дойл застана до него.

Едрият, облечен в черно мъж от странноприемницата и Кеймбридж пресичаше двора, насочвайки се към входната врата. Зад

него и разпръснати встрани като ветрило вървяха половин дузина от сивите качулки.

— Този път са повече — хладнокръвно отбеляза Спаркс.

— Тя е, нали? — извика Никълсън, обхванат от ужас. — Тя е! Дошла е за мен!

— Чарлз, налага се да те напуснем. — В гласа на Спаркс се долавяше известно съчувствие. — Зареди револвера си, заключи вратата след нас, не отваряй на никого и... честита Нова година.

Спаркс му хвърли патроните и бързо се отправи към вратата. Двамата с Дойл се справиха с множеството резета и ключалки за секунди, после излязоха при Бари, който ги чакаше в коридора. Дойл хвърли зад гърба си един последен поглед и видя клекналия лорд Никълсън да събира разпръснатите се по пода патрони.

— Донесох и чантите — обясни Бари, докато тичаха по коридора. Отидох да се погрижа за конете и видях онзи да се носи стремглаво по входната алея.

— Всички изходи ли са блокирани? — попита Спаркс и изтегли тънкото острие на рапирата.

— Да. Загубихме каретата. Качулките са много.

— Успя ли да отвориш онази врата в килера за провизии?

— Остана ли ми време? — отговори с въпрос Бари, позволявайки си за пръв път да покаже емоция.

— Побързай, Бари, вратата няма да ги задържи дълго.

— Не трябваше ли да вземем и лорд Никълсън? — сети се Дойл.

— Той е направил достатъчно поразии.

— Но те ще го убият...

— Този човек отдавна вече не може да бъде спасен.

Спуснаха се на бегом по стълбите и на един дъх прекосиха огромния салон. Някой нанасяше тежки удари по вратата. По цялата широчина на фасадата прозорците се пукаха с трясък. Някаква ръка се промуши през един от отворите и потърси опипом ключалката. Бари тичаше напред и без колебание ги преведе през плетеница от стаи до кухнята и килера.

— Вижте тук!

Той смъкна чувала брашно от едната полица и едновременно с това отсрещната стена се вдигна и се скри в тавана. Зад нея се намираще тайнствената врата, за която им бе споменал.

— Много хитро — изкоментира Спаркс. — Бих искал да поздравя архитекта.

— Ключалката е по-добра, отколкото на банка — сухо допълни Бари, после разгъна комплект от инструменти и се захвана за работа.

Силен трясък от вътрешността на къщата им показва, че нападателите са преодолели загражденията.

— Помогни ми, Дойл — проговори Спаркс и забута една от масите към вратата. Натрупаха оскъдната мебелировка върху масата и зачакаха с готови оръжия Бари да отвори вратата.

— Каква е твоята диагноза за клетия Чарли? — попита Спаркс.

— Напредваща лудост. Може би сифилис в трета фаза.

— Покойник е от шията нагоре. Мозъкът му е надупчен като пчелна пита.

Дочуваха забързани, но приглушени стъпки по стълбището и пода на горния етаж. Рязкото „щрак“, което се разнесе в момента, когато Бари втъкна тънка кука в ключалката, прозвуча в тясното пространство на килера оглушително като топовен изстрел.

— Полека, Бари.

— Бих използвал и клечка за зъби, но се съмнявам в ефекта — раздражено отвърна Бари.

— Благодаря ти, Бари. — Спокойната реплика на Спаркс ликвидира всякакъв опит за сарказъм.

— Би ми се искало той да си беше спомнил името на издателската къща — обади се Дойл.

— Ще я намерим много лесно. Ако стигнем до Лондон живи... Какво става, Бари?

— Ей сега.

— Дори ако се вземат предвид халюцинациите, породени от развитието на болестта му, изглежда, лейди Никълсън не е чак толкова невинна, колкото си мислехме досега — призна Дойл.

— Така е с всички жени.

В този момент Бари най-сетне се справи с ключалката и отвори вратата. Отдолу нахлу усоеен въздух, стар като самото време и застоял, като че ли е бил затворен в гроб. Спаркс тръгна напред и се спусна няколко стъпала. Те бяха високи, грубо изсечени в земята и плъзгави от покрилия ги мъх. Светлината от кухнята проникваше съвсем слабо и няколко крачки по-нататък стълбището изчезваше в стигийски мрак.

— Тук има фенер — каза Бари и свали маслена лампа от една кука на голата стена. Драсна кибритена клечка и я опря до фитила. Бледата жълтеникава светлина можеше да разкъса подземния мрак само непосредствено около тях.

Спаркс взе фенера и продължи надолу.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди той спътниците си.
— Хлъзгаво е като ледена пързалка.

— Шефе, защо не дръпнеш онази дръжка? — обърна се Бари към Дойл.

Дойл послушно дръпна дръжката. Фалшивата стена започна бавно да се спуска, напълно скривайки входа за подземие.

— А сега и вратата, ако обичаш — посъветва го Бари.

Дойл затвори и вратата и я залости с окуражаващо солидният метален лост, подпрян на стената близо с нея. Сега вече им оставаше само пътят надолу. Стълбицето изглеждаше безкрайно. Стъпките им глухо отекваха. След малко пръстта се смени със скала, стените се раздалечиха — от двете им страни мракът се спускаше като стена, която изчезваше незнайно до каква дълбочина. Мъждукащата светлина на лампата само загатваше за необятността на подземната пещера, в която бяха попаднали. Вятърът около тях свистеше и виеше. От време на време дочуваха невидими плъхове да цвъркат и изшумоляват, разбягвайки се пред стъпките им.

— Какво е това място? — попита Дойл просто така.

— Единствената следа от човешка ръка бяха стъпалата в самото начало — каза Спаркс. — Мисля, че става дума за естествено образувание, върху което е построено имението Топинг. Може би е морска пещера.

— Ние сме поне на петнайсет мили от брега.

— Благодаря ти, Бари. Тогава е издълбана от подземна река.

— Не чувам да тече вода — възрази скептично Бари.

— Това едва ли означава, че някога не е текла, нали?

— Не — съгласи се Бари, но по тона му личеше, че гледа на тази възможност като на доста невероятна.

— А може лейди Никълсън да я е изкопала, за да общува със Сатаната при пълнолуние — намигна Спаркс на Дойл.

„Как може този човек да се шегува с такива неща? — удиви се Дойл. — И то точно сега!“

— Дали ще ни последват и тук? — попита той.

— Ще им трябва малко време да открият фалшивата стена.

— Освен ако Никълсън не я издаде веднага.

— Той едва си спомня собственото си име.

В същия момент краката им стъпиха на равно място. Спряха, за да разберат къде са стигнали. Пещерата около тях създаваше впечатление, че се намират в тъмна изоставена катедрала.

— От време на време вятърът духа доста силно — обади се Бари и подуши въздуха.

— Това опростява нещата: ще го следваме, за да ни отведе до изхода.

Напуснаха стълбището и навлязоха в сърцето на пещерата. Всяка стъпка вдигаше малко облаче прах. Във въздушните потоци над тях се дочуваше пърхането на малки криле, някакви създания акробатично се стрелваха в малката сфера изкуствена светлина.

— Прилепи — каза Спаркс, с което накара Дойл да прихване шапката си. — Не се безпокой, Дойл, те се оправят в тази тъмнина доста по-добре от нас...

Нещо силно издрънча — Спаркс се удари в някакво препятствие и изпусна фенера. Мракът плътно ги обгърна отвсякъде.

— Дяволите да го вземат!

— Смяташ ли, че се въртят наоколо?

Въпреки обстоятелствата Дойл започваше да се наслаждава на мрачния хумор на Бари.

— Тихо! Помогни ми да намеря фенера.

Дойл разпери ръце и ги сложи върху предмета, в който се беше ударил Спаркс: беше кръгъл, студен и гладък, ръбовете му бяха обработени с машина. Изглеждаше масивен. Дойл се досети какво има пред тях, но без светлина не можеше да е съвсем сигурен.

— Мисля, че си го счупил.

— Мислиш, така ли?

— Ами да, ако съдя по малките парчета, които напипвам. Искаш ли да запаля свещта, която нося в джоба си?

— Да, Бари, ще съм ти много задължен.

В секундата, в която Бари драсна клечката кибрит, Дойл осъзна на какво се бяха натъкнали.

— Мили боже! Знаете ли какво е това?

— Какво има сега, Бари?

— Изпуснах свещта... Докторът ме стресна като извика!

— Джек, знаеш ли какво сме намерили?

— Ще разбере, когато Бари намери свещта...

— Намерих я — отговори Бари и запали нова клечка.

— Това е влак!

Наистина беше влак. Катраненочерна парна машина с прикачен тендер, пълен с въглища, на извиващи се стоманени релси, които се стопяваха в мрака.

— „Стърлинг Сингъл“ — прошепна Бари. — Каква красота!

Качиха се в кабината и разгледаха механиката в светлината на свещта на Бари. Всички клапани и помпи изглеждаха запазени и най-вероятно щяха да работят както трябва. Резервоарът за вода беше пълен. Дори пещта беше заредена с въглища.

— Като че ли някой се е готвел бързо да избяга — осмели се да предположи Дойл.

— Това обяснява несвързаното му подмятане за влаковете. Мисля, че трябва да се благодарим на страховете на лорд Никълсън за тази спасителна находка — каза Спаркс, докато Бари запалваше лампата на стената на кабината.

— Защо обаче сам не се е възползвал от възможността да избяга?

— Има голяма вероятност да е забравил какво има тук. Знаеш ли да караш влак, Дойл?

— Мисля, че за начало трябва да запалим въглищата в пещта — намеси се Бари, преди Дойл да успее да отговори.

— Благодаря ти, Бари. Защо сега не изтичаш по релсите напред и не видиш дали няма стрелки, които трябва да се превключат?

— Аз разбирам от инженерство. Баща ми беше спирач. Когато не беше пиян, ни вземаше със себе си и така обиколихме цяла Южна Англия...

— Чудесно, Бари, но ти май помисли, че аз съм пълен невежа по железопътните въпроси, а?

Бари замърмори нещо неразбираемо, скочи от кабината със свещта и тръгна напред по релсите. Спаркс изучаващо огледа множеството ръчки и кранове.

— Да запалим въглищата, както предлага Бари, Дойл, и тогава...
— Спаркс мушна замислено пръст в устата си, — ... коя от ръчките

смяташ, че трябва да дръпнем?

Запалиха огъня и след малко той забумтя в пещта. Бари се върна и докладва, че релсите изглеждат напълно в ред и се простират почти на миля напред без никакви отклонения. Спаркс се поинтересува защо Бари смята, че би могло да бъде иначе, и милостиво му разреши да хвърли поглед на манометъра за парата. Бари скромно им предложи да изчакат налягането да се вдигне достатъчно, сетне да освободят ръчната спирачка, да се скачат с вала на машината и да включат на предна скорост.

— Добре, занимай се с това, Бари — небрежно каза Спаркс, сякаш с удоволствие се отърваваше от досадната задача да се оправи с машинарията на малкия локомотив.

— Слушам — подсмихна се Бари скрито.

Той включи челния прожектор и циклопският му лъч проряза мрака като сияние на мъдростта. Дойл и Спаркс се отдръпнаха в задната част на площадката и от време на време с тревога хвърляха погледи към стълбището, по което бяха слезли дотук. До момента не бяха чули шум от разбиване на врата, но чакането ги изнервяше. Времето сякаш бе застинало като в гробница. Ритмичното съскане на клапаните отекваше в пещерата като дишането на огромен задрямал звяр. Тежестта на надвисналите стени ги караше да се чувстват като в корема на гигантски дракон, търпеливо дебнещ момента, когато хорските дела или амбиции, без значение колко са добронамерени и целеустремени, ще надскочат отреденото за смъртните. Историята на величественото имение там горе, всичките триста години човешка история — любовните изживявания, ражданията, намеренията, женитбите, победите, предателствата, смъртта, интригите, измамите, лудостта, мелодрамата... всички тези неща, в крайна сметка приключващи в пепелта на забравата — това едва ли би отнело и времето за едно вдишване в жизнения цикъл на този левиатан. Крале и царства можеха да падат, но стените над тях щяха да си останат все същите — смълчани, съществуващи, без да имат нужда от каквото и да било друго, насмешливи. „Колко малко неща на този свят са по-обикновени и по-евтини от човешкото съществуване — мислеше Дойл, — и колко иронично е, че самите ние се отнасяме с такова пренебрежение към самите себе си.“ Часът, който бяха прекарвали във

вътрешностите на тази студена, първична пещера, беше едно жестоко напомняне, че и природата излъчва същото безсърдечно безразличие.

Бари дръпна някаква ръчка, буталата спазматично изскърцаха с противното стържене на стомана върху стомана. Във въздуха изхвърчаха искри. С протестиращ вой и стенание на ръждясали мускули колелата бавно се завъртяха напред.

— Движим се! — надвика Бари грохота на машината. После подаде глава през прозорчето, сдържайки импулса да надуе парната свирка от възторг.

— Къде ли ще ни отведе? — риторично попита Дойл. Усещаше как възлите на напрежение в него се разплитат.

— До Лондон, ако горивото ни стигне и релсите не свършат — отговори Спаркс и потупа стената на кабината по същия начин, но който собственик на породист кон потупва скъпоценното животно по шията. — Винаги съм мечтал да имам частен влак. Този малък чаровник се появи точно навреме!

Стените на пещерата започнаха да се спускат над релсите. Бари отново подаде глава навън. Малката им композиция бавно навлизаше в тесен тунел с очевидно естествен произход. Тунелът се стесняваше и стесняваше, докато накрая между стените и тях останаха само няколко пръста.

— Мислиш ли, че ще ги убият, Джек? — попита Дойл. Не можеше да откъсне мислите си от лудия и неговия слуга.

Лицето на Спаркс помрачня:

— Да, мисля, че ще ги убият. Дори мисля, че вече са го сторили.

— Никълсън е имал нещо, което им е трябвало — обади се Дойл след кратко мълчание.

— Две неща: земята и сина си. Сега от няколко месеца разполагат и с двете.

— Земята може да им трябва по много причини...

— Съгласен съм... още е рано да правим предположения. Трябва ни повече информация.

— Но защо им е било необходимо и момчето?

Спаркс помисли малко.

— Контрол... Средство да държат в ръце майка му.

— Но не мислиш ли, че тя е била техен съюзник през цялото това време? — възрази Дойл. Изпитваше болка от необходимостта да

допуска лоши неща за тази жена.

— Това несъмнено е възможно, но ние нямаме представа по какъв начин са я накарали да стане такава... не знаем доколко момченцето е изиграло отредената му роля.

— Изглежда, точно това са се опитали да направят в нощта, когато я убиха.

— А защо не допуснеш съществуването на по-друг сценарий, а именно, че скръбта ѝ — искрена или фалшива — по повод „отвлечането“ е била ловко използвана, за да те вкарат в своята клопка? Послужвайки им по този начин, без да знае, че това е за последен път, тя вече е станала излишна и са я ликвидирали заедно с брат ѝ.

— Да, в това има някаква логика, макар ролята на брат ѝ да остава неясна.

— Бил е повикан от занятията си в университета по спешност, защото тя е искала да разчита на нечия помощ срещу конспираторите, на които повече не е могла да вярва. А може и той да е участвал съзнателно в играта и да е упражнявал натиск от по-друг ъгъл. Ти не спомена ли, че ѝ се е карал за нещо, докато чакали да им отворят?

— Ако не бях уверен в обратното, Джек, щях да повярвам, че я защитаваш. — Под слабата светлина на окачения фенер Дойл съвсем ясно различаваше мрачното изражение на недоволство върху лицето на Спаркс.

— Нещо не е наред — каза той.

— От друга страна — продължи Дойл, припомняйки си за светлината в тъмносините ѝ очи, — единствените ни основания да разглеждаме идеята, че е била тяхна съучастничка, са несвързаните брътвежи на един побъркан съпруг.

Спаркс не отговори, погледът му беше отсъстващ и той изглеждаше дълбоко замислен над нещо свое. Продължиха пътуването през тунела в пълно мълчание.

— Виждам светлина напред! — обяви неочаквано Бари.

Опитаха се да надзърнат, доколкото им позволяваха близките стени, до които едва ли не се допиряха. Някъде напред лъчът на челния прожектор губеше състезанието по яркост със светлината на деня. След секунди влакчето се измъкна от сковаващата прегръдка на земята

и те се озоваха на открито за пръв път, откакто бяха влезли в онзи нещастен дом.

— Браво, Бари!

Релсите вървяха по склона на скален откос и някъде дълбоко под тях проблясваше извиваща се река. В далечината зад гърба им, през хълма и над върхарите на дърветата, се виждаха назъбените върхове на най-високите кули на замъка в Топинг. Над тях в заплашително сивото небе се извиваха черни кълбета дим. Облаците бяха дъждовни, но дори порой вече не би могъл да спаси имението.

— Подпалили са го — каза Бари видимо объркан. — Сребърните сервизи...

— Може да не са намерили тайната врата. И сигурно са помислили, че се крием някъде вътре — предположи с надежда в гласа Дойл. — Ако повярват, че са ни премахнали, може да се откажат и да ни преследват.

— Преди да направи подобно предположение, той ще иска да види тялото ми разкъсано, а след това изгорено пред очите му — мрачно възрази Спаркс.

Дойл внимателно го изглежда. Спаркс се беше обърнал пак напред и оглеждаше хоризонта за следи от преследване. Погледът му беше напрегнат и див като на хищна птица.

— Кой е той, Джек? — тихо попита Дойл. — Онзи мъж в черните одежди. Познаваш го, нали?

— Брат ми — отговори Спаркс.

[1] От *Repondez s'il vous plait* (фр.) — съкращение върху покана за прием, означаващо „Моля, отговорете“. — Б.пр. ↑

[2] Сър Уилям Гилбърт и сър Артър Съливан — композитори на множество оперети („Пиратите на Пензанс“, „Микадо“ и др.) от втората половина на миналия век. — Б.пр. ↑

11. ВЪЗМЕЗДИЕ

Склонът, по който пътуваха, бавно се спускаше и не след дълго продължиха все така на югоизток успоредно на реката. Скоро излязоха на крайбрежната равнина. Въпреки че не отслабиха нито за миг внимание, никой от тримата не забеляза никакви следи от преследвачи и изобщо каквато и да било индикация врагът им да е забелязал, че са му се изплъзнали. Малко след като излязоха на равен терен, линията, по която се движеха, пресече друга, водеща на изток. По заповед на Спаркс Бари спря, скочи от кабината и премести стрелката, така че да продължат в посока, отдалечаваща ги от реката. Отново набраха скорост. Съблечени по ризи, Дойл и Спаркс прехвърляха с лопати въглища от тендера в желязната вагонетка и я избутваха с рамо до пещта. И въпреки брулещия ги студен вятър, скоро бяха плувнали в пот. Огънят бумтеше с все сила, парата беше с максимално налягане, клапата бе отворена докрай и те изтръгнаха от желязния си кон цялата мощ, която той можеше да им даде.

Спаркс не продума нито дума повече за брат си. Беше изпаднал в едно от онези състояния на пълна отчужденост, които не предразполагаха към задаване на въпроси. Тежкият, почти непосилен труд не им позволяваше да мислят за нищо друго. Бари управляваше като опитен машинист, вземаше завоите на ръба на обръщането, не намаляваше, когато на релсите се появеше някое загубило се домашно животно, и използваше единствено свирката и силата на волята си, като си помагаше с диви крясъци, за да прогони нещастните създания от релсите. Не един и двама началник-гари изскочиха смаяни, докато композицията им се пронасяше с рев и грохот край тях, а Бари само им махваше с ръка и предизвикателно докосваше шапката си. В очите на тези хора те без съмнение представляваха едно излязло от разписанието чудовище, застрашаващо да помете методичната подреденост на техния жп свят. Бари демонстрираше удивително добри познания за цялата плетеница от релси, опасващи графствата

Кент и Съсекс, и не пропускаше нито една възможност да се прехвърлят от първостепенни на по-рядко използваните второстепенни товарни пътища. В един момент те поеха по линия, успоредна на друга, понесоха се по нея и настигнаха пътническия влак, превозващ новогодишните пътници от Дувър за Лондон. Бари заудря машината досущ като жокей, излязъл на финалната права на голямо конно състезание, заподскача, зави, размаха ръце и захвърля шапката си във въздуха, когато се пронесоха покрай смаяния машинист, оказал се в ролята на неволен съперник. Луда глава, най-чиста проба луда глава.

Доста преди да се стъмни Бари намали ход по необходимост, защото навлязоха в лабиринта от стрелки, глухи линии за извършване на маневри, отбивки и завои, задръстващи артериите на всеки основен път към Лондон. Целият аванс, който бяха натрупали по време на дивото препускане през провинцията, се стопи в тези последни няколко мили. Когато накрая спряха на едно отклонение, извело ги недалеч от дома на някакъв познат на Спаркс в Батърси, нощта вече беше паднала. Бари остана да се погрижи за влака, а Спаркс и Дойл отидоха до близкия оживен булевард и наеха файтон. Спаркс даде на кочияша адрес на другия бряг на реката, някъде на Странд.

— Къде отиваме, Джек? — попита Дойл. — Онези хора изглеждат напълно способни да ме намерят навсякъде.

— Те бяха в състояние да предвидят ходовете ни, които до момента бяха необходими и елементарно предсказуеми. Сега започваме нова игра. Най-сигурното скривалище на този свят е сред тълпата, а в Лондон има повече убежища, отколкото и най-добрата хрътка би могла да надуши за цял живот — обясни Спаркс, като бършеше с носната си кърпичка въглищния прах по лицето си. — Хей, Дойл, трябва да се видиш — черен си като асо пика.

— Ще ти бъда признателен, ако от сега нататък се консултираш с мен относно нашите планове, Джек — каза Дойл и неуспешно се опита да изтрие мръсотията от лицето си с ръкав. — Лаская се от мисълта, че от време на време ще родя някоя мисъл или мнение, което би могло да се отрази позитивно върху съвместните ни усилия.

Спаркс го погледна с развеселена доброжелателност, която скри под маската на сериозността, преди Дойл да успее да се обиди.

— Мисля, че последното не подлежи на спор. Трудностите, които преодоляхме последните няколко дни, биха разкиснали повечето

хора до неузнаваемост.

— Благодаря ти за тази оценка. В такъв случай ще се осмеля да кажа по-направо, че бих искал да науча онова, което знаеш. Разбираш ли — всичко, което знаеш.

— Ти си опасно близко до това.

— Струва ми се, че близко вече не е достатъчно за моите нужди, Джек. Обещавам да пазя тайните, които ще ми довериш, до гроб. Надявам се, че досегашните ми действия са разсеяли всякакви твои съмнения дали заслужавам доверието ти.

— Нямам такива съмнения.

— Добре. Кога ще започнем?

— След като вземем гореща баня и седнем пред плато миди, раци и хайвер, заслушани в звука на тапи, отпушвани от бутилки маркови вина — отговори Спаркс. — Все пак става дума за Новогодишната нощ. Какво ще кажеш на това?

— Ще кажа — призна Дойл, — че това е план, зад който заставам безрезервно.

Файтонът ги остави по средата на Странд — един от най-оживените лондонски булеварди, който едва ли можеше да бъде попретъпкан с хора, отколкото в тази празнична нощ. Намираха се пред входа на не особено привлекателен хотел. Опушена табела известяваше, че това е хотел „Мелуин“. Беше само малко повече от обикновен нощен приют за безимотни и много класи под дори най-бедните домашни условия, в които Дойл бе живял досега. И все пак това без съмнение бе едно от малкото места в този град, където двама покрити с прах от главата до краката след цял ден разтоварване на въглища джентълмени — или по-точно един джентълмен, придружаван от своя камериер — нямаше да привлекат повече от един незаинтересован поглед от страна на останалите клиенти и персонала.

Спаркс намигна на досетливия администратор, подписа книгата за гости като „Майло Смоли, Ескуайър“ и плати в брой за две съседни стаи на втория етаж, разположени до самото стълбище. Поискаха да се изкъпят и им беше предоставена възможността да го сторят в общата баня в дъното на коридора, където водните процедури определено бяха заинтригували доста повече от един-двама джентълмени. Докато се

вслушваше без особен интерес в репликите, разменяни между къпещите се, Дойл осъзна, че въпреки повече от скромната си фасада, „Мелуин“ е нещо като междинна станция за цяла категория мъже. Когато излезе от банята, той за пръв път след обръсването на мустаците си и префасонирането на бакенбардите успя да види лика си в огледало. Тази промяна в комбинация с очилата с телени рамки и прислужническата прическа, която Бари майсторски му бе направил, го накара да се взре два пъти в лицето, преди да признае, че е неговото.

Окуражен от значителните промени във външния си вид, измит и обръснат, Дойл първи от двамата се върна в стаята си и с изненада откри до вратата непознат багаж, чисти вечерни дрехи проснати на леглото, и... високопочитаемия Лари, братът на Бари, който стъкваше огъня в камината. Очарован от неочакваната среща, Дойл едва се съдържа да не прегърне дребничкия им помощник, който, изглежда, бе също толкова доволен да се види пак с Дойл. Макар Дойл да изгаряше от желание да разкаже за невероятното им приключение, Лари вдигна ръка, за да го спре, преди да е произнесъл и дума.

— Извинявай, шефе, но брат ми вече раздаде картите, като започна от началото и стигна до края — до влака, искам да кажа — на тази действително безкрайно страна история... между другото, ако ми позволите този коментар, поздравления за новата ви прическа, докторе, разпознавам почерка на брат ми, сър — той беше чирак на един бръснар в продължение на няколко объркани месеца от живота си преди много време, разбира се, всъщност, ако трябва да си кажем истината, намерението му бе да служи на дъщерята на бръснаря — и съм длъжен да спомена, докторе, че по-късата ви коса в съчетание с отстраняването на бакенбардите ви напълно е постигнала желанието ефект да отклони неуместния интерес на околните към истинската ви самоличност... ха, честно казано, ако не знаех, че сте вие, нямаше да ви позная.

— Виждам, че не си си губил времето, Лари. — Спаркс влезе в стаята, доизбърсвайки се с хавлиената кърпа. — Ти ли ще кажеш какво си открил, или да започна аз?

Лари обезпокоено погледна към Дойл.

— Няма опасност — успокой го Спаркс. — Докторът е пуснал толкова дълбоки корени в тайната почва на нашето начинание, че е необходим динамит, за да бъдат изтръгнати. Така че можеш да говориш

напълно спокойно... не, почакай! — Спаркс присви очи и внимателно го разгледа, а Лари се усмихна свенливо, явно добре запознат с ритуала, който щеше да последва.

— Щом това ви доставя удоволствие, сър — каза той и намигна на Дойл: — Сега ще видите нещо интересно.

— Огледът на дома на Дръмънд ти е показал, че той не се е върнал, откакто посетихме къщата му, преди да заминем на север — два дни преди Коледа. Открил си лондонския адрес на лорд и лейди Никълсън: уединена двуетажна къща в Хампстед Хийт, иззидана с жълти тухли — къща, също толкова празна, колкото къщата на генерала, когато си отишъл там. Преди по-малко от час си се срещнал с Бари в любимото ви свърталище — „Елифант енд Каел“, където той ти е разказал за последните ни преживелици, докато сте пили две пинти пиво и сте яли... овчарска баница.

Лари поклати глава и широко се усмихна на Дойл:

— Видяхте ли? Обожавам, когато го прави.

— Хайде, Лари, кажи ми справих ли се добре.

— Във всичко, сър, само че не беше овчарска баница — тази нощ си хапнах с бърбери.

— Разбира се, с бърбери — нали е празнична нощ, решил си да се поразпуснеш — каза Спаркс, започна да се облича и тихо подхвърли на Дойл: — Трохите по палтото му.

— И мазното петно на шалчето му — посочи Дойл. Искаше да покаже, че е на обичайното си ниво. — Да не говорим за лесно доловимата миризма на евтина бира и остър тютюн, така характерни за някои места.

— Дево Марийо и Йосифе, само не и вие, сър!

— Продължавай, Дойл, разкажи му как стигнах до тези изводи.

Дойл огледа на свой ред недоверчивия Лари.

— Основната задача, с която си се върнал в Лондон, е била да определиш къде се намира генерал Дръмънд. Ако беше в града, съмнявам се, че щеше да имаш време да пиете по едно с брат си, а още по-малко щеше да успееш да намериш и да ни донесеш чисти дрехи. Така че бързината, с която си намерил отговора по този въпрос, ти е дал възможност да се захванеш с другото: не е нужна голяма съобразителност, за да се досетим, че си се захванал да търсиш лондонския дом на Никълсънови. По коленете и лактите ти е полепнал

жълтеникав прах, но отсъствието на следи от протриване и скъсване доказва, че не се е налагало да правиш резки движения, а следователно двуетажният дом от жълтеникави тухли, който си посетил, по който си се катерил и в който несъмнено си влязъл, е бил празен. Лесно забележимата червеникава глина, полепнала по ръбовете и подметките на ботушите ти е особено характерна за хълмовете из Хампстед Хийт. Между другото „Елифант енд Каел“ е и моето любимо заведение, където съм изял много, много баница с бъбреци.

— Отлично, Дойл!

— Дявол... да... ме... вземе! — прошепна Лари, свали шапка в знак на уважение и поклати недоверчиво глава.

— Лари загуби дар слово и се налага да съобщим това във вестниците — подобно събитие се случва по-рядко от пълно слънчево затъмнение — изкоментира Спаркс.

— Аз си мислех, че ние с Бари сме единствените двама близнаци в този бизнес — обади се най-сетне Лари, който явно си възвръщаше способността да говори. — А ето ги двете половини на жельда, Рем и Ромул, езито и турата на една и съща монета. О, сър, колко добре постъпихме, че ви привлякохме на наша страна! — Гласът му звучеше напълно откровено.

— Благодаря ти, Лари, приемам думите ти като много висока похвала — отговори Дойл.

— Боже, какви старомодни сантименталисти имам край себе си — промърмори така, че да го чуят, Спаркс, оправяйки възела на папионката си.

Лари и Дойл се разделиха малко засрамени и Дойл се захвана с тоалета си, а Лари се зае да почисти трохите по палтото си.

— Лари, как стои въпросът с нашата вечеря?

— Девет и трийсет в „Крайтириън“: миди, изпечени в черупката си, варени раци, бутилка уиски — това ви очаква.

Не след дълго свършиха с приготовленията за жадуваното събитие и точно в девет и половина се появиха на входа на „Крайтириън“ — реномирано заведение малко по-надолу по Странд. Елегантните им костюми ги правеха неразличими от останалата част от прииждащата тълпа. Те бяха най-добрата възможна маскировка за тази лондонска нощ. Колко пъти студентът по медицина Дойл бе притискал нос във витрините, разглеждайки аристократите в

естествената им среда с любопитството и завистта на презиращ ги антрополог, но никога преди тази нощ не бе имал шанса да прекрачи прага на едно от местата, които обитаваха тези редки екземпляри.

Спаркс бе добре познат на салонния управител. Край масата ги чакаше кофичка охладено шампанско и цяла рота зорко следящи всеки техен жест сервитьори дебнеха чашите им да не останат и за миг празни. Мазният управител лично ги приветства от името на заведението и от тук нататък върху тях буквално се изсипа порой от божествени деликатеси, всеки от които пълнеше устата със слюнка и можеше да предизвика подагра. Дойл просто нямаше време да каже дума между последователните всмуквания и отхапвания и се отдаде на пиршеството със самоотвержеността на истински гуляйджия. Парите на шампанското обгърнаха злоещата сянка, надвиснала над тях през последните дни, и мехурчетата му сякаш я отнесоха в забвение. Салонът около тях изглеждаше подвижен, весел и пълен със светлина, жените излъчваха прелестта си като истински атинянки, а мъжете сякаш бяха превъплъщение на херкулесовия идеал. Какво чудесно място! Какъв невероятен глад, каква динамична човешка раса! Чак след превъзходното фламбе от череша и разбити белтъци и още поточно, след като пред него се материализира изневиделица ваниленият сладолед, едва тогава безтегловният балон на Дойловото върховно удоволствие започна бавно да се спуска в кръга на собственото му полезрение. Вечерята още не беше приключила, макар той да я възприемаше вече като сън. Нещо му казваше, че в мига, в който дискусиата им, а до момента тя се развиваше безгрижно като проповед в понеделник, се насочеше към живота, който обграждаше този Олимп, щеше да се появи и сметката, която им предстоеше да платят... и то по повече от един начин.

Най-сетне сервитьорите разчистиха масата. Спаркс запали пура и затопли брeндитo си на свещ.

— Та... — започна той, вкарвайки нещата обратно в обичайния им ред, — ... стана дума за брат ми.

Дойл не бе очаквал от него да започне с тази коз карта, но беше готов да приеме откровеността на този човек, винаги когато той му я предложеше. Затова кимна, скривайки нетърпението си, и се постара да фокусира мислите си, въртейки замислено чашата с ароматен Бенедиктин.

— Питам се дали и ти намираш като мен за обезпокоителен факта, че по същество надеждата на човека е окачена непосредствено върху концепцията ни за развитие на обществото? — поинтересува се Спаркс.

Тонът му беше открит и подканващ към разговор и беше далеч от всякаква реторичност. На Дойл му се бе налагало да изтърпява още по-заобиколни подходи към дадена тема с далеч по-малко основания някога да се стигне до същността на нещата, така че сега просто реши да изчака и да види как тази привидно несвързана с брата на Спаркс фраза ще постави началото на разказа за него.

— Да, Джек, и аз се безпокоя — отговори Дойл, влизайки в отредената му роля. — Ето, оглеждам се в този разкошен салон, размишлявам за удоволствието, което изживях тук, мисля си за тези чудесни, красиви хора край нас, не мога да забравя великолепната вечеря и се изкушавам да кажа, че... че това е най-доброто, което цивилизацията може да ни предложи: върхът на образованието, на научните постижения, на социалната еволюция... Но съзнавам, че подобно задоволство е временно. Просто една илюзия. Разбирам колко малка извадка представляват хората край нас от населението на света. Знам, че докато ние тук се опияняваме от собствената си изтънченост, на един хвърлей камък оттук има истинско царство на човешкото страдание и нещастие — по-ужасно от всичко познато досега. Което ме принуждава да се запитам: щом толкова много са тези, които кретат след нас, има ли някакъв смисъл в нашите достижения? И каква е ползата от собственото ни минаване през този живот? Какви дарове ще остави нашата епоха на следващото поколение, ако изобщо остави някаква следа?

— Не ние трябва да отговаряме на този въпрос — прекъсна размишленията му Спаркс. — Точно следващите поколения ще решат имали ли сме някакъв принос. Пак те ще отредят мястото на всяка предходна епоха. И дали тя ще остане запомнена по онова, което хората са сътворили с ръцете си, или с другото, което са измислили с главите си. От времето на кралица Елизабет е останала поезия, която ни говори, защото споделяме един и същи език. Египтяните са построили пирамидите, но знаем ли какви са били скритите им помисли? Дали великите им открития вече не са завинаги загубени?

Кой знае, може би отговорът на твоя въпрос е много прост: има смисъл онова, което оцелее през времето.

— Но кое е по-важно? По паметниците, мостовете и жп гарите ни ли ще се оценява нашата епоха, или по науката и изкуството?

— Нашите увеличаващи се познания в областта на медицината определено имат известен принос в удължаването на човешкия живот — каза Спаркс.

— Да, но условията, наложени от нашия просперитет, са направили необходими някои от тези открития. В никакъв случай не бих искал да поставям под съмнение факта, че удобствата в живота на някои — добре, нека бъдат мнозина — се дължат до голяма степен на предмети, които сме се научили да произвеждаме масово. Но нека поставим на другото блюдо на везните тяхната цена — онова, което съпътства индустриализацията: нечовешките условия на труд, замърсяването на земята ни, отравения въздух. Без прогреса в медицината много от нас просто не биха преживели подобен „просперитет“. А какво да кажем за много хора от по-низшите класи, които наистина оцеляват, дори живеят по-дълго, но какъв е смисълът от всичко това, ако животът им е лишен от радост, от нежност, от време да се насладят на продуктите от своя труд?

— Да оставим мъките на нещастниците... всички хора страдат, нали така — всеки по свой собствен начин. Не ти ли се струва, че науката ни изведе в началото на една нова епоха? Помисли само за вълшебните изобретения, на които говорят, че скоро ще се радваме всички: електричество във всеки дом и моторизиран превоз... телефони и пишещи машини... подобрени комуникации и свободата да пътуваме... топлина и светлина вкъщи... край на неграмотността.

— Ти предполагаш, че в резултат от заобикалянето с тези нови и несъмнено разкрепостяващи достижения някои човешки качества ще претърпят фундаментална промяна, така ли?

— За кои качества говориш?

— Жаждата за власт. Импулсът да трупаш. Инстинктът да се защитиш за сметка на другите.

— Инстинктът да оцелееш — продължи с готовност Спаркс, сякаш Дойл бе казал точно онова, което той бе очаквал. — Което осигурява оцеляването на най-силните.

— За сметка на слабите.

— Също както в природата, като на състезание, Дойл — битка: за въздух, за светлина, за правото да имаш силен и привлекателен партньор за съвкупление, за нови територии и за храна. Природата наказва на съставните си елементи: Животът не изисква да сте агресивни, защото съм се погрижила на тази земя да има изобилие от блага. — Спаркс ожесточено почукваше с пръсти по масата, от което чашите дрънчаха.

— И когато животното, наречено човек, реши да даде изблик на тези си мощни импулси, както става във всяко друго царство в природата...

— Доминация, господство, алчност — коренът на хорските конфликти.

— Нямаме различия — резюмира Дойл.

Спаркс кимна. Очите му горяха с пламъка на прозрението.

— Това е неизбежно. Човек е обречен да се подчини на инстинкта да доминира, поради подсъзнателния императив за оцеляване. Това послание, което идва отвътре, е толкова силно и убедително, че потиска всички други чисто биологически импулси — състрадание, съчувствие, любов, което и да е от хубавите неща, така свещени за привилегированите в този салон... и то много след като физическото ни оцеляване вече е обезпечено и всяка сериозна заплаха за собственото ни съществуване е елиминирана.

— Значи става дума за парадокс — заключи Дойл. — Дали самата неистова жажда на човек да живее не представлява най-голямата опасност за нашето оцеляване?

— Ако в най-скоро време не се убедя, че природата на човека проявява склонност доброволно да измени курса си, ще се съглася с думите ти — каза Спаркс, наведе се напред, снижи глас и впери поглед в Дойл. — Като доказателство ще ти разкажа историята на живота на някой си Аликсандър Спаркс. Роден в богато семейство и обичан първороден син. Всичките му прищевки били удовлетворявани и той се радвал на всички удобства, достъпни за едно човешко същество. Израсъл в обстановка, в която грижите за него стигали до абсурд. Светът на привилегированите и богатите постепенно се разтварял пред него като цвета на вечерна иглика. Показало имунитет срещу тези вредни влияния, момчето скоро демонстрирало забележително праволинеен и несломим характер. Ненаситно любопитство. Студен и

пресметлив интелект на гений. Воля като закалена стомана. Едно изключително дете, както и да се преценява... През първите си години той останал настрана от капризите на съдбата. Баща му бил командирован с дипломатическа мисия на другата страна на земното кълбо и момчето израсло сред жени, които били готови на всичко, само и само да задоволят и най-странната му прищявка. А в центъра на този кръг от обожателки бил поставен истински бисер — неговата майка. Била изключителна красавица, жена със собствен стил, със здрави морални устои и необикновен интелект. Робски оглупяла по отношение на сина си и посветила се на него без остатък. А той започнал да гледа на себе си като на богоизбран, като на китайски император с абсолютна власт над територия, която се простирала докъдето стигал погледът му. Момчето бродело из горите на семейното имение и вярвало, че има власт не само над хората наоколо, които за него били обикновени поданици, а се чувствало господар и над вятъра, водата и дърветата. Неговият свят бил рай, в който той бил богът... И ето че един ден от неговото пето лято обожавачата краля майка изчезнала от погледа му — за ден, после два, три... просто ей така. И дори опустошителните му пристъпи на ярост — неговото най-силно оръжие в значителния му арсенал — не били достатъчни да предизвикат незабавното ѝ появяване. При това никой от поданиците не давал никакво обяснение, а само си намигали и се хилели с усмивката на Джоконда. И така дошъл четвъртият ден, когато отново му позволили да влиза в нейната спалня, а там за негово изумление и ужас той видял в ръцете ѝ отвратителен узурпатор. Безпомощно, набръчкано, червенолико създание, което пикаело и мяукало като котка. Бебе. На момчето му трябвал един само миг, за да прозре бъдещата съчувствие и прискъръбно прозрачна стратегия на малкото чудовище, но за негова изненада майка му се хванала в капана на този дребен демон, който имал наглостта да лежи пред погледа му върху гърдите на майка му и да му се подиграва, изисквайки и приемайки ласките ѝ, които — и в това нямало никакво съмнение — били предназначени за него и единствено за него.

— Ти? — тихо попита Дойл.

Спаркс поклати глава.

— Сестра ми. Даже имала и име: Мадлейн Роуз. Китайският диктатор бил достатъчно мъдър да почувства, че когато врагът има

преимущество, най-добре е да отстъпи и да изтегли войските си, за да може да атакува друг ден. Така че се усмихнал и не изразил никакъв протест пред това ужасно предизвикателство, но бил напълно наясно с опасността, която го грозяла. Прикрил отвращението си, че толкова дребно и безпомощно създание може да упражни влияние, достатъчно да заплаши славното му царуване до момента. Как било възможно това изчадие така недвусмислено да хипнотизира жената, която поне досега го боготворяла безрезервно? Момчето напуснало спалнята, а картата на света в главата му била натрошена на парчета. Но то с нищо не дало дори и намек за чувствата си. Инстинктът му за оцеляване му казвал, че най-безопасната стратегия срещу безпрецедентното предизвикателство била да накара поданиците си да продължат да вярват, че нищо не се е променило — нито в кралството, нито в самия крал. Така, в надежда, че побърканото захласване на майка му по претендента ще отmine, както отминава треска, изтекла седмица, после втора, след това цял месец. Изучавал противника си безстрастно, задоволявайки любопитството си по отношение на слабостите му, и карал майка си да вярва, че той също намира отблъскващия лигав вързоп така възхитителен, както и тя. Дори понесъл колективното робско преклонение на поданиците си пред хипнотичното въздействие на малкото чудовище, макар да намирал за нетърпима склонността на тези тъпи жени да дърдорят безкрайно с него на тази тема! Оставял ги да си говорят, наблюдавал съперника да се радва на обичта им и не спирал да мисли за отмъщение. Постепенно спечелил доверието на майка си, окуражавал я да му говори за *нещото* и се надявал, че някак ще намери ключа за ужасната му власт над хората. Изучил дневния ред на демона: спане, събуждане, плач, ядене, изхождане — с това способностите му май се изчерпвали, — но мистерията на магнетичното му въздействие оставала неразгадана. С натрупване на това знание нараствала и неприязънта му, а с нея и решимостта да предприеме някакви действия — бързи, решителни и безмилостни... Не след дълго, в една топла лятна нощ, когато всички в къщата легнали да почиват, той се прокраднал в спалнята на майка си. Тя изглеждала дълбоко заспала. Чудовището лежало в люлката си по гръб, било будно, хилело се с беззъбата си усмивка, гукало, щастливо подритвало с ръчички и крачета и сякаш арогантно вярвало в собствената си неуязвимост пред хорската подлост, която китайският диктатор бил

склонен да вижда зад всяко усмихващо се човешко лице. Лунен лъч осветил очите му, за миг погледите им се срещнали и той усетил как стоманената му решимост е на прага да се стопи... почувствал през тялото му да минава вълна на съжаление и срам от омразата му към това малко създание, приискало му се да го подържи в ръцете си и да позволи на щастието, което се излъчвало от него, да го обгърне с топлата си, благотворна и изцеляваща сфера на любов и прошка. Почувствал се неудържимо притеглен в орбитата на чудовището, където били попаднали толкова много хора преди него, и едва в последния миг успял да откъсне погледа си. Ужасил се, осъзнавайки как без малко сам не попаднал в клопката му. И за пръв път осъзнал напълно опасността, която представлявал малкият демон.

— Не... — изтръгна се от устните на Дойл.

— Взел една малка сатенена възглавничка, сложил я върху лицето на нещото и я натискал, докато то не спряло да ритва с крачетата и ръчички и не застинало неподвижно. Не се чул нито звук, но в мига, в който умряло, майка му се събудила с писък на уста! Колко зловредно било въздействието му! Поддържало връзка с нея до самата си смърт. Китайското императорче избягва от стаята — майка му го е видяла да се надвесва над люлката, в това няма никакви съмнения — но когато тя станала и видяла неподвижния резултат от нощния му труд, мозъкът ѝ превъртял. Тя надала толкова сърцераздирателен писък, че ако можел да стигне в нощта до небесните врати, сигурно би ги изкъртил. Момчето легнало разтреперано в леглото си, а риданията на майка му се забивали дълбоко в леденостудените ъгълчета на сърцето му. Щял да съхрани този звук в паметта си и през идните години той щял да му доставя по-голямо наслаждение от хиляда целувки наведнъж... Майка му припаднала. Минути по-късно цялата къща се потопила в море от скръб. За изненада на императора, той трябвало да изтърпи утешенията на потресените си поданици — тъпи селяни, внушили си, че и той трябва да е опечален колкото тях. Но озадачеността, с която реагирал, изглежда само затвърждавала това тяхно убеждение и те го притискали още по-силно към развълнуваните си гърди. Майка му отново изчезнала в усамотение. Но този път жените с готовност му докладвали за състоянието ѝ: днес отново се влошило, през нощта не била добре... този път успяла да си почине... тази сутрин отново не приела храна. Радвал се на начина, по който тази жена приемала

справедливото си наказание. Изтекла една седмица и тогава се върнал баща му: той така и не бил видял узурпатора. Очите му потъмнели от състрадание, когато приветствал малкия крал, но след като прекарал един час зад затворената врата на спалнята на майка му, той излязъл, отишъл при сина си и го отвел насаме в стаята. Не казал нито дума. Взел брадичката му в ръка, повдигнал я и задълго впил в очите му поглед, изпълнен с подозрение. Този поглед издавал, че майка му *наистина* го е видяла онази нощ, но в него се четяла и известна неувереност, да, подозрение имало, но не и обвинение. Кралят знаел как да охранява входа за мястото, където криел своята тайна. Не издал пред баща си нищо: нито съжаление, нито слабост... нито някакво човешко чувство. Гол поглед — открит и безизразен. Момчето усетило как нещо измества подозрението в погледа на баща му. Там се появил страх. Баща му знаел. А момчето знаело, че той е безсилен срещу него. Мъжът излязъл от стаята. А кралят разбрал, че бащата никога вече няма да отправи предизвикателство към неговата власт... Погребали нещото в светлолилав ковчег, украсен с венци от пролетни цветя. Момчето тихо стояло, наблюдавало безстрастно как поданиците му вият от скръб, позволявало на минаващите покрай гробчето да слагат ръце на главата му, от една страна, прощавайки им по този начин за сторените от тях грехове, а от друга, гледайки на това като на знак на преклонение пред единствения им и истински господар. След погребението майка му отново излязла сред хората, но той почувствал, че между тях нещо непоправимо се е променило. Тя никога вече не го погледнала с онази любов от времето преди появата на претендента. Всъщност изобщо отбягвала погледа му. Повече не му разрешавали да влиза в спалнята ѝ. През следващите няколко дни станал неколккратно свидетел на тихи разговори между родителите му с много сълзи, които мигновено се прекъсвали, когато присъствието му бивало забелязвано, но той бил уверен, че не го заплашват никакви открити действия. Бащата се върнал към задълженията си в Египет. Момчето прекарвало все по-дълго и по-дълго в изолация, която му допадала, отдало се на учение и самовглъбение, по време на което усещало колко много е пораснала силата му. С течение на времето пелената на мълчанието се разпростряла от майка му върху останалите поданици в кралството му. Вече нямало никакви преструвки, че го обичат. Отношенията му с по-нископоставените се свеждали до две

неща: власт и доминация. Той притежавал неограничен запас и от двете. Тронът отново бил негов.

— Мили боже! — промълви Дойл, изтривайки една сълза от окото си. — Господи, Джек...

Но Спаркс изглеждаше удивително неразвълнуван от собствения си разказ. Той спокойно отпи от питието си и продължи студеното си безстрастно изложение:

— През следващото лято жената установила, че отново е бременна. Новината останала скрита от момчето, а като допълнителна предпазна мярка няколко месеца преди раждането и доста преди състоянието ѝ да стане очевидно, багажът на Аликзандър бил събран и той бил изпратен в интернат. Момчето отдавна жадувало да разшири сферата на своето влияние отвъд стените на градината. „Свежа кръв“, казвал си той, жадно разглеждайки приветстващия го нов свят, населен не само с възрастни, които не били в състояние да го затруднят с нищо сериозно, но и с цели батальони момчета на неговата възраст, които сигурно щели да се противопоставят на сетивата му с твърдостта на нешлифован диамант. Какво предизвикателство! Едва ли щял толкова леко да убеди глупаците да сложат корона на лисицата и да ѝ издигнат трон в курника. Както и да е, на следващата пролет, далеч от Аликзандър, се родил втори син.

Този път Дойл премълча въпроса си.

— Да, Дойл. На сцената излязла моя милост.

— И пуснаха ли го някога близо до теб?

— О, и двамата научихме за съществуването на другия едва след много години. Аликзандър оставаше в училище както по време на сроковете, така и през ваканциите... дори Коледната. А през лятото го изпращаха при наши далечни роднини в Европа. Родителите ми го посещаваха веднъж годишно — в продължение на една седмица по Великден. Баща ми, който бе служител в дипломатическия корпус, се пенсионира, за да бъде близо до майка и мен. И въпреки че лошото веднъж вече се бе случило, двамата успяха да намерят мъничко утеха в семейството, което сами си създадохме. Поне на мен така ми се струваше тогава, но аз все пак не знаех нищо за миналото. Чувствах се добре и се радвах на обичта им. Изобщо не подозирах за съществуването на брат ми, докато не стана време и аз да тръгна на училище. Един ден един работник от конюшната — човек на когото

доверявах малките си момчешки тайни и когото обичах най-много измежду цялата прислуга, се изпусна и спомена за момче на име Аликзандър, което преди много години яздело конете. Родителите ми не бяха изговаряли това име, но когато ги изправих пред факта, че в конюшната ни е влизало и друго момче, те признаха за съществуването му. Аз, разбира се, не възприех сдържаността им по въпроса като резултат от някакви по-специални чувства по отношение на Аликзандър — безсмислено е да ти обяснявам, че никой никога не обели дума за покойната ми сестричка — но след като научих, че имам по-голям брат за когото не знам нищо, щях направо да умра от любопитство. И понеже скоро ми стана ясно, че те няма да го задоволят, започнах неуморно да разпитвам слугите за това тайнствено момче. Те обаче явно бяха получили заповед да не говорят нищо на тази тема, така че завесата от мълчание около личността на Аликзандър само допълнително разпалваше интереса ми. Напразно опитвах да се сдобия с адреса му, за да мога тайно да му пиша. Отправях молитви към Бог колкото може по-скоро да ме запознае с момчето, което, бях убеден, че съществува единствено, за да ми служи като компаньон, защитник и съучастник в поразията, които вършех.

— Но така и не го научи, нали? — попита Дойл, обезпокоен от възможността за подобно развитие на нещата.

— Едва след две години непрестанно умоляване и след шест месеца договаряне. Условието, на които се споразумях с родителите си, бяха следните: не трябваше никога да му пиша, нито да получавам писма от него и не трябваше никога да оставам сам в компанията му. Приех с готовност тези ограничения. Същата година всички заедно отидохме да посетим за Великден брат ми. Бях на седем години, а той на тринайсет. Запознахме се официално, със стискане на ръцете. Той беше крайно впечатляващ — висок, як, с черна коса и очи, от които не можеше да откъснеш поглед. Струваше ми се, че е роден да бъде душата на всяка компания. Родителите ни не смееха дори да помислят да ни оставят сами, но след няколко часа, през които той излъчваше наслаждение от нашата компания и особено от моето присъствие там, тяхната бдителност поотслабна. Така че когато се връщяхме от празничния обяд и завихме покрай стобора само няколко метра пред тях, брат ми ме дръпна встрани от погледа им, пъкна ми някаква бележка в ръката и настоя да я скрия от тях и да я прочета, когато

остана сам и съм абсолютно сигурен, че никой няма да ме види. В допълнение към бележката ми даде и черен излъскан камък, за който каза, че бил талисман и представлявал най-ценното му притежание, така че настоявал да ми го подари. Приех всичко с удоволствие и за пръв път в живота си съзнателно скрих от родителите си нещо важно. Така бе забит първият клин между моя живот и техния, така се отвори първата пукнатина — вярно, едва доловима, и всичко това беше резултат на напълно съзнателна постъпка от страна на брат ми.

— И какво пишеше в писъмцето?

— Абсолютно невинна ученическа проза: дневният му режим, предаден в най-големи подробности, победите и горестите в класната стая и на игрището, анекдоти за най-колоритните му съученици, предупреждения какво сам да очаквам от училището, как да се спогаждам с връстниците си и да бъда в добри отношения с учителите — все неща, разказани с уверения тон на по-мъдър, по-зрял от мен брат, възползвал се от шанса да даде напътствия на по-младия си повереник, стъпил на прага на собствената си кариера в образованието. Написано в стил сякаш се познаваме, откакто сме се родили. Приятелски, благодушно, без изблик на особени емоции, доста забавно — накратко казано, точно онова писмо, което мечтаех да получа от идеализирания в мислите ми по-голям брат. Нищо скрито, което би могло да разстрои родителите ми, ако някога намереха това писмо, чиято тайна аз опазих. Нито намек за някакво самосъжаление, че майка ми и баща ми са забравили за него. Никакви оплаквания от тяхната незаинтересованост. Точно обратното — той споменаваше за тях с много уважение и обич, благодареше им за възможностите, които са открили пред него чрез обучението точно в това училище, споделяше, че би искал един ден да им даде повод да се гордеят с него и че мечтае да им се отблагодари хилядократно. Той много ловко бе скрил въдицата точно в последния параграф на писмото. Цялото това простодушие, тази сърдечна радост от откриването на един брат, за когото не е подозирал, всичко това представляваше доказателство колко хитър, не, по-скоро лукав, бе този изключителен човек. Наистина злият му гений намекваше за съществуването си едва в края на посланието.

— И каква бе тя?

— „Макар да е ясно, че всеки трябва сам да се справи със собствените си проблеми, обикновеният факт, че си жив, братко, ми дава онази тайна сила да продължа, която винаги съм търсил“ — Спаркс изрече думите тихо, но с мрачна прецизност. — Стоическият му кураж, подмятането за някакви проблеми, останали неназовани — о, колко сдържано и едновременно с това колко възвишено звучаха тези думи в ушите ми! — а намекът, че аз бих могъл да облекча болката на този бляскав архетип по някакъв достоен за седемгодишно момче начин, ме измъчваше с неподозирана сила. Бях наистина много зелен, за да се противопоставя на искане, отправено по толкова завоалиран начин. Думите му оставяха в мен впечатлението, че той има по-точна представа за възможностите ми, отколкото аз самият. Струваше ми, че в тях звучи обещание един ден той, със своята мъдрост, да ми ги разкрие, да ме поведе към откриването на собствената ми идентичност и аз се надявах да я намеря в партньорство с него... та ако ще би и срещу целия свят. Ако бе поискал от мен, още в това първо писмо, да се хвърля върху острието на щик... е, бях готов да го направя!

— Отговори ли му?

— Завършваше с инструкции как да му пиша, ако реша да го сторя. Училищната управа имаше строги и недвусмислени заповеди от родителите ми да прехващат и да им препращат цялата кореспонденция, пристигаща на името на Аликсандър. Затова аз трябваше да адресирам писмото си до негов съученик — без съмнение е имало цяла групичка негови последователи, готови да му служат вярно по всякакъв начин — и то щяло да му бъде предадено. И разбира се, скритият характер на нашата кореспонденция само подсилваше ентузиазма ми. Писах му веднага и буквално разкрих сърцето си пред него. Целият ми копнеж да имам подобен пример за подражание просто се изля като пролетен ручей. Откровено казано, проявих се като пълен глупак.

— Ти си бил още момче — обади се Дойл.

Но Спаркс не беше готов да се самоизвини по подобен начин. Очите му се бяха свили като карфици и от тях бликаше чиста омраза. Той доизпи на една глътка брендито си и направи знак да му донесат още едно.

— Никога не съм разказвал тези неща на никого. Не съм споменавал дори дума за всичко това.

Дойл разбираше, че Джек няма да потърси утеха в кухото съчувствие, което той можеше да му предложи. Затова премълча. Донесоха питието на Спаркс и той се подкрепи солидно, преди да продължи.

— Изпратих му писмото си. Той естествено бе очаквал отговора ми и бе направил необходимото кореспонденцията ни да продължи. Беше проблематично дали ще може да ми пише, а директното изпращане на такова писмо бе изключено. Измисляйки абсурдна история за родителска жестокост, той бе вербувал братовчеда на един от адютантите си — тих и надежден младеж, живеещ в селото недалеч от нашето имение. Получавайки пощата, носеща подписа на братовчед му — а след първите няколко пробни писма ние си пишехме поне два пъти седмично — този човек яхваше велосипеда си, идваше до имението и оставяше писмата в тенекиена кутия от сладкиши, която бях полузаровил в основата на един стар дъб. От една страна, аз имах отпреди навика често да ходя там, понеже това дърво беше забележителността на имота, а от друга, мястото се намираще извън зоната на пряката видимост от къщата... Така започнахме да си кореспондираме с брат ми. Писмата ни бяха дълги и в тях ставаше дума за какво ли не. Широкият обхват на интересите на Аликсандър, способността му да прониква до скритите механизми на нещата и най-сетне умението му да ми ги обясни на разбираем за мен език, бяха просто поразителни. Той имаше дълбоки познания по история, философия, изкуство и наука. Беше в състояние да въввлече учителите си в дискусия на ниво, което далеч надвишаваше всичко, до което някога са се докосвали в университета, и го правеше така непринудено и с толкова очарование, че те гледаха на него повече като на колега, отколкото като на ученик. Неговото училище в славното си минало бе дало на страната няколко поколения депутати в парламента и не един или двама премиери, и на този фон всички смятаха, че в негово лице имат възпитаник, какъвто се среща веднъж на цяло поколение — обърни внимание колко лесно свикват хората с някои мисли... Но Аликсандър се бе постарал да блести не само в учението, а и в обществото. Той вече бе осъзнал, че крайната цел — а тя бе удивително ясно формулирана въпреки крехката му възраст — ще

изисква от него перфектност както в съдържанието, така и във формата: маниери, глас, гардероб. В резултат на тази самодисциплинираност, още на дванайсет години той можеше не само да бъде приет, но и определено да заслужи уважението във всеки клас, както и във всеки кръг от хора, независимо от възрастта. А за да развие физиката, от която имаше нужда, за да постигне целите си, той стриктно изпълняваше система изтощителни упражнения, прекарвайки сам в спортния салон часовете, които другите деца прахосваха на игрището или в срещи с родителите си. И толкова фанатично се придържаше към собствената си програма, че на тринайсетгодишна възраст го бъркаха с двайсетгодишен младеж. И какъв бе резултатът от този стремеж към самоусъвършенстване... към усвояване на неговата религия, ако предпочиташ? Той гледаше на конвенционалните обреди на християнството, които му се налагаше да изтърпява, като на досадни неудобства, ако не и с истинска подигравка. Знам това, защото го споделяше с мен в писмата си. Рисуваше сам себе си като аватар^[1] на самоусъвършенстването: първият от новата раса — тази на повисшия човек. Успях да възприема неговите идеи, без родителите ни да забележат, и това промени юношеските ми години. Искрено смятах да стана негово точно копие. Превърнах се в негов ученик.

— Без това да ти навреди?

— В ни най-малка степен. Съветите, които той ми даваше, и уменията, които развих благодарение на тях, ми бяха от огромна полза. Без никакво колебание бих препоръчал да бъдат заложени в основите на която и да е амбициозна образователна система. Но брат ми така и не ми разкри за какво ще бъдат използвани тези качества. А и неговите възпитатели така и не го попитаха — подобно всеотдайно преследване на съвършенството е толкова рядко и озадачаващо явление в обръкания ни свят, че те сигурно са останали напълно залепени от блясъка на Аликсандър.

— И каква е била целта му, Джек?

— Разбрах това едва с времето. Той не се издаде през всичките тези години дори с намек пред мен, да не говорим за някого друго.

— Но ти вероятно си подозирал нещо.

— Нито веднъж не ми мина през ум да поставя под съмнение мотивите му...

— И все пак неговата истинска природа сигурно се е показала, макар и непреднамерено.

— О, имаше индикации, но те останаха така умело замаскирани, че дори най-опитният детектив не би могъл нито да направи връзка между тях, нито да ги интерпретира правилно поотделно.

— Какви точно индикации, Джек? — попита Дойл, който чувстваше, че около гърлото му започва да се стяга някаква яка примка на ужаса.

— Инциденти. Случайни съвпадения. Например месец преди да се видим за пръв път, един от съучениците на Аликсандър умрял мистериозно. Децата се занимавали с пчеларство от чисто академичен интерес, в рамките на научната програма. Намерили момчето една вечер близо до пчелните кошери. Било нажилено до смърт, буквално хиляди пъти. Решили, че е замислило някаква пакост и е искало да разгневи пчелите, но е проявило невнимателност. Било от близките помощници на брат ми, но във връзката им нямало нищо, което да възбуди нежелан интерес. Никой не знаел, че напоследък често се карали. Никой не можел да знае, че няколко дни преди това момчето се противопоставило на поредната команда на Аликсандър, заплашило да напусне групичката на неговите съмишленици и да разкрие тайните им.

— Какви тайни?

— Клетви, подпечатани с кръв, мъчителни изпитания за новоприетите в групата, измъчване на малки животни — всичко правено уж по детски, но отиващо далеч отвъд границите на нормалното. Искам да кажа, до този „нещастен случай“. Никой не е знаел, че момчето било подмамено да отиде при кошерите чрез бележка от името на един от адютантите на Аликсандър... но написана от самия него след точно имитиране на почерка на другото момче. В бележката ставало дума да се срещнат. Споменавало се за същото намерение да се избяга от сферата на влияние на Аликсандър. Но когато момчето отишло на срещата, било ударено по главата, паднало в несвяст, бележката била прибрана, а тялото му захвърлено сред кошерите.

— И ти е разказал всичко това? — недоверчиво попита Дойл.

— Ще стигна и до този момент. Когато се видяхме за пръв път, спомням си, че ми направи впечатление любопитната огърлица, която

Аликзандър носеше: пчела, вкаменена в кехлибар.

Доыл смаяно поклати глава.

— Има, разбира се, и други неща. През есента на тринайсетата година на Аликзандър в града, край който се намирало училището, били регистрирани странни неща. Известен брой млади жени, всички от почтени семейства — ще вметна, че става дума за общество над средната класа, където животът дотогава се развивал без сътресения — съобщили, че по време на вечерните си разходки имали чувството, че са следени. Някои от тях дори се оплакали, че неизвестен човек надничал през прозорците на спалните им. Никоя така и не видяла лицето му, а само в няколко случая зърнали тъмна фигура на мъж, облечен изцяло в черно — едър мъж, в това всички били уверени. Държал се на разстояние, никога не се приближавал много, не правел нищо опасно... но чувството на заплаха, което се излъчвало от него, било буквално осезаемо... Веднъж, през една от тези нощи, едно от момичетата се събудило и видяло въпросната фигура надвесена над леглото ѝ. Била парализирана от ужас, напълно неспособна да извика за помощ, а фигурата безшумно избягала през отворения прозорец. Този инцидент дал повод на местната полиция да предприеме незабавни и решителни действия. На младите жени било забранено да се разхождат късно вечер. Завесите на прозорците трябвало да се спускат, а самите прозорци — да се заключват. Организирани били граждански патрули из кварталите, където се появявал неизвестният. Мерките изглеждали ефикасни — сигналите спрели изведнъж и цяла зима никой не съобщил, че го е видял. С приближаването на пролетта бремето на тези извънредни мерки казало думата си: прозорците отново оставали отворени, за да влезе през тях свежият въздух, нощните разходки пак зачестили... Така продължило до една нощ в началото на април, когато най-красивото момиче на града било нападнато край реката. Нападнато и изнасилено. След като задоволил страстта си с нея, нападателят изпаднал в пристъп на ярост и я пребил жестоко. Не видяла лицето му. Не казал нито дума, не изпуснал нито звук. Единственото, което могла да каже за него било „черна фигура“.

— Бил ли е Аликзандър между заподозрените?

— По време на следствието били разпитани и училищните власти в училището на Аликзандър, макар всички да били убедени, че става дума за зрял мъж, за което свидетелствували ръстът и силата му

— най-вероятно същият онзи мъж, който бил забелязан предишната есен. Освен това всички ученици били през нощта в спалните помещения. И всички имали алиби, че са били в леглата си по време на нападението.

— Е, това поне е лесно да се уреди. Бил е брат ти, нали?

Спаркс кимна.

— В тялото му се събудил интерес към нежния пол и гладът трябвало да бъде задоволен. Аликсандър рядко сдържаше апетита си, и то само като упражнение по самоконтрол. Той изпитваше презрение към непохватно организирани запознанства с девойки, предлагани от училището и обществото като ритуали по ухажване. Издебнал нещастните девойки и нанасял удара си без колебание и угризения. Моралните задръжки, свързани с подобен акт, попадали изцяло извън догмите на неговата философия. В едно от писмата си той ми писа: „Подобни съображения са само детинско извинение за слабаците и нерешителните. Повечето хора живеят с куража и убедеността на крави, отглеждани за кланицата. Сврѣхчовекът взема от света онова, което иска — и често светът е преизпълнен с желание да му го даде — без да се вълнува от последиците“.

— Ако не го хванат!

— По негово мнение, шансовете това да стане били твърде малки, за да го е грижа. Той беше невероятно убеден в способността си да надхитри всекиго. Между другото, нападението, за което ти разказах, станало два дни преди да се срещнем с него. Гладкото черно камъче, което ми даде тогава, било взето от коритото на реката, където било озлочестено девойчето, като трофей от победата.

Дойл с мъка преглътна отвращението си.

— Сигурно е станало дума за изнасилването по време на вашето посещение. Не събуди ли то някакви съмнения у родителите ти?

— Убеден съм, че въпреки опита, който имаха — а нали си спомняш, че по отношение на него останали само мрачните съмнения, защото никога нищо не било доказано със сигурност — моите родители тогава още не проумяваха уникалната поквареност на съзнанието на Аликсандър.

Още — Дойл обърна внимание на тази дума.

— Местността наоколо била претърсена с много шум и олелия, но естествено, от нападателя не били намерени никакви следи. Това

било престъпление не от страст, а на студена преценка, така че той не оставил никакви улики след себе си.

— И повече не извършил никакви престъпления? — В гласа на Дойл звучеше съмнение.

— Не в този град. И не веднага след това. По искане на Аликсандър неговите професори му уредили да прекара следващото лято в Залцбург с идеята да изучава химия и металургия в местния университет. Той отделил доста време и на шпагата и рапирата, посещавайки знаменитата академия по фехтовка — едно умение, което скоро овладял до съвършенство. Не забравяй... говоря ти за момче на тринайсет години! Дневният му ред бил много стегнат. През деня работел върху научната си подготовка — представяш ли си: едно пале сред посивели бради и коси измисля нови съединения, получава нови сплави в лабораторията и трупа знания, които още тогава вече били енциклопедически. А нощем... нощем шлифовал уменията си да се прокрадва незабелязано. Аликсандър свикнал организма си да има нужда от малко сън — час, най-много два — което му оставяло цялото време след полунощ до изгрев-слънце да броди, където пожелае. Но нощните му занимания били също така целенасочени като научните и имали за задача да поставят на изпитание хладнокръвието му и да калят нервите му.

— Как по-точно?

— Влизал в чуждите домове. Седял с часове в спалните им. Сливал се със сенките по ъглите. Хората минавали на сантиметри от него, а сърцето му не ускорявало ритъма си. Наблюдавал ги да спят, взимал малки доказателства за посещенията си — да, своеобразни трофеи, той винаги постъпвал така — но сред тях никога нямало ценни предмети, чиято липса можела да се забележи. Зрението му постепенно се приучило да прониква в тъмнината с лекотата, с която другите виждали по пладне. Започнал да предпочита тъмнината пред дневната светлина, така че прекарвал часовете на деня изключително в затворени помещения и потъвал в изучаване на науката. Към края на това австрийско лято Аликсандър можел да се движи в нощта като дух — безшумен и невидим... Нощта преди отпътуването си за Англия си позволил единственото утоляване на апетита, които сдържал през всичките тези месеци. Имало едно особено момиче, в чиято спалня случайно попаднал още в началото. Обичал да я гледа как спи — това

толкова силно го възбуждало, че той често я посещавал, без да го усети. Била русокоса девойка на седемнайсет години, дъщеря на проспериращ бюргер и притежавала изключително съблазнително тяло, чиято притегателна сила се увеличавала от това, че тя не съзнавала красотата му. Интересът му към нея се развил в перверзна форма: той започнал да я следи през деня. Открил тръпката да стои до нея в магазина, да се разминава с нея на улицата и да отговаря на вежливата ѝ усмивка, но така и не намерил куража да я заговори. Струва ми се, че това момиче събудило в гърдите му трепета на истинската любов. Написал няколко стихотворения, посветени на нея. Една нощ оставил една роза във вазата ѝ до прозореца. Аликсандър набирал смелост с всяка поредна визита и започнал да си позволява да отмята завивките и да докосва къдрите ѝ. И докато гледал възлюблената си да спи, той започнал да усеща как всеки неин несъзнателен жест събужда у него все по-силно желание. Бленувал да ѝ се разкрие, да я притисне до себе си и да се слее с нея. Но идвал денят и Сврѣхчовекът изпитвал презрение към тези чувства, надигащи се от кладенеца на душата му: недопустимо било да допусне да стане уязвим пред прищевките на друго сърце... И така, през последната нощ на престоя си в Австрия Аликсандър се вмъкнал в стаята ѝ за последен път. Напоил кърпичката си с хлороформ и я притиснал върху прекрасните устни на възлюблената си. Пренесъл я незабелязано от стаята ѝ в близката горичка, нахвърлил се върху нея и задоволил похотта си като нощен демон. Когато ѝ се наситил, отнесъл я още по-навътре, приспивайки я всеки път, когато се размърдвала, завързал ръцете и краката ѝ и нежно я положил върху купчина елхови клонки. Когато изпадналите в паника съселяни на следващия ден най-сетне я намерили, Аликсандър вече бил на палубата на пощенския кораб, на път за Англия.

— Не я е убил значи?

— Не. Нито я пребил, както постъпил с другото момиче. Струва ми се, че този път чувствата му били много по-сложни, много по-лични, най-сетне много по-различни от всичко, което бил изпитвал дотогава. Двете войнстващи половини в душата му не можели да надделеят една над друга и този път инстинктът да смачка и унищожи се оказал по-слаб. След завръщането си Аликсандър ми писа за „летния роман“. А когато аз му отговорих с, предполагам, значителна

доза скептицизъм — а може би по-скоро невежество, защото всичките ми знания за отношенията между мъжете и жените идваха от онова, което той ми бе разказал — той ми изпрати като доказателство — отрязан кичур от косата ѝ.

— Винаги се е опитвал да те направи свой съучастник.

— Но колкото и малко да знаех, в момента, в който усетих онази руса къдрица върху дланта си, през тялото ми за пръв път мина неспокойната тръпка на някакво зловещо предчувствие за истинската същност на брат ми. Нещо неприятно се излъчваше от онази къдрица... може би някакъв нематериален остатък на страдание. Някак почувствах, че нещо не е наред. Опитах се да го изхвърля от мислите си, да го потопя в потока край стария дъб и цяла седмица не писах на Аликзандър. В следващото си писмо той не спомена повече за нея, нито изрази някакво неудоволствие, че не съм му отговорил, и нещата продължиха както си бяха. Аз с облекчение зарових безпокойствата си, решавайки, че нещо ми е станало. Подновихме кореспонденцията си...

Сервитьорите намалиха светлината на газовите лампи в салона. Оркестър в другата стая засвири валс от Щраус. Симпатични двойки излязоха на дансинга. Веселото настроение, обхванало присъстващите, въртящите се около тях танцьори някак не се връзваха с личната трагедия на Спаркс. Той беше забил поглед в чашата си, чертите на лицето му се бяха изопнали, погледът в очите му беше трескав.

— Така продължихме. С писма. Посещения по Великден. Единственото прекъсване бе, когато заминах с родителите си за Европа. Но дори тогава, като се завърнахме, ме чакаше цял куп писма. Аликзандър се държеше с мен напълно коректно — впрочем, както и аз с него — винаги искаше да чуе как се развивам и никога не престапи границите, които нашите родители така зорко следяха да не бъдат нарушени. Никога не прояви нещо по-различно от братска загриженост по отношение на мен. Или поне така предполагах. Сега осъзнавам, че той е сравнявал темпа на моето развитие със своето, използвайки записките, които старателно си бе водил. Бях нещо като опитен плъх в лабораторен експеримент... мисля, че искаше да се убеди в правилността на собствените си методи за възпитание на подрастващия Свърхчовек. Струва ми се, че държеше още да се убеди, че скоростта на моя напредък изостава от неговата собствена — той съвсем не беше от онези учители, които биха се радвали, ако

учениците им ги надминат... Когато влезе в последната година на гимназията, а аз израснах до неговата възраст и размери от времето на нашето запознаване, потокът писма от него секна без никакво предупреждение. Писах му неколkokратно с все по-нарастващо безпокойство. Никакъв отговор. И още по-зле — никакво обяснение. Чувствах се като че ли ми бяха отсекли един от крайниците. Писах и пак писах, умолявайки го да ми отговори, да ми каже какво прегрешение съм извършил. Защо се бе отказал от мен?

— Сигурно е изпълнил задачата си по отношение на теб.

— Не. Намерението му бе да ме шокира, да ми демонстрира колко бързо може да оттегли благоволенieto си, да посее семето на ужаса в душата ми и да затегне по този начин примката си, като ме направи още по-зависим. Изминаха четири месеца. Въображението ми роди хиляди варианти на катастрофи и нещастия и така стигнах до един момент, в който вече бях готов да се отърся от личната отговорност, решавайки, че за случилото се по някакъв начин са виновни родителите ми. Приех, че са разкрили връзката, която поддържахме, и са предприели решителни мерки да я прекъснат, като например са преместили Аликзандър някъде далеч. Започнах действително да допускам, че те наистина са толкова непочтени и отмъстителни, колкото той деликатно бе започнал да намеква в писмата си през последната година. Безрезервната обич, която видимо изпитвах към мен, не можеше да разсее тези подозрения, а напротив, само ги засилваше. Винаги когато се осмелях да се осведомя за неговото здраве, а аз не смеех да го правя прекалено често, те ме уверяваха, че Аликзандър бил добре и в цветущо здраве. Знаех, че това е само лъжа! Той сигурно страдаше, откъснат от мен вследствие на някакви мерки, които те бяха предприели, почти усещах със съществото си, че той е също така отчаян и нещастен. Искан да им отмъстя, без да им доставям удоволствието да се уверят, че са ме наранили, така че започнах да крия чувствата си от тях, издигайки помежду ни същата каменна стена на вежливо безразличие, което бях видял Аликзандър да прави в тяхно присъствие. Те веднага доловиха, че има нещо не наред, но аз отказах да се поддам на умоляванията им и отхвърлих съмненията им, че съм се разболял. През цялото време не спирах да броя дните до Великден, когато аз и Аликзандър най-сетне пак щяхме да сме заедно. За мое удивление родителите ми не

направиха дори опит да отменят срещата, но това само затвърди убеждението ми, че подлостта им е от най-висша категория... Когато най-сетне се видяхме, Аликсандър не показа ни най-малко недоволство от тях и се държа с мен все така сърдечно както винаги досега. Помня, че седяхме на верандата, пиехме чай от хибискус — какво олицетворение на идеала за английско семейство! — и дискутирахме предстоящото постъпване на Аликсандър в университета. Събрах всичките си ресурси за самоконтрол, на което Аликсандър ме бе научил така добре, и се възпротивих на всички импулси да го дръпна настрана и да измоля от него истината за отдръпването му. Непоносимо дългият следобед се изнизваше и едва към края му най-сетне ни се откри дългоочакваната възможност да разменим няколко думи насаме. Вече бе станало традиция да се връщаме пеша през градините, разделени на двойки: братята — десетина крачки напред, родителите — след тях. Нито лицата, нищо жестовете ни издаваха каквото и да било. Той каза само няколко думи, но те отекнаха в мен точно с онзи заговорнически тон, който жадувах да чуя от месеци: „Направи така, че да заминеш това лято за Европа. През юли. Сам!“.

Предложи да опитам със Залцбург, известен с музикалната си академия. Искането му ме изуми. Как да го направя? С какви средства? Идеята далеч надхвърляше възможностите ми да я осъществя. Той каза, че всичко зависело само от мен, но да съм имал предвид, че това щяло да бъде най-сериозната задача, която щял някога да ми възложи. Заклех му се, че ще опитам. Че ще направя всичко по силите ми. „Трябва да успееш — настоя той — На всяка цена.“ В този миг родителите ни се показаха иззад завоя и това беше краят на тайния ни разговор.

— Искал е да се срещне насаме с теб — обади се Дойл.

— Това, разбира се, предположих и аз. Веднага след като се прибрахме у дома, аз се захванах с откровено досадните ми дотогава уроци по цигулка. Онова, което преди ми бе налагано, сега се превърна в най-любимото ми занимание. Неочакваната ми всеотдайност не предизвика никакви съмнения, а само бе окуражавана от родителите ми, които обичаха музиката. За моя изненада открих, че имам някаква дарба към този инструмент — природата направо се бе отнесла към мен с непонятно разточителство. Не след дълго можех да изтръгвам от струните мелодиите на цяла една тайна вселена и се чувствах, сякаш

някой ми бе открил един непознат език, който намирах в много отношения за по-изразителен от речта. От време на време изказвах разочарованието си от липсата на учители, адекватни на бързо подобряващото се ниво на моето умение. Веднъж подхвърлих, че съм чувал за музикалната консерватория в Австрия, където повечето таланти на нашата епоха са намерили подходяща среда за своето израстване до световната сцена... И ето че след няколко седмици родителите ми ме попитаха какво мисля за идеята да постъпя във въпросната академия през приближаващото лято. Престорих се на безкрайно изненадан и ги обсипах с безкрайните си благодарности за загрижеността и щедростта им. На следващия ден написах на Аликсандър, както се оказа, последното писмо, което му изпратих. То съдържаше многозначителната фраза: „Работата е свършена“. Не получих отговор. В средата на юни родителите ми ме придружиха до Брайтън — с мен щеше да пътува и един от прислужниците ни — откъдето потеглих за първото си самостоятелно европейско приключение. Вятърът наду платната към Континента. Два дни по-късно вече бях в Австрия и веднага постъпих в залцбургския лицей, където потънах в учене. Очаквах да дойде юли и Аликсандър да ми даде знак, че е пристигнал...

Дансингът беше препълнен с гуляйджии. Оркестърът започна да опитва шлагерите на деня, приближаваше полунощ. Тълпата изглеждаше обладана от някаква френетична енергия. Хората сякаш се колебаеха между искрената възбуда от случая и задължението да се веселят.

— И обади ли ти се?

Спаркс вдигна поглед към Дойл. Очите му бяха прозрачно чисти. Дойл разбра, че му се позволява да надникне в най-тайните кътчета на душата на този човек.

— Не по начина, по който очаквах. През втората седмица на юли бях извикан в кабинета на ректора. Там беше и моят прислужник. Горкият човек беше ужасен и восъчноблед. „Какво се е случило?“ — попитах аз, но се досетих за отговора, преди да го чуя.

Дойл попиваше всяка дума. Очите на всички останали в салона бяха насочени към големия стенен часовник, висящ над бара. И когато започнаха да изтичат последните секунди на умиращата година, тълпата започна да скандира на глас:

— Десет, девет, осем...

— „Трябва незабавно да заминеш за Англия. Още тази нощ!“, ми каза ректорът — продължи Спаркс, повишавайки глас, за да надвика тълпата. — „Станал е пожар.“

— Седем, шест, пет...

— „Мъртви ли са? Родителите ми мъртви ли са?“

— Четири, три, две...

— „Да, Джон — отговори ми той. — Да, мъртви са.“

Отброяването свърши и в салона изригна нестроен хор от възгласи. Във въздуха излетяха навити гирлянди. Затракаха кречетала. Близки се зацелуваха, непознати се запрегръщаха. Оркестърът поде някаква мелодия. Дойл и Спаркс останаха да седят сред врявата. Погледите им бяха впити един в друг.

— Аликсандър — каза накрая Дойл, макар да знаеше, че Спаркс не може да го чуе. Той сам не се чуваше.

Спаркс кимна. Без да каже нищо, той стана от мястото си, хвърли пачка банкноти на масата и тръгна през тълпата към изхода. Дойл го последва. Придвижването му беше по-скоро като на ръгби нападател, пробиващ си път към линията, докато Спаркс правеше това с хирургическа прецизност. Двамата намериха път през лудницата край вратата и се изтръгнаха на улицата. Дойл преодоля насрещно движещата се тълпа и се добра до приятеля си, който стоеше под една улична лампа, встрани от празнуващите. Опитваше се да запали пура. Поеха встрани от хорския поток по една малка уличка. Не след дълго излязоха на реката. На другия бряг на Темза гърмяха илюминациите на новогодишни фойерверки и разноцветните малки експлозии се отразяваха в леденостудените черни води.

— Трябваша ми два дни, за да се прибера у дома — продължи Спаркс след дълго мълчание. — Къщата просто я нямаше. Превърнала се бе в купчина пепел. Местните хора твърдяха, че пламъците се виждали на цели мили. Изпепеляващ пожар. Започнал през нощта. Петима от прислужниците също бяха загинали.

— Бяха ли телата...

— Това на майка ми изобщо не бе намерено. Баща ми... той някак бе успял да се измъкне от къщата. Намериха го недалече от конюшната. Обгорял до неузнаваемост. Вкопчил се в живота, издържал цял ден и непрестанно питал за мен, надявал се да ме

дочака. Когато усетил, че краят му приближава, събрал всички сили, за да издиктува на един свещеник писмо. Писмо за мен. Свещеникът ми го даде веднага щом пристигнах.

Спаркс гледаше към другия бряг. Духаше студен вятър. Дойл потреперваше във фрака си, но държеше прекалено много на приятеля си, за да обръща внимание на това дребно неудобство.

— Баща ми пишеше, че преди много години съм имал сестричка, умряла на петдесет и три дни. Брат ми Аликзандър я убил в люлката ѝ, а майка ми едва ли не станала свидетел на злодеянието. Това била причината, поради която ни държали разделени и не ми казали за него години наред, и пак заради това сега, когато майка ми и той си отишли от този живот, той ме умоляваше да зарежа компанията на брат ми завинаги. Още от самото начало в Аликзандър имало нещо не наред. Нещо нечовешко. Мозъкът му бил блестящ и фалшив като черен диамант. Противно на здравия разум те все хранеха надеждата, че той ще се промени към по-добро. Позволили тази надежда да се подхранва от лъжите, с които Аликзандър ги залисвал. И ето че сега, за втори път — за което баща ми обвиняваше само себе си — платили ужасната цена за отслабването на бдителността си. Това беше краят на писмото.

— Трябва да е имало още.

Спаркс погледна Дойл.

— Свещеникът направи всичко възможно да ме предупреди, че баща ми е бил в състояние на дълбок шок и че вероятно — Бог да благослови душата му! — съвсем не е бил на себе си през последните няколко часа от живота си. Така че не трябвало да приемам като Светото евангелие всичко, което му бил продиктувал. Погледнах го право в очите: познавах този човек, знаех го още от детството си. Приятел на семейството, мил, добронамерен. И слаб. Усещах, че крие нещо от мен. Бях достатъчно добре запознат с постулатите на светото учение, за да го заплаша в очите с проклятието на Юда, ако ме е излъгал за последната изповед на баща ми. Това бързо го разколеба. Предаде ми и втората част от писмото. Прочетох я. Стана ми ясно, че онова, което свещеникът се бе надявал да бъдат налудничави блънувания на един умиращ човек, чийто мозък е раздиран от непоносима болка, всъщност е самата истина... истина, на която е трудно да се повярва.

Спаркс помълча, събирайки сили, за да преведе Дойл през последните пластове към ядрото на своя кошмар.

— Баща ми държеше да науча, че бракът на родителите ми не е бил от лесните. Сблъсъкът на две воли, на два независими характера. Познали пламъка на изгарящата страст, но и си причинявали неописуема скръб. Оказа се, че по време на съвместния им живот той е обичал и други жени. Не се извиняваше. Не очакваше нито съчувствие, нито да бъде разбран. Малко след раждането на Аликсандър проблемите им стигнали до толкова трудна фаза, че той приел назначението в Кайро като опит да се разделят. Засегната от решението му, майка потърсила утеха, посвещавайки се изцяло на малкия им син, очаквайки от Аликсандър да изиграе в нейния живот роля, за каквото той бил особено неподходящ. Ефектът бил печален... Сестра ми била зачената по време на кратък и неуспешен опит за помирение. Баща ми се върнал в Египет. Не узнал, че жена му е бременна. Разбрал едва седмици след раждането. Докато успее да се освободи от задълженията си, за да се върне в Англия, трагедията вече била факт. Майка била потресена — от една страна, тя отчаяно жадувала за успокоителната, безусловна любов на Аликсандър, без която вече не можела, от друга — било невъзможно да забрави ужасната сцена, на която станала свидетел. Баща ми искал да изпратят момчето далеч, да се освободят завинаги, като се отрекат от него. Но колкото и силно да било раздвоението ѝ, майка ми заплашила, че ще се самоубие, ако той стори това. Поставен в невъзможност да направи каквото и да е, баща ми отново заминал. Година по-късно, в последен опит да спаси брака си, той окончателно се върнал от странство и успял да се споразумее с нея на компромис, в резултат на който отпратили Аликсандър надалеч, майка забременяла за трети път и двамата закърпили съюза си покрай втория си син. Този син решили да отгледат заедно. Син, който щял да бъде обичан и от двамата, а не само от единия: струва ми се, че те не бяха нещастни през годините на ранното ми детство. Съвсем не. Изглеждаха ми по-скоро отдадени на новия живот, който си бяха създали, и като че ли бяха сключили примирие.

Спаркс хвърли фасата от пурата сред силното течение. Дойл вътрешно кипеше. Опитва се да се стегне, защото знаеше, че му предстои да чуе най-лошото.

— В нощта на пожара баща ми се прибрал в стаята си рано. Почел малко, после заспал пред камината. От съня го изтръгнал гласът на майка ми, която извикала от болка. Когато отишъл в стаята ѝ, намерил я завързана към краката на леглото. В същия миг бил ударен отзад и паднал в несвяст. Когато се свестил, видял се на свой ред завързан за един от столовете. Майка ми все още била на леглото. Тялото ѝ било възседнато от смътно различимата фигура на насилващ я мъж. Фигура, изцяло облечена в черно. Тя крещяла като обезумяла. Извергът свършил каквото правел, обърнал се и се усмихнал. Баща ми разпознал в него своя по-голям син.

Доыл се извърна. Задушаваше се, въздухът не му достигаше. Чувстваше, че му се повдига.

— Аликсандър изобщо не бързал да се разделя с тях. Вече бил убил всички слуги в къщата. Описал им с най-отвратителни подробности как умрял всеки от тях. Държал родителите ми в това положение повече от четири часа. После полял леглото с газ. Запалил една от пурите на баща ми и седнал до майка ми. Дръпнал силно няколко пъти от пурата, за да разгори огънчето. Забил върха в плътта ѝ и ѝ казал да не се безпокои за молитвите: нямало да бъдат изпратени в ада, след като ги убиел, за греховете им към него — те вече били в ада, това било адът. А той, техният мъчител, бил Сатаната...

Аликсандър развързал баща ми и му казал да избира: или да прави за последен път любов с жена си, или да се бие срещу него. Баща ми се хвърлил върху него в сляпа ярост. Все още бил силен и здрав мъж, но Аликсандър лесно се справил с него, действайки безмилостно и майсторски. Удрял го и пак го удрял, но така, че да остане на ръба на безсъзнанието, после му давал възможност да дойде на себе си и започвал отначало, но всеки път внасял нови нюанси в изтезанието. Онова, което му казал, убедило баща ми, че този звяр, в чиито ръце се намирали, не можел да има нищо общо с човешките същества. В един момент той просто потънал в спасението на тъмнината... Събудил се от страшна горещина. Кожата му била на мехури, а стаята била в пламъци. Леглото заедно с майка ми било изгоряло. Без сам да знае как, успял да излезе от стаята в коридора. Цялата вътрешност на къщата била обхваната от пожара. Хвърлил се навън през един от прозорците. При падането си счупил краката.

Изпълзял настрани от къщата и бил намерен от моя приятел от конюшната.

Спаркс тежко въздъхна. Беше се привел напред и лицето му бе скрито в сенките. Дойл се наведе през перилата и повърна в реката. Кашляше и се давеше, но изпитваше облекчение да освободи тялото си от алкохола и скъпите деликатеси. Храната в корема му сякаш се бе развалила от ужасния разказ. Изчака главата му да се проясни.

— Съжалявам... — Установи, че може само да шепне. — Извини ме...

Спаркс кимна едва доловимо и му даде възможност да се пооправи.

— Пожелах да видя тялото на баща ми. Свещеникът отново се възпротиви, но май вече му липсваше убеденост. Приятелят ми от конюшната ме заведе при един навес, единствената оцеляла от огъня постройка, където измъкнатите изпод развалините тела бяха сложени на маси и покрити с гумирани чаршафи. Не познах лицето на баща ми. Погледнах ръцете му. Златната му венчална халка се бе разтопила и отново застинала в безформен пръстен около оголената кост на пръста му. Тогава забелязах, че огънят е обгорил останалата плът по дланта на тази ръка в странен мотив. Разгледах го внимателно и по-късно се сетих откъде ми е познат... През време на службата си баща ми беше донесъл от Египет голямо количество антични предмети. Цяла стая в дома ни беше отделена за колекцията му. Но аз винаги се захласвах пред един медальон с формата на окото на Тот. Забелязвайки интереса ми, баща ми ми го подари за седмия ми рожден ден. Когато се срещнахме за пръв път и Аликсандър ми даде черния камък, който бил най-ценното му притежание, аз отговорих на жеста му, като му изпратих в писмо медальона си. Скоро след това баща ми забеляза липсата му. Казах му, че съм го загубил, докато съм плувал в реката, но не съм сигурен, че ми повярва... Знаех, че Аликсандър има навика да носи медальона по време на нощните си акции. Той усещаше някаква мистична сила в него и вярваше, че му помагал да остава невидим. Така разбрах, че всичко, което баща ми бе издиктувал на свещеника, е истина. Той бе успял да откъсне медальона от врата на Аликсандър по време на боя. Искал да умре, стискайки го в ръка. Знаел, че аз ще го видя и ще разбера какво се е случило.

Дойл вече се бе посъвзел до степен да попита с нормален глас:

— Но Аликзандър си го е взел обратно, нали?

— Да, но не преди той да остави отпечатъка си върху дланта му.

— Намериха ли Аликзандър?

— Изчезна, сякаш се изпари — поклати глава Спаркс. — Изобщо не се появи повече в училището. Неговият план обхващаше много години. Две от основните му цели вече бяха осъществени. Той вече бе далеч. Три седмици след погребението при адвоката му се получи пакет, адресиран до мен. Подателят не бе упоменат. В безстрастен стил се описваше убийството на едно момче край кошерите, нападението над девойката край реката, гаврата с германското момиче. Обясняваше се произходът на всички предмети, които Аликзандър ми бе давал за спомен в течение на годините. И съдържаеше това: последният и най-отвратителният от всичките му трофеи.

Спаркс държеше медальона в ръката си.

— Запазил си го — изненада се Дойл.

— Нищо друго не ми остана — сви рамене Спаркс. — Имах нужда от... — Той се затрудняваше да намери думи. — Трябваше да организирам по някакъв начин чувствата си.

— За да отмъстиш.

— Повече от това. Не, не искам да кажа, че стигнах до това решение за една нощ... Търсех смисъла... Нуждаех се от цел. Не знам дали си представяш какво е да си на дванайсет години и целият ти свят да бъде пометен с един-единствен удар... всичко, в което вярваш и което цениш, да бъде заличено просто ей така...

— Разбирам те, Джек.

— В света има зло, което е на свобода. Бях живял в сянката му. Бях усетил вкуса му. Бях видял най-гадните му резултати. Това зло процъфтява в едно тяло и една душа, появили се на този свят по същия път, по който съм дошъл и аз. Съвсем съзнателно се бях поставил на негово разположение и бях позволил да бъда моделиран от носителя на това зло по негов образ и подобие. — Спаркс отново погледна Дойл. Стори му се съвсем млад и изпълнен с ужас.

— Дали не бях и аз като него? Трябваше да си задам този въпрос, Дойл, надявам се, разбираш това. Ами ако в мен е жив същият онзи гаден и ненормален дух, който го е тласкал към страшните му престъпления? А аз бях само дванайсетгодишен!

Сълзи изпълниха очите на Дойл, който изведнъж осъзна какъв ужас бе изпълвал ума и сърцето на момчето, превърнало се в този търсец разбиране мъж, изправен пред него. Да понесеш такава скръб, да изживееш подобна загуба... това... наистина бе трудно да си представиш такава нещo. И той не можеше да предложи на приятеля си никакво утешение, просто защото не можеше да има утешение... друго, освен мълчаливите му искрени сълзи.

— Трябваше да приема, че уменията, които бях усвоил благодарение на брат ми, няма да отидат напразно — проговори развълнувано Спаркс. — В тях не е заложен някакъв морал и те не притежават етична стойност — това са просто инструменти, неутрални и полезни. Трябваше да повярвам в това, трябваше да го докажа сам на себе си: може да има повече от един вид Сврѣхчовек. От мен зависеше как да ориентирам компаса си и аз реших: моята Полярна звезда ще бъде правосъдието, не самозалѣгането или вманиаченото самобоготворене. Идеалът ми ще е животът, а не посяването на смърт. А след като съдбата ми е отредила да бъдем с него от една кръв, тогава аз съм длъжен да възстановя равновесието на везните, нарушено от присъствието му на този свят — аз ще стана проводник на силата, противопоставяща се на тъмнината, пред която брат ми е отстъпил. Аз ще изчистя петното от фамилното си име или ще умра, докато опитвам. Ето такава е моята мисия. Да му се противопоставям, да проваляя намеренията му. Да се превърна в неговото възмездие.

Думите му съживиха застиналия пулс на надеждата в гърдите на Дойл. Дватамa стoяха мълчаливо и гледаха реката.

[1] Пълно олицетворение на една идея. — Б.пр. ↑

12.

БОДЖЪР НЪГИНС

Стана много студено. Милята, която трябваше да извървят обратно до хотела, се оказа една от най-дългите в паметта на Дойл. Спаркс се умълча — изглеждаше някак отдръпнал се в себе си, изпразнен от съдържание. Дойл се чувстваше поласкан от доверието на Спаркс и разбираше, че в известна степен сега трябва да сподели бремето му. Никога досега настъпването на Новата година не бе оставяло по-невзрачен спомен в него. Те вървяха покрай пияни, покрай влюбени, покрай групички младежи, шумно празнуващи този малко неясен преход от смъртта на „старото“ към раждането на „новото“, олицетворяващ загадката на така лесно забравяните обещания да превърнем малките си пороци в големи добродетели. Опитът на човек да измерва времето с подобно събитие, на което е придал измислена от него значимост, изглеждаше също толкова незначителен, колкото бе ровенето на кокошка в пръстта. И беше ли възможно да се повярва в способността на някого да се промени към по-добро, когато съществуваха създания като Аликсандър Спаркс, свидетелстващи точно за обратното?

Те влязоха в хотела през по-дискретния заден вход, качиха се в стаите си, запалиха огън в камината и разпечатаха нова бутилка коняк. В първия миг Дойл почувства как изтерзаният му организъм въстава срещу вкарването на нови количества алкохол в него, но след това усети вътрешностите му да се стоплят и да приветстват успокоителната мекота на питието. Спаркс се бе загледал в огъня, танцуващите пламъци се отразяваха в тъмните му очи.

— Кога почувства пак, че той е направил нещо? — наруши мълчанието Дойл.

— Беше напуснал Англия, прекарал бе известно време в Париж, после бе потеглил на юг. От Марсилия взел платноход за Мароко, след това прекосил цяла Северна Африка, за да се добере до Египет. Пристигнал в Кайро по-малко от една година след убийствата.

— Оставил е следа?

— Престъпленията срещу Бога — *убийството на баща и убийството на майка*: мисля, че имаме право да наречем това престъпления срещу Бога, Дойл — така да се каже премахнали и последното препятствие пред всеки следващ разрушителен импулс. Той вече не е имал никакви задръжки. Доказал на себе си, че може да постигне абсолютна доминация както в семейството, така и в училище, и сега намерението му било да намери своето място в света. Първата му задача била да натрупа достатъчно капитал, за да бъде финансово независим. През нощта на убийствата на родителите ни той откраднал от египетската колекция на баща ми най-ценните съкровища, а такива имаше много. Аликсандър отишъл в Кайро, за да ги продаде на черно. Състоянието, което натрупал, поставило основите на бъдещото му голямо богатство.

— Сигурно е извършил и други престъпления — предположи Дойл.

— Да, същата година в Кайро били извършени няколко запомнящи се убийства. Баща ми имал там любовница — англичанка, колежка в дипломатическите среди. Изчезнала малко след пристигането на Аликсандър. Седмица по-късно намерили главата ѝ на сука — местния открит пазар. Понеже обезглавяването е наказание за прелюбодейките, типично за мюсюлманските страни, това създавало впечатление, че убийството е дело на местен човек. Само че на челото ѝ имало изписана с червено буквата А. Между другото, жената се казвала Хестър.

Дойл усети нещо в гърлото му отново да се надига. Той разбра, че за да бъде от полза на Джек в борбата срещу брат му, ще трябва да се научи да овладява емоциите си. След като онзи човек не се спирал пред нищо, глупаво беше да остава замаян от ужас като реакция на поредното му отвратително злодеяние.

— През следващата седмица убил известен търговец на предмети на изкуството заедно с жена му и децата му. Мисля, че той проточил преговорите по отношение на един предмет от колекцията на баща ми и изчерпил търпението на Аликсандър. Въпросният предмет — церемониален кинжал — станал и оръжието, с което било извършено убийството. Аликсандър показал, че може да върши делата си с ужасяващ замах. В Кайро избухнала паника, добила известност като

„проклятието на гробницата“, защото кинжалът и други антики в притежание на търговеца били откраднати от една гробница. Апартаментът на нещастника бил осеян със следи от прашни боси крака и късчета прогнил плат. Нишки от същата тъкан били намерени по шиите на съпругата и децата, които били удушени, както и по дръжката на кинжала, с който било изрязано сърцето на антикваря. Органът бил намерен до самото тяло в жертвена купа, посипан с пепел от листа на танис, за който се смятало, че е ключовият компонент в ритуала, формулиран от жреците на фараоните, за да стане възможно възкръсването на мумията. Долавяш ли ръката на Аликзандър във всичко това?

— Да — отвърна Дойл, спомняйки си за смъртта на лондонската проститутка.

— На следващия месец по подобен начин била вандалски ограбена частично разкрита гробница в пустинята, обект на работата на една археологическа експедиция. Двама от пазачите били намерени вътре удушени, много от вече описаните находки липсвали, включително мумифицираните останки на главния обитател на гробницата. И отново местното суеверие приписало убийствата на трупа, възкръснал, за да отмъсти за оскверняването на своя гроб.

— Аликзандър, изглежда, започнал да развива вкус към окултното.

— Понеже вече овладял тайните на материалния свят, интересът му съвсем естествено се преместил върху магическото и нематериалното. Египет оказва подобно влияние на европейците. Древните гробници са в състояние да упражнят страхотно въздействие. Точно там Аликзандър за пръв път разбрал какви плодове може да му донесе внимателното изучаване на черната магия. И когато този глад се събудил в него, той се превърнал в център на съществуването му. А глад, подсилван от алчност, никога не може да бъде задоволен — той расте с разгарянето на апетита.

— Къде отишъл след това?

— Доколкото успях да разбера, през следващите няколко години Аликзандър скитал из Близкия изток, опитвайки се да постъпи в някоя от различните мистични школи: зороастрианци, суфити, хашишими — култа на убийците на Стареца от планината...

— Но всички те са изчезнали от векове!

— Ако се вярва на официалната история, техните крепости били щурмувани от войниците на отоманската империя и защитниците им унищожени до крак. Но някои по-високопоставени турци биха ти казали, че има оцелели малки секти от поклонници, скрили се високо в планините на Сирия и Персия. Твърди се, освен това, че ненадминатата техника на убиването на хашишимите, демонстрирана в някои неразгадани политически убийства, прави тази теория доста правдоподобна. А Аликзандър би могъл не само с лекота да ги открие, ако съществуват, но и да изтръгне най-скъпоценните тайни на уменията им.

— Благодарен съм, че не знаех всичко това, когато се захвана с мен — каза Дойл, без да чувства безгрижието, с което прозвучаха думите му. — Иначе щях да умра в секундата, когато го зърнах за пръв път.

Изречението на Спаркс говореше, че той гледа на тази възможност като на нещо повече от обикновена шега.

— Следващата цел на Аликзандър била Индия — продължи той разказа си, — където проникнал в култа на Тугите — терористична секта на убийци, чието съществуване е много по-лесно доказуемо. Задачата не била никак лесна за един англичанин — техен заклет враг — но той вече знаел много езици и владеел дегизировката в превъзходна степен. Тугите отдавали особено предпочитание на умъртвяването с помощта на гарота. Онова шалче с тежестите, на което ти така се възхити в нощта на бягството ни от Кеймбридж, е един от техните *specialites de la maison*^[1].

— Май и ти си понаучил доста неща.

Спаркс сви рамене.

— В резултат от дългогодишното проследяване на придвижванията на Аликзандър се сблъсках с голям обем... неблагоприятно познание. Безпокои ли те това, докторе?

— О, напротив. Сега ще спя много по-спокойно.

— Браво — поусмихна се Спаркс.

Дойл за пореден път изпита чувство, че е затворен в една клетка с опасен хищник. „Господи не позволявай някога да използва уменията си срещу мен“ — помисли той, а на глас каза:

— Става ясно, че през тези години, прекарани из Изтока, страстта на Аликзандър към окултните науки е станала всеобсебваща.

— Именно — потвърди Спаркс. — Докато аз учех основите на геометрията и спреженията на непреходните глаголи във френския език, Аликзандър е катерил Хималаите, прониквайки в легендарните йогистки школи на Северна Индия в Катманду.

— Чел съм за тези места. Не мога да разбера защо не са изгонили човек като Аликзандър, ако е истина, че за тях не съществуват тайни на духа.

— Несъмнено някои от тях са го направили. Но също така не подлежи на съмнение, че и сред тях има такива, които биха желали да поемат по... как го наричаше Блаватска?

— Лявата пътека.

— Знаеш каква е разликата между ляво и дясно в Писанието, нали?

— Знам.

— Доколкото на мен ми е известно, Аликзандър спокойно може да е бил пренесен от цял легион бърборещи демони с раздвоени копита през прага на храма на пазителите от Тъмното братство, охраняващи Трийсет и третия кръг на Хаоса. Защото въпреки усилията ми да уточня маршрута му с най-големи подробности, истината за неговото израстване през тези години остава тайна.

— Говориш за годините на твоите странствания из Далечния изток — уточни Дойл, поставяйки вече на мястото му поредното парче от мозайката на живота на Спаркс.

— Да, това беше и причината да напусна университета преди да се дипломирам — вече знаех повечето от онова, което можеха да ми предложат. Дори само извървяването на пътя, по който бе минал Аликзандър, ми даваше повече познания за... за механизмите, които движат нашия свят.

Дойл прецени, че е по-добре да остави тази фраза недоизяснена.

— Кога Аликзандър се върна в Англия?

— Трудно е да се каже точно. Загубих следите му в Непал. Върнах се у дома и в продължение на много години вярвах, че е потънал в мистериите, които така го привличаха. По моя преценка Аликзандър се е върнал в Англия преди около дванайсет години, горедолу по времето, когато аз активно се захванах с кариерата си.

— Как разбра, че се е върнал?

Спаркс подпря брадичка на връхчетата на пръстите си и се втрени в огъня.

— Години наред съзнавах, че зад дейността на лондонския престъпен свят стои... нека го наречем насочващ интелект. Съществува истинска мрежа от взаимовръзки, която подсказва наличието на тайнствена ръка в сянка, придвижваща фигурите по игралната дъска. Става дума за нечие незримо присъствие, което може само да се почувства. И все пак съществуват едва доловими сигнали, които успях да проверя по различни начини, и всички те сочат към заговор с определена цел, към нещо, което излиза извън размитите рамки на чисто случайните престъпления, които би трябвало да съставляват бита на подземния свят.

— Имаш ли някаква идея каква може да бъде тази цел?

— Абсолютно никаква. Знаеш, че наех за мои нужди известен брой представители на криминалната общност... надявам се, че съм ги превъзпитал. Сред тях се говори за съществуването на деспотичен господар, който седи върху оста на колелото на градската престъпност, и че доходите от пороци като хазарт, контрабанда, проституция винаги текат в посока към този център.

— И ти смяташ, че този господар е Аликзандър?

Спаркс се позамисли.

— Не бих могъл да заявя с пълна увереност, че такъв изобщо съществува. Нито един от моите познати не можа да ме насочи към някой, който да е имал пряк контакт с това лице. Но ако е така, знам, че никой на този свят не може да изпълнява тази роля по-добре от моя брат. Както и че никой друг не би бил по-опасен, след като се захване с това.

— Според мен това е статуквото в Лондон от доста време... и то определено предхожда встъпването на Аликзандър в длъжност. Уви, престъпността за съжаление отдавна е постоянна черта на човешкия опит.

— Не бих могъл да оспоря това, но не разбирам какво искаш да кажеш.

— Говоря, че става дума за нещо по-сериозно от обикновено престъпно начинание, какъвто и да е мащабът му, Джек. Нещо, излизащо много над обикновените способности на хората, които се занимават с това.

— Имаш предвид Тъмното братство?

— Имам предвид организация, действаща отделно от организацията на престъпниците, преследваща съвсем определено собствените си интереси.

— Така е.

— И ти си сигурен, че Аликзандър е положил клетва за вярност пред Братството?

— Аликзандър може да бъде верен само на себе си — уточни Спаркс. — Ако е застанал на тяхна страна, това е обяснимо единствено с намерението му да се придвижи още по-напред към осъществяване на амбициите си. В мига, в който пътищата им започнат да се раздалечат, той ще прекъсне връзката си с тях.

— Дори и така да е, сътрудничеството между две такива групировки, колкото и условно да е то...

— Представява по-голяма опасност за благоденствието на тази страна, отколкото една истинска война или епидемия. Няма какво да се правим, че не осъзнаваме тази неприятна истина.

— Кога видя за последен път брат си, Джек?

— През прозореца в Топинг.

— Не, искам да кажа лице в лице.

— Преди двайсет и пет години, на онзи Великден в училището му.

Дойл се наведе напред.

— И кога за пръв път осъзна, че Аликзандър е мозъкът зад схемата, за която спомена?

— Вчера. Когато видях онова имение в пламъци.

Спогледаха се.

— Сега вече знаеш с каква игра сме се захванали — каза Спаркс.

Дойл кимна. Беше негов ред да се загледа в пламъците на огъня и да се запита дали тази Нова година, която тълпите навън така радушно бяха посрещнали, нямаше да стане неговата последна.

Лари остана на пост пред вратата, докато Дойл безуспешно опита да се прероди по време на сън. Събуди се с чувството, че е сънувал нещо объркано, без никакъв спомен за него, и видя, че багажът им е подреден до вратата, а Спаркс седи край масата в

дневната, надвесен над карта на Лондон. Минаваше пет и половина и зората още беше само намек в небето отвън. Дойл изми очите си, но успя да смъкне ръждата от мускулите си едва след каничка кафе и поднос сладки, услужливо донесени от Лари. И двамата се нуждаеха от поне един ден пълна почивка, но по всичко личеше, че не бива да разчитат на подобен лукс за неопределено време.

— На Ръсел стрийт, в непосредствена близост до музея, има поне дузина издателски къщи — проговори Спаркс изненадващо енергично. — Имаш ли някакъв спомен да си изпращал ръкописа си на фирмата „Ратборн и синове“?

— Ратборн? Моминското име на лейди Никълсън... да, да, мисля, че изпращах. Господи, да не мислиш, че... — възкликна Дойл.

Вниманието му бе отклонено от някакво малко устройство с формата на кутия, каквото не бе виждал преди. То притискаше към масата единия ъгъл на картата, но когато машинално протегна ръка, за да го вземе и разгледа, Спаркс сграбчи кутийката, пусна я в джоба си и започна да навива картата.

— Тогава ще започнем от тях — каза той. — Междувременно Лари ще уреди да се преместим на друго място. Опасявам се, че следващият хотел няма да ти се види така уютен като „Мелуин“, но е важно да не се задържаме никъде повече от една нощ.

— Мислех първо да се избърсна — оплака се Дойл, загледан как Лари изнасяше чантите им от стаята.

— Ще имаш много време за това по-късно. Хайде, Дойл, състезанието се печели от най-бързия. — И без да го чака, Спаркс излезе.

Дойл взе последния сладкиш от подноса и го последва.

На стълбите срещнаха Бари, който тичаше нагоре да ги пресрещне... или поне Дойл реши, че е Бари, доколкото можеше да вярва на подутите си очи. Да, май беше Бари, защото имаше белег.

— Намерих един, с когото трябва да се позанимаеш — изрече Бари с нехарактерна за него настойчивост.

— Бъди по-конкретен — нареди Спаркс, продължавайки да слиза.

— Австралиец. Боксьор. Твърди, че познавал мистър Ленсдаун Дилкс. След като го обесили.

— Чудесно — похвали го Спаркс. Бяха излезли пред задния изход на хотела. — Дойл, тръгвай с Бари. Притисни го, разбери всичко, което този човек може да ни разкаже за почитаемия мистър Дилкс. Среща по обед на Пикадили, в книжарницата „Хетчард“. Успех! — Спаркс скочи в малък файтон с кочияш Лари, махна веднъж с ръка, по-скоро за поздрав, отколкото като подкана, и изчезна по улицата.

Тази игра едва ли трябваше да се играе по такъв начин. Дойл, оставен да се оправя както може в шест сутринта, преди да е закусил като хората, недоволстваше. После погледна Бари, който не изглеждаше впечатлен от ненадейното заминаване на Спаркс.

— Насам — каза Бари, вежливо докосна с два пръста шапката си и тръгна.

Дойл натъпка остатъка от сладкиша в устата си и го последва. Над източния хоризонт надзърташе зората.

Бари делово преведе Дойл през плетеницата на Ковънт Гардън^[2], където търговците на плодове и цветя подготвяха сергиите си за търговия през новата година. Прозяващи се цветарки пушеха евтини цигари, притискаха се една в друга, за да се постопят, и дежуреха на смени пред подносите си. Купувачи, надошли с колички, придирчиво и безкомпромисно избираха измежду предлаганата продукция от зимните градини на фермерите. Сладки аромати, подправящи утринния въздух, караха соковете в стомаха на Дойл да кипят: прясно смляно арабско кафе, топли хлебчета, току-що извадени от фурната, наденички на скара и притоплена шунка, горещи френски кифлички. Гастрономическите му надежди помръкнаха, когато се сети, че е оставил портфейла с всичките си пари в чантата, която Лари точно в този момент отнасяше един бог знае къде. Молбите му към Бари да спре, за да се подкрепят с бърза закуска, останаха отправени сякаш към глух. Ако се съди по неспирните докосвания на периферията на шапката му и многократните леки поклони, изпълнявани с механичната прецизност на фигура от часовникова кула в Дрезден, Бари познаваше добре доста от жените на търговците и бе приятел с необичайно висок процент от продавачките. Няма дим без огън, мислеше си Дойл. Изглежда репутацията на Бари имаше някакво основание.

Пътят ги отведе до спортен салон на малка уличка в Сохо — ниска мръсна тухлена сграда, чиито стени бяха буквално рошави от

окъсаните афиши, рекламиращи вече забравени, но епични за времето си схватки на майсторите на юмручния бой. Скрита под слой от сажди мисъл красеше арката над входа на „Възраждането на Гърция“ и уверяваше, че моралните добродетели са постижими само чрез физически упражнения.

В дъното на залата, налякали в кръг, група борци, боксьори и ентузиастични на физкултурата шумно се забавляваха с игра на зарове. Смачкани банкноти и празни бутилки евтин джин очертаваха зоната, в която заровете трябваше да спрат, след като отскочиха от мръсната стена: тягостна сцена, която явно бе оставила настъпването на не една зора незабелязано. Бари каза на Дойл да чака на безопасно разстояние от групичката — нещо, на което той охотно се подчини — и се мушна в глутницата, за да измъкне онзи, който им трябваше. Само след минута се върна, повел някакъв тип с плоско лице, огромно туловище яка плът, грамадни, голи до раменете ръце, покрити с татуировки на сирени и пирати, вкопчени в последователност от недвусмислени *ras de deux*. Носът му се бе разстлал хоризонтално по цялата широчина на зяпналата уста — единственият полезен орган за дишане, който му бе останал. Веждите му представляваха истински омлет от зараснала обезобразена тъкан и остри косми, а очите му бяха потънали дълбоко като в дупки от изпикаване в сняг. По брадата му се стичаше струйка добре сдъвкан тютюн. Прическата му бе обезпокоително сходна с тази на Дойл, което подсказваше, че Бари му е бръснар, ако не и доверено лице.

— Искам да те представя на мистър Боджър Нъгинс — бивш шампион в полутежка категория на колонията на Нейно Величество Ню Саут Уелс и Океания — изрече тържествено Бари.

Чудовището хвана десницата на Дойл с двете си ръце и вежливо я стисна. Съвсем лекичко. Дланите му бяха меки и влажни като на притеснена девица. От него лъхаше на талази миризма на джин.

— Артър Конан... — започна Дойл.

Бари прочисти гърлото си с подчертана страст и за всеки случай съпроводи знака си с енергично поклащане на главата малко зад рамото на Боджър.

— ... Максвел Трий — внесе Дойл първата корекция, която му дойде на ум.

— Боджър Нъгинс, бивш шампион на Ню Саут Уелс и Океания в полутежка — разпростря се ненужно боксьорът и без да изпуска ръката на Дойл, започна да описва с нея напълно ненужни кръгови движения. — Викай ми Боджър.

— Благодаря ти, Боджър.

Очите на Боджър бяха леко разногледи и дясното тайно надзърташе навътре, като че ли се опитваше да разгледа по-добре платото на носа, спускащо се на юг.

— Така го наричат хората, които го познават. Викат му Боджър. Римува се с Доджър^[3] — услужливо поясни Бари.

— Да, вярно — съгласи се Дойл и внимателно опита да освободи ръката си.

— Иначе Седрик — загадъчно се обади Боджър.

— Седрик ли? — не разбра Дойл.

— Седрик. Мама ме кръстила Седрик.

— Кога? — възпитано попита Дойл, готов на всичко, само и само да се освободи от здравия захват на Боджър.

— Ами когато съм се родил — обясни Боджър, с лице набръчкано от мисъл като на придворен астролог на китайския император.

— Кажу ми на джентълмена, което ми каза на мен, Боджър — подкани го Бари и пошепна на Дойл: — Горното му чекмедже е доста малко.

Дойл разбиращо кимна. Конвулсиите по лицето на Боджър се удвоиха. Веждите му се издигнаха като в евтина мелодрама.

— Онова за мистър Ленсдаун Дилкс — подсети го Бари.

— Аха! Ама че съм тъпак! — „Тун!“, удари се по носа Боджър. Ако се съдеше по палачинката, която имаше вместо лице, подобна реакция изглежда му бе станала навик, но трудно можеше да се каже дали служеше да размърда паметта му, или играеше ролята на строг коректив на тежкия ход на зъбните колелца в главата му. — Ленсдаун Дилкс! Майната му! Боджър Нъгс, колко си тъп! — И той се удари втори път.

— Добре, добре... няма нищо, по-спокойно, Боджър! — намеси се Дойл в монолога. Ако този човек наистина беше бивш шампион, съществуваше сериозна опасност, че може да се нокаутира, преди да е отговорил на въпросите му.

— Добре — съгласи се Боджър с неочаквана готовност да си прости.

— Познаваш ли някой мистър Ленсдаун Дилкс? — започна Дойл.

— Ааа... Тя е дълга история — проточи Боджър, давайки да се разбере, че става дума за истинска драма. — Чакай да си спомня...

Очевидно по-добре запознат с техниката му на разказване, Бари мушна банкнота от една лира в лапата му.

— Да — изрече Боджър, чиято помпа видимо заработи на високи обороти. — Роден съм в Куинсланд. Там... По-точно в Бризбейн. Отвъд...

— Да — спря го Дойл. — Всичко ми е ясно. Ти си от Австралия.

Боджър щракна с пръсти, посочи Дойл и подчертано намигна, сякаш току-що бе разбрал, че двамата са братя в една и съща масонска ложа.

— Точно!

— Напълно се разбираме един друг. Продължавай, Боджър.

— Да. Къотек с юмруци, това съм аз. Да тече кръв. Ако някой иска да си го премери с другите, да излезе с голи юмруци, без нищо, като новородено бебе, така мисля аз. Боджър Нъгинс се справи добре, а? Шампион в полутежка на Ню Саут Уелс и Океания.

И за да представи акредитивните си писма — нещо, което боксьорите са особено склонни да правят — Боджър игриво нанесе удар в диафрагмата на Дойл, спирайки на сантиметър, преди да го свали на колене без въздух.

— Знаеш ли — продължи Боджър, — онзи маркиз Куинсбъри^[4] иска да си обвиним кокалчетата, да подскачаме един около друг и да се пляскаме с ръкавици... — Неспособен да се противопостави на импулса да изкаже мнението си по въпроса, Боджър изплю струя сдъвкан тютюн на пода. — Ама щом тоя стар нехранимайко иска да гледа боричкане на малки момиченца, защо не отиде в някой девически пансион?

— А бе не мога да ти кажа — отговори Дойл. — Та, за мистър Ленсдаун Дилкс...

— Да... ще стигна и до него — успокои го Боджър и многозначително наду бицепсите си. — Значи Боджър се сбогува с родния си дом и реши да опита юмруците си от тази страна на гъола. Англия. С кораб. Тъ...

— Желанието ти да развиеш боксова кариера те е довело в Лондон — резюмира Дойл.

— Обещаха ми да се бия за шампионска титла при тежките, но първо искаха да ме видят как ще отнеса главата на някакъв... нали се сещаш, за... — Той млъкна. Застина, сякаш някой беше изсипал шепа пясък върху зъбните му колела.

— За загряване — подсказа Бари след почтително изчакване.

— Да! — Боджър отново се удари по лицето, за да разблокира умствената си машинария. — За загряване. Някакъв тъпунгер. Да видят какво може Боджър, преди да рискуват ценната си титла. И Боджър им казва: може. Никой няма да каже, че Боджър го е шубе. Старият Бодж е готов да се пребори, когато някой пич снесе мангър, нали, за по-интересно.

— Добре, значи изиграл си този мач за загряване и после? — подкани го Дойл.

Боджър кимна и изстреля нова гореща струя сдъвкан тютюн.

— Само че мачът нямало да бъде на стадиона, нито в залата, дори не и на ринга. Искали, нали разбираш, да ме доведат в този склад, тук до реката.

— Значи е ставало дума за нелегален бой — уточни Дойл. Все повече се чувстваше като преводач на принц — кретен.

— И не за много пари, не е — продължи Боджър, сякаш изведнъж разбрал истината. — Ама ние знаем, че така става.

— Да разбирам ли, че като са те докарали тук, си бил представен на противника си? — търпеливо разплиташе истината Дойл.

— Някакъв женчо — озъби се Боджър. — Мек. Лице като на изплашен кефал. Сякаш не се е бил без ръкавици в живота си. Започнахме. Онзи нито удря, нито пада. Няма техника. Боджър го работи научно. Шейсет и пет рунда... лицето му виненочервено. Мен да питаш, трябваше да хвърлят кърпата^[5] още на петдесетия. Ама мен не ми пука, нали?

— Да, очевидно не.

— Идва шейсет и шестият рунд. Това число до ден-днешен е нещастното за Боджър.

Боджър хвана Дойл за реверите и го притегли към себе си, за да подчертае, че разказът му стига върховната си кулминация. „Ако не си

бях избръснал мустаците — мина през главата на Дойл, — тоя щеше да ми ги подпали с дъха си.“

— Излизаме в центъра, докосваме лапи... нали сме спортисти. Боджър го поздравява с погалване по черния дроб. Тъпунгерът се сгъва одве. Тогава Боджър го изправя със специалистета на Боджър: ъперкът в носа като подготовка за убийствената боджърска комбинация, след която онзи излетя във въздуха. И главата му току се удари в земята и той взе, та пукна.

— Убил си го? — попита Дойл. Стараеше се гласът му да прозвучи безстрастно.

— Да, беше мъртъв като патка, ударена от гръмотевица — поясни Боджър. Държеше Дойл толкова близко до себе си, че той можеше да преброи кътниците му.

— Жалко.

— А, не за женчото, той си го заслужаваше, нали така? Боджър го отнесе, да знаеш. Защото дойдоха полицаите. Непредумишлено убийство, казват. Голи юмруци, не по правилата на маркиз Куинсбъри, казват. Съд. Петнайсет години каторга. Здравсти, Нюгейт^[6], сбогом, Боджър.

Боджър пусна Дойл и изплю мощна кафява струя, която звучно се заби в ръба на плювалника в ъгъла.

— Където, доколкото схващам — каза Дойл, като си оправяше дрехите, — най-сетне си се запознал с мистър Ленсдаун Дилкс.

— Мистър Ленсдаун Дилкс. Яко магаре, досущ като Боджър.

— Боджърopodobен, може да се каже.

— Да, втори Бодж — потвърди Боджър. — Хубаво е, когато в пандиза има един такъв. Така иска природата. Ама сложи двама пича като него в един двор и гледай каква пушилка ще се вдигне.

— Карали сте се, това ли искаш да ми кажеш, Боджър? — влезе отново в ролята си на преводач Дойл.

— Много и често — призна Боджър и закърши пръсти. Ставите му затракаха като изстрели от пушка. — Само че никой не можеше да победи другия. За пръв път, Боджи не се срамува да си го каже, Нъгинс среща равен на себе си от едната или другата страна на въжетата.

— И така излежаваште присъдата си, докато дойде време да екзекутират Дилкс.

— Екзекутират? — сплете вежди Боджър.

— Миналия февруари. Когато Дилкс ни напусна.

— Напусна? — Боджър започваше да се озадачава все повече и повече.

— Да, напусна, помина се, хвърли топа, гушна букета, отиде по дяволите, увисна на въжето — изреди Дойл, който най-сетне загуби търпение. — И ангелски хор го съпроводи в небесния му път. Да не искаш да ми кажеш, че това е новина за теб, Боджър?

— Каква новина? Дилкси беше здрав като бик, когато го видях.

— И кога стана това, ако смея да запитам?

— Когато заедно слязохме от влака...

— Значи бъркаш.

— Щом Боджър казва, че е слязъл, значи това е казал, и толкоз! — сопна се Боджър, давайки изблик на част от раздражението си. — Иска да каже, че е слязъл, и го казва.

Дойл и Бари се спогледаха в недоумение. Бари сви рамене — такова развитие на нещата беше новост и за него.

— Къде слязохте?

— На север. Май... в Йоркшир.

— Кога?

— Помня, помня аз, нали беше точно на рождения ми ден — четвърти март.

— Четвърти март *миналата* година? — С всяка нова дума, която излизаше от устата на този човек, Дойл все повече и повече се объркваше.

— Ей, ама ти да не си...

— Боджър, извини ме, че не те разбрах веднага — поправи се бързо Дойл. — Та, казваш, че ти и Дилкс сте взели влака за Йоркшир един месец след като са го обесили и години преди да ти е изтекла присъдата, и това е станало на четвърти март миналата година?

— Да. Ленсдаун, аз и другите, които подписаха.

— Какво подписаха?

— Ами онова, което един ни донесе в пандиза.

— В Нюгейт?

— Ти май бързо загреваш, а, пич?

— Почакай, опитвам се да те разбера правилно. Какъв е бил този човек?

— Не му знам името. Не ни го каза.

— А можеш ли да го опишеш?

Боджър изви очи към тавана.

— Брада... Очила... Мазник...

— Добре, Боджър, и какво ви каза този джентълмен, че подписвате?

— А, на това веднага ще ти отговоря: нищо не ни каза какво ще правим в онази фабрика за сладкиши. Нищичко. Затова избягах. Но не мисли, че не ме търсят...

Разнесе се остър звук на свирка.

— Полиция!

Настъпи паника и мъжете със зарове се разбягаха. Преди Дойл да успее да реагира, Боджър спринтира към съблекалнята, но в този момент вратите бяха избити и в залата нахлу голяма група полицаи с вдигнати палки. Откъм задния вход навлезе друга група и започна схватка. Половин дузина полицаи се занимаваха само с Боджър, чието умение се оказа на нивото на хвалбите му. Бари хвана Дойл за ръката и го задържа на място.

— Мисля, че ще е по-добре за нас да не бягаме, шефе — извика той през врявата.

— Но Боджър тъкмо щеше да ни каже за...

— Не се безпокой, има големи шансове скоро да сме в обща килия с него.

— Но ние не играехме на зарове!

— Това го кажи на баба ми. Е, ето ги, идват насам.

И действително двама полицаи се насочваха към тях.

Бари сложи ръце върху шапката си и посъветва Дойл да постъпи по същия начин. Вместо това Дойл енергично се отправи към блюстителите на реда.

— Вижте сега — започна той, — аз съм лекар!

— А пък аз съм баба ти — представи му се единият от полицаите.

Първият удар на палката се стовари странично.

Първата гледка, която приветства погледа му като се свести, беше загриженото лице на надвесения над него Бари.

— Върти ти се главата, нали, шефе? — попита го той.

— Къде сме?

— В панделата. Мисля, че е „Пентънвил“.

Дойл се опита да седне, но главата му действително се завъртя като огромна разноцветна въртележка.

— Полека, шефе — предупреди го Бари. — Нали виждам, че е като топка.

Дойл докосна предпазливо пулсиращата цицина на челото си и установи, че е с големината на яйце.

— Какво се случи?

— Мисля, че изпусна разходката с „Черната Мария“^[7]. Иначе нищо особено. Нахвърляха ни вътре. Сложих те да легнеш на тази пейка преди десетина минути.

Когато пред очите му спря да се върти, Дойл разбра, че се намират в голяма обща килия сред компанията на главорези и негодници — много от лицата му бяха познати от спортната зала. Помещението беше мръсно и вонеше до небесата, а източникът на вонята беше лесно установим — кофата за нечистотии, украсяваща едната стена. Хлебарки колкото пръст сновяха безстрашно из пукнатините и минаваха за по-пряко през краката на хората, които, изглежда, бяха свикнали с компанията им.

— Бил ли си някога зад решетките, шефе?

— Никога.

— Е, виждаш, че е безсмислено да ти го препоръчвам — погледна го със съчувствие Бари.

Дойл огледа лицата на околните.

— Къде е Боджър?

— Боджър Нъгинс не беше сред нас — отговори Бари.

— Не беше ли в „Черната Мария“?

— Със съжаление трябва да отговоря отрицателно.

— Видя ли го да избягва от залата?

— Не.

Дойл опипа главата си.

— В какво ни обвиниха?

— Да ни обвинят ли? В нищо.

— Не могат да ни задържат, без да ни обвинят в някакво престъпление.

— Това е първият ти път, нали? — поусмихна се Бари.

— Но всичко това е една трагична грешка! Кажете им, че искаме да се видим с адвокат — почна Дойл, но убедеността му вече се бе

поизпарила. — В края на краищата, нали имаме някакви права...

— Е... предполагам, че за всичко има първи път — философски отговори Бари. Преструваше се, че обмисля думите му.

Дойл внимателно го изглежда. Иронията в гласа му бързо предаде пълната безсмисленост на всякакви опити да се използва онова, което в представите на Дойл носеше името „нормални канали“. Така че той забърка из джобовете си и извади кочан лекарски рецепти за лекарства. Гледката го сепна, сякаш се бе натъкнал на останки от отдавна забравена цивилизация.

— Бари, можеш ли да ми намериш нещо за писане?

Бари кимна и се сля с тълпата задържани. След няколко минути се върна с огризка от молив. Дойл го взе и бързо надраска кратко писмо.

— Сега ще ни трябват и малко пари — каза той.

— Колко?

— Колко можеш да намериш?

Бари тежко въздъхна.

— Застани там, шефе.

Дойл стана и заслони Бари от останалите в килията, а той се обърна към стената, откопча таен джоб от вътрешната страна на жилетката си и извади от него дебела пачка банкноти от по пет лири.

— Това ще стигне ли?

— Мисля, че една ще е повече от достатъчна — каза Дойл, неуспешно опитвайки се да скрие изумлението си.

Бари отдели една банкнота и прибра останалото. Дойл взе банкнотата и я скъса на две половини.

— Май... — започна Бари, но се усети. — Какво е това?

— Познаваш ли някое служебно лице, на което да имаш доверие?

— Това са несъвместими понятия.

— Добре, ще го перифразирам така: познаваш ли някого, на когото би се доверил да свърши работа срещу пари?

Бари хвърли поглед към пазачите, патрулиращи из коридора.

— Може би.

Дойл сгъна написаната бележка с половинката банкнота в нея и му я подаде.

— Половината сега, другата половина, когато се уверим, че бележката е предадена.

— Да опитаме — съгласи се Бари и погледна крадешком бележката, докато я отнасяше към решетките. Нямаше как да не забележи, че е адресирана до инспектор Клод Лебу.

След два часа Дойл бе ескортиран без обяснения до една малка стая, предназначена за разпит на заподозрените. Няколко минути покъсно там влезе Лебу. Мустаците му бяха щръкнали от гняв. Той затвори вратата и впи поглед в Дойл.

— Здравей, Клод.

— Заловен си при игра на зарове, Артър. Не си спомням хазартът да е един от недостатъците ти.

— Не бях там, за да играя, Клод. Не знам дали има по драстично олицетворение на фразата да си където не трябва, когато не трябва.

Лебу седна срещу Дойл, скръсти ръце, разкрачи крака и започна да си играе с тънкия връх на мустака си, чакайки в главата му да изкристализира следващата поредица въпроси. Спомняйки си за съвета на Спаркс да не се предоверява на полицията, Дойл се мъчеше да прецени колко ще се наложи да разкаже, за да си осигури освобождаването, без да привлича върху себе си нежелателното внимание на началниците на Лебу.

— Имаш вид на прислужник — отбеляза Лебу.

— Напоследък съм обект на повтарящи се опити да бъда убит от същите хора, които се опитаха да го сторят онзи ден. Така се опитвам да им се изплъзна.

— Защо не се обърна за помощ към мен?

— Откакто се видяхме последния път, все съм извън града — обясни Дойл, доволен, че може да използва поне малка част от истината. — Реших, че е най-безопасно да напусна Лондон.

— Беше ли?

— Оказа се, че не. Убийците ме преследват неотклонно.

— Кога се върна, Артър?

— Снощи.

— Ходи ли в апартамента си?

„Петрович — сети се Дойл, — той знае за Петрович.“

— Не съм, Клод. Никак не ми се вярваше, че ще бъде безопасно. — Дойл зачака, извиквайки на лицето си маската на безразличие, която

използваше пред пациенти, загубили надеждата някога да се излекуват, но все още страхуващи се да чуят истината.

— Сградата е изгоряла — проговори накрая Лебу.

— Апартаментът ми?!

— Опасявам се, че от него не е останало нищо.

Дойл поклати глава. Пак пожар. „Не е трудно да се досети човек кой се крие зад всичко това — помисли си той. — Апартаментата ми го няма...“ Не го безпокоеше загубата на личните му вещи — той вече се бе простил с тях. Но сега бяха изчезнали не само уликите за смъртта на Петрович, но и следите от посещението в неговите стаи. Усети как в него пламва изпепеляваща ярост.

— Клод, бих искал да те попитам нещо — каза Дойл. — В качеството ти на инспектор.

— Добре.

— Познато ли ти е името... Аликзандър Спаркс?

Лебу вдигна поглед към тавана и се замисли. След малко леко поклати глава отрицателно и извади молив и бележник.

— Я ми го кажи пак.

Дойл му го продиктува по букви.

— Това е човекът, който се е захванал с мен. Същият, когото търсиш и ти. Мъжът, отговорен за тези престъпления, и най-вероятно за още много, много повече.

— И кое те кара да вярваш, че именно той е този човек?

— Успях да науча някои неща за него, докато той ме преследваше.

— Как изглежда?

— Не съм го виждал в лице. Обича да носи черно. Използва къса наметка — черна пелерина.

— Черна пелерина, казваш... А какви места посещава?

— Никой не знае това.

— Хора, които го познават?

Дойл безпомощно сви рамене.

— Други скорошни престъпления?

— Съжалявам.

Бузите на Лебу бавно започнаха да почервеняват.

— А случайно да ти е известно кой номер шапка носи?

Дойл се наведе напред и снижи глас:

— Ще трябва да ме извиниш, че не мога да ти кажа нещо по-определено, Клод. Тази личност наистина е загадъчна, но има много голяма вероятност да става дума за престъпния мозък, управляващ целия подземен свят на Лондон.

Лебу затвори бележника си и малко обезпокоено се премести на мястото си.

— Артър — започна той колебливо, — ти си лекар. Предстои ти да се превърнеш в стълб на нашето общество. Ще ти го кажа като на приятел: няма да го постигнеш, ако се шляеш из Англия преоблечен като иконом, и разказваш врели-некипели за заговори да бъдеш убит посред нощ от мистериозните крале на престъпния свят.

— Не ми вярваш, така ли? Сигурно дори не допускаш, че изобщо съм бил нападан?

— Вярвам, че ти си вярваш, че си бил...

— Какво тогава ще кажеш за онова, което намерих на дюшемето на Чешир стрийт 13?

— Да. Субстанцията беше анализирана от нашия химик...

— Не ми казвай, че не е кръв, Клод!

— Кръв е. Има всички основания да се приеме, че наистина си станал свидетел на убийство.

— Точно както ти казах и аз.

— Убийството на голям шопар.

Настъпи мълчание. Лебу се наведе към Дойл.

— Артър, беше кръв на свиня.

— Свинска кръв? Не е възможно!

— Може някой да се е поувлякъл, режейки неделната си пържола — предположи Лебу. — Била е доста сурова според мен.

Какво означаваше това? Дойл вдигна ръка към пулсиращия оток на челото си.

— Мисля, че и на теб би ти се отразило добре да хапнеш едно голямо парче — отбеляза Лебу.

— Извини ме, Клод. Малко съм объркан. Последните няколко дни направо ме съсипаха.

— Не се и съмнявам.

Лебу скръсти ръце и го изгледа с поглед, в който съотношението между полицаи и приятел беше в полза на първия. Поддавайки се на

невидимия, но напълно осезаем натиск, Дойл направи още една крачка по клона, на който така опасно стоеше.

— Джон Спаркс — снижи глас той.

— Моля?

— Джон Спаркс.

— Роднина на другия джентълмен?

— Брат.

— И какво ще ми кажеш за Джон Спаркс, Дойл?

— Това име говори ли ти нещо?

— Може би — отговори неопределено Лебу след кратко замисляне.

— Той ми каза, че е на служба при кралицата — едва доловимо прошепна Дойл.

Това вече стресна Лебу.

— И какво очакваш да направя с тази информация?

— Може би да провериш дали е вярна.

— Какво друго можеш да ми кажеш за Джон Спаркс, Артър? — тихо попита Лебу с глас, в който се долавяше молба за съдействие.

Дойл се поколеба.

— Това е всичко, което знам.

Погледнаха се в очите. Дойл почувства как връзката му с Лебу изтънява до точката на скъсване и за миг не знаеше ще издържи ли, или не. Накрая Лебу отново отвори бележника си, записа името в него, затвори го и стана.

— Най-наистинятелно те съветвам да останеш в Лондон — каза той.

— Свободен ли съм да си вървя?

— Да. Но искам да знам как да те намеря.

— Остави бележка за мен в болницата „Сейнт Бартоломю“. Ще се отбивам там всеки ден.

— Гледай да го правиш. — Лебу спря, за да му даде съвет в поразгърнатата форма: — Не мисля, че хазартът е в основата на затрудненията ти, Артър, и ми се струва, че не си добре със здравето. На твое място бих се консултирал с лекар. Дори бих потърсил помощта на психиатър.

„Чудесно — каза си Дойл, — той не мисли, че съм престъпник, а само смята, че съм луд.“

— Благодаря ти за загрижеността — смирено каза Дойл.
Лебу отвори вратата и се поколеба за миг, без да поглежда назад.
— Имаш ли къде да отидеш?
— Ще се оправя. Благодаря, че ме попита.
Лебу кимна и прекрачи навън.
— Само още едно име, Клод — спря го Дойл. — Някой си мистър Боджър Нъгинс?
— Боджър Нъгинс?
— Боксьор. Вчера беше на играта със зарове, но явно не сте го задържали с...
— И какво за Боджър Нъгинс?
— Знам от надежден източник, че въпросното лице е избягал затворник от Нюгейт.
— Вече не е — каза Лебу.
— Извинявай? В какъв смисъл?
— Извадихме тялото на мистър Боджър Нъгинс от Темза само преди около час.
— Удавил се е?
— Гърлото му беше разкъсано. Като от звяр.

[1] „Специалитет на къщата“ (фр., кул.). — Б.пр. ↑

[2] Лондонски квартал, известен по времето, когато се развива действието в тази книга, с големия си открит пазар на плодове и зеленчуци. — Б.пр. ↑

[3] Мошеник, хитрец; боксьор, избягващ от ударите на противника. — Б.пр. ↑

[4] Предложил първите правила за бокс (името му се свързва с т.нар. „феър плей“ — честна игра). — Б.пр. ↑

[5] Знак за прекратяване на боя чрез отказване. — Б.пр. ↑

[6] Лондонски затвор от около 1200 до 1900 година, където при тежки условия са излежавали присъдите си най-големите престъпници. — Б.пр. ↑

[7] Кола, използвана от полицаите за превоз на затворници. — Б.пр. ↑

13. МУЗЕЙНИ ЕКСПОНАТИ

Пътят от затвора „Пентънвил“ до центъра на Лондон се оказа доста дълъг за човек без дори дребна монета в джоба и с празен стомах. Не бе счел за благоразумно да моли Лебу за освобождаването на Бари, така че спътникът му бе останал зад стените на „Пентънвил“ и вероятно щеше да прекара там неопределено време. Все пак затворът с нищо не можеше да изненада Бари, а в по-малка степен това вече се отнасяше и до самия Дойл. Беше изпуснал срещата със Спаркс в книжарница „Хетчард“ и не смееше да наеме файтон, без да е сигурен, че ще може да плати на кочияша, когато пристигне. Уви, налагаше се да изостави тази надежда. Улицата бе кална и не му позволяваше да върви по-бързо, а минаващите покрай него карети го пръскаха с кални струи. Скрытите на сушина кочияши го изглеждаха с подозрение или презрение, а в най-добрия случай погледът им минаваше през него като през стъкло. Дойл се почувства част от обезправените скитници, които не можеха да разчитат на съчувствие от страна на неспособните да ги разберат осигурени граждани. Носещи се в луксозните си карети благородници, неспособни да напуснат орбитата си, отнасяща ги от едно място за привилегировани към друго, нежелаещи да разчупят неспирния кръговрат от приеми, обеда, пазаруване и самодоволни занимания с ужасните им деца — тези достолепни граждани му изглеждаха като принадлежащи към някой животински вид, също толкова чужд за него, колкото му бе чужда например змиорката. Дойл с известно смущение установи, че изпитва по-голяма симпатия към Бари, крадеца от Ийст Енд, отколкото към буржоата, подминаващи го с безразличие. От друга страна, не представляваха ли точно тези хора онази висша цел на цивилизованото общество, онази неизменна и непрекъснато увеличаваща се средна класа, която би трябвало да се наслаждава на продукта на труда на същото това общество, чувствайки се свободна и в безопасност? Не бяха ли те онази публика, която той самият обслужваше с уменията си? Но колко тесногърди бяха те!

Колко безкритично възприемаха ценностите, внушавани им от църква, училище или някаква друга институция. Самата мисъл, че може да докосне сърцата на тези безсърдечни грубияни, затворили се в херметичните си карети, му се стори също така лишена от смисъл и дори направо абсурдна, както бе безсмислен надменният им стремеж към щастлив и безгрижен живот.

Каква жестока цена трябва да платят членовете на индустриализираното общество — мислеше си Дойл. — Колко са тези от нас, които си задават въпроса в каква степен идеалите или чувствата ни са наши собствени? Едва ли са много. И дали изобщо има такива, които осъзнават нелепостта на живота, състоящ се от извършването на все едни и същи действия, превърнали се едва ли не в ритуали, отдавна лишени от всякакъв смисъл? До каква степен способността ни да оцелеем зависи от съзнателните ограничения, които сами налагаме на сетивата си и на способността си да мислим? Сякаш сме коне с наочници и теглим талигата с буретата бира, поглеждайки сегиз-тогиз към света като през шпионка, без никакъв шанс за периферно зрение, без никаква възможност за избор просто защото още от рождение ни учат, че подобно ограничение е задължително. Защото да се отдръпнем от лещата на шпионката и да погледнем покрай нея би означавало да се сблъскаме с болка, страдание и печал — все неща, които така ловко сме се научили да не забелязваме. Но това не пречи на нещастieto, което ни заобикаля, не само да си съществува, но и да остава неизменно и непоклатимо, като безног просяк, седнал край пътя. Изглежда, страданието е онази цена, която душата следва да плати за това, че ѝ се позволява да се всели в човешко тяло. Нищо чудно тогава, че трагедията е единственият чук, способен да разтроши обвивката, зад която се опитваме да скрием нищожния си живот, отвръщайки поглед от фуриите, охраняващи тъмните коридори на нощта. Война, глад, бедствия — само това може да ни извади от дълбокия ни сън. Но също така и ужасът, както и неочакваното ни откъсване от всичко познато... да, аз мога да потвърдя това — мислеше си Дойл. — Прозрях тази истина.

Наистина ли загубата беше толкова катастрофална? Дойл въртеше този въпрос в главата си със систематичността, с която се върти над огъня шиш с нанизана на него птица. Макар да бе гладен, нещо му говореше, че не му е писано да умре от глад, че скоро ще

може да се нахрани и че сегашният глад само ще направи по-сладко яденето, което му предстоеше. Беше загубил дома си и всичките си лични вещи, но... но щеше да има друг дом, щеше да си набави други неща, с които да замести тези, които му бяха отнети. Беше достатъчно умен, достатъчно силен, достатъчно млад, ботушите на краката му бяха достатъчно здрави, дрехите на гърба му бяха достатъчно нови, вярата му, че прави това, което трябва, беше достатъчно силна. Да, вярно, че се бе изправил срещу противник, силно впечатляващ с качествата си, но нали в лицето на Джек Спаркс имаше съюзник, толкова надежден, че да преплуват заедно морето от неприятности. Какво повече му бе необходимо?

„Защо не мисля винаги по този начин? — питаше се Дойл. — Дали не съм открил тайната на душевното равновесие? Я да видим каква е всъщност тя: обстоятелствата не бива да ни диктуват как да живеем живота си, това решение се взема само като реакция по отношение на онова, което ни заобикаля. И тези реакции трябва да остават под наш контрол. Съзнанието, всичко започва в главата на човек! Колко заслепяващо проста истина!“ Откритието го изпълни с чувство на свобода, каквото не помнеше да бе изпитвал. Несъзнателно ускори ход, настроението му рязко се подобри. Откритият пред него път бе път към нови светове, а не към катастрофа. Беше готов да посрещне трудностите, беше готов да се изправи срещу опасностите спокоен и със силен дух. Да върви по дяволите Тъмното братство! Нека този дегенерат Аликсандър Спаркс прави каквото може! Той само ще обрече всички на това проклятие, което сами си търсят тук!

Носещият се покрай него фургон попадна в дълбока локва и го обля със силна струя ледена вода, която проникна чак до костите му. По челото му полепнаха кални пръски. Водата се стече по гърба му и проникна в ботушите. Неочакван порив на вятъра го накара да усети как студът прониква до мозъка на костите му. Небето се отприщи и мощните струи на пороя го зажилиха като разгневени пчели. Решимостта, до която така ненадейно бе стигнал, отлетя като подплашено ято скорци.

— Адът ли е това? — извика той нещастно.

До него спря кабриолет. На капрата седеше Лари. Спаркс отвори вратата и каза:

— Влизай, Дойл, да не искаш да настинеш?

Спасението го бе намерило!

Лари изля чайник вряща вода в легена, в който Дойл киснеше краката си. Дойл седеше увит в одеяла, тресеше се неудържимо, на челото му имаше горещ компрес. Лари напълни чайника и отново го сложи на огъня, край който се сушаха дрехите на Дойл. Намираха се в долнопробния хотел „Холбърн“, в сравнение с който „Мелуин“ изглеждаше от категорията на „Савой“.

— Не можеш да се гордееш с идеята да потърсиш инспектор Лебу, Дойл. За *втори* път — подчерта Спаркс. Беше се изтегнал на единствения диван в стаята и лениво заплиташе с пръсти сложна фигура от дълъг конец.

— Намирах се в затвора. При това в момент, когато по мое мнение притежавах информация, жизненоважна за нашата кауза. Бяхме се уговорили да се видим по обед. Сметнах, че съм длъжен да потърся най-бързия начин за измъкване — сопна се Дойл, борейки се с пристъпите на треската. Беше в отвратително настроение.

— Щяхме да ви измъкнем оттам съвсем скоро.

— Да ни измъкнете ли? Но как... Апчхи!

— Наздраве. Сега вече знаят, че сме в Лондон — заключи Спаркс, премина от една фигура към друга и остави въпроса на Дойл без отговор. — Което ни поставя в по-неизгодно положение. Сега ще трябва да предприемем нещо много по-рано, отколкото смятах, че ще ни се наложи.

— И според теб как са разбрали, че сме в Лондон? Аз имам пълно доверие в Лебу и, ако ме извиниш, познавам го много по-добре, отколкото познавам например теб.

— Дойл, обиждаш ме, наистина — измърмори Спаркс и протегна ръцете си към него.

Дойл неохотно се пресегна и Спаркс ловко заплете конца около пръстите му.

— Как биха могли да разберат, Джек?

— Прекарал си два часа в обща килия, натъпкана с цветя на лондонския престъпен свят, и си направил цяло шоу, опитвайки се да намериш начин да се измъкнеш. Аликсандър сигурно е впрегнал всичките си хора, за да научи своевременно за всяка наша стъпка. Ти

самият допускаш ли, че има някаква вероятност слухът за изпълнението ти да не е изтекъл навън?

Дойл кихна, подсмръкна и съжали, че ръцете му са заети и не може да направи нищо за течащия си нос.

— Ами Бари? — попита той, признавайки логиката в думите на приятеля си.

— Не се безпокой за Бари, шефе — обади се Лари. Беше се наместил в един от ъглите и с наслада топеше бисквити в чаша чай. — От такива положения се е измъквал, че... Ще ти кажа, че още не е измислена архитектурата на онази клетка, която ще се опре на бате Бари.

— Брат ти не е от най-словоохотливите — сподели наблюдението си Дойл, съжалявайки, че тази черта не е семейна.

— Бари смята, че е по-добре да мълчиш и да те смятат за глупак, отколкото да отвориш уста и да разсееш всякакви съмнения по този въпрос — дружелюбно обясни Лари.

Подсвирквайки си мелодията на „Владей, Британийо“, Спаркс твореше все по-сложни фигури върху дващестте им пръста.

— Поне намерихме Боджър Нъгинс — опита да се оправдае Дойл. — И научихме много неща от него. Мисля, че не можеш да не се согласиш с това.

— Хм... В последния възможен момент, ако смея да отбележа.

— Е, едва ли ще ме държиш отговорен за смъртта му.

— Не, мисля, че на друг трябва да благодарим за това. Жалко все пак. Точно преди Боджър да ни разкрие с каква цел са извозвали всички онези престъпници в Йоркшир...

Дойл силно кихна и едва не изпусна конеца.

— Наздраве — пожелаха му Спаркс и Лари едновременно.

— Благодаря. Джек, когато видях за последен път Боджър, той беше в ръцете на полицаите. Час по-късно са го намерили да се носи по лице в реката. Да не би да искаш да кажеш, че полицията има нещо общо с това?

— А ти защо мислиш, че се опитвах да те предпазя от разговори с тях? — търпеливо се осведоми Спаркс.

— Искаш, значи, да ми внушиш фантастичната идея, че в допълнение към престъпната си империя брат ти има известно влияние даже в Скотланд Ярд?

— Полицаяте не са защитени от влиянието на магнетизма му.

— Добре тогава, в какво да вярвам? Ленсдаун Дилкс, полицията, избягалите затворници, генерал Дръмънд, лейди Никълсън и брат ѝ, земята на съпруга ѝ, твоят брат, сивите качулки, Тъмното братство — всичко това сочи към някаква велика тайнствена сила, нали?

— Според мен, това е извън всякакво съмнение — отговори Спаркс, взрян в сложната плетеница.

— Ами свинската кръв на Чешир стрийт... мога ли да попитам какво ти подсказва тя?

— Нецо действително крайно странно. Покажи на Дойл снимката, Лари.

— Веднага, сър.

Лари извади снимка от джоба на палтото си и я подаде на Дойл. На нея се виждаше жена, напускаща някаква сграда през задния вход: слизаше по стълбище, пред което бе спряла черна карета. Висока жена, с решителни черти, с гарвановочерна коса, към трийсетте, не привлекателна в общоприетия смисъл на думата, но симпатична и властна. Лицето ѝ бе леко размазано поради това, че беше снимана в движение, но в стойката ѝ имаше нещо прокрадващо се, някакво желание да остане в сянка.

— Познаваш ли тази жена, Дойл?

Дойл внимателно разгледа снимката.

— Има известно сходство с лейди Никълсън, дори бих казал, че доста прилича на нея, но тази жена е... някак по-силна и по-едра. Не може да е същата.

— Много разочароващо — въздъхна Спаркс.

— Откъде имаш това?

— Ами... снимахме я. Тази сутрин.

— Как е възможно?

— Стигат две неща: добро око и пръст, който се сгъва — обясни Лари и показа кутията, която Дойл бе видял на масата, преди Спаркс да я скрие в джоба си.

— Фотоапарат... колко умно! — възкликна Дойл. Изгаряше от желание да го пипне и да го разгледа, въпреки че ръцете му бяха заети с измислицата на Спаркс.

— Да — съгласи се Спаркс, разпери пръсти и пое конеца от ръцете му. — Много полезно изобретение. Бяхме се скрили в засада

край задния вход на издателството на Ръсел стрийт тази сутрин. Надявам се, помниш, че навремето е било собственост на лейди Никълсън.

— Но коя е тази жена?

— Точно това трябва да установим.

Водата в чайника завря. Спаркс измъкна пръстите си, за да го свали от огъня, и остави Дойл да се чуди на невероятната плетеница в ръцете си. Единственото по-заплетено нещо в стаята беше паяжината на собствената му озадаченост.

— Какво означава всичко това? — попита той.

— Означава, че ще трябва да ни заведеш при най-добрия медиум на Лондон, Дойл, и че се налага да го направиш веднага. Как се чувстваш?

— Ужасно.

— Е, докторе, цери се сам — засмя се Спаркс и изсипа врялата вода в легена.

Загърнат в одеяла, плувнал в пот от грипа, който го бе хванал, Дойл прекара следобед в неспокоен сън. Все още в плен на треската, той се събуди, за да установи, че Спаркс е излязъл някъде, а до леглото му седи Лари със скицник и парче креда в ръка. Имал нареждане от Спаркс да получи от Дойл възможно най-точно описание на жената медиум, която бе взела участие в смъртоносния сеанс на Чешир стрийт, и да възпроизведе образа ѝ. Занимаваха се около час — Лари рисуваше, а Дойл коригираше — и накрая разполагаха с удовлетворителна картина, изобразяваща сипаничавата грозна ясновидка.

— Хм, това лице може да изкара акъла и на мъртвец — обяви Лари, оглеждайки критично творението си.

— Май никога няма да мога да го забравя — каза Дойл.

— Хайде, докторе, да се захващаме за работа — въздъхна Лари, сгъна портрета и го прибра в джоба си. — Да видим дали ще можем да намерим тази красива кобилка сред живите.

Дойл се надигна с мъка от леглото си, облече нови чисти и сухи дрехи и закопча догоре връхното си палто, което Лари му беше

донесъл... кой знае как и откъде. И докато слънцето се готвеше да залезе, те тръгнаха да търсят тайнствената жена медиум.

— Ще правя както ми наредиш, шефе — заяви Лари, докато се качваше на капрата. — Ти си знаеш най-добре стоката, значи ти водиш.

— Как предлагаш да започнем?

— Ами ще се поразходим, ще покажем на твоите приятелчета портретчето и ще постъпим в зависимост от това, което научим.

— В Лондон има много медиуми, Лари — изсумтя недоволно свилят се в ъгъла на седалката Дойл. — Това може да ни отнеме много време... — Мускулите го боляха и вече съжаляваше, че е напуснал уюта на топлото легло.

— Детективската работа не е като да седнеш на стриди с бира. Истината е, че трябва да си поизтъркаш подметките, като не забравяш да си държиш очите отворени на четири.

— Проклетата работа!

— Е, по-добре е от ритник с ботуш в главата. Къде ще заповядате, сър? — попита той, пародирайки начина, по който би задал въпроса си един истински кочияш.

Дойл каза адреса на един познат му медиум, с когото биха могли да започнат. Лари докосна с два пръста периферията на шапката си, изплющя с камшика и потеглиха в мъгливата вечер.

Медиумите са нощни птици, заменили живителната топлина на слънцето за свещи и луна, меланхолични същества, повече в плен на своите таланти, отколкото упражняващи контрол над тях. Дойл познаваше доста от тях и знаеше, че макар да не се впечатляваха особено от странните си способности, те си оставаха някак безтелесни създания, сякаш стъпили с един крак в отвъдното. Дарбата им, каквато и да бе тя, като че ли ги лишаваше от способността да се чувстват удобно в света на живите. Повечето тънеха в мизерия, тъй като бяха неспособни да се оправят дори с най-елементарните проблеми, с които се сблъскваха. Независимо от малко страшния си занаят, поради който другите страняха от тях, те бяха точно толкова опасни за околните, колкото и крилата на вятърната мелница, оставени на милостта на капризния вятър, който нито разбират, нито могат да укротят. При контактите си с тези хора Дойл изпитваше само съжаление и тъга.

Да, но това бе вярно само до срещата му с дуенята от Чешир стрийт. Имаше нещо дълбоко обезпокоително в изтръгналия се от нея

басов глас на духа. Макар случилото се там в по-голямата си част да се бе оказало само малко по-изпипано повторение на вече известни номера, Дойл не можеше да отрече, че бе почувствал нечие злокобно, смразяващо сърцето присъствие, когато духът посредник се бе разкрил. Тя не просто му бе позволила да мине през нея — онова нещо се бе държало като поканено. Жената явно притежаваше някаква форсмажорна изключителност и беше истинско олицетворение на антитезата на святото.

Първите няколко места, на които се отбиха, ги разочароваха, както и бяха очаквали. Не, не познаваха тази жена... не, не бяха виждали това лице преди... не, не бяха чували за конкурент с удивителни способности — въпреки че се занимаваха с отвъдното, медиумите работеха в условията на жестока конкуренция — появил се на местния пазар. Но щели да се поогледат. Да, щели да видят какво могат да направят. Но когато ги подложи на малко по-настойчив разпит, всички събеседници признаха, че напоследък имали повече кошмари и по-често се събуждали нощем с тревожно чувство... с откъслечния спомен за неясни фигури, внушаващи неописуем ужас, но изчезващи, преди съзнанието да успее да различи нещо по-конкретно. Всеки от първите пет медиума, с които Дойл се срещна, сподели за подобни изживявания, макар крайната им неохота да говорят по-подробно за тях да го убеди, че биха могли да разкажат повече неща, отколкото признаваха, че помнят.

Шестата им спирка бе пред сградата, в която се намираше апартаментът на мистър Спайви Куинс. Дойл така и не бе решил за себе си как да се отнася към този човек — като към професионален ясновидец или като към измамник. Саможивец и неизлечим ипохондрик — бяха се запознали, когато той бе потърсил помощта на Дойл — Куинс се различаваше от останалите си събратя по здравата връзка, която поддържаше със света в който живееше, благодарение на старателното прочитане на поне дузина ежедневници. И пак за разлика от другите като него, които по принцип имаха нужда от човек край себе си, човек, който да се грижи за задоволяването на ежедневните им нужди, Спайви се оправяше сам. Живееше във великолепна сграда в квартала Мейфеър и непрестанен поток разносвачи се грижеха да донесат най-добрата храна, дрехи и какви ли не други неща — Спайви имаше открита сметка при всички модни шивачи в града и знаеше

наизуст менютата на най-реномираните ресторанти, без кракът му да е стъпвал в тях — и макар да не напускаше дома си, той съумяваше по някакъв необясним начин да бъде истински извор на клюки за всичко, което ставаше в Лондон.

А понеже не рекламираше уменията си и нямаше постоянна клиентела, която да търси услугите му, луксозният му стил на живот бе останал една нерешена загадка до момента, когато Дойл зърна едно от момчетата на Спайви да излиза от офиса на един от известните лондонски букмейкъри с чанта, натъпкана с пари, в деня след дербито в Епсъм. При следващата си консултация в апартамента на Спайви — повикан да помогне в преодоляването на няколко въображаеми неразположения — Дойл забеляза, че сред грижливо подредените купчини вестници, които изпълваха дневната на Спайви, имаше два купа, отделени за стари фишове за залагания на конни състезания. Тайната на богатството му най-сетне бе разгадана. Дали беше най-обикновен гений на залаганията, или бе избрал да използва парapsихологическия си талант единствено по отношение на конете — това бе въпрос, в отговора на който Дойл се раздвояваше.

Дойл помоли Лари да остане навън, предсещайки, че изненадващото му посещение дотолкова ще изкара Спайви от равновесие, че той едва ли ще се реши да допусне у дома си непознат, който не може да му представи при поискване подпечатано медицинско свидетелство, удостоверяващо безукорното му здраве. Позвъни на вратата и Куинс му отвори — той не държеше прислуга, понеже второто обяснение на богатството му се криеше в пословичната му стиснатост — облечен в обичайната си везана пижама от червена коприна, наметнат с халат в същия тон и обул украсени с пискюли чехли, сякаш откраднати от публичен дом. Макар гардеробите на Спайви да пращяха от всевъзможни скъпи и модни дрехи, Дойл така и не го бе виждал облечен в нещо по-различно от настоящия му тоалет.

— Здравсти... а, ама това е... боже мой, самият доктор Дойл! — изненада се дребничкият Куинс. Беше открянал вратата предпазливо, само един пръст. — Но... но аз не помня да съм те викал...

— Не си ме викал, Спайви — успокои го Дойл.

— Слава богу! За миг си помислих, че съм станал жертва на треска с халюцинации... нали се сещаш — тропическа, амазонска, от

онези, дето се лекуват с ударни дози хинин. Случило ли се е нещо? Да не съм болен?

— Не, не, изглеждаш ми в добро състояние, Спайви...

В гърдите на Спайви се надигна туберкулозно възражение.

— Аха, ето, чуваш ли? Цял ден го усещам как се мъчи да излезе. За малко да закъснееш — оплака се Спайви, след като задавянето му мина. После откряна вратата с още един пръст и обезпокоено огледа съгъстяващата се мъгла. — Започне ли да се променя времето и сякаш ставам друг човек. Когато се случи след особено топъл ден, тази мъгла сякаш ми нашепва за смъртта... но влез де, влез... надявам се, че носиш цялата си аптечка... Бог знае какво заболяване ще ми откриеш...

Дойл влезе и спомняйки си за неохотата на Спайви да осъществява контакт с какъвто и да било чужд предмет, свали шапката си, съблече палтото си и сам го окачи на закачалката.

— Не нося чантата си, Спайви. Обаждам се просто така, а не по медицински повод — обясни той, опитвайки се да овладее всички външни белези на собствената си простуда, защото съзнаваше, че само намек за нея и Спайви ще се спаси в паническо бягство.

— Нали разбираш, напоследък не спя добре, а когато не си отпочина, се чувствам особено зле — продължи Спайви, без да обръща внимание на предупреждението на Дойл, докато вървяха по коридора.

— Страшни сънища?

— Ужасни. Едва не умирам от страх. И представяш ли си, никакъв спомен. Точно преди да хвърля топа, нещо ме стряска и се събуждам. Несъмнено общата ми отпадналост допринася за чувството, че всеки миг ще се разболея.

Куинс въведе Дойл в онова помещение, което за него бе дневна, а за вестниците му — морга. Макар стаята да бе просторна, мебелировката в нея бе повече от оскъдна и доколкото я имаше — в окаяно състояние. Всички мебели бяха захабени и ожулени. Като се изключеха внушителните купчини вестници, които скриваха стените, стаята бе клинично чиста. Повърхността на масата, до която Куинс седна, бе покрита със старателно подредени редички стъкленици с лекарства. Куинс задавено се изкашля още веднъж и потупа непокорния червен кичур на темето си — кичурът заплашваше да щръкне във всички посоки едновременно. Тенът му бе здрав, стойката

му правилна и заредена с енергия. По всички външни показатели Спайви Куинс изглеждаше олицетворение на истинското здраве.

— Не носиш ли поне стетоскопа си? — тревожно попита той. — Чувствам как нещо в гърдния ми кош започва да трака всеки път като се изкашлям. Може да съм си извадил някое ребро или, боже опази, може да имам кръвен съсирек. Трудно можеш да се опазиш от тези неща. Особено през януари...

— На твое място не бих се безпокоил...

Куинс старателно се изхрани в кърпичката си и изследва съдържанието ѝ като проповедник, който разглежда Светото писание.

— Какво ще кажеш за това в такъв случай? — попита той и пхна кърпичката под носа на Дойл.

— Яж повече портокали — посъветва го Дойл след кратък „размисъл“. И за да предотврати оформящата се дискусия на тема болести, извади портрета на медиума от джоба си. — А ти какво би ми казал за това?

Куинс не направи опит да докосне портрета — той рядко докосваше каквото и да било, стига да можеше да го избегне, особено когато беше без ръкавици, както сега — но с любопитство го разгледа. Дойл взе решение да не казва коя е жената, нито да обяснява защо я търси. Ако Спайви наистина притежаваше някакви способности, защо да не му даде шанс да ги изпробва?

— Искаш от мен да я разчета? — попита Спайви.

— Ако е възможно, да.

Спайви не снемаше поглед от портрета. Очите му се замъглиха.

— Нещо не е наред — обади се той след малко едва чуто. — Изобщо не е наред.

— Какво не е наред, Спайви?

Над медиума сякаш се бе спуснала полусфера от нервна енергия, кожата на лицето му се опъна и той буквално вибрираше. Очите му се разтвориха широко като на бухал и се завъртяха по особен начин, като че ли зрението му се бе объркало отвън навътре. Дойл разпозна всички признаци на влизане в транс. Още малко и човекът пред него щеше да започне да „вижда“.

И колко лесно го постигна... сякаш събличаше и обличаше пижамата си. Изглежда, Спайви не беше измамник.

— Чуваш ли ме още? — попита Дойл.

Спайви бавно кимна.

— Какво виждаш, Спайви?

— Ден... поляна... момче.

„По-добре е, отколкото допусках“ — помисли си Дойл.

— Можеш ли да ми го опишеш?

— Няма коса. — Спайви присви очи, сякаш се взираше в нещо.

Няма коса ли? Нещо не беше наред.

— Да не е русо?

— Няма коса. Ярки дрехи. Сини. До коне.

Пак коне. Да не би Спайви да бе неспособен да ясновидства извън тясната си специализация? Тогава въпросното „момче“ сигурно бе жокей, а ярките дрехи — екипът му.

— Той... да не гледа конни надбягвания?

— Не. Има извит път. Мъже в червено.

Дойл се замисли какво ли пък може да е това.

— Бъкингамският дворец?

— Висока сграда. Трева. Желязна порта.

„Но той ми описва Роял Мюс^[1]!“ — помисли си Дойл.

— И какво прави там момчето, Спайви?

Отговор не последва.

— Какво е значението на това момче?

— То вижда.

„А, чудесно. С тази информация и още три пенса ще си купя бисквита.“

— Това наистина много ми помогна да разбера за момчето, Спайви. Ще можеш ли сега да ми кажеш и нещо за жената?

— Бисквита? — сбърчи чело Спайви.

— Бисквита ли? — „Ама той май ми чете мислите!“ — сепна се Дойл.

— Кутия за бисквити.

Това му напомняше нещо. Но да, разбира се: сеанса, онова в ъгълчето на картината с момченцето... цилиндрична кутия със загадъчните букви КВИ. Значи това е било — кутия от бисквити. „Откъде все пак Спайви извлича тази информация? Налучква ей така или рови в паметта ми за някои неща?“

— Случайно да знаеш какви са бисквитите, Спайви?

— „На мама“.

Това вече бе помощ, на която не бе разчитал. Бисквити „На мама“. Изгаряше от нетърпение да сподели със Спаркс колко ловко е разрешил загадката.

— Има ли нещо до бисквитената кутия, Спайви?

Но Спайви поклати глава:

— Не мога да видя. Нещо ми пречи.

— Какво ти пречи?

Куинс определено се затрудняваше да „види“ добре.

— Сянка. Голяма сянка.

Любопитно. Не бе първият, който използваше тази фраза... Внезапно Спайви се пресегна и сграбчи рисунката от ръката на Дойл и в същия миг тялото му подскочи и се разтресе, сякаш листът хартия беше зареден с мощен електрически заряд. Дойл очакваше да види как от ушите на медиума започва да излиза пушек. Страхуваше се да го докосне, за да не стане на свой ред проводник на опасната енергия.

— Прохода! Затвори прохода! — изкрещя изплашено Спайви. — Спри го! Трона! Трона!

„Това вече е предостатъчно!“ — каза си Дойл и хвана на свой ред рисунката — странно, листът май пулсираше необяснимо от какво — но Спайви я бе стиснал здраво, така че когато Дойл се опита да я издърпа, хартията се скъса. Това като че ли прекъсна тока, който течеше през нея, Спайви разхлаби пръсти и късметата паднаха на пода между тях, а Куинс се отпусна назад в стола си. Погледът му бавно се избистри. Цялото му тяло трепереше, а по челото му бяха избили капчици пот.

— Какво се случи? — попита той.

— Не помниш ли?

Спайви поклати отрицателно глава. Дойл му разказа.

— Нещо ме нападна. Излезе от образа на жената — обясни Спайви, загледан в разтрепераните си ръце. — Нещо, което ме накара да се почувствам много, много зле.

— Не бих казал, че точно в този момент ми изглеждаш особено добре — каза му Дойл. За първи път!

— Сякаш съм свит на осмица. Мили боже!... О, небеса! Не можеш ли да ми дадеш някакво лекарство? Нервите ми са като завързани на възел.

Дойл чувстваше известна вина за истеричното състояние на Спайви, така че огледа подредените върху масата лекарства и смеси няколко течности с надеждата това да поуспокои изплашения медиум. Спайви безропотно пое предложената му доза.

— Сигурно вече разбираш защо предпочитам да си стоя у дома — задъхано обясни той, опитвайки се някак да овладее треперенето си. — Никога не знаеш на какво ще се натъкнеш на улицата. Сякаш си понесен от придошла река. Опасни течения те въртят във всички посоки. Минаваш в опасна близост над скали. Водовъртежи опитват да те завлекат под повърхността. Не, не бих могъл да оцелея без защита в такива води. Опасявам се, че мозъкът ми просто не би понесъл такова натоварване.

В думите му имаше истина. Дойл почувства как го обгръща вълна от съчувствие към този нещастен човек: „Той е като камертон — също толкова неспособен да се овладее. Всяко трептене наблизко поражда в него резонансни вълни. Каква участ! Та самият аз не бих посмял да си покажа носа навън, ако бях на неговото място!“.

— Когато бях малък баща ми искаше да ме направи лекар — продължи Спайви с глас, изтънял от обхваналото го напрежение. — Нали и той беше лекар. Хирург. Планираше същия живот и за мен. Бях момченце, когато ме взе със себе си в болницата. Но едва прекрачих прага на отделението и...

— Недей... — опита се да го успокои Дойл.

Но очите на Спайви бяха плувнали в сълзи.

— Как бих могъл да му обясня ужаса, който ме обхвана? Разбрах, че виждам болестите на пациентите. Виждах тези... хора, покрити с цветовете на смъртта... които цъфтяха по телата им като... като бурени, погълнали всичко... виждах как корените им... бавно пълзят към тях... виждах болестите им... да ги изяждат живи... Припаднах. Не можах да му обясня защо. Заклех го никога вече да не ме води там. Изпитвах ужас, представях си как нечия болест се прехвърля незабелязано върху мен... Точно това беше трагедията ми — ами ако ми се наложеше да наблюдавам безпомощно как тази отврат се храни от собствената ми плът? Сигурно щях да се побъркам. По-скоро бих се самоубил.

— Разбирам те, Спайви.

„Случай, подобен на този с Ендрю Джексън Дейвис, мистика от Апалачите — помисли си Дойл. — Значи Спайви наистина е притежавал тази дарба, но тя се е оказала прекалено силна за бедния нещастник. Никога вече няма да подлагам на съмнение оплакванията на този ипохондрик.“ Той се извини накратко за нахлуването си и се отправи към вратата.

— Моля те... може ли да те помоля да вземеш това със себе си, докторе? — спря го Спайви с притворени очи и посочи късчетата хартия на пода. — Ако не възразяваш. Не бих искал да останат нито секунда повече в дома ми.

— Разбира се, Спайви. Няма проблем.

Дойл се наведе, събра парченцата и ги сложи в джоба си. Изтощеният Спайви се отпусна в креслото, сложил лявата ръка върху сърцето си, а дясната — върху челото си.

— Плешиво момче в ярки дрехи се шляе край Роял Мюс — резюмира безмилостно Лари. — Надявам се да не си платил много за този безценен бисер информация. На всичко отгоре великолепното ми произведение е накъсано на парченца.

— Познавам Куинс от три години, Лари — оправда се Дойл. — И нещо ми казва, че има смисъл да се отнесем сериозно към думите му.

— Бисквитки „На мама“! Знаеш ли какъв му е бил проблемът? Гладен е. Иска му се да похапне още. И в главата му се върти образ на кутия с бисквити... Колко е часът, шефе?

— Десет без четвърт.

— Добре. Мистър Спаркс ми нареди да минем през апартамента му точно в десет.

Дойл за пръв път чуваше нещо за лондонската квартира на Спаркс.

— Къде живее той?

— В момента ли, сър? На Монтегю стрийт, непосредствено до Ръсел стрийт.

Лари изплющя с камшика през гърба на коня и се понесоха на изток по Оксфорд към адреса на Монтегю стрийт, точно срещу Британския музей. Номерът се оказа 26, къщата беше с белосани стени, в добро състояние, но външно неотличима от останалите

градски домове в стил от миналия век. Каретата зави отзад, спряха, влязоха и Дойл тръгна след Лари по тясното стълбище.

— Влез, Лари, и доведи доктор Дойл със себе си — извика им Спаркс през затворената врата още преди да почукат.

Влязоха. Спаркс не се виждаше никакъв. Единствената следа от човешко присъствие в стаята беше червендалест, топчест презвитериански свещеник на средна възраст. Беше седнал на високо столче и извършваше химически експеримент на дълга лабораторна маса, отрупана с всевъзможна загадъчна апаратура.

— По пръстите ти има въглищен прах... значи имаш да ми казваш интересни неща — изговори гласът на Спаркс от устата на духовника.

„Когато някой не осъзнава собствената си гениалност в дегизировката, обяснението може да бъде в това, че е обладан от зла сила“ — помисли Дойл. После преразказа визитата си при Спайви.

— На всяка цена заслужава да се доразследва — заключи Спаркс.

Дойл потисна импулса да хвърли горд поглед към Лари и вместо това огледа стаята, в която се намираха. Транспарантите бяха спуснати — но Дойл се съмняваше, че тези прозорци изобщо някога се отварят, толкова тежък беше въздухът вътре — и всеки квадратен сантиметър от стените беше покрит с безкрайни лавици за книги. В единия ъгъл се виждаха натрупани една върху друга кутии с подредени в тях картончета за справки. Точно над тях висеше сламена рогозка, върху която се четеше надписът *VR*, изписан с дупки от куршуми, изстреляни от непоклатимо твърда ръка. *VR*?... Кой знае, може би *Victoria Regina*^[2]? Странен за Спаркс начин да изрази верността си, но все пак израз на неговото уважение. На стената от другата страна на лабораторната маса висеше най-голямата карта на Лондон, която Дойл някога бе виждал, обсипана с безчет топлийки с червени и сини главички.

— Какво означават карфиците? — поинтересува се Дойл.

— Следите на злото — отвърна Спаркс. — Разпределението на неговите прояви. Престъпниците са по принцип твърдоглави хора с подчертана склонност да ритуализират живота си. Колкото по-висш е един интелект, толкова по-трудно предсказуемо е поведението му.

— Шахматната дъска на Дявола — обади се Лари. — Така я наричаме.

Висок долап със стъклена вратичка привлече вниманието на Дойл към другия ъгъл на стаята. В него беше подредена разнообразна колекция от антични екзотични оръжия: примитивни ножове от каменната епоха, мускети от Средновековието и подредени на купчинка сребристи осмолъчни звезди.

— Виждаш ли там нещо, което би предпочел пред револвера си? — попита Спаркс.

— Предпочитам онова, което ми е познато. Какви са онези сребърни финтифлюшки?

— *Шинзаку*. Японски звезди за хвърляне. Абсолютно смъртоносни. Могат да убият само за секунди.

Дойл отвори шкафа и взе една. Беше майсторки изработена от гъвкава стомана, ръбовете ѝ бяха тънки, остри и назъбени като рибарски кукички. Беше удобна за хващане и лежеше в ръката му като отварачка за миди.

— Да ти кажа, Джек, колкото и зловеща да е при докосване, на външен вид съвсем не изглежда така опасна.

— Е, разбира се, преди това трябва да се натопи в отрова.

— Ааа...

— Искаш ли да се поупражняваш в хвърляне? Много лесно се крият в облеклото. Но много трябва да се внимава да не се убодеш.

— Не, благодаря — отказа се Дойл и бързо, но внимателно върна звездата на мястото ѝ.

— Всичко това там съм го събирал из целия свят. Ако човек вложи поне половината от изобретателността, с която изработва оръжия, няма граници пред онова, което би могъл да постигне.

— Значи нещастното човечество все още има шанс — философски обобщи Лари.

— А какво има в онези кутии? — попита Дойл.

— Виждам, че тайните ми са в опасност, докато ти си в стаята — подметна Спаркс и намигна на Лари.

— Това е Мозъка — обясни загадъчно Лари.

— Какъв мозък?

— Там се съхранява най-подробната архива за всички известни лондонски престъпници — намеси се Спаркс.

— Техните криминални досиета?

— Това също, но и много повече. Възраст, дата и място на раждане, история на семейството, справки от училището и по месторабота, забелязани особености в начина на действие, известни партньори, съкилийници, предпочитани любовници, навици, физическо описание, прозвища и псевдоними, арести, присъди, излежано време — изреждаше Спаркс, без да прекъсва нито за миг химическия си експеримент. — По енциклопедична пълнота събраната и подредена тук информация превъзхожда даже архивите, използвани от Скотланд Ярд за проследяване и откриване на престъпници. Или ако щеш, които и да било други полицейски архиви по света.

— Е, полицията все пак би трябвало да разполага с нещо подобно.

— Още не са се сетили за това. Борбата срещу престъпността е колкото изкуство, толкова и наука. А те все още се отнасят към нея като към работа във фабриката. Хайде, разгледай.

Дойл издърпа наслуки едно от дванайсетте чекмеджета. В него имаше няколко редици подредени по азбучен ред картончета. Избра едно и за своя изненада видя, че е покрито с неразбираема плетеница от странни символи.

— Как разчиташ това? — попита той.

— Информация с подобна важност трябва да се съхранява зашифрована. Разбираш, че не е в наш интерес тя да попадне в ръцете на когото не трябва, нали?

Дойл разгледа картончето, завъртя го в ръцете си. Не ключът на шифъра, а самият метод на зашифроване му изглеждаше напълно непостижим. Не виждаше никаква прилика с който и да било от шифрите, с които се бе занимавал от интерес към темата.

— Доколкото разбирам, системата за зашифроване е твое изобретение.

— Това е доста случайно съставена амалгама от математически формули, урду, санскритски и една малко известна вариация на коренен език от угро-финската група.

— В такъв случай цялата тази информация е неизползваема от никого, освен теб, така ли?

— Точно това е целта ми, Дойл. Аз не съм обществена библиотека.

— И какво пише тук? — Дойл поднесе пред Спаркс картончето, което държеше.

— Джими Малоун. Роден в Дъблин през 1855 година. Без образование. Най-малък от петте сина в семейството. Бащата — миньор, майката — чистачка. Търсен и Ирландия за нападения и грабежи по пътищата. Научил „занаята“ в местната банда „Рости и Фин“, графство Корк. Емигрирал в Англия през 1876. Първи арест в Лондон за нападение с побой през януари 1878. Излежал две години и шест месеца в Нюгейт. Излязъл оттам като завършен престъпник и подхванал самостоятелна кариера на бандит. Предпочитано оръжие — тояга с шипове. Заподозрян в поне едно неразкрито убийство. Последен известен адрес — Ийст Енд, Адлър стрийт, близо до Грийнфилд Роуд. На петдесет и осем години, тегло седемдесет и пет килограма, зелени очи, окапваща пясъчноруса коса, обича да носи тънка брадичка. Пороци: хазарт, пиене, проститутки — с други думи, пълният комплект. Известен още като Джими Мълдоун или Джими Куката...

— Схващам идеята — прекъсна го Дойл и внимателно върна картончето на мястото му.

— Ах, този Джими! — позасмя се Лари и поклати съчувствено глава. — Какъв глупак наистина!

— Не те ли е страх, че някой ден може да се събудиш и да установиш, че си забравил шифъра или ключа за разчитане на всичко това?

— Ако с мен се случи нещо, методът за разшифроване е оставен на съхранение в депозитна касета в банка „Лойд“ заедно с инструкции архивата да бъде предадена на полицията — отговори Спаркс, изливайки димящата течност от стъкленницата в един по-голям съд. — Не че те ще могат някога да я използват както трябва.

— А не се ли опасяваш, че някой може да влезе тук и да я открадне, независимо, че няма да му свърши работа?

— Отвори онази врата — нареди Спаркс, може би понеже ръцете му бяха заети.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто я отвори.

— Тази ли?

— Точно нея — потвърди Спаркс. — Хайде, действай.

Дойл сви неразбиращо рамене, хвана дръжката и я дръпна към себе си. В краткия миг преди да я затръшне обратно съзнанието му успя да запечата чифт диви, налети с кръв очи, голям увиснал език и огромни зъби, насочили се към гърлото му.

— Господи! — изпъшка Дойл и затисна вратата с гръб, опитвайки да задържи от другата страна адското чудовище, което дебнеше там. Стресът, който изживяваше, в никакъв случай не намаляваше от добродушния смях на Спаркс и Лари.

— Само да можеше да видиш лицето си! — задъхано, на пресекулки изрече Лари. Държеше се за хълбоците и направо хълцаше от удоволствие.

— Какво беше това, по дяволите? — осведоми се Дойл.

— Ей сега ще разбереш — каза Спаркс, пъхна пръсти в устата си и остро изсвири два пъти. — Вече можеш да отвориш вратата.

— А, не!

— Хайде, хайде, аз му дадох сигнал. Уверявам те, че вече е съвсем безобиден.

Дойл неуверено отдели гръб от вратата, обърна се с лице към нея, застана предпазливо встрани, едва-едва я открехна и се скри зад нея, когато едно огромно куче с бяло-черна шарка промуши огромното си мускулесто тяло през пролуката. Главата му беше с размерите на диня, ушите му бяха провиснали, муцуната му беше дълга и здрава. Носеше кожен нашийник с шипове. То поспря на прага и погледна Спаркс за заповед.

— Хайде, Зевс! — извика той. — Кажи здрасти на доктор Дойл.

Зевс послушно откри Дойл зад вратата, избута го с нос към центъра на стаята, седна пред него — главата му се намираще доста над кръста на Дойл — погледна го с невероятно умните си очи и му подаде лапата си.

— Хайде, докторе — подкани го Лари, — ще го разсърдиш, ако отхвърлиш приятелството му.

Дойл пое лапата на кучето и я раздруса. Задоволено от развитието на нещата, то стана и се обърна отново към Спаркс.

— Сега, след като спазихме етикета на запознаването, защо не дадеш на Дойл целувка, Зевс?

— Не, не, няма нужда, Джек...

Но Зевс вече се беше изправил на задните си крака и гледаше Дойл право в очите, запазвайки равновесие без никакво усилие. После сложи лапи на раменете му и го прикова внимателно на стената. Размаха опашка, предвкусвайки предстоящото удоволствие, изплезе език и с любов облиза бузите и ушите на Дойл.

— О, о, Зевс — неуверено се обади Дойл. — Добро куче... много добро... добро кученце... най-доброто куче...

— Аз не бих му говорил по този начин, докторе — посъветва го Лари. — Бих използвал пълни изречения, правилни граматически форми... иначе, не дай боже, ще си помисли, че се отнасяш снизходително с него.

— А-а... не така, не така, нали? — възползва се от съвета му Дойл. — Хайде, Зевс, стига толкова.

Проявявайки удивителна съобразителност Зевс стъпи на четирите си лапи, но остана до краката му, макар и загледан в Спаркс.

— Предполагам вече ти е ясно, че под охраната на Зевс всякакви безпокойства относно неприкосновеността на този апартамент могат да отпаднат — заяви Спаркс, приключвайки в същия момент и химическия си експеримент: изля през фунийка крайния продукт в три малки стъкленици и ги остави да се охладят на специална стойка.

Дойл посегна да почеше Зевс между ушите, възхитен от впечатляващото с тялото и интелигентността си животно.

— Забележително създание е кучето — продължи Спаркс. — Няма друго животно на земята така преизпълнено с готовност да се откаже от свободата си, за да служи на човека, и то със себеотрицание, далеч надвишаващо себеотрицанието на лицемерните пазители на вярата на хората.

— И все пак очакват от нас да ги храним — вметна Дойл.

— Ние също храним нашите свещеници и епископи. Но досега не съм чувал някой от тях да отдаде живота си, за да спаси живота на друг човек.

Дойл кимна в знак на съгласие. Едва сега му направи впечатление колко лишена е стаята от всякакви вещи за бита. Отсъстваше дори второ столче за сядане до лабораторната маса.

— Това ли е домът ти, Джек?

Спаркс избърса ръцете си в една кърпа и се захвана да сваля грима на чуждата самоличност, започвайки от свързаните една с друга

бели вежди.

— От време на време спя тук и както вероятно си се досетил, използвам това място като база за някои от операциите си. Всъщност правилният отговор на твоя въпрос е, че се считам за гражданин на света и като такъв се чувствам у дома си навсякъде, следователно не притежавам дом в общоприетия смисъл на тази дума. Нямам дом от момента, когато брат ми превърна в пепелище единственото място, което някога съм наричал свой дом. Задоволява ли те подобен отговор?

— Напълно.

— Добре тогава. — Спаркс свали високата яка, разкопча дрехата си и издърпа изпод нея подплънката, която оформяше добре издутото му коремче. — Ако изобщо искаш да научиш откъде е дошъл типът пред очите ти, последвай ме.

Дойл влезе след Спаркс в стаята, в която бе заключен Зевс. Стените бяха покрити с лавици, отрупани с такова разнообразие от костюми, което би осигурило съществуването на един театър поне за година. Имаше масичка за гримиране, върху която можеха да се видят всички последни достижения на козметиката. В единия ъгъл бяха наредени дървени стойки, върху които бяха нахлuzени какви ли не перуки и маски. Безбройни кутии с шапки бяха натрупани една върху друга, виждаха се полуизвадени чекмеджета, претърпени с какви ли не добавки към тоалетите, имаше портфейли с фалшиви документи за самоличност и множество най-разнообразни по форма подплънки, способни да преобразят тялото до неузнаваемост. В допълнение към всичко това имаше шевна машина, топове платове, дървен манекен за проби, наметнат с недовършената куртка на офицер от полка на кралските мускетари. Всички тези неща доказваха, че огромният гардероб е резултат на нечий личен труд. Спаркс можеше да влезе в тази стая като един човек, а да излезе като когото си пожелае, независимо дали мъж, или жена.

— Сам ли си направил всичко това? — изненадан попита Дойл.

— Не съм забравил годините, прекарани с театралната трупа — отвърна Спаркс, докато слагаше на закачалката свещеническите си одежди. — Извини ме за момент, Дойл, трябва да се преоблека.

Дойл се върна в другата стая. Лари хранеше Зевс с кокали от джоба си. Кучето ги хрускаше с наслада.

— Удивително — проговори Дойл.

— Щях да се чувствам поласкан на твое място, шефе. За пръв път, откакто го познавам, той води тук непознат. Досега поне това място беше табу за другите и то не без основания.

— Извини ме за невежеството, Лари, но известен ли е Джек в Лондон?

Лари замислено дръпна от цигарата си.

— Трябва да ти кажа, че бих разделил хората на три отделни групи: в първата попадат онези, които никога не са чували за него и никога не биха чули — това са повечето лондончани, все почтени люде, занимаващи се с бизнеса си, какъвто и да е той, и абсолютно неосведомени за онова, което наричаме подземен свят; на второ място идват онези малцина щастливци, които познават мистър Джек от първа ръка, защото той е работил за тях — съвсем ограничен кръг хора, имащи представа за характера на ангажиментите му към различните тайни правителствени служби, които той от време на време разширява и върху частния сектор; най-сетне има една трета категория, обхващаща обикновените престъпници — измамници, бандити, мошеници — които естеството на дейността им докарва в максимална близост с мистър Спарк. Само произнасянето на името му отеква в сърцата им като камбаната на Второто пришествие. Тази последна група е най-многобройна и много по-целеустремена, отколкото представителите на другите две групи биха искали да повярват. В нея влизат онези, които ти с твоята професия на почтен доктор просто не би могъл да познаваш. Така че много добре разбирам въпроса ти.

Лари даде последния кокал на Зевс и го почеса по гушата.

— По една случайност това е категорията, към която до съвсем неотдавна принадлежахме и ние с брат ми Бари. Не че се гордея особено с това, но такава е истината.

— И как се срещнахте с Джек, Лари? Ако ми е позволено да попитам?

— Да, разбира се, защо не? А пък аз ще си позволя да заявя, че едно от най-големите удоволствия в работата, която вършим, е запознаването с такъв фин и изискан джентълмен като теб.

Дойл махна с ръка на комплимента.

— Говоря напълно сериозно. Единственият ми друг шанс да се срещна с теб би било да се сблъскаме случайно очи в очи, ако вляза да обер апартамента ти или ако те потърся да се погрижиш за някоя моя

рана, която бих могъл да получа по време на подобен опит на друго място. Ние бяхме окаяни типове — говорях за мен и за Бари — и само ние си бяхме виновни за това. Баща ни беше свестен, трудолюбив човек — железничар — и правеше за нас всичко, което бе по силите му. Като си помисля, мога да кажа, че най-лошото в него бе много по-добро от най-доброто у много хора, които познавам. Майка... тя не понесла раждането на близнаци. Била крехка натура — така ни разказваше той за нея — всъщност... ето я.

Той извади от джобчето на жилетката си един медальон и отвори капачето му. Вътре имаше миниатюрна снимка на млада жена — направена отблизо и не добре фокусирана, тя все пак даваше представа за красотата на една млада жена с модна прическа отпреди двайсетина години. Привлекателна по невзрачния начин, по който може да бъде привлекателна една продавачка в магазин. Но даже лошокачествената снимка не можеше да скрие онази танцуваща в очите ѝ светлина, която бе така характерна и за двамата ѝ синове.

— Много е симпатична — отбеляза Доул.

— Казвала се Луиза. Луиза Мей. Снимката е направена по време на сватбеното им пътешествие — един ден и две нощи в Брайтън. Татко я снимал на кея. — Лари щракна капачето и прибра медальона. — Луиза Мей била на седемнайсет. Аз и Бари сме дошли на бял свят малко по-късно същата година, за да развалим всичко.

— Не можеш да се обвиняваш за това.

— Знам, но човек просто има склонност да си задава подобни въпроси. И всичко, което ми идва наум, е, че Бари и аз трябва да сме имали толкова важна причина да се появим заедно на този свят, че просто не е било възможно това да ни бъде отказано. Предопределеност, изкушавам се да го нарека. Цената, която е трябвало да заплатим, била мама, но животът е суров, печален и пълен с грижи — животът на всекиго, дори собственият. И все пак, ако татко е имал някакво основание да си го изкара на нас за смъртта на мама, ние така и не го почувствахме. Той често отсъстваше по дежурства, а роднините му едва се справяха да се грижат за двама дяволи като мен и брат ми, така че скоро кривнахме от правия път. Училището не можа да направи нищо за нас. Тръгнахме с няколко яки момчета биячи, с джебчиите... така започна. Колко хиляди пъти съм се питал: „Лари, какво отведе теб и братчето ти Бари към престъпния живот?“. И след

години размишления над този въпрос мога да отговоря, че причината са витрините.

— Какви витрини?

— Едно време е можело да минеш покрай магазините и така и да не разбереш какво ти се предлага, докато не влезеш. Днес обаче минаваш покрай някоя витрина и веднага виждаш стоката, при това най-добрата. Изкушение, нали? Поглеждаш витрината, погледът ти спира върху цялото това богатство, което ти *не можеш* да си позволиш, и... това те тласва към бездната. Не знам дали бяхме навършили и десет години, когато въображението ни беше запленило от възможността да забогатеем от кражби. И дойде денят, от който нататък се посветихме на занаята, и ще ти кажа, че няма прегради пред онова, което могат да постигнат две твърдо решени да успеят в живота бедни момчета. Особено след като понаучат това-онова и след като изгарят от желание да постигнат нещо в големия град. И така нататък и така нататък, докато един ден не срещнахме Господаря.

— Как стана това, Лари?

Зевс свърши с кокалите, направи две обиколки около тях и се сви под лабораторната маса. Разтвори уста в могъща прозявка, отпусна глава върху предните си лапи и внимателно задебна Лари за сигнал, който би могъл да означава продължение на угощението с лакомства.

— Беше късно през нощта, към три. Този път беше ред на Бари за представлението в кръчмата... след нещастния инцидент с търговеца на риба бяхме решили да си пуснем бради, за да скрием белега, който му бе останал за спомен. Аз пък бях „обработил“ една къща в Кенсингтън и бях прибрал цял куп ценни неща. Бяхме се прибрали в квартирата повече от доволни след няколкото празни седмици — наложи се да подвием опашка за известно време, докато не зарасне белегът на Бари — и изведнъж вратата с трясък се разтвори и на прага ѝ застана човек — не човек, а живо олицетворение на Божия гняв! Абсолютно непознат. Обаче държеше два револвера и намеренията му бяха съвсем ясни. Това бе краят на играта — не си струва да умреш за някакви дрънкулки. Никакви неприятности заради плячката — това беше девизът ни. Както можеше да се очаква, джентълменът най-напред конфискува стоката, а след това ни направи най-смахнатото предложение, което бяхме чували: „Зарежете този мизерен живот на престъпници — казва ни той. — Или елате да

работите за мен в служба на кралицата, или...“. Е, какво „или“, поинтересувахме се ние. Или щастieto щяло да ни изостави и бъдещето ни нямало да бъде розово — с подробно описание на начина, по който това щяло да стане. Двамата с Бари решихме, че е луд — но понякога чуваме какво мисли другият също така гръмогласно, както когато се изказват ораторите в Камарата на представителите. Затова набързо се съгласихме с умопобъркания, само и само да взима, каквото ще взима, и да се маха по дяволите. Така и стана. Крадецът обрал крадеца. Голяма работа. Няма да плачем, я! Рисковете на професията. Малко ли са къщите в Лондон! Решихме да си оберем крушите от онази квартира и още на другия следобед се пренесохме на другия край на града... Изминаха четири дни и нямаше как да не забележим, че не ставаме по-богати, така че направихме следващия удар. Бари влезе в дома на един майстор на сребърни накити — винаги е имал слабост към среброто, което така добре му влиза в работа, когато има вземане-даване с жени — но едва се прибра и онзи отново нахлу и направо му издърпа торбата със стоката от ръцете. Обясни, че ни дава втори шанс, и ни препоръча да изоставим престъпната си дейност и да се присъединим към него или това щяло да стане краят на кариерата ни. И без да чака отговор, нарамва торбата и изчезва. Този път двамата с Бари се стреснахме: защо този тип беше избрал точно нас двамата сред всички мошеници в града; ако е закъсал финансово, защо не си върши работата сам; за какъв точно „край“ на кариерата ни говореше и как, по дяволите, да го спрем да ни дои?... Е, изключителните ситуации изискват изключителни мерки. Спотаихме се. Започнахме да си сменяме квартирата по четири пъти на седмица. Не казахме нито дума никому. Оглеждахме се непрекъснато, внимавахме дали този досадник пак няма да ни се лепне отнякъде, но всичко беше спокойно. Така изминаха три седмици и празните ни стомаси взеха да негодуват. Повярвахме, че сме в безопасност. Решихме, че онзи ни следи от кръчмата, където ходехме, така че ако този път сменим тактиката и излезем двамата едновременно, няма да има неприятни изненади. Избрахме обекта безкрайно предпазливо. Спряхме се на един склад за антики на Портобело Роуд — далеч от утъпканите пътища. Проникнахме без проблеми през вентилационната шахта, готови да съберем каквото видим и да се изпаряваме... И в този миг се изправяме пред същия онзи тип, седнал в едно кресло, хладен като чай

с лед и с револвер в ръка. Да не повярваш на очите си! На всичко отгоре този път беше довел със себе си и полицай, който ни бе преградил пътя за отстъпление, готов да използва палката си или да запише самопризнанията ни — според случая. Вместо поздрав нашият човек ни информира, че това е последната ни възможност. Съобщава имената ни и разказва всичко, което сме правили минута по минута. Това беше вторият път в живота ми, когато почувствах ръката на Съдбата да замахва и да ме зашлепява от ляво надясно и от горе надолу. Това е краят, Лари, казах си аз. Хубавите неща стават от три пъти, съобщих на Бари, който си е малко по-твърдоглав от моя милост. Оказа се обаче, че и той е озарен от неочаквано просветление. Виж какво, казахме му ние, не можем да излезем на глава с теб, готови сме да проявим разум. И джентълменът се оказа на ниво — даде знак на полицаия и онзи си тръгна, без да ни благославя с палката. А нашият човек казва: „Следвайте ме, момчета“, и така онази нощ преди шест години излязохме в колона по един от антикварния магазин на Портобело заедно с мистър Джон Спаркс и сложихме край на забележителните си кариери на престъпници.

— Заплашил е да ви арестува?

— Направи нещо по-добро — *убеди ни*. Е, изминаха цели шест месеца преди да разберем, че „полицаят“ бил предрешен войник от собствения му корпус.

— Корпус ли?

— Така ни нарича — всички, които работим за него — скромно обясни Лари.

— И колко са тези като вас?

— Не сме малко, не сме и много, но винаги сме точно колкото трябва — зависи от гледната точка.

— И все бивши престъпници?

— Е, има и няколко така да се каже цивилни. Попаднал си в добра компания, ако те вълнува този въпрос.

— И ви каза просто така, че работи за кралицата?

— Той ни каза много неща...

— Разбирам, но мен ме интересува конкретно кралицата.

— Едно ще ти кажа: търсиш си белята, ако се опитваш да надхитриш шефа — сгълча го Лари. — Трансмогрификация, ето това е учената дума за онова, с което се занимава той. И ти си му дал дума.

— За каква работа става дума?

— Трансмогрификация — знаеш какво означава това, нали?

— Трансформация на душата.

— Позна. И аз мога да свидетелствувам, че е точно така. Този човек ми помогна да започна да разбирам неща, за които щях да остана сляп, ако бях продължил, както бях почнал. Сега често ходя на театър, седя в ложата като аристократ и се наслаждавам. Слушам музика. Научи ме и да чета каквото трябва. Никакви едnodневки, само ли-те-ра-ту-ра. Има един французин, Балзак се казва, към когото изпитвам особена слабост — той пише за живота такъв, какъвто е. За обикновените хора и тяхната участ.

— И аз имам слабост към Балзак.

— Е, тогава някой ден ще си поговорим за него. Ще чакам този ден с нетърпение. Да, това прави шефът — кара те да се замисляш. Може да задава въпроси по такъв начин, че преди да си се усетил, вече си на следващата площадка на стълбището. Трудна работа! Изненадващо е колко малко хора могат да го правят. А той ти бърка все едно тук... — Лари се почука по слепоочието. — Та питаш какво дължа на мистър Спаркс? Само живота си... единствено него.

Лари спря монолога си, за да си навие цигара — явно използваше това, за да скрие някаква още по-дълбока емоция в душата си. В същия момент Спаркс излезе от вътрешната стая, облечен в традиционните за него черни дрехи. Зевс веднага се измъкна изпод масата, за да се здрависа с него.

— Господа, трябва да тръгваме — обяви Спаркс, потупвайки Зевс с обич. — Вече е късно, а ни чака цяла нощ, посветена на взлом и кражби.

— Ще си взема инструментите — с готовност каза Лари и скочи към вратата.

— Всичко за каузата, Дойл — неопределено изрече Спаркс, забелязал колебание на лицето на партньора си. — Съжалявам, Зевс, но тази нощ няма да те вземем с нас.

Спаркс сложи в джоба си стъклените от стойката на масата и без повече приказки излезе. Дойл прехапа език и го последва. Зевс скри разочарованието си и подхвана самотното си бдение.

С изключение на малкото закъснели прибиращи се след театралните представления Монтегю стрийт беше практически безлюдна по това време на нощта, а лепкавите валма на мъглата облекчаваха намеренията на всеки, който искаше да се скрие. Импозантната фасада на сградата на Британския музей се извисяваше над улицата като древна гробница. Когато потеглиха към Ръсел стрийт, Дойл вдигна глава към апартамента на Спаркс и с изненада видя, че светлината, която не бяха загасили, осветява в рамката на прозореца силуета на мъж.

— Тялото на манекена — поясни Спаркс, забелязал интереса му. — Веднъж пое куршум, предназначен за мен, и така и не се оплака. Истински войник на пост.

Притичаха приведени по една покрита с калдъръм уличка и малко неочаквано за Дойл се озоваха откъм задната страна на сградата, която беше запомнил от снимката на жената. За миг застинаха слети със сенките, после, подчинявайки се на мълчаливото кимване на Спаркс, Лари се прокрадна през уличката и изкачи няколкото стъпала, извеждащи до задния вход.

— Лари се радва като дете на всяка възможност да си припомни стария занаят — прошепна Спаркс. — Бари също не си поплюва и е недостижим, когато става дума да се изкатери някоя стена, но Лари познава ключалките както никой друг.

— Казано с две думи, това, което правим, се нарича кражба с взлом — уточни Дойл, без да скрива тревожната нотка в гласа си.

— Нали няма да надуеш свирката, Дойл?

— Откъде си сигурен, че влизаме където трябва?

— Твоят познат, презвитерианският свещеник, обиколи днес Ръсел стрийт, предлагайки по издателствата безценната си монография върху техниките за отглеждане на говедата на Хебридските острови.

— Не допусках, че съм в компанията на толкова уважаван автор.

— Всъщност аз действително имам подобен труд в архивата си. Написах го през една ваканция на островите преди няколко години. Не знам как е с теб, но мен просто не ме свърта по време на почивка. Мисля си само за работата.

— Хм... Аз пък обичам да ходя на риболов.

— Със серкме или на муха?

— Муха. За пъстърва.

— Да, това е истински спорт. Както и да е — представи си изненадата ми днес следобед, когато една от фирмите на Ръсел стрийт ми предложи да закупи монографията ми веднага.

— Продал си монографията си? — недоверчиво попита Дойл, усетил жилото на творческата завист.

— Глътнаха я като топъл хляб. Казвам ти, читателският вкус не подлежи на обяснение. Дори не ми се наложи да им се представям — един презвитериански духовник, предлагащ монография, е повече от достатъчен, за да разсее подозренията дори и на най-любопитния издател. Казах им да напишат чека на името на някоя благотворителна фондация. Горкият човечец — живя само четири часа и дори не успя да се порадва, че книгата му ще излезе. — Спаркс хвърли поглед през улицата: Лари им даваше някакъв знак. — Аха, виждам, че Лари е свършил с предварителната работа. Да вървим, Дойл.

И тръгна да пресече. Лари задържа вратата отворена, докато влязат, после влезе и той и затвори. Спаркс запали свещ, която хвърли отблясъци, отразявайки се от окачената на стената в коридора лъскава табела със списъка на фирмите в сградата.

— „Ратборн и синове, Лимитид“ — прочете Спаркс. — Отзад има служебен вход, който май повече ще ти допадне, Лари.

И наистина, когато стигнаха до края на коридора и завиха наляво, се изправиха пред заключена врата. Спаркс остави свещта, а Лари отново се залови за работа.

— Искам да си изясня нещо за твоята монография — обади се неочаквано Дойл. — Казваш, че са ти платили веднага и на място, така ли? — Дойл не можеше да мисли за нищо друго.

— Е, не бих казал, че ми дадоха кой знае колко, но мисля, че Зевс е обезпечен с кокали поне за известно време.

Лари безшумно отвори вратата за офисите.

— Лари, ще държиш ли коридора под око, докато ние поразгледаме какво има вътре?

Лари докосна периферията на шапката си. Не беше проронил дума, откакто бяха напуснали квартирата на Спаркс. Дойл се сети, че Бари, от друга страна, имаше склонност към бърливост, когато положението се напечеше — странно, като се имаше предвид, че в нормална обстановка се държаха точно по обратния начин.

Двамата със Спаркс започнаха оглед на помещенията на „Ратборн и синове“ под слабата светлина на свещта. Чакалня, която не блестеше с особен лукс. Няколко бюра за дребните служители. Купища фактури, договори, товарителници. Документите бяха грижливо сортирани и внимателно подредени. Създаваше се впечатлението, че това е постигнато с минимални усилия, просто ей така. Иначе не забелязаха нищо особено.

— Значи това е последното издателство, където си изпратил ръкописа си, и не си спомняш да са ти го връщали — уточни Спаркс.

— Да. Очевидно братята и бащата на лейди Никълсън имат нещо общо с цялата история.

— Знаем само за един брат. Покойният Джордж. В достъпните за обществеността архиви не се съдържа нищо повече за семейство Ратборн. В справочниците дори не се споменава за Ратборн-старши.

— Странно.

— Може и да не е. Тази фирма съществува от шест години. Това едва ли би могло да се нарече утвърждаване на семейната традиция, предавана от поколение на поколение.

— Да не намекваш, че Ратборн-баща не съществува?

— Бързо стигаш до изводите, Дойл. Аз обаче искам да поразгледам още малко — отвърна Спаркс. — На нашия приятел свещеника доста твърдо му бе отказан всякакъв достъп до старшите служители на фирмата.

Минаха покрай редица затворени врати. Една от тях беше „стъклена“ с тъмно матово стъкло, върху което се четеше „Президент“. Беше заключена. Спаркс подаде свещта на Дойл, извади два шперца от джоба си и се захвана с ключалката.

— Значи не са се интересували от методите за размножаване на говедата.

— Доколкото долових за краткото време, през което бях тук, те май изобщо не се интересуват от книги.

— Какво искаш да кажеш, Джек?

— Прегледах каталога с досегашните им издания. Удивително невпечатляващ: изглежда, специалитетът на заведението са книгите на окултна тема, нарядко разнообразявани с по някоя правна монография... без нито едно художествено произведение — подчерта Спаркс, движейки тънките шперцове с ловкостта, с която китаец

движи пръчиците си за хранене. Нещо щракна и вратата се откряна. Спаркс я доразтвори.

— Сега се сецам, че именно подчертаният им интерес към окултизма ме подтикна да им изпратя моя ръкопис. Само аматьорската ми неопитност е извинение, че не се поинтересувах дали имат траен интерес към прозата.

— Е, аз не исках да се изразя толкова грубо — обясни Спаркс, взе свещта и влезе в кабинета.

— Няма нищо, всеки автор с някакви претенции трябва да свикне да посреща с достойнство критиката. Но ако художествените произведения са извън кръга на интересите им, защо тогава не ми върнаха книгата веднага?

— Предполагам, че заглавието й... „Тъмното братство“, е привлякло нечий поглед.

— *Ipso facto*^[3] „Ратборн и синове“ е мястото, откъдето моята книга е попаднала, както ти се изрази, не където трябва.

— Правилно — съгласи се Спаркс.

Той прекоси обширния кабинет и прегледа множеството чекмеджета на масивното бюро. Личеше си, че не е предназначено за обикновен простосмъртен. То беше фокусът на иначе оскъдно мебелираното помещение, чиито стени бяха покрити с тъмна дъбова ламперия.

— И ако интерпретирам наблюденията ти правилно — продължи Дойл, — ти имаш чувството, че „Ратборн и синове“ няма за главна цел да развива издателска дейност, а представлява параван за някаква много по-зловеща цел.

— Зловеща... А може би *лява* — каза Спаркс и вдигна една бланка с фирмен знак отгоре. — Я погледни тук, Дойл.

Самият текст не представляваше интерес — обикновена паметна бележка, имаща за цел да съхрани подробностите от преговорите с фирма за подвързване на книги. Но списъкът с имената на директорите в горния край на бланката беше нещо съвсем друго:

Издателска къща „Ратборн и синове, Лимитид“
Директори
Сър Джон Чандрос

Бригаден генерал Маркъс Дръмънд Максимилиан
Грейвс
Сър Найджъл Гъл
Лейди Керълайн Никълсън
Епископ Кай Катулий Пилфрок
Професор Арминиъс Вамберг

— Господи боже! — прошепна Дойл.

— Така... нека впрегнем мозъците си на работа. В тази стая липсва какъвто и да е било намек за индивидуалност — няма картини, отсъстват лични вещи. Доколкото знам, всички високопоставени служители проявяват наклонност да излагат на показ свидетелствата за личните си постижения — дипломи, грамоти за почетни титли. Този кабинет е просто за пред хората... заедно с всичко, което видяхме дотук. Още повече, че доколкото ни е известно, не съществува Ратборн-старши.

— Може би точно това обяснява включването на лейди Никълсън като директор.

— Наистина е доста необичайно за една жена да се издигне до подобен пост, но времената се менят. Макар да не знаем какъв точно е въпросният пост, мисля, можем да приемем, че тя олицетворява истинската власт зад фасадата на „Ратборн и синове“.

— Дали не е по-правилно да кажеш „олицетворявала“?

— Съвсем скоро ще знаем със сигурност. — Спаркс отново насочи вниманието си към списъка. — Какво бе онова, което те изненада така силно, когато видя имената?

— Едно от тях. Сър Найджъл Гъл беше един от двамата лекари, имащи честта да се грижат за кралското семейство.

— Доколкото знам, основното му задължение е било да се занимава с младия принц Албърт.

— Тази работа изисква да ѝ посветиш цялото си време — отговори Дойл с нескривано презрение. Внукът на кралицата имаше репутацията на истински идиот, доказан глупак и човек, непропускащ възможността да стане причина за всякакви скандали.

— Много лошо. Но чуй какво ще ти кажа: тихото оттегляне на Гъл — сега той е към шейсетте — беше само прах в очите на

обществеността. Има крайно подозрителни обстоятелства, свързани с последните му дни на служба за кралското семейство, и смятам да отделя известно време за уточняване на подробностите. Можеш ли да кажеш нещо за някой друг от списъка?

— Името на Джон Чандрос ми е познато, но не мога да се сетя откъде.

— Бивш депутат в парламента, избран на север — в Нюкасъл Тайн. Строителен предприемач. Стоманодобивни заводи. Огромно богатство.

— Защо свързвам името Чандрос с реформата в затворите?

— Така е, той беше и член на комисията по затворите в продължение на два мандата. Името му изплува и в моето разследване на сделката Никълсън-Дръмънд — оказа се, че той притежава обширен парцел земя в непосредствено съседство със собствеността, продадена от Никълсън на Дръмънд.

— Не бих казал, че това може да се обясни само със случайно съвпадение.

— Случайности няма. Разполагам с доказателства за съществуването на веригата от Чандрос през Дръмънд до Ратборн-Никълсън. Предстои ни да уточним какво място заема Гъл в нея.

— А другите?

— Чувал съм за епископ Пилфрок. Той е висш духовник в англиканската църква. Неговата епархия е Северен Йорк, в близост до пристанището Уитби. Вамберг и Грейвс не са ми познати. Кое е общото, което ги свързва? — замисли се Спаркс. — Именити личности, богати, властолюбиви. Четирима от тях са свързани с Йоркшир — там, където уж са изпратени онези затворници. Чандрос има отношение към наказателната система. И всички се крият зад паравана на фалшив бизнес...

— Джек, а не е ли възможно тази фирма да си е точно онова, за което се представя: малка компания, стабилна във финансово отношение, но със скромни амбиции, управлявана от експертен съвет, даващ препоръки за областите, в които биха желали да публикуват: Дръмънд — по военните въпроси, Гъл — покриващ медицинската тема, Чандрос — завеждащ политиката, Пилфрок — отговарящ за теологията и така нататък?

Спаркс кимна.

— Като отчитам и някои други обстоятелства, склонен съм да допусна това с десет процента вероятност. Но по съм склонен да приема останалите деветдесет процента, които говорят, че държим в ръцете си списък на висшия съвет на Тъмното братство. Седем имена: седем е както нечестиво, така и свещено число.

— Струва ми се, че си предубеден — каза Дойл и в същия момент погледът му попадна върху тясна бяла ивица, подаваща се под попивателната преса на бюрото. Вдигна я и взе смачкано квадратно листче тънка хартия. Разглади го и видя, че е обява, рекламираща представленията на театрална труппа в Лондон. Изброените дати обхващаха една седмица от месец октомври миналата година.

— „Трагедията на отмъстителя“ — прочете Дойл. — Не знам такава пиеса.

— Дворцова мелодрама от епохата на кралица Елизабет, приписвана на Сирил Торнбор. Адаптация от Сенека. Мрачна история... сюжетът е плетеница от заговори с много насилие на сцената. Съвсем заслужено не е известна. Не си спомням тази постановка.

— Изглежда са били в Лондон съвсем за малко — предположи Дойл. — „Манчестърска театрална труппа“.

— Не ги знам, но из Великобритания във всеки момент обикалят няколко дузини като тях. Много по-интересен е въпросът какво прави това листче тук.

Дойл го сгъна както си беше и вдигна пресата, за да го пхне под нея. Закрепената върху нея перодръжка се търколи по бюрото и падна на пода. Спаркс бутна стола настрана и се наведе със свещта в ръка, за да я намери. И в същия миг забеляза симетрична мрежа драскотини под краката на бюрото.

— Я подръж това, Дойл!

Дойл взе свещта. Спаркс разгледа внимателно местата, където краката на бюрото опираха в пода. После извади от джоба си малка стъкленица, отви капачката и изля съдържанието ѝ на пода. Оказа се, че в нея бе имало живак.

— Какво има, Джек?

— Тук, точно пред очите ми, на пода има сглобка, която не би трябвало да съществува.

Живакът се пръсна на ситни капчици по дъските и неочаквано изчезна в пролуките на дюшемето. Спаркс се наведе и опипа с ръце под бюрото.

— Какво търсиш?

— Намерих халка. Сега ще я дръпна. На твоє място, Дойл, бих се поотдръпнал.

Дойл послушно отиде до стената. Спаркс дръпна халката и подът се раздели на мястото на фината сглобка. Пред очите им се отвори дупка, точно под стола на президента.

— Тежко се седи на трона — рече Спаркс.

Дойл се наведе да погледне и видя стоманена стълба, която се спускаше покрай зиданата стена на шахта, прекалено дълбока, за да се види дъното ѝ с помощта на свещта. Отдолу полъхна свеж и влажен въздух.

— Е, мисля, че твоята безобидна компанияка няма нужда от подобен изход — ликуващо възкликна Спаркс.

— И аз не мога да се сетя как биха го използвали.

Спаркс плесна с ръце.

— Боже мой, разкрихме ги! Като си помисля, че щабът на братството е бил само на половин миля от собствения ми дом! Наистина най-добре се скрива нещо, като го оставиш на открито! — Той тихо изсвири и в следващия миг на вратата се показа Лари. — Тунел, Лари. Защо не погледнеш за какво става дума, а?

— Веднага, сър.

Лари съблече самото си, извади от джоба си свещ, запали я от свещта в ръцете на Дойл и ловко се спусна няколко стъпала, държейки се с една ръка.

— Дали не е по-добре да вземеш и това? — спря го Дойл и извади револвера си.

— Благодаря ти, шефе — отговори Лари и повдигна жилетката си, под която имаше колан с ножове. — Аз си падам по стоманата.

После продължи да се спуска. Дойл и Спаркс наблюдаваха как пламъчето на свещта се смалва и смалва, докато накрая се превърна в размито светло петно.

— Как е там, Лари? — извика приглушено Спаркс, наведен над шахтата.

— Вижда му се краят — отекна с метална нотка гласът на Лари, примесен с едва доловимия шум от спускането му по стълбата. — Тук свършва. Под мен няма нищо. Не мога да кажа докъде. Там долу има нещо... не се вижда... момент... О, господи!...

Светлината на свещта му угасна. Настъпи мъртва тишина. Зачакаха.

— Какво става, Лари? — подкани го Спаркс.

Но никой не отговори. Дойл погледна Спаркс и видя, че той не се опитва да скрие безпокойството си.

— Лари? Там ли си, приятелю?

Отново никакъв отговор. Спаркс изсвири още веднъж по начина, по които бе повикал Лари в кабинета. Нищо. Спаркс съблече дрехата си.

— Налага се да слеза, Дойл. Идваш ли с мен?

— Не съм сигурен, че съм добре екипиран... — уклончиво отговори Дойл.

— Добре... Но ако и аз изчезна, ще трябва да слезеш сам.

Дойл последва примера му и също се съблече.

— Ти ли слизаш пръв, или аз?

— Аз слизам пръв, но с твоя револвер, а ти ще носиш свещта.

— Отлично — съгласи се Дойл и му даде револвера си. Сърцето му биеше до пръсване. Той не обичаше нито височините, нито тесните места, а шахтата под краката им предлагаше в изобилие и от двете. На всичко отгоре каквото и да се криеше в бездната, то бе успяло да се справи с изобретателния Лари... „Стига, Дойл, внимавай да не пропуснеш някое стъпало, дръж здраво свещта и се успокой.“ Спаркс се скри в шахтата без миг колебание. Дойл пристъпи напред, застана на ръба, обърна се с гръб и спусна първо единия, после и другия си крак, докато не усети, че и двата са сигурно стъпили на две от стъпалата.

— Внимавай да не ме настъпиш по ръцете — предупреди го Спаркс. — И не говори, освен ако е абсолютно необходимо.

„Дишай дълбоко, Дойл, не забравяй да дишаш дълбоко.“ Той доста бързо разбра, че колкото и да му се иска да гледа само право пред себе си, се налага да гледа постоянно надолу, та макар и само за да не настъпи ръцете на Джек. За щастие светлината на свещта бе толкова слаба, че замайващата дълбочина на шахтата съществувахе

повече във въображението му, отколкото пред очите му. За нещастие обаче, поради отсъствието на каквато и да било визуална информация, мозъкът му перверзно създаваше образи много по-ужасяващи, отколкото опасността, която би могла да ги очаква долу.

Спускането не беше лесно. Първите десетина метра им отнеха поне десет минути и това време им се строи цяла вечност. За да получи макар и минимална представа какво има под тях, Спаркс трябваше да се държи близо до Дойл, та да се възползва от светлината, колкото и недостатъчна да бе тя. От своя страна Дойл, който държеше свещта с едната си ръка, отказваше да стъпи едно стъпало по-надолу, докато не се увереше, че другата му ръка здраво е обхванала стъпалото пред лицето му. Пламъкът трепереше и върху ръката му течеше тънка струйка горещ восък. И двете му длани бяха потни.

„Какво ще стане, ако я изпусна? — помисли си Дойл. — Или ако неочакван порив на течението отдолу я угаси? Как ще запаля отново тази проклета свещ?“

— Спри! — заповяда Спаркс.

— Къде сме?

Той погледна нагоре, но отворът се губеше в тъмнината над главите им. Целият им живот сякаш се бе свил до малката сфера светлина около тях.

— Подай ми свещта, ако обичаш, Дойл.

Дойл внимателно прехвърли свещта в протегнатата ръка на Спаркс, благодарен, че най-сетне може да прегърне стълбата с двете си ръце.

— Както ни каза и Лари, стълбата свършва тук — информира го Спаркс. — Надолу няма нищо.

— На каква дълбочина?

— Изобщо не мога да видя. Сигурен съм само, че ни извика оттук. Чувам долу да шурти вода.

— И какво ще правим?

В същия миг чуха изскърцване на дърво в дърво високо над главите си, последвано от глух звук, подобен на запечатване на гробница. Тишината, която последва, беше оглушителна.

— Джек, мисля...

— Шшт...

Вслушаха се. Дойл запази мълчание колкото можа, после прошепна:

— Мисля, че някой горе затвори капака.

— Чуваш ли някой над нас да се спуска?

Дойл бавно изви глава, за да погледне нагоре.

— Не... мисля, че не.

— Възможно е капакът да се е затворил автоматично. Нищо чудно да е бил свързан към някакъв часовников механизъм.

— Да... *Всичко* е възможно, нали така?

— Да не би да предпочиташ да вярваш, че някой съзнателно ни е затворил в тази шахта?

— Няма нищо лошо в това да се разгледат всички възможности, Джек. — Сърцето на Дойл туптеше като чинели. Имаше чувството, че от гърлото му всеки момент може да бликне кръв. — Какво предлагаш да направим?

— Не бих препоръчал да се изкатерим обратно. Дори ако намерим начин да отворим капака отдолу, ако някой ни очаква... — Спаркс замълча и се вгледа в стигийския мрак под краката им. — Ще трябва да ме спуснеш на ръка.

— Наистина ли смяташ, че няма друг начин?

— Всъщност има, ако предпочиташ аз да спусна теб. Не знам необходимо ли е да ти напомням, че си доста по-пълен от мен и...

— Ясно, разбрах.

— Можеш ли да си свалиш тирантите? Ще ни трябва известна подсигуровка.

— Честно казано, не бих искал да ми се изуят панталоните по средата на тази...

— Без да навлизаме в детайли, ще си позволя да отбележа, че копчетата на колана ти всеки миг могат да изхвъркнат, така че честно казано, не мисля, че наистина имаш проблем...

— Добре, добре, имаш ги — прекъсна го Дойл, чието раздражение за миг надделя над страха.

Използвайки първо едната, после другата си ръка, Дойл свали тирантите от раменете си, откопча ги от кръста си и ги подаде на Спаркс. Той ги прекара под своите, върна краищата на Дойл и попита:

— Някога занимавал ли си се с алпинизъм?

— Не.

— В такъв случай безсмислено е да ти описвам професионално какво се налага да направим. Аз ще увисна на една ръка на последното стъпало, а ти ще увиеш два пъти тирантите за края на стълбата. Дръж краищата им в ръцете си, за да ме спуснеш още малко надолу, ако ти кажа.

— Ами ако не издържат?

— Ще разберем това след малко, нали?

— Какво смяташ да правиш със свещта?

— Ще я държа стисната със зъби. Хайде, Дойл, трябва да действаме бързо.

Спаркс захапа свещта и се спусна без замисляне, увисвайки на две ръце на последното стъпало. Дойл предпазливо се спусна до това над него, бързо омота тирантите два пъти около стоманената пръчка, както бе поискал Спаркс, и стисна краищата им.

— Готово, Джек.

Спаркс кимна, пусна едната си ръка и хвана свещта.

— Тръгвам — предупреди той.

И без да чака повече, пусна и другата си ръка. Силата на тежестта му опъна тирантите до крайност и едва не смъкна Дойл от стълбата, но те издържаха. Спаркс леко се залюля под стълбата и протегна ръката със свещта надолу.

— Тук има една напълно самостоятелна шахта — събщи той. — Хоризонтална. Много по-широка. Нашата свършва в центъра ѝ. По дъното ѝ тече слаба струя вода.

— Канализационна шахта ли е? — попита Дойл, напрягайки всички сили, за да го удържи.

— Не мирише по този начин, не усещаш ли?

— Слава богу, не! Някакви следи от Лари?

— Още не.

— На каква височина е подът?

— Около шест метра.

— Според теб какво е накарало Лари да извика?

— Сигурно голямата египетска статуя, която се издига точно под мен.

— Голяма египетска статуя ли?

— Не мога да бъда напълно сигурен на кой е от този ъгъл. Изглежда ми с глава на чакал...

— Голяма египетска статуя ли каза?

— Да. Може би на Анубис или на Туамутеф — божества, участващи в погребалните церемонии с горе-долу една и съща роля, свеждаща се до това да претеглят душата на човека, който преминава в отвъдния свят...

Всички мускули на Дойл трепереха от напрежението.

— Не можем ли да отложим урока по митология, за да решим в коя посока ще продължиш? Не съм сигурен, че бих могъл да те удържа още дълго.

— Извинявай. Добре, Дойл, ако сега бавно ме спуснеш, мисля, че ще мога да се уловя за статуята, да освободя тирантите и сам да се спусна до пода на тунела.

— Отлично.

Дойл спусна Спаркс, докато той успя да стъпи с крак на рамото на статуята. После откопча тирантите си и двата чифта излетяха нагоре, Дойл се пресегна, улови ги и с облекчение опря гръб на стената. Мускулите на ръцете му се отпуснаха в агонизираща болка.

— Да, наистина смятам, че е Туамутеф — обяви Спаркс, плъзгайки се по тялото на статуята. — Изключително рядка находка извън Египет. Забележително. Всъщност изобщо не мога да си спомня да съм виждал негова статуя с такива размери.

— Радвам се, че ти е толкова интересно. Но какво предлагаш да направя аз, Джек?

— Завържи тирантите и се спусни сам. Сигурен съм, че не би искал да изпуснеш тази гледка, Дойл.

— Ужасявам се от мисълта, че може да ми се случи.

Дойл сърба остатъците от куража си, завърза здраво тирантите, използвайки минималните си познания за морските възли, и безкрайно предпазливо се спусна в прегръдката на кучеглавия Туамутеф.

— Туамутеф е асистирал на Анубис в приготвянето на тялото за мумифициране и погребение — обясняваше Спаркс, като обикаляше със свещ в ръката, насочил вниманието си към основата на статуята, докато Дойл се мъчеше да се спусне по грапавия торс на Туамутеф. — Неговата тясна специализация е бил стомахът и по-конкретно отстраняването и запазването на вътрешностите, за да стане възможно пътуването към подземния свят.

— Мога съвсем определено да кажа за себе си, че що се отнася до подземния свят, надявам се да съм приключил контактите си с него — заяви Дойл, най-сетне стъпвайки на пода до него.

— Вътрешностите се консервирани в херметично затворени съдове, наложени със сложна смес от билки и подправки, които задържали процеса на разлагане, така че било възможно органите да се извадят и сложат на местата им веднага след пристигането в другия свят — говореше Спаркс, завладян от детайлите до степен, която не му позволяваше да мисли за нещо друго.

— Действително безкрайно интересни подробности, Джек, но нали няма да имаш нищо против, ако те попитам дали не е възможно някой да ни е затворил тук с лоши намерения — да, осъзнавам, че това е само една от многото възможности, но пък следва да я разгледаме... между другото чудесна идея — и бързо да намерим изход оттук?

— Правилно.

Спаркс се огледа в двете посоки. Дойл с известно притеснение забеляза, че свещта им застрашително се е скъсила. За щастие видя в една ниша на стената зад статуята почерняла факла и бързо я взе.

— Това ми изглежда като римски водопровод... не намираш ли, че просто не можем да се отърсим от тези досадници римляните, а? Лондон направо бъка от тях. И все пак това съоръжение е било основно ремонтирано. Ако питаш мен обаче, като изключим онези, които са направили шахтата, по която се спуснахме дотук — а тя явно е съвсем скорошно допълнение към тази система от тунели — едва ли някой друг подозира за съществуването на този тунел. А ако съдя по почернялата факла, която току-що ми подаде, тя е била използвана от въпросните лица съвсем наскоро.

Спаркс запали факлата и подземното помещение се озари от светлина поне два пъти по-ярка от мъждукането на свещта. На отсрещната стена заплашително заподскача огромната сянка на Туамутеф.

— Накъде ще вървим?

— Тунелът е прокопан в посока север-юг. — Той посочи на юг, където стените плавно завиваха. В същия момент от тази посока се разнесе приглушено пристъпване на влачеци се крака.

— Какво беше това? — шепнешком попита Дойл.

Двамата се вслушаха. Шумът се повтаряше бавно, но ритмично. И източникът му, изглежда, се приближаваше към тях.

— Стъпки? — предположи Дойл.

— Лицето е ранено. Влачи единия си крак.

— Мислиш ли, че е Лари?

— Не, тези крака не са обути в обувки. — Спаркс се обърна на север и разгледа тухлената настилка от двете страни на потока. — Но ако следваме восъчните капки, които Лари така предвидливо ни е оставил, скоро ще открием къде се намира.

Стъпките зад тях се приближаваха все така бавно.

— Кой тогава мислиш, че върви там?

— Никога не задавам въпроси, ако не искам да знам отговора им.

Да вървим.

Закрачиха през плитката вода на север.

— Що се отнася до това какво търси Туамутеф на трийсет метра под офиса на „Ратборн и синове“... — почна Спаркс.

— Ти спомена за изваждането на вътрешностите. Не става ли дума за нещо като онова, което са направили с тялото на уличницата? Нали ти казах как ходихме с Лебу да я видим.

— И на мен ми мина тази мисъл. Това означава, че Тъмното братство се покланя пред някакво древноегипетско божество.

— Имаш предвид ритуално жертвоприношение, така ли?

— Тези хора са заклетни езичници и това им позволява да се прекланят на общ пантеон. От друга страна... след годините, прекарани в Египет, Аликсандър несъмнено се е натъкнал и на този Туамутеф — отговори Спаркс. — Почакай малко... хрумна ми нещо за едно от седемте имена в списъка.

— За кое?

— Максимилиан Грейвс... какво ти напомня това?

Дойл прекара името в главата си отпред назад, после отзад напред.

— Не, нищо не се сещам.

— Това е псевдоним — игра на думи. Не разбираш ли? Гробокопач^[4]! Точно от онзи вид тъпи шеги, които Аликсандър така обичаше да използва в писмата си. Винаги обръщай внимание на заклетия зевзек, Дойл, защото маниакалната игра на думи е сигурен симптом за готови да избухнат умствени разстройства.

— Ти мислиш, че Аликзандър стои зад присъствието на Туамутеф тук?

— Да. Поради което също мисля, че е отговорен за убийството на онази жена.

— Но ако е ставало дума за някакъв ритуал, защо органите ѝ бяха оставени до нея? Не смяташ ли, че би трябвало да ги донесат тук, в своя храм?

— Може би ритуалът е бил прекъснат — но не това ме безпокои... работата е там, че не мога да си представя какво прави тази статуя тук.

— Въпрос на удобство — слизаш когато ти се прииска по стълбата с купичка органи за стария лакомник и...

— Не, Дойл — нетърпеливо го прекъсна Спаркс, — ние двамата нямаме различие относно *причината*, поради която статуята е точно тук, аз се опитвам да си представя как физически е била преместена до това място.

Зад поредния завой се мярна светлинка. Спаркс спря и тихо изсвири. След няколко секунди се чу отечно изсвирване.

— Лари — ненужно каза Дойл.

— По-живо, Дойл. Все още ни преследват.

Изтичаха стотина метра напред и видяха, че тунелът свършва пред огромна врата. Лари работеше на светлината на свещта върху катинара, с който бе заключена.

— Съжалявам за неудобствата, шефе — проговори Лари, усетил, че са го приближили.

— Добре ли си? — загрижено попита Дойл.

— Никога не съм се чувствал по-добре. Е, паднах малко по-отвисоко, отколкото бих предпочел, ударих се в дъното и останах без дъх. Ама после си го поех, дойдох на себе си, видях онзи кучеглав мръсник и реших, че е по-добре да не вдигам излишен шум.

— Капакът горе се затвори — осведоми го Спаркс, докато оглеждаше внушителния портал.

— Досетих се вече, че цялата работа е нагласена — каза Лари и постави върха на центъра върху катинара. — Понеже влязохме доста лесно.

— Защо не ни каза съмненията си? — поинтересува се Дойл.

— Не ми влиза в работата.

Спаркс удари по масивната желязна врата. Чу се кънтящо ехо.

— Я чуйте... Не ми звучи като край на галерията, а?

— За да разберем, трябва да се справим с този ръждясал катинар — въздъхна Лари. — Нещо се опъва...

— Лари — не спираше въпросите си Дойл, — случайно да си се разходил в другата част на тунела, преди да стигнеш дотук?

— Не, сър... хайде, дявол те взел!...

— Питам, защото чухме нещо като стъпки от онази посока.

— Не знам нищо за това... ах, как ще те!... — Лари заблъска с все сила по упорития катинар.

— Задръж за малко, Лари! — нареди Спаркс.

Лари спря. Ехото от последния му удар заглъхна и в спусналата се тишина чува същите провлачени стъпки, приближаващи от юг. Само че сега бяха малко по-нестройни, като че ли бяха смес от три, четири, а може и пет чифта крака и не беше ясно дали наистина са повече от един, или това е само странна игра на акустиката в този тунел.

— Продължавай, Лари — каза Спаркс и се премести малко по-близо до завоя.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Лари? — предложи услугите си Дойл.

— Не виждаш ли, че работата е за един човек? — прояви за пръв път раздражителност Лари.

Спаркс вдигна по-високо факлата, за да огледа стените. Видя в скритата до момента ниша втора факла, взе я, запали я и я подаде на Дойл.

— Мислиш ли, че са сивите качулки? — тихо го попита Дойл.

— О, те се движат доста по-чевръсто от това, което чуваме в момента, не си ли съгласен?

— Да.

— От друга страна, ако някой нарочно е затворил капака с намерението да ни заклеци тук, логично е да се предположи, че е преценил, че нещо ще се опита с всички средства да ни попречи да се измъкнем.

Стъпките се бяха приближили застрашително, така че се чуваше шляпането им във водата. Но по-лошото бе, че като че ли ритъмът им се бе ускорил.

— Вече са повече от един — отбеляза с увереност Дойл.

— На мен ми звучат като десетима.

Дойл и Спаркс се отдръпнаха от завоя.

— Не е лошо да побързаш, Лари — за пръв път настоя Спаркс.
— Иначе може да стане много късно.

— Стана! — възкликна Лари, измъкна катинара от халките и се обърна към тях: — Имам нужда от помощта ви, джентълмени.

Тримата се вкопчиха в едното крило на вратата и задърпаха с всички сили. Ръждясалите панти протестиращо изскърцаха, но неохотно поддадоха. Дойл си позволи да се озърне и видя смътните очертания на колона високи черни фигури — изплуваха от тъмнината на петнайсетина метра зад тях.

— Хайде, дявол да го вземе! Хайде! — изпъшка Спаркс.

Вратата се отвори само няколко пръста. Спаркс и Дойл пуснаха факлите и задърпаха с всички сили, но при всеки напън вратата отстъпваше съвсем по малко. Лари успя да се вмъкне през тесния процепа и забута срещу тях. Пантите извиха като ранен бивол и вратата поддаде с още един пръст. Дойл пак се осмели да погледне зад гърба си. Високите силуети се бяха подредили в редица — ъгловати, непохватно движещи се, размити от полумрака човешки фигури, които с клатушкане напредваха към тях. Бяха доста повече от десет. Очевидно бе, че виждат трите си жертви, защото от глутницата се разнесе едновременно издаден звук — отвратителен, напомнящ задъхано изръмжаване с къркореща в гърлото кръв. Тримата ожесточено се нахвърлиха върху вратата и тя отстъпи с още два-три пръста.

— Върви, Дойл, върви! — извика Спаркс.

Дойл се обърна странично, промуши се през пролуката, опря рамо във вратата и натисна с цялата си тежест, а Лари се пресегна и издърпа Спаркс.

— Факлите! — напомни той.

Дойл мушна ръка през процепа. Но в мига, в който хвана една от факлите, някаква черна костелива лапа с оголени сухожилия и кости, около която висяха обгорели накъсани парцали, го сграбчи за китката като менгеме. Дойл изръмжа от болка. Лари измъкна един от ножовете си и замахна към нахалната ръка. Острието мина през остатъците от плътта като през хартия и в тишината се разнесе ужасяващ вой. Дойл отръска отсечения крайник, който продължаваше да го стиска, а

Спаркс го хвана за яката и го издърпа навътре. За щастие не беше изпуснал факлата.

— Дърпайте, хайде! Трябва да затворим! — изкрещя Спаркс. — Помогни, Дойл, какво гледаш!

Дойл с мъка се изправи и се присъедини към двамата, които бяха хванали една дръжка от вътрешната страна на вратата и дърпаха с последни сили. Пантите се държаха по-услужливо в тази посока и пролуката бързо се затваряше. Бързо, но не чак толкова, че да не забележат трескавата гора от изгнили, отвратително вонящи ръце, които ги караха да задържат дъха си. Обезпокоени, объркани писъци — достоен съпровод за картината на последното изкушение на някой светец — проглушиха ушите им и миг преди окончателно да захлопнат вратата ги лъхна зловонието на стотици осквернени гробници. Те бързо наместиха дебелото стоманено резе, направено точно за подобен случай, през скобите на двете крила на вратата. Поне за известно време бяха в безопасност, но ударите от другата страна, драскането с нокти, крясъците не просто правеха невъзможен всякакъв разговор, а затрудняваха дори мисълта им. Спаркс махна с факлата в посоката, в която трябваше да тръгнат, и тримата с облекчение напуснаха това опасно място.

Тичаха, без да мислят за посока или разстояние. Мина известно време преди да се посъвземат и едва тогава осъзнаха, че онова, което осветяваха факлите, не беше продължение на предишния тунел — намираха се в подземие с размерите на жп гара, претъпкано със сандъци и кутии с всевъзможни размери, форма и предназначение, натрупани на купчини. Бегълците спряха да си поемат дъх и да поуспокоят подскачащите в гърдите им сърца. Блъскането по вратата някъде зад тях все така продължаваше, но им се струваше достатъчно далеч, за да си позволят лукса да се отпуснат за миг.

— Божичко! — възкликна Лари. — Какво, по дяволите, беше онова?

— Не знам, но почувствах, че или ще ми натроши китката, или ще ми изтръгне ръката — оплака се Дойл, опипвайки рамото си.

— Според мен това си бяха изчадия на самия Дявол, ако ме питате — заяви Лари. — Старият мръсник едва не ни прецака този път. Да го набутам на чичо ти, копеле!

— По-спокойно! — предупреди го Спаркс.

Но хванал ножа в ръка, Лари не искаше да се успокои и гневно продължаваше да сипе цял порой от непристойни бисери по адрес на преследвачите им.

— Вървете на майната си, скапаняци такива! Върнете се в ада, където майка ви търпеливо ви чака! Ще ви нарежа като коледен пудинг, миризливи кретени! О, ще одера шибаната ви кожа и ще си направя жартиери от червата ви! Осмелихте се да ми посегнете, така ли? Ще ви го начукам до кръста!

Неочаквано за всички тропотът по вратата престана. Лари пое дълбоко дъх един-два пъти, изморено седна на един от сандъците и стисна глава с ръцете си.

— Боже, как бих пийнал нещо! — прошепна той. — Направо съм скапан.

Бавно възстановяваха силите си под прикритието на купчина сандъци. Времето полека поемаше по стария си курс и Дойл най-сетне почувства интерес към океана от антични предмети, сред който се намираха. Той се покатери до Спаркс, който бе стъпил на най-горния сандък и се оглеждаше, вдигнал факлата високо във въздуха.

— Мили боже!...

Помещението се простираше във всички възможни посоки, докъдето стигаше погледът им. „Пейзажът“ беше осеян с най-различни статуи: на крале, кралици, артисти, учени, мислители, пеши войници и генерали, яхнали коне, герои и злодеи от антични времена, запечатани в моментите им на триумф или на безчестие, множество полубогове и богини, чиито бели мраморни тела блестяха с млечно луминесцентно сияние.

— Какво е това място? — попита Дойл.

— Подозирам, че сме попаднали в част от подземията на Британския музей — отговори Спаркс.

— В такъв случай там, горе, над нас има изход — просветна лицето на Дойл.

— Първо трябва да намерим вратата.

— Джек, а какво, за бога, бяха онези...

— Не сега, Дойл — сръза го Спаркс и леко скочи от сандъка на пода. — Хайде, Лари, още не сме се измъкнали.

Лари измъчено стана и двамата с Дойл тръгнаха след Спаркс.

— Наред ли си, шефе? — обърна се Лари към Дойл.

— Нищо, което няколко чаши уиски не биха могли да излекуват — отвърна Дойл.

Стоицизмът му възвърна енергията в походката на Лари.

— О, подкрепям идеята. Ама за миг ми се стори, че се предаваш.

— Ако не се бе справил така бързо с онзи катинар, сега вече щяха да са ни одрали кожата.

— Е, нищо особено. Макар че трябваше да го отворя още преди да се бяха показали.

— Няма нищо — успокои го Дойл. — Случват се и по-страшни работи.

Ускориха ход, за да настигнат Спаркс, който ги водеше неясно накъде през необятния склад. Липсваха пътеки, нямаше разчистени проходи, не се виждаха никакви ориентири. Съкровищата на тази пещера бяха разхвърляни безразборно, без никакъв опит за систематизиране. Всеки нов завой в този свят ги извеждаше пред нови чудеса: редица погребални урни с големина от жълъд до товарен вагон; внушителни сребърни саркофази, инкрустирани със скъпоценни камъни; барокови каляски за коронация от алабастр, обковани със златни листа; катафалки от слонова кост, абанос и блестяща стомана; безглави манекени в церемониални костюми, идващи от Азия и Африка; грамадни килими, изобразяващи битки за отдавна забравени царства; безкрайно многообразие от всякакви препарирани животни, застинали в различни степени на пасивна опитоменост — мечки от всички краища на света, огромни хищници от разред котки, кръвожадни вълци, носорози, слонове, щрауси, крокодили, птици ему и странни нощни същества... невиджани и несънвани от никого преди; цяла галерия от епични платна в позлатени рамки, изобразяващи всяка мислима сцена — битки, прелъстявания, раждания на крале, смърт на тирани, пасторални картини и природни катаклизми. В един момент си проправиха път през истинска флотилия от призрачните скелети на древни кораби, чакащи ред за реставриране. Гигантски оръдия, обсадни машини, тарани и катапулти. Изровени кой знае къде градски стени, колиби, къщи, пренесени тук цели гробници, реконструирани храмове. Грамадни каменни глави. Летящи апарати. Окичени с пера змии. Музикални инструменти и средства за изтезание. Сумирано с няколко думи, съдържанието на това подземие представляваше една изчерпателна антропология на известни и

неизвестни светове, потънала под дебелия слой прах на занемареността и забравата.

— Виждал ли си някога подобно нещо? — изумено попита Дойл.

— Не. Чувал съм слухове за съществуването на подобен склад — отговори Спаркс и направи знак да спрат. Намираха се на някакво относително разчистено място, без ни най-малка представа дали наблизо има изход.

— Като гробище на цивилизацията — обади се Лари.

— Плячка, натрупана при експанзията на Британската империя — подсказа Дойл.

— Нека Бог прости на белия човек — въздъхна Лари.

— Изглежда като че ли сме превозили дотук и най-малката клечка, която сме могли да откънем.

— Да, точно това сме сторили — ограбили сме всеки храм и всяка гробница и всичко, което не е изложено, за да потвърди гордостта ни от завоеванието, е останало скрито тук като доказателство за позора ни — допълни Спаркс.

— Повторили сме същото, което всяка доминираща култура в историята е правила с онези, на чието място се е настанявала. — Дойл не беше сигурен, че това може да бъде извинение.

— Според мен светът горе просто не е достоен за тези неща — каза Лари, който знаеше какво е да изпитваш алчност към неща, които не ти принадлежат, и от това тъгата му бе по-голяма.

— Е, нека не се притесняваме — пошегува се Спаркс. — Скоро някоя друга цивилизация ще ни освободи от това бреме.

— На мен ми изглежда като че ли тук никой не се е вясвал от години. — Дойл изтри покрития си с чернилка палец в пръста на една войнствена Атина.

— Не е съвсем така: някой е идвал и се е задържал достатъчно дълго, за да открадне онази статуя на Туамутеф — възрази Спаркс, доволен, че най-сетне е разгадал измъчващата го мистерия. — А може би и още много, много други неща.

— Какво те кара да мислиш така, Джек?

— Макар всички тези предмети да изглеждат разхвърляни както попадне, забелязах, че съществува най-обща категоризация по тип. От почти всяка по-ценна колекция, покрай която минахме, отсъстват важни елементи. Ето един пример пред очите ви. — Спаркс привлече

вниманието им към пет елински статуи, изобразяващи няколко нимфи в чувствени пози. — Калиопа, Клио, Ерато, Евтерпа, а тази одухотворената би следвало да е Терпсихора.

— Деветте музи — поясни Дойл.

— Имах чичо, който свиреше на калиопа — обади се Лари.

— Оставени са само пет. На пода все още могат да се забележат следите на четирите липсващи дами... хайде, помогни ми, Дойл: Полихимния, Мелпомена...

— Талия и Урания.

— Благодаря. Отпечатъците показват, че и другите са стояли редом със сестрите си.

— И ти мислиш, че са били откраднати?

— Да, точно така мисля. Видях подобни избирателни кражби и на други места. Както си забелязал, Дойл, уредниците на този цирк нещо ги няма. Членовете на Братството са прокопали вертикалната шахта до пресичане с тунела за музея с единствената цел да получат достъп до това помещение. Това им е дало възможност постоянно да измъкват различни антики от тази съкровищница, без да се безпокоят, че някой някога ще забележи липсата им.

— Но с каква цел?

— Има само две възможни обяснения: да ги задържат за себе си или да ги продадат. Макар че аз бих се затруднил да сложа цена на всичко пред очите ни.

— Това ли е целта на Братството в такъв случай? Да сложат ръка на пазара на антични предмети? — попита неуверено Дойл.

— Да събереш елитни личности, способни на всичко — свидетелство за което е онзи списък — само и само, за да завъртиш операция, колкото и да е мащабна тя, по пласирането на музейни ценности, ми се струва малко прозаично, а, Лари?

— Ами то е като да събереш големите готвачи на Европа, за да изпекат заедно една тава банички.

— Точно така. Затова подозирам, че тези кражби се правят с двойна цел: да натрупат конкретни свещени предмети, които те смятат за необходими в построяването на моста към отвъдния свят — пример, нашият мил приятел Туамутеф — и да спечелят значителни средства от продажбата на онези предмети, които не са им необходими.

— Но нали спомена, че са невероятно богати — припомни му Дойл.

— Аз пък ще ти припомня първото желязно правило на много богатите: „Никога не харчи собствените си пари“.

— Амин — изрече тържествено Лари, в чиито очи светеше ако не светлината, то поне споменът за забогатяването по пътя на кражбите.

— Извини ме, Лари. Напомняш ми, че този принцип не е толкова присъщ само на една класа, както прозвуча от моята уста.

— Няма за какво — великодушно каза Лари. — Ще ида да разгледам къде сме. — Той запали свещта си от факлата и заобиколи съседната купчина сандъци.

— Запечатването на този тунел ще сложи край на възмутителния грабеж, макар че според мен най-лошото вече е сторено и следата отдавна е изстинала. Нали си спомняш окаяното състояние на катинара върху онази внушителна врата?

Дойл кимна.

— Изобщо не е сигурно, че бихме могли да предизвикаме успешно обвинение за тези престъпления срещу „Ратборн и синове“. Всъщност подобен акт не би бил в наш интерес.

— Защо, Джек?

— Без доказателства в подкрепа на такова обвинение всяка атака срещу неопетнените, почитани имена от Братството, извършена през тресавището на съдилищата, само ще гарантира тяхното оневиняване и може да ги накара да се спотаят още по-дълбоко, без да пропуснат възможността да ни направят за посмешище. Ако действително желаем да ги нараним в сърцето, трябва да крием намеренията си до момента, когато ще можем да нанесем решителния удар.

Лари тихо изсвири и ги повика:

— Елате да видите нещо интересно.

Спаркс и Дойл го откриха по отблясъка от свещта и се изкатериха при него. Спаркс вдигна високо факлата и тримата видяха странна гледка — подредени в квадрат еднакви ковчези за мумии, поне двайсет, сложени един до друг, като кушетки в нощен приют. Капаците им бяха свалени и натрупани на куп встрани. Обитателите на два от ковчезите бяха още на местата си: раздърпани, почернели трупове, обвити в изгнили ленти. Останалите ковчези обаче бяха празни.

— Мили боже! — прошепна Дойл и всички се отправиха да разгледат капациите.

— Оръжия, отбранителни действия — проговори Спаркс, внимателно изучавайки йероглифите. — Това са били воители. Ковчезите са с еднакви размери и конструкция, а надписите върху тях са идентични. Всичко това говори, че става дума за масов гроб на охраната на високопоставена особа. Когато умираше фараон, обичаят повелявал да убият и погребат заедно с него целия му гарнизон, който имал задачата да го ескортира до земята на Древните.

— Не знам защо си мисля, че това не би могло да влиза в служебните им задължения — усъмни се Лари.

Всички се спогледаха.

— Мисля, че имаме основания за някои предположения — проговори Спаркс със странна усмивка.

— Какво ще правим? — практично попита Дойл.

Още преди да му отговорят, далеч в подземиеото се разнесе многозначителното скърцане на ръждясали панти.

— Конкретно в момента — моментално наостри уши Спаркс — най-искреният ми съвет е да бягаме с всички сили.

И те се втурнаха, колкото може по-далече от зловещото скърцане. Цялата им надежда се крепеше на издръжливостта на краката им и светлината на факлите. Съкровищата на подземиеото вече не ги интересуваха. Стигнаха до една стена и хукнаха покрай нея с надеждата да намерят изход и наистина след малко видяха врата: двукрила, дъбова, на вид изключително здрава. Лари запали свещта си и разгледа ключалката.

— Нямам достъп до болтовете — поклати глава той, изучавайки „противника“.

Опитаха с блъскане, но вратата дори не потрепна.

— От другата страна за всеки случай е пристегната с вериги — констатира Лари. — Никой не желае нахлуването на неканени туристи.

— Проклет музей! — изръмжа Дойл.

— Да огледам ли за друг изход? — предложи Лари.

— Нямаме време — отсече Спаркс и се огледа. — Лари, ще имаме нужда от метални парчета, камъни, стомана, отпадъчно желязо, каквото успееш да намериш... но да е много.

— Веднага — каза Лари и изчезна.

— Преди малко, Дойл, подминахме цяла батарея топове — помниш ли?

— Помня, че ги видях. Тук някъде бяха.

— Тогава потърси ги, но търси така, като че ли животът ни зависи от това. Защото е истина!

Върнаха се към вътрешността на помещението. Пътят им изглеждаше отчайващо непознат. За миг тишината бе нарушена от нов вопъл на ръждясалите панти, но поне засега от преследвачите им нямаше и следа.

— Джек, ако все пак намерим топ, какво ще правиш с него?

— Зависи от това коя от нуждите ни ще трябва да бъде удовлетворена по спешност.

— Нашите нужди?

— Колкото и да ненавиждам разрушаването на държавно имущество, ще трябва да си пробием път със сила през тази врата или ще трябва да се обърнем и да се защитаваме. Едното от тези две неща ще се случи преди другото.

Дойл се въздържа да обяви собствените си предпочитания. Всеки нов протест на пантите забиваше щика на страха все по-дълбоко в мозъка му.

Търсенето им сякаш продължи цяла вечност, но всъщност отне не повече от пет минути. Пантите вече не се чуваха. С изключение стъпките на двамата мъже, помещението беше заплашително притихнало. Разбира се, намериха топ, не, намериха маса топове, цели батареи топове. Трудното сега беше да изберат онзи, който щеше да им свърши работа. Спаркс бързо се спря на стар турски топ, зареждан с шестнайсетфунтови гюлета. Повдигнаха станините и го задърпаха през склада с максималната скорост, която им позволяваше отрупаният с различни предмети под.

— Откъде да знаем, че с него може да се стреля? — задъхано попита Дойл, докато подтичваха.

— Не знаем.

Дойл бе готов да свали и ризата от гърба си за малко грес, с която да смаже скърцащите колела, защото чуваше как преследвачите им се приближават. Явно бяха проникнали в склада и игнорирайки всякакви възможности да минат между безбройните купчини, избираха най-

прекия път към целта и събаряха всичко по пътя си. Спаркс спря и се огледа.

— Оттук ли дойдохме?

— Аз просто те следвах. Мислех, че знаеш.

— Добре. Вземи ей оттам два ятагана, добре е да са ни подръка.

— Спаркс му посочи един сандък, препълнен с най-различни оръжия.

— Наистина ли смяташ, че ще ни се наложи да ги използваме?

— Не знам. Да не би да предпочиташ да се окажеш в положение, в което да съжаляваш, че не си ги взел?

Без повече приказки Дойл подбра два дълги криви ятагана. Продължиха да влачат топа. „Боже, Който си на небесата, помогни му да се сети по кой път дойдохме — молеше се Дойл, — и нека не попаднем в ръцете, в ноктите или в каквото там имат онези твари зад нас — ако, разбира се, са зад нас, а не вече пред нас — и нека, Боже, те останат далеч зад нас и ако може, нека направо се загубят в лабиринта, в който кой знае защо сме попаднали. А... ето — статуята на Херкулес, който убива лъва — един от дванайсетте подвига... той май трябваше да изчисти и конюшните... колко подходящ момент съм избрал да мисля за тези неща! — а ние определено минахме покрай Херкулес, докато търсихме топа...“

— Вървим по правилния път! — тържествуващо обяви той.

Лари ги чакаше до вратата с цял куп събрани боклуци: камъни, начупени копия, какви ли не метални парчета.

— Опасявам се, че ми се наложи малко да повандаливам, за да освободя някои от по-подходящите парчетии — съобщи той с известни угризения.

— Греховете ти са простени — успокои го Спаркс. — Помогни ни сега.

Нагласиха оръдието в упор срещу масивната врата.

— Дойл, намери нещо да го запънем — нареди Спаркс. — Защото иначе откатът ще обезсмисли всичките ни усилия. Лари, зареди през дулото, уплътни както трябва, сложи най-тежките и най-остри неща последни, защото едва ли ще можем да стреляме повече от веднъж.

Двамата се захванаха да изпълнят заповедите му. Спаркс извади една от стъклените, които така небрежно беше взел от лабораторната маса на тръгване, внимателно я постави на земята,

издърпа ризата си от колана на панталоните и се захвана да цепи тясна лента покрай шева. След секунди Дойл се върна, влачейки ръждясала верига с котва.

— Това ще свърши ли работа? — попита с надежда той.

— Чудесно си се справил, приятелю.

Завързаха оръдието с веригата, докато Лари натъпкваше подобрите от него боклуци през дулото с дълго гребло от венецианска гондола.

— Готово — съобщи Лари.

— А с какво ще гръмнем? — поинтересува се Дойл.

— Мислех да използваме този нитроглицерин — каза Спаркс, отви запушалката на стъкленницата и внимателно я нагласи в оръдието.

— Ти си носил нитроглицерин в джоба си! — възкликна Дойл, обезпокоен със закъснение.

— Напълно безопасен е — детонира само при запалване или пряк удар.

— Боже господи, Джек! Ами ако беше паднал в тунела?

— Е, вече нямаше да имаме главоболия, нали? — отговори Спаркс и натъпка лентата в дупката за фитила.

Някакви сандъци се катурнаха само на двајсетина метра зад тях.

— Ето ги — предупреди Лари и извади ножовете си.

— Отдръпнете се — нареди Спаркс.

Лари и Дойл се скриха. Спаркс поднесе факлата до импровизирания фитил и се присъедини към тях. Наведоха глави зад сандъците, затвориха очи, сложиха ръце на ушите си и зачакаха експлозията. Напразно.

— Не гръмна ли вече? — попита Дойл.

— Не чуваш ли, че не е?

Някъде наблизо паднаха още няколко сандъка.

— Ако нещо ще става, да става — обади се и Лари.

Спаркс предпазливо пристъпи напред, за да види каква е причината за забавянето. Дойл стисна още по-здраво ятагана и го погледна за пръв път. Имаше чувството, че сънува сън, в който по някаква причина е взел в ръце реквизит от оперетата „Пиратите на Пензанс“. Спаркс безстрашно надникна в дупката за фитила и в следващия миг отскочи и спринтира към прикритието.

— Още гори... — И преди да довърши, се озова със скок при тях.

Оръдието гръмна, изхвърляйки от дулото си сноп искри и грамаден облак бял дим. Тримата веднага се изправиха и хукнаха напред. Зарядният сандък се бе натрошил и топът се бе килнал на пода. Едва не се бе пръснал, но геройски бе издържал заряда и дори беше свършил работата. Двете крила на вратата висяха на пантите си, натрошени на трески, и това бе станало в последния възможен момент, понеже зад гърбовете им се разнасяше отвратителното ръмжене на преследвачите им.

— Да се махаме оттук — ненужно предложи Спаркс.

Затичаха се, прескачайки отломките по пътя си, прескочиха веригата, с която вратата бе пристегната от другата страна, и се озоваха пред стълбище, което водеше нагоре и към свободата.

— Продължавайте — нареди Спаркс, спря под стълбището и откъсна още една лента от ризата си.

— Какво смяташ да правиш, Джек?

— Не бих искал да се надбягваме с тази пасмина по улиците на Блумсбъри.

Тъмните силуети се приближаваха към тях, материализирайки се от облаците дим.

— Давайте, аз ще ви настигна — успокои ги Спаркс, отвори втора стъкленница с нитроглицерин и започна да излива съдържанието ѝ на пода.

— Щом казва да вървим, трябва да вървим, шефе — съгласи се Лари и дръпна Дойл за ръкава.

Най-бързите измежду преследвачите им вече бяха стигнали до избитата врата.

— Революерт ми, Джек — напомни Дойл, без да помръдва.

Спаркс го погледна, сякаш той бе полудял, после извади револвера от колана си и му го хвърли. Дойл спокойно се прицели и изстреля и шестте патрона по приближаващите се фигури. Водачите им неистово изкрещяха и се дръпнаха встрани от дупката, което даде време на Спаркс да доизлее стъкленницата и да нагласи дългата лента така, че единият ѝ край да е потопен в малката локва, а другият да отива към стълбището.

— Бягайте! — извика Спаркс.

Лари дръпна Дойл нагоре по стълбите, а Спаркс запали фитила с факлата и спринтира с все сили след тях. Точно когато завиваха на

площадката, Дойл се обърна и видя водача им да стъпва на първото стъпало: висок, невъзможно дългокрак, мършав, с тънки като клечки крайници, тресящи се спазматично, с коса и зъби, които се крепяха върху разядената глава само благодарение на придържащата ги прогнила лента, с малки като карфици червени очички, които светеха с неподправена злоба. Това видя Дойл в онзи кратък миг преди цялото мазе да се скрие от погледа му едновременно с тътена на оглушителна експлозия, която заличи и звук, и образ. Стените се напукаха, облаци дим се разлетяха във всички посоки, скривайки от погледа малкото, което можеше да се види. Стъпалата под краката им се разиграха като клавиши на раздрънкано пиано.

Силата на взрива буквално изхвърли и тримата през най-близката врата. Факлата им загасна от ударната вълна и те се проснаха на мраморния под замаяни, със звънтящи уши: задъхано се опитваха да си поемат глътка въздух, чувстваха се като че ли някакъв титан ги бе ударил едновременно в диафрагмата и по главата. Времето течеше. Размърдаха се, първо малко неуверено, стенойки, без да се чуват.

— Има ли пострадали? — попита Спаркс, когато най-лошото отмина.

Трябваше да зададе въпроса си два пъти, преди смисълът му да стигне до съзнанието им. Те примигнаха няколко пъти, спогледаха се като събудили се от дълъг безпаметен сън и започнаха да опипват крайниците си, изумени, че още могат да ги движат. Макар да нямаше счупвания, Дойл не можеше да намери нито една част от тялото си, която да не чувства като премазана от бой. Зловещата картина, която бе видял миг преди опустошителната експлозия, бавно изплува в съзнанието му и постепенно дойде на фокус. Той осъзна, че колкото и да е невероятно, продължава да държи ятагана — усещаше пръстите си като слети с дръжката, така че трябваше да използва другата си ръка, за да ги разтвори. Помогнаха си един на друг да се изправят и беше много добре, че никой не бе в състояние да чуе болезнените стонове, които усилието изтръгваше от гърлата им.

Дойл погледна към вратата с известно опасение.

— Надявам се това да им е стигнало.

— Добре ще е да е така — проговори и Лари, — защото не бих могъл да прогоня дори бебе с дрънкалка.

— Освен това използвах и последния запас нитроглицерин — допълни Спаркс.

— Това ли правеше там в апартамента си, Джек — нитроглицерин?

Спаркс кимна.

— Радвам се, че не съм ти съсед.

— Да, опасявам се, че последната партида се получи доста мощна и твърде нестабилна.

— Ако е довършила онези проклетници, няма да чуеш нито дума оплакване от мен — обеща Лари.

Потърсиха опипом в тъмнината и накрая намериха факлата. След като преодоля затрудненията, свързани с използването на пръстите, Лари успя да измъкне клечка кибрит и я запали от пода. Факлата пламна и видяха къде се намират: в празно преддверие с мраморен под, което обаче им напомняше за познатите помещения на музея доста повече, отколкото странното място, откъдето бяха дошли. През все още клатещите се крила на вратата продължаваше да нахлува дим, но вече не така гъст.

— Да потърсим истинския изход — предложи Спаркс.

Обърнаха се и тъкмо да потеглят, когато крилата, висящи по някакво чудо на пантите, отхвъркнаха навътре. Тримата се извърнаха, готови за схватка. Но онова, което мина през вратата, не беше гневен противник от армията на неунищожимите, нито беше някой останал цял нападател, не — полуразкъсан труп със смазана глава, половин торс и единствена обезобразена ръка упорито се стремеше да се добере до тях. Пепеляви останки полуразложена плът се точеха зад него. Лицето непрестанно движеше полуоткъснатата си увиснала долна челюст, сякаш се опитваше да изрече хилядолетно проклятие. Оцелелият внушаваше по-скоро отвращение, отколкото опасения, но в очите му продължаваше да свети някакъв неугасим свиреп огън.

— Господи! — ахна Дойл и се отдръпна.

— Упорити мръсници, а? — каза Лари.

Спаркс взе ятагана от Дойл, пристъпи напред и с решителен удар отсече главата на полуунищожената твар. Съществуването замръзна — светлината в очите му изгасна, ръката увисна и останките от тялото се свлякоха на пода. Главата се изгърколи настрани. Лари изтича към нея

и с точен ритник я изстреля като футболна топка през отворената врата.

— И той бележи! — изкрещя Лари. — „Уикам“ побеждава „Лестър“ с един на нула в продължението! „Уикам“ печели купата!

Дойл се отпусна на колене, за да изследва останките: малкото, което можеше да бъде разгледано, вече се превръщаше в прах. Нищо не подсказваше, че някаква сила е била в състояние да оживи тези изсъхнали клетки хилядолетия, след като собственикът им е приключил жизнения си път.

— Какво виждаш, Дойл? — попита Спаркс и коленичи до него.

— Останките са абсолютно инертни. Душа или енергия — както и да се нарича онова, което е движило това нещо, сега от него няма и следа.

— Каква енергия?

Дойл поклати глава.

— Нямам никаква представа. Някакъв виталитет, но не живот. Напомня ми за сивите качулки. Енергия, извлечена от душата. Воля без съзнание.

— Значи черна магия, така ли? — полита изненадващо притихналият Лари.

— Можем да го наречем както си искаме — отговори Дойл. — Ще го категоризираме някак, но това няма да ни помогне да го разберем.

— При цялото си уважение към теб, докторе, не мога да проумея с каква цел искаш да разбереш тези гадни твари? Мен ако питаш, трябва да сме доволни, че се отървахме толкова евтино.

— Трябва да тръгваме — каза Спаркс и стана. — Такава експлозия със сигурност ще събуди и най-дълбоко заспалия пазач в Британската империя.

Излязоха от преддверието и се озоваха в коридор, който даваше основателни надежди, че ще ги изведе до изход.

— Не бих искал да бъда на мястото на пазача, който ще се разходи из тези развалини при обиколката си — призна Лари. — Настръхвам от тази мисъл.

— Как добре би ми дошла сега онази голяма глътка уиски, за която си говорихме, Лари — обади се Дойл.

— И аз копнея за нея, сър. Но нека първо се доберем до дома. Господи, никога не ми се беше налагало да разбия музей, за да *изляза* — възкликна Лари, явно очаквайки да му бъде зададен въпросът колко пъти е разбивал музеи, за да влезе.

— Вече знаем, че можеш да се справиш и с тази задача — успокой го Дойл.

[1] Сграда зад Бъкингамския дворец, в която се съхраняват каретите, използвани за официални изяви на членовете на кралското семейство, и конете, с които се запрягат. — Б.пр. ↑

[2] Кралица Виктория (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Следователно (лат.). — Б.пр. ↑

[4] Maximilian Graves звучи като makes-a-million-graves (в буквален превод „прави милиони гробове“). — Б.пр. ↑

14.

ЕДНО МАЛКО МОМЧЕ

Лари наистина се оказа на ниво. Един внимателно счупен прозорец и вече бяха пак на улицата. Върнаха се бързо в апартамента на Спаркс и предприеха лечение с големи дози старо малцово уиски, предвидливо очакващо ги в гарафа върху лабораторната маса. После решиха да прекарат малкото, което оставаше от нощта, в почивка. Дойл огледа нараняванията на всеки и намери, че няма нищо опасно и че на следващия ден ще могат да пътуват, каквито бяха плановете на Спаркс. Не му бяха останали сили дори да се поинтересува накъде ще да ги отвеят ветровете утре, така че потъна в непробуден сън.

Сутрешните вестници бяха отделили първите си страници на сензационни репортажи за възмутителния опит на неизвестни престъпници да оберат безценните египетски съкровища, съхранявани в Британския музей. Очевидно в трескавото си желание да се доберат до плячката крадците се бяха взривили заедно с онова, което са си били набелязали да отмъкнат — рядка колекция от мумии, датиращи от времето на Третата династия. Тлъстите букви на грабващите погледа заглавия на таблоидите изобщо не оставяха място за дребнави журналистически съмнения от рода на това защо грабителите са понесли именно мумиите — които експлозията също бе унищожила и дори бе запратила по действително невероятен начин едно от телата нагоре по някакво стълбище и дори през дупка в избитата врата — а не безценните им обковани със злато ковчези. Редом с меко казано раздутите описания на пораженията, нанесени на музейната собственост, идваха и предвидимите вопли на възмущение от страна на депутати и други често споменавани по пресата стълбове на обществото, които осъждаха оскверняването на една толкова подчертано обществена институция, загатваха, че причината следва да се търси в прекалено либералната имиграционна политика, и не

пропусках да отправят познатите нравоучения относно нуждата да се обърне повече внимание на социалните проблеми, които очевидно били в основата на подобни хулигански прояви: липсата на респект пред Бог, Родина, Кралица и т.н., и т.н. Както обикновено на фактите не се обръщаше кой знае колко внимание. Нямахше нито дума за свързващия римски виадукт, нито за необяснимо защо пренесената статуя на Туамутеф, още по-малко за вертикалната шахта, извеждаща направо в офиса на президента на издателската фирма „Ратборн и синове, Лимитид“.

Но много преди тези вестници да стигнат до улицата, още докато навън гъмжеше от полицейски инспектори, кършещи ръце египтолози и недоумяващо почесващи се по тила обикновени граждани, дълго преди Дойл да се надигне от мъртвешкия си сън, Джон Спаркс бе излязъл и се бе върнал, след като бе свършил работата си — каквато и да бе тя — за да събуди другите и да ги накара да се приготвят за път. Сбогуваха се с благородния Зевс, измъкнаха се по задното стълбище още предобед, качиха се в кабриолета и се промушиха през една зейнала пролука в заградителната мрежа, хвърлена набързо от полицията през кварталите около Британския музей.

Спаркс информира Дойл и Лари, че бил прекарал сутринта по много продуктивен начин. Закусил в компанията на бивш колега от театъра, сега известен лондонски продуцент, и научил от него местонахождението на „Манчестърската театрална трупа“ — онази от рекламната листовка, която бяха намерили върху бюрото на президента на „Ратборн и синове“.

— В момента са на турне из Североизточна Англия, тази нощ имат последно представление в Скарбъро след тридневен престой там, после се отправят на север към Уитби — завърши той.

— Уитби... отново в Йорк. Не е ли това епархията, в която Негово Преосвещенство епископ Пилфрок — едно от имената в списъка — се грижи за паството си? — попита Дойл.

— И не само това — отговори Спаркс и поясни как благодарение на един от многото си познати научил, че Уитби е също и зимната резиденция на сър Джон Чандрос — един от най-достопочтените колеги на Пилфрок в Списъка на седмината.

Дойл започваше да вярва в твърдението на Спаркс, че случайности не съществуват.

А за десерт Спаркс поднесе на Дойл тъничко, подвързано в кожа томче, което по негови думи изровил в книжарницата „Хетчард“: „Моят живот сред хималайските мъдречи“ от професор Арминиъс Вамберг.

Вамберг? Пак име от Списъка!

— Я виж кой е издателят — подсети го Спаркс.

Дойл отвори на фронтисписа: „Ратборн и синове, Лимитид“. После бързо прелисти приложената биография на автора, в която Вамберг бе описан като австриец, окичил името си с цяла азбука от научни степени и звания, присъдени му едва ли не от всяка европейска „кула от слонова кост“, преди да бъде обладан от жаждата за пътешествия, която го бе отнесла от карибските острови до тибетските плата с кратки спирки из Черния континент и австралийската пустош.

— Не са приложили негова снимка — отбеляза Дойл.

— Готов съм да се обзаложа, че носи брада — загадъчно каза Спаркс.

— Брада ли?

— Мъжът, получил разрешение да вземе със себе си Боджър Нъгинс от затвора Нюгейт, ти е бил описан като човек с брада.

— Кое те кара да мислиш, че е бил Вамберг?

— Предполагам — усмихна се неопределено Спаркс. — Човек не може да знае всичко със сигурност.

— Дава ли книгата някакви указания що за човек е той?

— Макар заглавието да обещава, че авторът възнамерява да се отправи в пътешествие към откритията, но и към по-пълното си себепознаване, текстът не дава никаква идея за човека Вамберг. Тонът е благ, стилът — академичен, изложението — аналитично. Авторът не прави никакъв опит да обърне читателя в своята вяра, да го убеди или да направи някакви необосновани твърдения за силите в света на нематериалното.

— Тогава не би могъл да спечели и грош — изненадващо се обади слушащият разговора им Лари.

— Какво искаш да кажеш? — попита сепнато Дойл.

— Без духове и призраци, без космати твари, спускащи се изневиделица върху жертвите си от хималайските върхове като вихрушка?... Че как би могъл да продаде и две книги на пазара? Не

знае ли, че хората обичат със сутрешната си овесена каша и порция кръв?

— Изглежда професор Вамберг е точно онова, за което се представя — каза Спаркс. — Сериозен, съвестен учен, работещ в не особено академичната сфера на метафизичното.

— Нищо чудно, че не бяхме чували за него — съгласи се Дойл.

— Прочети я внимателно, Дойл. И без това ни чака дълго пътуване с влак.

— Предполагам до Уитби?

— Че къде другаде?

И докато обикаляха из задръстените с обедния трафик лондонски улици, Дойл изведнъж се сети за обещанието, което беше дал на Лебу... вчера, колкото и невероятно да бе това: струваше му се, че е било преди месеци — да не напуска Лондон, без да се обади. Дойл вече много добре знаеше какво е отношението на Спаркс към редица държавни институции, но имаше известни морални ангажименти и към стария си приятел. Затова попита Спаркс би ли имал нещо против да се отбият за малко през болницата „Сейнт Бартоломю“ и обясни това с желанието си да вземе някои свои лични вещи, които уж съхранявал там, а също така и да попълни аптекката си с оглед на опасностите, които явно ги очакваха. Спаркс го погледна внимателно, но Дойл издържа погледа му с безстрастна физиономия, уверен, че не е издал действителните си намерения. Отговорът на Спаркс му даде основания да смята, че наистина е така.

— Към „Сейнт Бартоломю“, Лари.

— Ще бъде ли възможно след това да минем и покрай Роял Мюс, за да потърсим книгата, която ми описа Спайви Куинс? — помоли Дойл.

— Това влизаше в намеренията ми — късо отговори Спаркс. Отново изглеждаше затворен в себе си.

„Дали не се е досетил за намеренията ми? — обезпокоено се питаше Дойл. — Може би е решил, че не бива да ми се доверява. Колко трудно е да се разбере какво мисли този човек! И все пак, дявол да го вземе, моя работа си е дали ще кажа на Лебу къде отивам! Да не би да чакам от Джон Спаркс да уведоми семейството ми и да се погрижи за делата ми, ако нещо се случи с мен? Полицията може да не

става за нищо друго, но е добра в едно отношение: на нея може да се разчита, че макар и бавно ще направи, каквото трябва.“

Остатъкът от пътуването им мина в тягостно мълчание. Когато пристигнаха в болницата, Спаркс слезе заедно с Дойл и влезе с него. „Е, не мога да му кажа да не идва с мен — измъчваше се Дойл, — така просто не се прави.“ Затова премълча. Спаркс седна на една пейка пред отделението на лекарите, докато Дойл поиска да му дадат медикаментите, които смяташе, че може да му потрябват, и провери гардеробчето си. В него всъщност имаше малко вещи, но изведнъж той осъзна със смес от съжаление и облекчение, че това е цялата му собственост: сребърен несесер с четка и гребен за коса, друга кутия за бръснача и бръснарските му принадлежности и кръстче, подарено от баща му по случай първото му причастие. Той прехвърли четката, гребена и бръснача в чантата си. Поколеба се дали да не окачи кръстчето на шията си, но накрая го сложи в джоба на жилетката си.

След като взе поръчаните медикаменти от склада, Дойл изтича до вратата и надзърна през прозорчето. Спаркс бе изчезнал някъде. Дойл бързо се върна на гишето, взе писалка и тъкмо се готвеше да надраска бележка до Лебу, когато дежурната сестра го видя.

— О, доктор Дойл, имам писмо за вас — каза тя и се обърна към разделената на клетки стена зад гърба ѝ.

— Писмо ли?

— Пристигна тази сутрин. Донесе го пощальонът. — И тя му подаде запечатан илик.

— Благодаря ви. — Дойл нетърпеливо го разпечата.

Артър,

Мистър Джон Спаркс е луд, избягал от психиатричната клиника в Бедлам. Склонен е към прояви на насилие и е крайно опасен. Свържи се с мен незабавно.

Лебу

— *Billet doux* от тайнствената любима? — попита Спаркс.

— Какво? — стресна се Дойл и вдигна поглед. Спаркс стоеше до него, облегнат на гишето.

— Письмцето, стари приятелю... от любимия образ ли е?

— Един стар приятел ме кани да поиграем на корта — съвзе се Дойл, сгъна листчето и го върна на сестрата с всичката небрежност, на която бе способен в момента. — Моля ви, уведомете господина, че следващите една-две седмици няма да мога да играя, но ще му се обадя при първа възможност.

— Добре, докторе — обеща сестрата и отнесе бележката някъде.

— Можем да тръгваме — предложи Дойл, взе чантата си и се отправи към изхода. Спаркс го последва.

— Намери ли всичко, от което имаше нужда? — попита той.

— Да.

Мили Боже, Господи, Който си на небесата. Не мога да избягам — мислеше си Дойл, — а и не мога да скрия нищо от него... дори собствените си мисли. Видях на какви неща е способен и съм сигурен, че той е последният човек на земята, срещу когото бих дръзнал да се изправа... но възможно ли е всичко, което ми разказа, да са най-обикновени лъжи? Възможно ли е един човек да е толкова лукав? От друга страна, ако е луд, отговорът на този въпрос е „Да, разбира се!“. И все пак почакай, Дойл, ами ако това не е истина? Ами ако Лебу нещо не е разбрал правилно? След всичко, което преживяхме заедно — колко пъти вече ми спаси живота? — не би ли било справедливо да се отнеса с известно съмнение към подобно твърдение?

— Добре ли си, докторе? — спокойно попита Спаркс.

— Хм... Не мога да кажа, че не съм загрижен за някои неща...

— Сигурно.

— Струва ми се и аз като другите имам право да замълча, потънал в мисли.

— Не бих могъл да те упрекна.

— Не знам дали ме разбираш правилно... но точно аз съм онзи, чийто живот бе разбит безвъзвратно...

В този миг зад вратата на отделението, покрай което минаваха, се разнесе вик — протяжен, тънък и изпълнен с агония. Гласът несъмнено беше детски. Дойл се обърна и погледна вътре.

Леглата бяха избутани на една страна, а на освободеното място беше монтирана механична въртележка с дървени кончета, по които бяха насядали дечица в болнични пижамки. Трима набити акробати, облечени в алени руски рубашки, тъкмо разваляха гимнастическата пирамида, скачайки от раменете си. Препъващ се клоун с яркочервен

нос се надигаше от клавесина, на който бе свирил, и отиваше към групата медицински сестри, опитващи се да успокоят детето, чийто вик бе смразил всички присъстващи в стаята. Това беше малко момче, облечено в ярка сатенена блузка на Арлекин, в която преобладаваха виолетовият и синият цвят. Беше на десетина години. Главата му беше бледа и плешива, досущ като кокоше яйце, кожата на тила му бе странно набръчкана.

Видението на Спайви! Мъже в червено, коне, момче в яркосиньо — по гърба на Дойл мина ледена вълна, кожата му настръхна. Спаркс нахлу покрай него в стаята и Дойл със закъснение също се втурна към детето.

— Че... по...! — каза детето, или поне на Дойл му се стори така. Очите му се подбелиха, то заудря телцето си с ръце и се разтърси в спазматичен пристъп.

— Какво се е случило? — попита Дойл старшата сестра.

— Организирахме представление за децата... — започна тя, опитвайки се заедно с останалите да хване и притисне размахващите се ръце на детето. — То дойде с тях, изглежда, е един от артистите.

Клоунът с напудреното лице се приближи.

— Какво му е? — попита той по-скоро раздражено, отколкото загрижено.

— Чепо! Чер... пол...! — изкрещя момчето.

— Наистина, какво му е? — попита един мъж с подчертан акцент от Средна Англия.

Дойл усети в дъха му миризма на ром и мента.

— Отдръпнете се, ако обичате — нареди му сестрата.

И докато останалите сестри се опитваха да усмирят детето, Дойл премери пулса му и надникна в очите му: сърцето му бясно се блъскаше, зениците му бяха разширени. В ъгълчетата на устните му имаше пяна.

— Черния Повелител! Черния Повелител! — Изведнъж думите му станаха разбираеми.

— За какво говори? — натисна се в тях клоунът.

— Как се казва момчето? — попита Дойл.

— Джоуи...

— Син ли ти е?

— Не, чиракува при мен — аз съм Големия Роджър, а той е Малкия Роджър.

Под дебелия слой пудра се виждаше, че лицето на клоуна е мазно и осеяно с дълбоки белези от шарка. Едва сега ставаше ясно, че широката изкуствена червена усмивка, изрисувана през устата му, само подчертава насмешливото озъбване, което, изглежда, беше нормалното изражение на този човек.

— Изпадал ли е и друг път в подобни пристъпи? — запита Дойл.

— Не, никога... ох! — изненадващо извика мъжът.

Спаркс бе забил менгемето на яките си пръсти във врата му.

— По-добре ще е да отговориш честно на въпросите на доктора — предупреди той.

— Веднъж! Преди месец, месец и половина. Бяхме в Батърси, изнасяхме матине пред гарата, и точно по средата започна да се мята като сега тук...

— Черния Повелител! Черния Повелител! — викаше момчето.

— Дръжте го здраво! — нареди Дойл на сестрите.

След отчаян вик момчето успя да изтръгне ръцете си от техния захват и започна диво да се дере по лицето — пръстите му се забиваха в кожата и направо я късаха заедно с плътта от костта. Изплашените деца, които се притискаха едно в друго край него, се разпищяха и побягнаха. В отделението се възцари истерична паника.

— Спрете го!

Под набръчканата кожа на детето имаше коса... всъщност имаше цяла нова глава с пясъчноруса коса. Овладейвайки шока си, Дойл със закъснение осъзна, че момчето бе носило плешива перука, за да прилича на своя по-възрастен партньор. Възползвайки се от това, че изумените сестри вкупом бяха отскочили, Спаркс пристъпи напред, здраво хвана момчето и го отнесе настрани от тълпата, зад параваните, където бяха избутани леглата.

— По-бързо, Дойл — подхвърли той и сложи детето да седне на едно от леглата.

Дойл коленичи пред него.

— Джоуи, чуй ме, вслушай се в гласа ми... Чуваш ли ме?

Лицето на момчето оставеше безизразно, но то бе спряло несвързания си брътвеж. Изглежда гласът на Дойл наистина

пробиваше плътната пелена около съзнанието му. То не се възпротиви, когато докторът взе ръката му.

— Чуваш ли ме, Джоуи?

Спаркс нагласи параваните около тях така, че напълно да ги скрият, и застана на стража до Дойл и момчето.

— Джоуи, чуваш ли ме? Отговори ми! — продължаваше да настоява Дойл.

Очите на Джоуи леко потрепнаха зад полузатворените клепачи, но от тях продължаваше да се вижда само бялото. Той бавно кимна.

— Кажи ми какво виждаш, Джоуи.

Момчето облиза напуканите си устни. През раните, които само си бе нанесло, се процеждаше кръв.

— Черния повелител...

— Да, Джоуи. Разкажи ми за него.

На малкото кръгло лице се възцари изражение на спокойно достойнство. Гласът на момчето бе тъничък, но в него за пръв път се долови метална нотка, контрастираща с крехкото му телце.

— Черния повелител... търси проход. Проход за тази страна.

Проход? Не беше ли споменал и Спайви Куинс в транса си нещо за някакъв проход?

— Към коя страна, Джоуи?

— Физическата.

— Къде е той сега.

Джоуи направи пауза и очите му трепнаха. После поклати глава:

— Не е тук.

— Как ще мине през прохода, Джоуи?

— Прераждане.

— Прераждане във физическия живот — уточни Дойл.

Джоуи уморено кимна. Дойл погледна назад през рамо и прехвана погледа на Спаркс — той напрегнато се вслушваше.

— Те се опитват да Му помогнат — поясни Джоуи.

— Кои „те“?

— Седмината.

Седмината... Исусе Христе!

— Кои са Седмината?

— Те служат... служили са Му и преди.

— Какво иска Той?

— Стреми се към трона. Ще бъде крал... Крал за хиляда години.

И Куинс бе разказвал нещо — дали беше за корони, или за тронове, когато бе взел в ръце снимката на медиума.

— Какво е то, Джоуи? Какво е това нещо? — попита Дойл, опитвайки се да влее от своята енергия в момчето, защото усещаше как слабото му тяло се отпуска в ръцете му.

Лицето на Джоуи преbledня. Съзнанието му явно се опитваше да стигне до някакво по-дълбоко ниво, където да намери отговора на въпроса. На устните му отново излезе пяна, този път оцветена в нежнорозовия цвят на филе от съомга. Гърдите му се надигаха и спускаха с върховно усилие. Гласът прозвуча доста по-слабо:

— То има много имена. И съществува във вечността. Чака отвън. Храни се с душите на хората... в моментите на тяхното унищожение. Но То никога не може да бъде заситено... дори Великата война не би могла да го засити... Неговата...

Момчето пое дълбоко въздух. Очите му се отвориха. Бяха съвсем ясни. Отново беше в съзнание. Погледна Дойл, напълно на себе си, осъзнаващо собствената си крехкост.

— Джоуи?

Джоуи поклати глава, за да покаже, че чува, после премести погледа си покрай Дойл, към нещо зад него, с усилие повдигна ръка и посочи право към Спаркс.

— Той е архант — каза Джоуи.

Спаркс гледаше момчето като хипнотизиран, погледът му беше потъмнял от сянката на някакъв вътрешен ужас. Чу се нещо като излайване и Дойл отново се обърна към Джоуи. Детето кашляше, но нещо в гърдите му фатално се бе разкъсало — струйка гореща розова течност потече по брадичката му върху сатенената блузка. Телцето му изведнъж натежа и се отпусна в ръцете на Дойл, който усети, че животът завинаги го е напуснал. Той внимателно го положи да легне на леглото.

— Умря ли? — попита Спаркс.

Дойл кимна.

— Трябва да вървим. Веднага — каза Спаркс. — Иначе ще ни задават прекалено много въпроси.

Спаркс взе Дойл за ръката, забивайки пръстите си безмилостно, и го задърпа след себе си през хаоса около тях към спасителната врата.

Сестри, лекари и пазачи все още се опитваха да успокоят децата. На прага се бяха появили двама полицаи. Дойл почувства как захватът около ръката му се затяга още повече. Спаркс го преведе покрай полицаите и двамата забързано се насочиха към една врата в дъното на отделението. Акробатите зад тях се насочваха към стената от паравани, скриваща тялото на Джоуи. Точно когато Спаркс и Дойл щяха да излязат от тълпата, на пътя им застана Големия Роджър.

— Какво стана с момчето ми, мистър? Имам право да знам, нали така? Аз платих за него, аз вложих в него толкова...

Зад паравана се разнесе вик на изненада.

— Мъртъв е! Джоуи е мъртъв!

Големия Роджър хвана Дойл.

— Хей, какво му направи?

Полицаите разбутаха тълпата, за да отидат при акробатите, които бяха излезли иззад параваните и диво се озъртаха.

— Вие го убихте! — Лицето на клоуна се изкриви в маска на склеротична ярост. — Край на номерата ни! Убили сте моя...

Спаркс се пресегна и в следващия миг Големия Роджър се озова на земята, задавено кашляйки, хванал се за гърлото. Ударът беше нанесен с такава заслепяваща бързина, че Дойл изпитваше съмнения беше ли го видял изобщо.

— Продължавай да вървиш, не бягай! — предупреди Спаркс.

Но Дойл спря и силно дръпна ръката си, за да се освободи. Погледите им се срещнаха. Дойл не скри всичките си съмнения, а Спаркс не пропусна да ги регистрира.

— Ето ги! Ето ги там!

Акробатите ги бяха забелязали и ги сочеха през тълпата. Полицаите се насочиха към тях.

— Дойл, не е сега моментът...

— Не съм сигурен.

— Не мога да ти позволя да останеш тук.

— Да не ми казваш, че нямам избор?

— Това е дълъг разговор...

— Мисля, че трябва да го проведем.

— Не сега! За бога, човече...

Дойл видимо се поколеба, но не отстъпи. Полицаите се приближаваха.

— Онова момче... нали помниш как ме нарече? Знаеш ли какво означава архант? — попита Спаркс.

Дойл безмълвно вдигна рамене.

— Означава спасител.

Полицайте бяха буквално на няколко крачки от тях.

— Хей, вие там двамата, не мърдайте! — извика единият.

Дойл тласна едно легло към тях и те спряха за момент, а той се втурна към вратата. Спаркс се впусна след него и двамата изхвъркнаха в коридора. Задрънча звънец за обща тревога и всички хукнаха да ги преследват.

— Накъде? — попита Спаркс.

Дойл посочи наляво. Побягнаха, заобикаляйки група смаяни пациенти, придружаващите ги лекари и някаква медицинска апаратура. Дойл се възползва от това, че познаваше плана на болницата като петте си пръста, и често сменяше посоката, влизаше и излизаше от различни отделения, качваше се по едни стълбища и слизаше по други, докато накрая изпълзяха от един прозорец на партера и се озоваха точно пред входа, където ги чакаше Лари. Половин дузина нови полицаи току-що пристигаха с една кола. Спаркс извади от джоба си сребърна свирка и я наду, за да ги повика при себе си, после им посочи към вратата.

— Побързайте, те са там, вътре! Опитват се да избягат!

Полицайте се хвърлиха към входа и се сблъскаха с групата служители и пазачи, които точно в този момент изскочиха през него. Зад полицейската кола спря файтон и Дойл видя, че от него слиза инспектор Лебу.

— Дойл! — извика Лебу. Държеше револвер.

С трясък на колела и тропот на копита Лари спря тяхната карета точно между двамата и Лебу. Спаркс сграбчи Дойл и скочи заедно с него на стъпалото. Дойл видя през прозореца как Лебу вдигна револвера си. Спаркс и Дойл почти увиснаха, докато Лари завиваше, инерцията ги повлече към колелата, каретата се наклони застрашително, но миг преди да се прекатури отново се отпусна с трясък върху четирите си колела. Дойл и Спаркс се удариха силно, но не се изпуснаха — бяха прехвърлили ръце през рамката на отворения прозорец.

— Не спирай! — извика Спаркс.

Притиснаха се към стената, защото в този момент се наложи да се разминат на сантиметри с една насрещно движеща се болнична карета. Колелата се докоснаха и изхвърлиха сноп искри, но главините по някакво чудо не се удариха. Дойл усети как болничната кола го забърсва по рамото и в следващия миг те излетяха през портала на болницата. Но кочияшът на избягналата по чудо сблъскването линейка нямаше такъв късмет: опитвайки се да спре, за да избегне преследващата ги полиция, той дръпна юздите прекалено силно, конете се изправиха с цвилене на задните си крака и колата се прекатури, блокирайки както пътя, така и всякакъв достъп до двора на болницата. Файтонът на Лебу спря на косъм от катастрофата, полицаите се втурнаха към падналите коне, но вече бе късно — Лари бе успял да се измъкне. Той продължи, без да спира, а Спаркс и Дойл останаха да висят отвън. Миг по-късно завиха на първата пряка, болницата изчезна от погледа им и те потънаха в оживеното лондонско движение.

15. ТЕАТРАЛНИ ИСТОРИИ

За изненада на Дойл каретата им се носеше на север по курс, който трябваше да ги изведе по най-късия път от Лондон, докато той бе очаквал, че ще се върнат в Батърси, за да се качат на влака, който така своевременно ги бе спасил от гибелта в Топинг. Лари поддържаше скорост достатъчно висока, за да изпревари всякакви възможни преследвачи, без да привлича ненужно внимание. Нямаше никакво съмнение, че съвсем скоро жиците на телеграфа щяха да забръмчат от новините за бягството им.

Дойл седеше срещу Спаркс и неловко мълчеше. Спаркс мрачно се бе втренчил през прозореца и от време на време поглеждаше Дойл, но очите им така и не се срещнаха.

„На кого да вярвам?“ — питаше се за кой ли път Дойл с такова отчаяние, че даже не бе в състояние да разчлени логически проблема си на съставните му части. Единственото, което изпълваше съзнанието му, бе този въпрос и той отекваше в главата му със силата на камбанен звън.

Луд от Бедлам. Възможно ли бе това? Нямаше как да не признае пред себе си, че бе напълно възможно. Спаркс спокойно можеше да бъде човек, измъчван от мисълта за въображаеми преследвачи. Изградил си измислен свят на контакти с хора от висшето съсловие — със самата кралица, боже мой! — осъществявани, разбира се, в тайна. Един болен мозък, хванат в собствения си капан. Но Спаркс се бе държал толкова последователно, така рационално. От друга страна, смахнатите могат да поддържат дълги периоди на кристално ясна мисъл или най-малкото безукорно да симулират подобно състояние — факт, който Дойл знаеше много добре — така че искрената вяра на Спаркс в собствените му истории бе може би най-уличаващото доказателство за неговата лудост. Възможно ли бе Джек да е всички онези неща, които твърдеше за себе си? Да, свидетелствата на Бари и Лари потвърждаваха в известна степен истинността на думите му, но

не бяха ли те двамата най-обикновени наемни престъпници, готови да правят каквото им се каже, лесно поддаващи се на внушение, а може би дори и съзнателно действащи съучастници в тази загадка? Добре, загадка, но какви цели преследва тя? Какъв е замисълът? Умът му не можеше да предложи правдоподобни отговори на тези въпроси. Ако Спаркс наистина бе луд, тогава действията му можеха да изглеждат лишени от всякакъв мотив и той би действал без предварителен замисъл, съчинявайки историите си просто както му дойде.

И изведнъж на фона на тези обезпокоителни мисли извиси тъмната си снага зловецият въпрос: ами ако лицето Аликсандър Спаркс изобщо не съществува? Дали този човек сам не бе онзи престъпен гений, когото представяше за свой брат? Той определено притежаваше всички приписвани му таланти... а и не бе ли истина, че измежду всички, за които Дойл бе чувал да му разказват, именно Джек най-плътно се приближаваше до образа на Аликсандър Спаркс? Не беше ли напълно възможно този загадъчен човек, който сега седеше пред него, да персонифицира и двамата братя едновременно — две фрагментирани индивидуалности, съжителстващи в тясното пространство на обремененото му въображение: единият — дебнец и убиващ, когато му се прииска, другият — преследван от спомена за злодеянията, извършени в момент на умопомрачение? Означаваше ли това, че Джек е убиецът на собствените си родители? Не бе ли допустимо да се приеме, че именно извършените престъпления бяха станали причина за раздвояването на съзнанието му, прехвърляйки отговорността върху някакъв фантом, когото той бе започнал да преследва, уж за да му отмъсти, или от когото се чувстваше преследван?

Едно останало незасегнато от емоциите ъгълче в съзнанието на Дойл се надигна в плах протест: как тогава би могла да се обясни черната фигура, която сам Дойл бе срещал вече два пъти досега и която Джек бе идентифицирал без сянка от съмнение като своя брат? Ами сивите качулки, сеансът, опустошението на апартамента му, кошмарът в Топинг — събития, които толкова добре се вписваха в историята на Спаркс, колкото и странно да звучеше тя, и което бе важно — събития, в които лично бе взел участие. И това далеч не бе всичко — оставаха убийствата на Петрович и Боджър Нъгинс, виденията на Спайви Куинс, обреченото момче в синьо — неща, които

бе видял *пределно* ясно със собствените си очи, а дори и бе усетил със собствената си кожа, защото още можеше да види върху китката си следите, където бе впила пръсти оживялата мумия от подземията на Британския музей. Джон Спаркс можеше и да е луд, но той беше само една от фигурите в изкривения и пренаселен с действащи лица пейзаж, отдавна загубил всякаква прилика с обикновения ежедневен свят.

Дойл разтвори пердето на прозореца, погледна навън и се опита да схване къде се намират: отляво се виждаше Корам Фийлдс, а това означаваше, че се намират на Грейс Ин Роуд, значи... да, каретата напускаше Лондон в северна посока, точно към Арлингтън.

Следваше ли да сподели обърканите си мисли със Спаркс? Имаше ли някакъв хитър начин да провери доколко може да му се вярва? В края на краищата не беше ли възможно информацията на Лебу да е грешна? Как би искал да може да поговори сега с него и да чуе от първа ръка новините за Спаркс във всичките им подробности. Но тази възможност май бе загубена завинаги: след като сам бе видял своя приятел да бяга от болницата, Лебу сигурно най-сетне бе загубил търпение. Да, Дойл се бе превърнал в беглец от правосъдието, това бе пределно ясно, и възможностите му за избор се бяха стеснили значително: той или можеше да се опита да избяга от Спаркс и да се остави на милостта на полицията — рискувайки непредвидимите последици от респектирания гняв на Спаркс — или да застане на страната на този мъж и бандата му от помощници отрепки и да се примири с несигурната развързка, до която все някога щяха да стигнат.

— Споменава ли Блаватска нещо за Седмината или за Черния повелител? — неочаквано наруши мълчанието Спаркс.

— Какво? — сепна се Дойл.

— Не познавам трудовете ѝ толкова добре като теб, затова те питам: споменава ли се някъде в трудовете ѝ за Седмината или за Черния повелител? — Спаркс бе толкова потънал в мислите си, че дори не го бе погледнал.

Дойл се разрови в неподредените си спомени от произведенията на Блаватска. Струваше му се, че са минали сто години от онази спокойна вечер, когато бе размишлявал над идеите ѝ в апартамента си.

— Спомням си нещо за някакво създание... Обитателя на прага — отговори Дойл, съжалявайки, че не разполага с книгата пред себе си в този момент. — Мисля, че отговаря на това описание.

— И кой е Обитателя на прага?

— Същество... или по-скоро висш дух, съзнателно избрал да се спусне обратно в този свят...

— С цел да приеме човешка форма, това ли искаш да кажеш?

— Да, както, според Блаватска, постъпват всички духове — своеобразно обучение, завършващо с нещо като зрелостен изпит.

— И с какво е по-различно това същество?

— В безплътното си състояние то било дясната ръка на Бога или както там предпочетеш да го наречеш. Но когато проникнало във физическия свят, то се провалило... опитвам се да си спомня точните й думи, тя не бе използвала тази, но смисълът е, че се поддадо на съблазните на материалния живот.

— Изкушенията на плътта — подхвърли Спаркс.

— Посветило се на това да умножи земната си власт, да задоволи земните си апетити и обърнало гръб на възвишеното си духовно минало. И така се сложило началото на съзнателното зло на Земята.

— Християните го наричат Луцифер.

— Момчето в синьо каза, че е известно под много имена.

— Митът за падналия ангел съществува във всяка култура, оставила някакви следи. Как се е стигнало до това да бъде описван като Обитателя на прага?

— Според Блаватска в края на всеки цикъл на земния му живот — а то явно е минало през няколко такива — при напускане на нашата, земна равнина на съществуване, създанието се връщало при вратата между двата свята, придружено от загубените, покварени души на онези, поддали се на влиянието му, докато били живи, и последвали го в смъртта си...

— Това ли са Седмината?

— Не си спомням някакво конкретно число, за тях се говори като за колективен образ.

— Значи тези негови последователи са първите, които могат да се върнат от това чистилице към физическия живот — заключи Спаркс, чиито мисли скачаха далеч напред, — където тяхната цел е да подготвят пътя — прохода — за своя Черен повелител, обитаващ прага между физическия и мистичния светове в очакване да се завърне ма Земята.

Дойл кимна.

— Това е казано по-конкретно, отколкото тя си е позволила да го направи. Всъщност аз не си спомням да нарича създаването Черен повелител, нито последователите му — Седмината и мога само да кажа, че всички те бяха обединени в така нареченото Черно братство.

Спаркс отново се замисли. Конете препускаха по черни пътища в самите покрайнини на Лондон, прекосявайки живописни места. Нима щяха да изминат целия път до Уитби в каретата? Това би означавало два или три дни път.

— Много от медиумите, с които си разговарял, са имали тревожни видения — обади се Спаркс.

— Доста неопределени по характер. Впечатления, усещания. Ефимерни и почти недоловими.

— И нищо конкретно?

— Единствено от Спайви Куинс и, разбира се, момчето, за което той предвиди, че ще срещнем в болницата.

— Според теб момчето истински медиум ли беше?

— Мога само да кажа, че беше крайно чувствително. Опасно е да се правят други предположения, без да се знае моментното му физическо състояние, но на мен все пак ми се струва, че шокът от последното му видение в голяма степен допринесе за смъртта му.

— Като че ли видението го атакува.

— И го смачка с тежестта си — неохотно потвърди Дойл.

— Какво ти говори това? Имам предвид факта, че много медиуми имат сходни видения.

Дойл помисли.

— Има някакво раздвижване в онова измерение, от което те черпят информация. Нещо като вълнение пред буря.

— Все едно че те са еквивалент на физически барометри, регистриращи промени в налягането, невъзможно да бъдат забелязани по друг начин.

Дойл се размърда на седалката.

— Признавам, че тази идея доста ме притеснява.

— В Далечния изток котките и кучетата стават неспокойни преди земетресение. Ние тук спускаме канарчета в шахтите на мините, за да установим присъствието на смъртоносен газ. Толкова ли е трудно да се приеме, че и човешките същества са способни да долавят някакви по-особени вибрации?

— Не — опита се да скрие раздразнението си Дойл. — Но тази мисъл ни най-малко не ме успокоява.

— На мен ми се струва, че активизирането на същество като Обитателя на прага би генерирало цял гръмотевичен фронт, независимо от това в коя равнина се извършва.

— Ако действително го има...

— Ако завръщането на това създание е целта, която Братството — в лицето на Седмината — преследва, как според теб тези черни магьосници ще подготвят преминаването на Обитателя за последващо прераждане?

— Нямам ни най-малка представа.

— Чрез жертвоприношение? Ритуални убийства?

— Възможно е. — Дойл усети, че разпитът го изтощава. — Не съм запознат с тази материя.

— Но То би трябвало най-напред да се роди в тялото на дете, нали?

— Може би Седмината търсят някое семейство, което да осинови малкия палавник.

Спаркс не обърна внимание на плоската шега.

— Русокосо дете, предсказано чрез видение? Отнето от семейството против волята на баща му, но с неволното съучастничество на майката?

— Съжалявам, Джек, но всичко това много надвишава моята компетентност. Искам да кажа, че на Блаватска подобни твърдения могат да ѝ се разминат, защото читателят мълчаливо предполага — или най-малкото така беше с мен — че става дума за метафора или поне за преразказ на мит, идващ от най-дълбока древност.

— А ти не писа ли за същото в своята книга? Злоупотребата с дете?

Дойл почувства, че пребледнява. Наистина беше забравил за тази проклета книга.

— Така ли е, Дойл?

— Отчасти.

— И се питаш защо те преследват с такава агресивност? Чудя се какво още трябва да ти се случи, Дойл, за да се убедиш най-сетне.

Въпросът сякаш увисна във въздуха между тях.

— Дойл... искам да те попитам нещо — наруши мълчанието Спаркс вече с по-мек тон. — На базата на онова, което знаеш за него, след като Обитателят стъпи здраво на Земята, какво според теб ще направи той най-напред?

— Не мисля, че ще бъде нещо крайно необикновено — отговори Дойл, отказвайки да се обвърже емоционално с този отговор, за който знаеше, че е верен. — Завладяване на света, пълно поробване на човешката раса — такива неща.

— Възползвайки се, при поредния си опит да го постигне, от целия съвременен оръжен арсенал. Уви, нашата способност за масово унищожение е нараснала стократно.

— Ще трябва да се съглася с теб — каза Дойл и си спомни, че в списъка е включен генерал Дръмънд заедно с цялата му набираща сили оръжейна империя.

Удовлетворен от въздействието на думите си, Спаркс се облегна на седалката.

— В такъв случай ще трябва да ги спрем, нали така?

— Хм... Напълно вярно.

„Но първо ще искам да се убедя, че ти не си един от тях — мислеше си Дойл. — Искане ми се да те попитам защо трябва да приемам на доверие, че си този, за когото ми се представяш, а не мога да го направя... или поне не мога да го направя точно в този момент. Нито мога да те попитам, нито съм в състояние да ти повярвам, защото, ако си луд, няма какво да приказваме, а ако те попитам, само ще поставя в опасност живота си.“

— Какво е архант? — реши да се поинтересува Дойл.

— Не си ли чувал този термин преди?

Дойл поклати глава отрицателно.

— Архантите са адепти в тайните тибетски школи. Те притежават духовна енергия от най-висш порядък и са елитни воители. Но най-забележителното при тях е саможертвата, която им е поискано да направят.

— Каква саможертва?

— Архантът прекарва основната част от живота си в развиването на определени — нека ги наречем парапсихологични — способности. Когато стигне зенита на своята сила, след години изнурително обучение, архантът трябва изцяло да се откаже както от прилагането,

така и от упражняването на своите умения и да продължи живота си в мълчаливо съзерцание далеч от центровете на светския живот. Говори се, че във всеки момент във физическия свят има дванайсет живи арханти и че дори само влиянието, което упражняват със самото си присъствие и с беззаветната си служба, е достатъчно, за да спаси света от самоунищожение.

— Искаш да кажеш, че те са се обрекли да не използват приписваното им могъщество дори за борба със злото?

— Ако това някога се е случвало, светите писания не го споменават. Подобен акт би бил оскверняване на оказаното им висше доверие и би могъл да доведе до много печални последици.

Дойл обмисли чутото, без да скрива, че не разбира смисъла му.

— Но защо момчето те нарече с това име? Струва ми се, че ти не отговаряш на описанието.

— Нямам представа — отговори Спаркс. Изглеждаше точно толкова смутен и объркан, колкото и Дойл.

Двамата продължиха мълчаливо да се борят с противоречивите си мисли. Дойл бе изтръгнат от самовглъбението си, когато Лари прекара каретата по един неравен участък, извеждащ ги от шосето, по което досега бяха пътували, на коларски път, навлизащ в гъста гора. Когато излязоха на открито от другата страна, сърцата им се стоплиха от приветстващата ги гледка на очакващия ги локомотив „Стърлинг 4-2-2“, който бяха оставили в Батърси. Машината беше обърната на север, готова всеки миг да потегли. Коминът изхвърляше дим на порции, пещта бумтеше. Към него бе прикачен натоварен с въглища вагон и — каква приятна изненада! — още един пътнически. От кабината приветствено им махаше с ръка не някой друг, а самият брат Бари — бивш обитател на затвора „Пентънвил“. Но срещата им не бе съзливо-сентиментална — ставаше дума за работа, напълно лишена от каквито и да било приятни моменти, така че те почти не размениха и дума. Вещите им бяха пренесени на влака, конете бяха разпрегнати и пуснати на свобода, а каретата — старателно скрита в гората. Спаркс и Дойл се качиха в пътническият вагон, а братята се захванаха с локомотива. Не след дълго вече пътуваха. Слънцето се спускаше все по-ниско над хоризонта и ставаше ясно, че ще изминат по-голямата част от пътя през нощта.

Макар и специално пригоден, пътническият вагон все пак беше спартански обзаведен: в него имаше само четири двойни седалки, разположени една срещу друга и разделени от сгъваеми масички. В задната част се виждаха две спални легла, едно над друго. Подът бе дъсчен, а на иначе голите стени бяха окачени петромаксови лампи. В специално отделение бе монтиран хладилен бокс, зареден с провизии за пътуването.

Спаркс разгъна една от масичките и седна, за да разгледа пътните карти, които носеше. Дойл седна от другата страна на вагона и се възползва от тишината, за да подреди лекарската си чанта и да смаже и зареди револвера си. Някакъв инстинкт го караше да държи оръжието си подръка.

Така измина близо час. После се появи Бари и сложи проста селска вечеря, състояща се от хляб, ябълки, кашкавал, кисело зеле и червено вино. Спаркс вечеря сам на масата, без да прекъсва работата си над картите. Дойл седна при Бари в кухненското отделение.

— Как излезе? — попита Дойл.

— Полицаяте сами ме пуснаха. Около час след като ти замина.

— И какво ги накара да го направят?

— Решиха да ме проследят. Надявах се, че ще ги заведа право при теб.

— А ти им се изплъзна, така ли?

— Веднага.

Дойл кимна и захапа една ябълка. Опитваше се да не изглежда прекалено любопитен.

— И как знаеше къде ще се срещнем?

— Получих телеграма. Чакаше ме в железопътното депо — простичко отговори Бари и кимна към Спаркс, за да поясни кой е изпратил телеграмата.

„Напълно логично, Спаркс трябва да е изпратил телеграмата, когато излезе тази сутрин“ — реши Дойл. Доизпи виното си и си наля втора чаша. Равномерното потракване на колелата по релсите и добре известните ефекти на виното постепенно притъпиха остротата на тревогите му.

— Бари, виждал ли си някога Аликсандър Спаркс? — неочаквано попита Дойл. Стараеше се да говори тихо, но без да създава

впечатление, че става дума за нещо тайно.

Бари го погледна малко странно и повдигна въпросително вежда.

— Странен въпрос.

— Защо да е странен?

— Това не е ли средното име на господаря? — попита Бари и отново кимна към Спаркс. — Джонатан Аликзандър Спаркс. Доколкото ми е известно.

Сигурен, че гласовете им не могат да се извисят над тракането на колелата, Дойл небрежно се обърна с гръб към Спаркс и се намести точно между него и Бари. Въпреки привидната си незаинтересованост усещаше как по гърба му се стича струйка пот.

— Да не искаш да ми кажеш, че никога преди не си чувал Джек да е споменавал за свой брат на име Аликзандър?

— Че какво му е чудното? Той и без това не обича да бърбори за себе си. Или поне не бърбори с мен. — Бари отхапа от пачката тютюн за дъвкане. — Лари е по говоренето. Той може да свали с език амалгамата на огледало и после да ти продаде само рамката. О, извинявай! Забравих, че Лари ме чака да му занеса вечерята.

Бари докосна с два пръста периферията на шапката си, зави в пакет остатъците от вечерята и се върна в локомотива. Дойл остана в кухненското отделение и се загледа в намиращия се на другия край на вагона Спаркс. И в този миг най-големите му страхове се съживиха и нахлуха хаотично в главата му, разкъсвайки крехката защита на обясненията, към които бе решил да се придържа. Спаркс вдигна поглед към него и Дойл му отвърна с бърза фалшива усмивка и опит за анемична наздравица. Усещаше се гол и изобличен като заловен на местопрестъплението джебчия. Спаркс продължи работата си, без да реагира.

Дойл се обърка. Как да постъпи сега? Знаеше, че предателските му съмнения са изписани на лицето му с пределна откровеност. Всяка стъпка, която предприемаше, се оказваше погрешна и го отвеждаше все по-дълбоко и по-дълбоко в тресавището на тъмните съмнения. Той престорено се прозя, стана, взе чантата си и каза:

— Мисля да си лягам.

— Добре.

— Беше дълъг ден. Много, много дълъг.

Спаркс не отговори. Дойл чувстваше краката си като заковани за пода.

— Хубави легла, нали? — ненужно продължи той, усмихна се и насила посочи задната част на вагона. Защо наистина изричаше тези нелепи и ненужни думи?

— Да — потвърди Спаркс, без да вдига поглед.

— Полюшването на влака. Действа така успокоително. Надявам се да ме приспи. Трак-трак, трак-трак. — Дойл просто не можеше да повярва, че думите излизат от неговата уста. Бърбореше като откачена бавачка.

Този път Спаркс задържа погледа си върху него.

— Добре ли си, приятелю?

Лицето на Дойл грейна в усмивка, сякаш бе чул най-смешния лаф в някоя комедия.

— Аз ли? Тип-топ съм! Никога не съм бил по-добре!

Спаркс направи едва доловима гримаса.

— В такъв случай защо не престанеш да пиеш?

— Ама да! И отплувам в страната на сънищата! — Дойл не можеше да спре безсмисленото си хилене, дори ако това трябваше да спаси живота му.

Спаркс кимна и отново се захвана с работата си. Едва сега Дойл си възвърна контрола върху краката, отлепи ги от пода и се отправи към леглата. „Отплувам в страната на сънищата“. Боже мой. Какво му ставаше наистина?

Той се изправи пред леглата, размишлявайки кое от двете има по-добри шансове да успокои страховете и съмненията му поне за през нощта. Отговорът, разбира се, не идваше лесно. Спаркс отново го погледна. Дойл му се усмихна и му махна с ръка, после се намести на долното легло, дръпна завеската и се настани по-удобно в тясното пространство.

Загледан в леглото над себе си, Дойл притискаше чантата до гърдите си, здраво стиснал револвера. Най-различни сценарии на гибелно развитие на събитията витаеха в главата му като разтревожени колибри. „Само да посмее да ми стори нещо — заканваше се наум Дойл, — няма да му се дам без борба. Дали да не изстрелям няколко куршума през дюшека му, когато си легне? После мога да дръпна внезапната спирачка и ще потъна без следа в нощта.“

Внимателно надникна през пролуката в завесата. Виждаше само гърба на Спаркс: той бе надвесен над работата си, четеше, пишеше, разглеждаше подробностите в картите с лупа. Самата му поза издаваше някаква останала досега незабелязана маниакална напрегнатост: той се бе сгърчил, видимо неспокоен и напълно вгълбен. Колко очевидна изглеждаше сега лудостта му! Как му бе убягнала досега? Да, наистина имаше достатъчно отвличащи вниманието обстоятелства, да не говорим за несъмнено гениалната способност на този човек да вдига около себе си такава димна завеса, че бе направо невъзможно да се разбере границата между истина и измислица. И все пак Дойл не можеше да си прости. Въпреки доказаната си проницателност той бе останал сляп за множеството признаци за душевна нестабилност на Спаркс, а те през цялото време бяха били пред очите му: пристъпите на мрачно мълчание, склонността към дегизировка, маскираната му грандоманщина — архант, моля ти се! — страстта към потайност и манията за глобална конспирация, кантонерката, представена за собствена архива на престъпниците — тези картички спокойно биха могли да бъдат покрити със случайни драсканици без никаква система, като се имаше предвид типичната за лудите способност да изграждат цели светове, оживявани единствено от умопомрачените им мозъци. И още нещо: абсолютно несъмнената склонност на този човек към насилие. И ето че сега се налагаше да прекара цяла нощ, заклещен в малък вагон насаме с може би най-опасния измежду всички живи хора.

Времето бавно минаваше, а тези мисли не излизаха от главата му. Сънят беше изключен, дори почивката изглеждаше съмнителна. Дойл не смееше да издаде звук или да помръдне. „Нека Спаркс си мисли, че съм заспал и пасивен, че нищо не подозирам.“ Тялото му бе изпаднало в състояние на болезнена свръхчувствителност, устата му беше пресъхнала и сякаш натъпкана с памук, краката му бяха вдървени като протези. Струваше му се, че всяко мигване издава звук като изтракване на кастанети.

Усети някакво размърдване във вагона. Изгаряше от желание да разбере колко е часът, но бъркането за часовника беше прекалено сложна процедура, за да я започне просто така. Дойл бавно премести тежестта на тялото си, пресегна се и отново разтвори завеската. Спаркс вече не беше до масата. Беше се скрил от погледа му някъде, но от тази

гледна точка Дойл можеше да наблюдава само половината от вагона. Някъде откъм невидимата врата към локомотива се разнесе звук — щракване, означаващо, че сега вратата е заключена. В следващия миг Спаркс прекоси полезрението на Дойл и пак се скри. Отново щракване на метал в метал. Това сигурно бяха завесите на прозорците, които Спаркс беше дръпнал, плъзгайки ги на халките им по пръчката на корниза. После Спаркс отново се появи, мина покрай лампите и намали фитилите им почти докрай. Помещението потъна в полумрак. „Хубава работа: заключи вратата, дръпна завесите, намали осветлението — мислеше си Дойл. — Или ще си ляга — но защо ще се заключва от Лари и Бари, и то в движещ се влак? — или подготвя сцената за финалната си атака.“

Дойл приближи револвера си до завесата и се стегна, но Спаркс изобщо не тръгна към задната част на вагона, където бяха леглата, а продължи да ходи неспокойно и безцелно. Вкопчи пръстите на ръцете си няколко пъти, прекара ги през косата си, спря, притисна челото си с ръка, после отново закрачи. „Опитва се да реши дали да ме убива, или не!“ Изведнъж, с един замах, Спаркс събра картите от масата, извади малка кожена кутийка от вътрешния джоб на сакото си, постави я на масата и я отвори. За един кратък миг Дойл успя да зърне слабото проблясване на метал. Напъните му да различи какво е съдържанието на кутийката обаче бяха обречени на неуспех, защото Спаркс продължаваше да стои между него и масата, а светлината бе прекалено слаба, за да различи каквито и да било подробности.

Неочаквано Спаркс се извърна и втренчи поглед към леглата. Дойл едва се сдържа да не затвори малката пролука в завесата. „На тъмно съм — успокояваше се той, — не е възможно да ме види.“ Така че не помръдна, застинал с вдигната във въздуха ръка, едва докосваща завесата. Спаркс дълго остана загледан с подозрение към него, после се обърна, явно успокоен, че не е наблюдаван. Ръцете му се пресегнаха към предмета на масата. Дойл чу тихото чукване на метал върху стъкло. Какво, по дяволите, имаше в кутийката?

Спаркс свали сакото си и се наведе над масата. Дойл виждаше само гърба му, но когато Спаркс се обърна с профил към него, видя, че държи спринцовка. Спаркс леко натисна буталото и от иглата изхвъркна тънка струйка.

„Мили боже — помисли си Дойл, — той възнамерява да ме убие със смъртоносна инжекция.“ Пръстът му се сви върху спусъка, беше готов да простреля Спаркс както си стоеше там. Но Спаркс изобщо не погледна към леглата, а остави спринцовката, разкопча левия ръкав на ризата си и го нави над лакътя. После обхвана бицепса си с тънка връв и я затегна, помагайки си със зъби. Засвива и заразпуска пръсти, избира вена от предмишницата си, почука я с пръст, почисти едно място с антисептик, взе спринцовката от масата и без нито миг колебание я заби в ръката си. Поспря, пое дълбоко въздух веднъж, после втори път, накрая плавно натисна буталото, изпразвайки цялото съдържание на спринцовката във вената си. Изтегли иглата, остави я встрани и освободи връвта. Едва доловимо залитна. Посланието на спринцовката явно беше лесно доловимо. Простена слабо — потресаващ звук, разкриващ изпитваното наслаждение. Тялото му се разтресе от тръпката на сладостна възбуда.

„Дериват на морфина?“ — чудеше се Дойл, опитвайки се да прецени по наблюдавания ефект. „А може би кокаин?“ Той с радост се задълбочи в анализа, намирайки в него спасение от ужаса на онова, което наблюдаваше.

Спаркс затвори очи и замаяно се заклати. Наркотикът сигурно приближаваше върха на въздействието си. Фазата на екстаз му се стори отвратително дълга. Когато премина, Спаркс педантично събра съдържанието на кутийката. Сега Дойл успя да различи три малки ампули, лежащи успоредно на спринцовката. В следващия миг кутийката изчезна във вътрешния джоб на Спаркс. Приключил с почистването, Спаркс се отпусна на стола и отново несъзнателно простена. Този път към наслаждението беше примесена и нотка на вина и отвращение от себе си.

Въпреки всичките си съмнения Дойл едва удържа на Хипократовия импулс да изтича на помощ, но здравият разум го възпря. Тайната зависимост от наркотици в никакъв случай не намаляваше вероятността Спаркс да е побъркан, напротив, правеше я още по-голяма. Ясно бе, че Спаркс се срамува от пристрастеността си, защото я държеше в тайна дори от най-близките си помощници. Спаркс може да беше крайно опасен за противниците си, но най-опасен бе за самия себе си.

Обектът на тайното му наблюдение стана и излезе от полезрението му. Чуха се някакви звуци. Щракване на нови ключалки. Лек звън на едва докоснати струни. Спаркс отново се появи пред погледа му и този път държеше цигулка, опряна в брадичката му. Той пробно прекара лъка по струните, после завъртя ключовете за настройка. След това се опря на стола и започна да свири. Инструментът издаде дълбок вибриращ звук, изпълнен със студена брутална чувственост, но това не беше мелодия, отсъстваше дори далечна прилика с песен и Дойл бе убеден, че тези ноти в такъв ред със сигурност никога не са били изписвани на нотния лист. Това по-скоро беше вик, изтръгнал се от рана — дълбока, разкъсана, пълна с болка. Дойл разбра, че това е гласът на тайното сърце на Спаркс и че бремето, което той стоварва върху съзнанието на неволния слушател, е не по-леко от онова, което го е родило и така красноречиво изразило. Нямаше кресчендо, нито кулминация — просто някак трябваше да спре. Спаркс сведе глава и се свлече странично на стола, безжизнено отпуснал ръце. Дойл усети, че дъхът му спира, някакво ридание напираше да избухне в гърдите му.

Спаркс отново вдигна цигулката и засвири пак, този път нещо съвсем различно. Откъсът притежаваше вътрешен ритъм и хармония, беше тиха тъжна погребална песен, пронизана от печал и потекла като струйка от прокълнато море на непролети сълзи. Мелодията се издигна във въздуха, предизвиквайки в душата емоционален резонанс, който бе на границата на поносимото. Дойл не можеше да различи скритото в сенките лице на Спаркс и единственото, което виждаха очите му, бе инструментът и ръката, плавно движеща лъка. Беше благодарен на тази анонимност на сцената. Някакво вътрешно чувство му казваше, че Спаркс оплаква своите мъртви, както и да бяха загинали те.

Мелодията затихна. Спаркс дълго остана така, без да помръдва, после явно с усилие се откъсна от приспивната прегръдка на наркотика, върна инструмента в калъфа и бавно се отправи към задната част на вагона. Стъпките му бяха неуверени, той залиташе при полюшванията на влака и на няколко пъти се опря в стената, за да запази равновесие. След малко спря непосредствено пред леглата. Дойл се отдръпна колкото можеше, но тясната пролука в завесата му позволяваше да види, че Спаркс продължава да се поклаща. После той вдигна крак, стъпи на ръба на леглото на Дойл и без желание се

изтегли над главата му. Дойл видя токите на ботушите му да блясват за миг. С тежко пъшкане Спаркс се намести в леглото и повече не помръдна. Лежеше по гръб. Дойл се вслушваше в ритъма на дишането му, което постепенно ставаше все по-плитко и по-напрегнато.

Дойл вдигна револвера. Усещаше как сърцето му се блъска в гърдите. „Сега мога да стрелям — помисли си той. — Лекичко ще опрадулото в матрака, ще натисна спусъка и ще го убия.“ И той наистина опря цевта в леглото над себе си и запъна ударника. Щракването го притесни, но в дишането на Спаркс не настъпи промяна. Той явно беше глух и сляп за онова, което ставаше край него, в истинския смисъл на тази фраза. Постепенно Дойл загуби представа колко време остана така, готов да вземе съдбоносното решение. Нещо му пречеше да натисне спусъка. Не можеше да назове причината. Знаеше само, че е свързана с музиката, която бе чул, но заспа, преди да установи защо.

Когато се събуди, револверът все още беше в ръката му, но ударникът беше отпуснат. Мръсна сива светлина се процеждаше през завесите на външния прозорец. Той се пресегна, раздели ги и погледна навън.

Влакът продължаваше да се носи с внушителна скорост. През нощта бяха навлезли в челния фронт на буря. Небето беше скрито с плътна облачна пелена. Унилата замръзнала пустош, която прекосяваха, беше застлана с прясна снежна покривка. Снежинки с големината на глухарчета плавно се спускаха от небето и се трупаха на рохкави преспи.

Дойл енергично разтри очите си, за да прогони съня. Беше гладен, цялото тяло го болеше в знак на безмълвен протест след изпитанията от предишната нощ. Погледна часовника си: седем и половина. Долавяше острата миризма на ситно нарязан тютюн и силния аромат на прясно запарен черен чай, но онова, което го накара да стане, бе неочакваният бурен смях, разнесъл се откъм предната половина на вагона.

— Затварям! — чу се гласът на Лари.

— Дяволите да те вземат! — отговори Спаркс.

Пак смях. Лари и Спаркс играеха на карти на масата, до тях имаше масичка, на която бе сервиран чай. Спаркс димеше с дългата си

лула.

— О-хооо! — възкликна Лари, поглеждайки картите в ръката на Спаркс. — Тези дами и попове, дето така здраво ги стискаше, ще ти струват цяло състояние.

— Не се гаври с мен, сатана такъв... А, Дойл! — радостно го приветства Спаркс. — Току-що обсъждахме дали вече не е време да те събудим. Ще пиеш ли чай?

— Ако може — прие Дойл и без да чака повече покани, се присъедини към тях и без колебания прие чинийката с препечени филийки и твърдо сварени яйца.

Спаркс му наля, докато Лари сборуваеше резултата, за да добави поредното число към дългата извиваща се колона в един бележник със захабени от прелистване листа.

— Да-а, значи свършихме, така ли? — осведоми се той с нескривано съжаление. — Жалко! Както ми беше паднал...

— Какъв е резултатът?

— Амии... ако позакръглим числото — мога да ти направя тази малка услуга, нали? — ми дължиш към... пет, не, шест хиляди и четиридесет лири.

— Боже!... — задави се Дойл с чая си.

— Играем от пет години — обясни Спаркс. — Ама този човек е направо непобедим.

— Е, все някой ден нещата ще се обърнат — опита се да го успокои Лари, разбърквайки картите с обезпокоителна ловкост. — Всеки кон дочаква своя звезден час.

— Да, иска му се да повярвам.

— Че какво друго връща човек край масата, освен надеждата, че съдбата някога ще му се усмихне? Човек има нужда от надеждата, за да живее.

— Убеден съм, че ме лъже, Дойл — каза Спаркс, без да му обръща внимание. — Но още не съм успял да се ориентирам как го прави.

— Аз пък се опитвам да го убедя, че нищо не може да замести усмивката на късмета — обади се Лари и театрално намигна на Дойл.

— Ако не говорим за парите, разбира се — подметна добродушно Спаркс и стана от стола.

— Е, човек има право да помисли за старините си, нали? Иска му се да може да се отпусне, когато краката му се заподгъват, а всички знаем, че един ден това все ще се случи. — Лари поднесе колодата на Дойл да сече и жизнерадостно се усмихна: — Една игра, шефе?

— Дойл, няма да се опитвам да повлияя с нищо на решението, което се готвиш да вземеш, но ще ти кажа само следното: много по-лесно е да се въздържиш от първата стъпка по пътя, който води надолу, отколкото от която и да било от хилядите, които неизбежно ще последват.

— Ще се въздържа, Лари, но ти благодаря за поканата — каза Дойл.

— Поздравления, докторе — весело се обади Лари и разгърна в ръката си ветрило от аса, миг преди да прибере колодата в джоба си. — Личи си, че вас, докторите, ви учат на повече от това от коя страна на тялото се намира сърцето.

— Аз съм твърд привърженик на тезата, че ако ще имаш порок, по-добре е да имаш само по един — отговори Дойл и хвърли поглед към Спаркс.

— И какъв ли ще е твоят единствен порок, Дойл? — попита заинтересовано Спаркс, като се облегна със скръстени ръце на плота на кухничката и изпусна кълбо дим от лулата си.

— Вярва в заложеното във всеки от нас добро.

— Хо-хо! — възкликна Лари. — Това е не толкова порок, колкото гарантирана примка на шията.

— Значи си обикновен наивник — констатира Спаркс.

— Такава може да бъде преценката само на един циник — възрази Дойл съвсем спокойно.

— А ти би я нарекъл...

— Вярва.

Двамата се погледнаха в очите. Дойл забеляза, че ъгълчетата на очите на Спаркс са присвити. Дали не бе напипал някакво уязвимо място в него, или това просто бе рефлекс на гузната съвест? Каквото и да беше, Спаркс прекъсна контакта и сякаш избърса с ръка непринуденото настроение, което бе създаде Лари.

— Дано ти е от полза — каза накрая Спаркс.

— Вярва в Бога — обади се Лари. — Ако питате мен, това е най-подходящото нещо, към което да насочиш вярата си.

Спаркс се отправи към вратата за локомотива.

— Пропилях достатъчно от намаляващото си състояние и то само за едно сядане, Лари... сега ми се струва, че е крайно време да си заслужиш издръжката, така че ще се позанимаеш с лопатата за въглища.

— Веднага, сър.

— И ти, Дойл, си добре дошъл с нас, ако желаеш.

— А, умирам от желание да се поразкърша на свеж въздух — призна Дойл.

Той ги последва през вратата, мина по подскачащата свързваща платформа и се качи в тендера. Спаркс махна на Бари, после тримата взеха по една лопата и се захванаха да хвърлят въглища. Студеният брулещ вятър забиваше в кожата им въглищен прах, снежинките буквално експлодираха при контакт с дрехите им, стопяваха се и потичаха на черни струйки по телата им.

— Къде сме? — извика Дойл.

— На час път от Йорк — извика в отговор Спаркс. — И на три часа от Уитби, ако времето не се развали.

Студът ги караше да не пестят силите си. Скоро огънят в пещта пламтеше по-силно от съвестта на грешник.

Историята на Уитби започва през шести век като история на рибарско селище, разраснало се с течение на годините до малко пристанище, за да се превърне в морски курорт, посещаван през късото лято на Нортъмбрия и отбягван през зимата от всички, с изключение на малцината, които идваха тук по работа или по силата на навика. Река Екс бе издълбала дълбоко корито между две възвишения, за да се добере до морето, където бе образувала естествено и дълбоко пристанище. Точно в нейната долина се бяха заселили първите жители на тази местност. Малката общност постепенно бе завзела и двата хълма. Суровата природа и тежките условия на живот бяха създали необходимите предпоставки за култивирането на дълбоко религиозно чувство, често стигащо до страстен фанатизъм. Полусрутено келтско абатство „Сейнт Хилда“ над селището се извисяваше още от времето преди Англия да бе имала крале. Руините на древното абатство хвърляха тежката си сянка над не чак толкова внушителния му

потомък — абатството „Горсторп“, което се разполагаше на южния хълм, някъде по средата между своя предшественик и градчето. Островърхата му кула бе първият ориентир, който Дойл забеляза, когато влакът спря на гарата. Беше вече към обяд, но наоколо се виждаха малко хора, пък и тези малцина се движеха с неудоволствие, брулени от хапещия вятър на засилващата се буря. Небето над главите им се спускаше все по-ниско и градчето изглеждаше сякаш потънало в сив зимен сън. Бари се погрижи влакът да бъде изтеглен на сигурно място, а Лари грабна пътните им чанти и се отправи без колебание към близката странноприемница, препоръчана им от началника на гарата. Спаркс без затруднения убеди Дойл, че трябва да посетят абатството на епископ Пилфрок.

Магазините бяха затворени, не се виждаха никакви файтони — хората явно очакваха бурята тепърва да се засилва. Наложиха се да преминат пеша по моста и да извървят близо миля нагоре по южния склон. От залива нахлуваше гъста морска мъгла, която заедно със снеговалежа правеше видимостта практически нулева. Приведени срещу вятъра те се изкачваха по стръмните извиващи се стълби, загърнали лицата си с шалчетата, за да се спасят от свирепия вихър, който свистеше край тях все по-силно, колкото повече се изкачваха.

Стигнаха в абатство „Горсторп“ и спряха пред относително новата енорийска черква. Вратите ѝ бяха затворени и блокирани от наветите преспи сняг. Прозорците не светеха, вътре не се виждаха никакви признаци на живот. Спаркс хвана тежката желязна халка на масивната врата и я удари три пъти в дървото. Ударите прозвучаха глухо, сякаш погълнати от сипещия се сняг. Спаркс почука отново. Дойл, с почти парализиран от студа мозък, се напругаше да си спомни кой ден от седмицата е и дали не се пада почивен ден за черквата. Но къде се бяха дянали духовниците?

— Няма никой — съобщи зад гърба им плътен звучен глас.

Обърнаха се и видяха, че зад тях стои двуметров гигант, свил се от студа в дрехите си също като тях, но гологлав — лъвска грива червена коса увенчаваше главата му, а лицето му бе обрамчено от гъста червена брада, покрита със скреж.

— Търсим епископ Пилфрок — обясни Спаркс.

— Няма да го намерите тук, приятели. Тази епархия е изоставена — информира ги непознатият и се приближи към тях. Говореше

напевно като ирландец. Лицето му бе широко и приветливо, а грамадните му размери издаваха сила, без да заплашват. — Всички заминаха, трети ден ги няма.

— Дали не са в другото абатство? — попита Дойл.

— В развалините ли? — изненада се мъжът и за да се увери, че е разбрал правилно, се обърна към древното абатство и го посочи с бастуна си — бастунът беше от абанос, с посребрена дръжка. — Та там от петстотин години няма къде да се подслони човек.

— Това епархията на епископ Пилфрок ли е? — поиска да се увери Спаркс.

— Доколкото ми е известно. Не го познавам лично. Аз съм чужденец тук, предполагам, също като вас... или предположенията ми са неправилни?

— Съвсем не. Но защо ми изглеждате познат? — каза Спаркс. — Познаваме ли се отнякъде?

— Вие, джентълмени, от Лондон ли сте?

— Да.

— А имате ли нещо общо с театралната сцена там?

— Повече от нещо общо — отговори Спаркс.

— Може би това обяснява нещата — обясни мъжът и протегна десницата си. — Ейбрахам Стокър, импресарио на Хенри Ървинг и театралната му труппа. За приятели съм Брам.

Хенри Ървинг! „Господи — помисли си Дойл, — колко пъти с часове съм наблюдавал легендарния Ървинг на сцената! Лир, Отело и още колко много други — най-великият артист на своето поколение, а може би и на своята епоха.“ Такава слава обгръщаше този човек, че Дойл се почувства замаян дори само от близостта с някого от неговото обкръжение.

— Но да, разбира се, това обяснява всичко — приятно се изненада Спаркс. — Виждал съм ви много пъти — на премиери и така нататък.

И Спаркс и Дойл също му се представиха.

— Ами мога ли да ви попитам, господа, какво ви води в това забравено от бога място в такъв леденостуден ден?

— А ние можем ли да ви зададем същия въпрос? — попита Спаркс небрежно.

Настана кратка тишина, през която всеки се опитваше да прецени какъв е човекът срещу него. Накрая Стокър реши, че е видял в Спаркс онова, което търси.

— Знам една кръчма — проговори той, — където бихме могли да седнем пред камината и напълно да задоволим взаимното си любопитство.

След половинчасова борба с вилнеещата буря се добраха до „Розата и бодила“ — заведение, построено от дебели греди в самия център на градчето на брега на Еск. Снегът валеше толкова обилно, че почти бе затрупал коритото на реката. Влязоха и си поръчаха големи чаши горещо кафе, щедро подсилено с ирландско уиски, за да се стоплят. Докато идваха насам, бяха водили неангажиращ разговор за нравите, събиранията и разделите на именити артисти, както и за онези, които ако не с талант, бяха известни с други неща. Дойл, за когото повечето от тази информация бе нова, не спря да се чуди на възмутително мелодраматичния живот, който си бяха избрали тези хора. Но щом седнаха пред огъня в камината, в безгрижния до момента разговор настъпи пауза. Малко след това, без да чака нова подкана, Стокър разтревожено започна своя разказ:

— Както ви е много добре известно, мистър Спаркс, светът на театъра е ужасно малък: не можеш да хвърлиш камък на единия му бряг, без вълните да донесат вестта за това на другия. И макар че на нещата, които се разказват, не трябва да се обръща много внимание знаете, че винаги се разправят небивалици за сензационни случки, които дават храна за сплетните — от друга страна, е трудно да задържиш интереса на публиката за цялата вечер на представлението, камо ли да я накараш напрегнато да внимава. Така че хората от театралните кръгове обичат ключката, а понякога тя по-лесно се поглъща, когато е обилно посолена.

Стокър явно не си беше губил времето, прекарано край сцената — разказът му ловко извличаше максимален драматичен ефект от всяка пауза и мимика, така че изложението му беше спонтанно и дотолкова заредено с чувство за значимост на всяка дума, че слушателят неусетно се оставяше в опитните ръце на разказвача. Дойл изпитваше желание да подтикне събеседника им с множество въпроси,

но липсата на каквато и да е реакция от страна на Спаркс го накара се въздържи, така че той просто седеше на ръба на стола в напрегнато очакване.

— Само преди около месец в малкия ни свят се случи нещо странно. Дочух тази история не много по-късно една вечер в зеления салон на театър „Лицей“. Знаем, че всеки слух се изопачава и раздува до неимоверност, но в този имаше толкова неподправено загадъчни неща, че се заинтригувах.

— За какво става дума? — не се сдържа Дойл.

Без да го поглежда, Спаркс направи едва доловим предупредителен жест с пръсти в очевиден намек всеки да сдържа нетърпението си.

— Чух — продължи Стокър, — че известен високопоставен джентълмен — чието име не се споменаваше, използвал верига от познати, за да наеме няколко души от една провинциална театрална труппа — нали разбирате: професионални артисти, иначе никому неизвестни — със задачата да изиграят пиеса по нов сценарий в частен лондонски дом. Ще обърна внимание — не пиеса или откъс, писан някога за сцена, а нещо абсолютно ново. Представлението щяло да бъде еднократно и повече никога нямало да се повтори. Публиката... тя щяла да се състои от един-единствен човек! Не бил подписан договор и уговорката останала само устна. Можем да се запитаме какво ли би могло да мотивира артистите да се захванат с толкова необикновена задача? Отговорът е прост: за представлението те щели да получат значителна сума, половината от която им била изплатена в аванс. Другата половина щяла да последва след изпълнението... Такаа... Каква била целта на това тайнствено представление? Това така и не им било казано ясно, но било намекнато, че става дума за нещо — сигурен съм, че си го спомняте — наподобяващо второ действие от „Хамлет“: сцена на хладнокръвно убийство, което трябвало да окаже определено въздействие върху единствения зрител.

— Убийство — повтори несъзнателно Дойл. Усети, че гърлото му необяснимо се стяга. Хвърли поглед към Спаркс, който му отвърна със същата възбуда.

— Кой щял да бъде зрителят и каква реакция се очаквало от него — тези въпроси останали без отговор. Дори всичко да беше свършило само с това, историята щеше да си остане чудо за три дни, но се

случило нещо още по-странно. По време на представлението на сцената се появил нов и напълно неочакван герой, който принудил артистите да импровизират далеч отвъд онова, за което те така внимателно репетирали. И нещата се развили в напълно друга посока. — Стокър се наведе по-близо до тях и снижи гласа си до шепот: — Било извършено истинско убийство!

С цената на върховно усилие Дойл се сдържа, макар да не беше сигурен дали в следващия миг сърцето му няма да изхвърчи през гърлото.

— Артистите се разбягали — продължи Стокър. — Един от тях паднал на сцената и така и останал там. Сметнали го за мъртъв. — Стокър замълча, премествайки погледа си от единия към другия.

„Дано да не е тя — мислеше си Дойл. — Мили боже, ако е жива, вземи моя живот преди нейния.“

— Излишно е да обяснявам, че артистите се изплашили за живота си, и то не без основания. Потърсили спасение в единственото място, което добре познавали, и се върнали в трупата си.

— Манчестърската театрална труппа — заяви Спаркс.

Но Стокър даже не мигна.

— Да, нещастната Манчестърска театрална труппа.

Стокър бръкна в джоба на палтото си и извади рекламна обява, в която се превъзнасяха достойнствата на „Трагедията на отмъстителя“, постановка на Манчестърската театрална труппа. Листчето имаше същото оформление като онова, което бяха намерили на бюрото в офиса на „Ратборн и синове“. Датите на представленията бяха от миналата седмица, а мястото — близкият до Уитби град Скарбъро. Диагонално на обявата беше залепена тънка ивица, на която пишеше „Отменено“.

— Като чух всичко това, аз реших да проследя слуха до първоизточника. Оказа се, че един постановчик, някога работил за мен, го е чул от артист, който от своя страна напуснал Манчестърската труппа по семейни причини по време на турнето им в Лондон миналата есен. Любопитството ми не беше задоволено, така че поразпитах още и научих подробности за турнето им от един импресарио. Става дума за 28 декември — деня, в който трупата пристигнала в Нотингам, където имали ангажимент за два дни. В онзи следобед към тях се

присъединили двама от артистите, взели участие в разигралата се трагедия...

— А колко били те общо? — Дойл започваше да се дразни от суетността на този човек и от подредения му начин на излагане на информацията. Пък и вярваше, че има пълното право да попита.

— Четирима — отговори му Стокър. — Двама мъже и две жени.

— Кой от тях останал на сцената?

— Дойл... — опита се да го спре Спаркс.

— Трябва да знам. Кой?

— Единият от мъжете — каза Стокър. После замълча, но беше ясно, че прави това не от раздражение, а за да получи уверение, че към разказа му се отнасят с дължимото уважение и че имат доверие в качествата му на разказвач.

— Моля ви, продължете — подкани го Дойл, чието сърце за негово удивление бе забило още по-бързо.

— Същата нощ на 28 декември, тези двама членове на трупата изчезнали от хотела в Нотингам. Макар вече да били признали пред колегите си, че се страхуват за живота си — и не само това, ами взели всички разумни мерки да го опазят: заключени прозорци и врати, запалени лампи — на сутринта двамата ги нямало в леглата им, сякаш се изпарили във въздуха, оставяйки дори багажа си, без никакви следи от борба. Припомняйки си колко обезпокоени изглеждали те миналата вечер, колегите им от трупата не намерили нищо необикновено в това, че двамата решили през нощта да избягат. Или поне така мислили, докато не настъпила вечерта на представлението и не било направено страшно откритие. — Стокър отпи дълга глътка от чашата си. Личеше му, че се нуждае от нея. — Познавате ли „Трагедията на отмъстителя“, мистър Спаркс?

— Да — отговори утвърдително Спаркс.

— Объркан сценарий и кървави епизоди — обясни въпреки това Стокър. — Не бих казал, че е особено поучителна, но както казваме ние, за такива евтините места се разпродават. През цялото време има жестокост, но кулминацията е сцената с гилотината, в която постигнатият сценичен ефект граничи с ултрареализма. Когато онази нощ шефът на сценичните работници се захванал с обичайната си задача да постави декорите по местата им, проверил и коша, който слагали под ножа. В него били дървените глави, използвани по време

на представлението, за да се симулират по-правдиво останките на езекутираните. Но когато на сцената дошъл редът на епизода с гилотината и капакът на коша бил вдигнат, за да се покаже съдържанието му... вътре били главите на двамата липсващи артисти.

— Мили боже! — прошепна Дойл. Но сред чувствата, които сееха смут в душата му, доминираше едно и то го изпълваше с облекчение: през цялата нощ на 28 декември Джек Спаркс беше с него — по пътя, на кораба, някъде по средата между Кеймбридж и Топинг. И ако тези убийства бяха дело на Аликсандър Спаркс — а те носеха кървавия и запомнящ се печат на безмилостната му ръка — то страховете му, че двамата братя са един и същи човек, бяха безпочвени.

— Нещастникът, направил ужасното откритие на сцената, припадна. Представлението беше прекратено, разбира се, и още същата нощ всички следващи ангажименти на Манчестърската трупа бяха отменени телеграфически. На следващата сутрин разбрах за убийствата и веднага отпътувах за Нотингам, за да пристигна там следобеда на двайсет и девети. Но без дори да се погрижат за каквото и да било — връщане на постъпленията от продадените билети, опаковане на костюми и декори, и какво ли още не — всички от трупата се бяха разпръснали, просто бяха изчезнали точно като първите двама, сметката в хотела бе останала неплатена, а в стаите им все още стояха неприбраните им лични вещи. Местната полиция с готовност отдаде неочакваното им заминаване на все още витаещото мнение, че артистите са нещо като цигани, бягащи от своите кредитори, а може би и от обвиненията в съучастничество в някое друго убийство, раздвижило духовете на заспалото население от Средна Англия.

— Колко души наброяваше трупата? — попита Спаркс.

— Осемнайсет.

Спаркс бавно поклати глава:

— Опасявам се, че повече няма да ги видим.

Стокър го изгледа и отговори:

— Споделям вашите опасения, мистър Спаркс.

— А онези убитите, те мъж и жена ли бяха? — запита на свой ред Дойл.

— Съпруг и съпруга. На всичко отгоре жената беше бременна в шестия месец — поясни Стокър и за пръв път на физиономията му ясно пролича отвращението от злодеянието, на което бе станал неволен свидетел.

Дойл се сети, че семейната двойка е същата, която бе видял на сеанса — младото семейство на работника и бременната му жена. Това означаваше, че медиумът и Мургавия са били онова, за което се бяха представяли, а не наемни артисти, и следователно са били вътрешни участници в играта, каквато и да беше тя. Което пък от своя страна означаваше, че мъжът, загинал на сцената, беше артистът, нает да изиграе ролята на Джордж Б. Ратборн.

— Извинете, мистър Стокър — настойчиво попита Дойл. — Съществува ли сценичен ефект... някакъв трик, чрез който реалистично да се симулира прерязването на човешко гърло, било то с нож или бръснач?

— Това изобщо не представлява никаква трудност — обясни Стокър. — Ножът ще трябва да е с кухо острие и по него да минава процеп към вътрешна кухня, запълнена с течност, който да се отваря с бутон, натискан с момента, когато острието минава по кожата.

— А течността е...

— Бутафорна кръв. Най-обикновена смес от боя и глицерин. Понякога се използва и животинска кръв.

Свинската кръв по пода на Чешир стрийт 13.

„Тя е жива. Жива е, така си и знаех!“ — помисли си Дойл.

— Били са използвани четирима артисти и до момента вие разказахте какво се е случило с трима от тях. Каква е съдбата на втората жена?

Стокър кимна.

— Ясно ми беше, че нещастната трупа не е напуснала Нотингам по свое собствено желание, ако приемем, че те изобщо са се измъкнали оттам живи. Изправен пред най-озадачаващата загадка в живота ми и виждайки пълното безразличие на полицията, аз реших да направя каквото бе по силите ми, за да разбера каква е участта на клетниците. Трябва да ви призная, че съм човек на перото, или поне гледам на себе си като на такъв. Семейни задължения ме принуждават да работя като театрален импресарио, но най-голямо лично задоволство ми доставя писането.

Дойл кимна, подразнен от както му се струваше, неуместното отклоняване от темата. Все пак беше достатъчно обективен да си спомни колко пъти сам се бе изкушавал да разкопае грубата руда на собствения си житейски опит, с надеждата да изрови късче самородно злато.

— Започнах с това, че се сдобих от един хотел в Нотингам със списък на театралните трупи, след което проучих кои са следващите градове, които Манчестърската трупа е трябвало да посети. Надявах се, че артистите са се уговорили да се срещнат някъде по пътя за следващия град, което би ми дало единствен шанс да намеря някой от тях. Това ме отведе първо в Хъдърсфийлд, после — беше последният ден на годината — в Йорк, след това в Скарбъро и накрая, ето ме тук, в Уитби, където съм вече от два дни. Във всеки от градовете проверявах както театрите, така и в хотелите, където бяха резервирали предварително места. Наблюдавах гари и кейове за пристигащи и заминаващи, посещавах ресторанти и пивници, предпочитани от пътуващи артисти. Разпитвах шивачи и обуцари — нали знаете, че артистите постоянно се нуждаят от поправки на дрехите и обувките си, докато са на път. И въпреки всичките ми усилия, в нито един от тези градове не се натъкнах и на най-малка следа. Примирих се и се готвех да отпътувам обратно за Лондон, когато вчера следобед случайно попаднах на една перачка в Уитби, която предния ден бе взела за пране женска рокля от черен сатен, изцапана с много трудно за изпиране червено нетно...

Спаркс скочи. Дойл сепнато го погледна и видя на лицето му най-странното изражение, което бе виждал досега у този човек. Обърна се да види какво е предизвикало този повече от необичаен ефект.

Тя стоеше на прага на вратата. Търсеше с поглед Стокър и за миг погледът ѝ просветна от задоволство, когато го откри. Но в следващата секунда забеляза в каква компания се намира той. Видя ги и веднага ги позна. Шокът предизвика моментна слабост в нея, на бузите ѝ избиха алени петна и тя протегна ръка, за да се опре на стената. Дойл се хвърли към нея, за да ѝ помогне, но нито осъзнаваше в момента, нито можа да си спомни впоследствие, че става и прекосява помещението. Виждаше единствено лицето ѝ, чийто блед деликатен овал го бе преследвал в мислите и сънищата му, черните къдри, обрамчващи

челото ѝ, преди да се спуснат върху раменете. Благородните очи, сочните розови устни. Лебедовата грациозност на бялата ѝ шия. Съзнанието му някак между другото регистрира, че по нея не се виждат никакви белези, нито никакви други следи от наранявания.

Стигна до нея и протегна ръце, и без да се поколебае дори и за миг, тя ги пое по-скоро за поздрав, отколкото за да се опре на тях, пристъпвайки напред и едновременно с това отдръпвайки се назад, изпълнена с примирение, страх и извинение, несигурна как ще се отнесе той към нея. После безпогрешно откри в погледа му неизказаното с думи извинение и лекичко се отдръпна отново към вратата — и колкото и едва забележимо да бе това движение, за Дойл то бе най-изумителното признание колко объркана е тя от чувствата, вълнуващи я в момента. Тя го погледна и пак отмести поглед встрани — явно не можеше да понесе изпитателния му взор дори и за миг. Емоциите танцуваха по лицето ѝ като рибки в плитък поток. Невинната ѝ красота я правеше да изглежда напълно неспособна на съзнателна измама. Дойл забеляза, че продължава да държи топлите ѝ влажни ръце, и осъзна, че двамата така и не си бяха казали нито дума. С изненада почувства очите му да се пълнят със сълзи и трескаво затърси какво да ѝ каже.

— Добре ли сте? — сети се накрая той.

Тя кимна няколко пъти и беше ясно, че също не може да проговори. И в нейните очи блестяха сълзи.

— Бях загубил надежда, че е възможно да сте останали жива — каза той и най-сетне пусна ръцете ѝ, опитвайки със закъснение да се овладее.

— И аз я бях загубила — проговори най-сетне тя с дрезгав контралт, — но вие, сър, ми вдъхнахте сила с вашата нежност.

— Ето че сте жива — заключи Дойл. — И сте тук. Това е единственото, което има значение.

Тя вдигна поглед към лицето му и кимна утвърдително. Очите ѝ бяха огромни и изумително морскозелени, веждите ѝ — тъмни и добре оформени, очарователно извиващи се надолу в ъгълчетата.

— Нямате представа колко често съм си мислила за лицето ви — каза тя и плахо протегна ръка, за да го докосне, но миг преди това я отдръпна.

— Как се казвате?

— Айлин.

— Веднага трябва да се скрием от чуждите погледи — прозвуча гласът на Спаркс с неочаквана острота. Някак незабелязано той бе застанал до Дойл. — Ще използваме стаята на Стокър. Ако обичате, мадам.

И Спаркс направи жест към Стокър, който ги чакаше при стълбището. Дойл бе обезпокоен от рязкото обръщение към нея и затова погледна Спаркс със студен поглед, който той отказа да забележи. Дойл последва Айлин, която стигна до Стокър и прие предложената му ръка, преди да започнат да се изкачват по стълбището. Стокър ги отведе до втория етаж. Никой не каза и дума, докато не влязоха в прихлупената потискаща стая на Стокър и не заключиха вратата.

— Моля ви, мадам, седнете — нареди Спаркс, хвана безцеремонно един стол за облегалката и го завъртя в центъра на стаята.

Айлин дари Дойл с измъчен поглед, но седна на стола.

— Виж какво, Джек, мисля, че този тон... — започна Дойл.

— Мълчи! — заповяда Спаркс.

Дойл бе толкова смаян, че не можа да реагира — никога досега Спаркс не се бе държал така безпардонно.

— Или може би трябва да ти припомня, Дойл, че тази жена, работейки за нашите врагове и представяйки се под фалшива самоличност, е изиграла основна роля в това да ти бъде поставен капан и ти едва да не загубиш живота си в него!

— Без да съзнавам какво правя, уверявам ви... — протестира Айлин.

— Благодаря ви, мадам, но когато стане необходимо да се защитавате, ще ви бъде съобщено — срязва я Спаркс.

— Но, Джек...

— Дойл, ще съм ти безкрайно признателен, ако бъдеш така добър да сдържиш съвсем неуместните си пристрастия колкото е необходимо, за да ми дадеш поне малък шанс да измъкна истината от тази авантюристка.

Оскърбена от неподправения му сарказъм, Айлин тихо и безпомощно заплака, поглеждайки към Дойл за защита. Може би

противно на очакванията ѝ, тази проява на чувства само засили враждебността на Спаркс.

— Сълзите, мадам, няма да ви помогнат с нищо. Колкото и убедителни да са били при други случаи в миналото ви — а не се съмнявам, че сте способна да ги извикате на помощ, когато се наложи — в този момент те са като дъжд в река. Не се надявайте да ме размекнете. Предателство от мащаба на вашето, независимо от формата, която би могло да приеме, не заслужава презумпцията за невинност. И аз ще изтръгна истината от вас, мадам, не се заблуждавайте в обратното и изобщо не се залъгвайте, че ще съумеете да се възползвате от добротата на моя партньор!

През цялото това време Спаркс нито за миг не бе изгубил контрол над себе си и благоразумно бе говорил с нормален висок глас, но тишината, която се спусна в стаята, когато той замълча, звънтеше като след оглушителен крясък. Дойл установи, че не може да помръдне, засрамен както от избухването на приятеля си, така и от трудно оспоримата нелицеприятна истина в думите му. Още по-объркващо бе това, че Айлин моментално спря да плаче и седна изправена на стола си, готова да се защитава. Погледът ѝ студено и преценяващо изгледа противника, без сянка на страх или гняв. Тази жена явно беше способна на невероятен самоконтрол.

— Как се казвате, мадам? — вече не така агресивно попита Спаркс, безпогрешно разпознал, че жената вече не се преструва.

— Айлин Темпъл. — Гласът ѝ не потрепваше, в него имаше гордост и дори се долавяше намек за вече не така добре скривано предизвикателство.

— Мистър Стокър — продължи Спаркс, без да поглежда към него, — правилно ли съм ви разбрал, че след като сте говорили с местната перачка, вие сте проследили мис Темпъл дотук и снощи сте я открили?

— Точно така — потвърди Стокър.

— Мис Темпъл, в продължение на колко време сте работили за бившата Манчестърска театрална група?

— Две години.

— Миналия октомври, докато давахте представления в Лондон, обърна ли се към вас някой от колегите ви, за да ви предложи да

участвате в частно представление на Чешир стрийт 13 на втория ден на Коледа?

— Сами Фулгрейв. Той и жена му Ема бяха на изпитателен срок в трупата. Тя беше бременна... не се съмнявам, че са изпитвали отчаяна нужда от пари.

— Значи те ви представиха на мъжа, направил им въпросното предложение — нисък, мургав, с чужд акцент — а той го е направил и на вас.

Мургавият от сеанса, досети се Дойл. Същият, когото успя да простреля в крака.

— Точно така — потвърди Айлин.

— В какво по-конкретно се състоеше предложението му?

— Възнаграждението бе сто фунта, половината от които той ни изплати веднага. Между другото, акцентът му беше австрийски.

— След това с ваша помощ той нае и последния артист, нали?

— Денис Кълън. Той трябваше да играе ролята на брат ми...

— И без съмнение също е имал сериозни финансови проблеми — заключи Спаркс, без дори да се опитва да скрие сарказма в гласа си.
— И какво поиска от вас този човек?

— Трябваше да вземем участие в частно представление за един негов богат приятел, който се интересувал от спиритизъм. Спомена, че група приятели на този човек искали да си направят шега с него — съвсем невинна, разбира се.

— Каква шега?

— Каза ни, че този човек — добър техен приятел — бил заклет неверник по въпросите на спиритизма. Идеята била да бъде поканен на сеанс, който той трябвало на всяка цена да възприеме като истински, и да бъде изплашен, като се използват всички възможности за сценични ефекти. Това щяло да стане в частен дом, а за да бъде всичко максимално правдоподобно, решили да поканят професионални артисти — хора, които той не би могъл да познава и чието поведение щяло да бъде напълно естествено.

— И нищо ли в това предложение не събуди вашите подозрения?

— Обсъдихме го помежду си. Честно казано, стори ни се напълно безобидно. Нищо в онзи, който се бе свързал с нас, не говореше за противното, а и всички имахме нужда от парите.

Тя погледна Дойл и както му се стори, засрамено отмести очи.

— Какво поиска той от вас впоследствие?

— В началото нищо. Уговорихме се да се върнем в Лондон в деня преди Коледа за още една среща. На нея той ни заведе на Чешир стрийт и ни показа стаята, в която щеше да се състои сеансът. Каза на всеки от нас какъв ще бъде, разказа ни с няколко думи за хората, в които трябваше да се превъплътим, и ни помоли сами да намерим подходящи костюми. Тогава двамата с Денис разбрахме, че ще играем брат и сестра.

— Чували ли сте някога името лейди Керълайн Никълсън?

— Не.

— А виждали ли сте някога тази жена? — И Спаркс ѝ показа снимката, направена на входа на офиса на „Ратборн и синове“.

— Не — отговори тя след кратко разглеждане. — Това ли е лейди Никълсън?

— Така смятам — потвърди Спаркс. — Вие сте по-млада от нея. Вероятно сте използвали грим онази вечер, за да изглеждате по-стара.

Тя кимна.

— Предполагам, че сте били специално избрана от някой, който ви е видял по време на лондонските ви представления през октомври и ви е набелязал за тази работа поради приликата ви с лейди Никълсън. Другите са били само пълнеж, защото ключът за техния план сте били вие.

— И защо са всички тези главоболия? — попита Стокър.

— Трябвало е да се вземат мерки срещу възможността нашият приятел Дойл да е виждал истинската лейди Никълсън. Уверявам ви, че човекът, стоящ в основата на тази операция, е способен да разработи планове, обръщайки внимание на далеч по-дребни детайли, отколкото тези.

— Добре, но какъв е замисълът? — настояваше да разбере Стокър, който започваше да се обърква все повече и повече.

— Убийството на доктор Дойл — простиичко отговори Спаркс.

Стокър се отдръпна в стола си. Айлин отново се обърна, за да погледне Дойл. Той видя по лицето ѝ да преминава сянка на възмущение. Започваше да се възхищава на силата на духа ѝ.

— Бяхте ли представени на медиума преди нощта на сеанса? — продължи разпита си Спаркс.

— Не, предполагаме, че това ще е друг артист. Той спомена, че сам щял да вземе участие в представлението. Онази нощ носеше доста грим. Вие го описавте като мургав, но всъщност той беше доста блед.

— Отново старият ни приятел професор Вамберг, Дойл — обърна се Спаркс за миг към Дойл.

— Наистина ли? — попита Дойл, благодарен да чуе една приятелска дума от Спаркс. — Е, не би могъл да кажеш, че сме му останали длъжници.

— Да. Следващия път, когато го видим, професорът забележимо ще накуцва.

Дойл почувства по тялото му да минава вълна на задоволство — спомни си как гръмна с револвера и неистовите викове на ранения.

— Какво ви каза този мъж да направите в нощта на сеанса?

— Нареди ни да влезем в ролите си още при пристигането отвън, защото не било изключено приятелят му да види някой от нас на улицата. Срегнахме се на няколко преки от дома. Взеха ни с карета и ни откараха до къщата с нея. Ролята на нашия кочияш Тим се играеше от някакъв непознат.

— Как му беше името?

— Нали ви казах, не го познавахме, а и той не прояви желание да разговаря с нас. Чух само, че онзи, който според вас бил професор, преди да тръгне отделно за сеанса, го нарече Аликзандър.

„Мили боже, та това е бил той!“ — стрелна се през главата на Дойл. Кочияшът, с когото бе разговарял точно пред Чешир стрийт 13, е бил Аликзандър Спаркс и той бе стоял на такова разстояние от него, на колкото сега се намираше от брат му. Почувства как потръпва. Колко пълно се бе превъплътил в ролята си Аликзандър.

— Мис Темпъл, ще спра вниманието ви на нещата, които сте видели по време на сеанса — намеси се Дойл. — Демонстрирани ли ви бяха някои от ефектите предварително?

Айлин кимна утвърдително.

— Имаха едно от онези неща... как го наричат?... латерна магика, зад завесата. С него може да се прожектира образ във въздуха...

— Образът на момченцето — уточни Дойл.

— Не съвсем ясен заради пушека, благодарение на който изглеждаше, че се движи, но от друга страна, не можеше да се разбере

откъде се появява. На тавана бяха окачени жици, на които висяха тръбите и главата на ужасния звяр...

— Видяхте ли всичко това преди сеанса?

— Не, но какво друго би могло да бъде? — отговори тя и го погледна за потвърждение.

Несигурен дали може да ѝ го даде, Дойл все пак кимна.

— Какви инструкции ви бяха дадени по отношение на поведението ви спрямо доктор Дойл? Казаха ли ви името му? — попита Спаркс.

— Не. На мен ми бе казано само, че е лекар и че жената, която играя, му е изпратила бележка за помощ; че синът ми е бил отвлечен, аз неохотно съм се обърнала към медиума и понеже не съм била съвсем сигурна какви са намеренията ѝ, съм помолила доктора да се срещнем в дома... — Тя се обърна към Дойл: — Само че когато пристигнахте... не знам как и защо, но аз веднага почувствах, че има нещо нередно, че историите, които ни бяха разказани, не са истина... прочетох това върху лицето ви. Другите се придържаха към сценария, не знам дали бяха забелязали нещо. Искях да ви кажа, но когато започнахме, всичко изведнъж стана толкова завладяващо...

— Вярвахте ли, че онова, което виждате, е истина? — попита Дойл.

— Как бих могла да разбера... да, знам на какво сме способни на сцената, но... — Тя неволно потръпна и се обхвана с ръце. — Имаше нещо отвратително в докосването на онази жена. Нещо... нечисто. А когато в огледалото се появи онова създание и започна да говори с онзи ужасен глас... почувствах, че полудявам.

— И аз — потвърди Дойл.

— И тогава дойде атаката — напомни Спаркс.

— Атаката трябваше да бъде част от веселбата — бяхме я репетирали. Всички трябваше да станем жертва на нападателите, което би трябвало да ви потресе, а тогава ние щяхме да скочим и добре да се посмеем за ваша сметка. Но когато онези мъже нахлуха в стаята... те изобщо не бяха хората, с които бяхме репетирали. Чух удара, който повали Денис, видях погледа в очите му, когато падаше...

Гласът ѝ пресекна. Тя сложи ръка на челото си, сведе поглед и с невероятно усилие на волята овладя емоциите си.

— ... и разбрах, че е мъртъв и че възнамеряват да убият и вас, доктор Дойл — че такава е било намерението им от самото начало. Не знам как, но в този миг ми дойде идеята да се помоля в мислите си за вас, да поискам да вземат моя живот като възмездие за ролята, която бях изиграла — моя живот вместо вашия. Тогава почувствах опрян на гърлото ми нож, видях кръвта, която шуртеше в краката ми, и няха никакви основания да се усъмня дали е моята, да си представя, че не са ме убили. Паднах... после, мисля, съм припаднала, защото следващите няколко момента ми се губят...

Тя затвори очи и дълбоко пое дъх, после го изпусна на пресекулки: мъчеше се да не се разплаче. „Казва истината — помисли си Дойл, — дори най-големият гений на сцената не би могъл да изиграе ролята си толкова истински.“

— Когато се свестих, Сами и жена му ме изнасяха от къщата — на тях не им се бе случило нищо лошо, но зад нас чувахме викове и стенания. Изстрели. Хаос. Изживях ужасен шок, осъзнавайки, че още съм жива, че всичко, което помнех, наистина се е случило и че Денис е убит.

— А видяхте ли отвън кочияша? — прекъсна я с въпрос Спаркс.

Тя поклати глава отрицателно:

— Каретата я нямаше. Ние побягнахме. Започнахме да срещаме хора по улиците. Ема пицеше, Сами отчаяно се опитваше да я успокои, но тя нищо не чуваше, и тогава той ми каза, че ако се разделим, за мен ще е по-безопасно, и продължихме по различни пътища. Даде ми кърпичката си да избърша кръвта от гърлото си. Повече не ги видях. Мистър Стокър ми каза какво им се е случило... Опитах да пооправя външния си вид. Не смеех да се върна в малкия хотел, където бяхме отседнали. Бродих до сутринта, после наех стая някъде в Челси. За щастие парите, с които ми бяха платили, бяха у мен. Мислех си да отида в полицията, но ми се струваше невъзможно да обясня участието си. Явно бе, че имам голяма вина, но какво можех да им кажа?

Дойл поклати съчувствено глава, за да покаже, че ѝ влиза в положението. Но тя беше неутешима и отмести погледа си от него.

— Единственото, което ми се въртеше в главата, бе, че трябва да се върна при трупата. Да се върна и да им разкажа... мислех си, че те ще знаят какво трябва да се направи. Опитах се да се сетя къде имат

представление — знаех, че е някъде на север, но бях толкова объркана — и тогава си спомних за Уитби. Спомних си, защото веднъж вече бяхме играли тук — беше посред лято, а морето и платноходите в пристанището бяха толкова красиви, че изведнъж ми се прииска да седна на кея и да гледам морето и корабите както онова лято и да не помръдвам, и да мисля, да мисля... да мисля, може би докато забравя онова, което се бе случило, и да се надявам, че така ще излекувам главата си...

По бузите ѝ се стичаха сълзи, но тя не правеше опит да ги избърше. Гласът ѝ оставаше все така равен и силен.

— На следващия ден взех влака за тук. Нямах други дрехи, но пелерината ми скриваше кървавите петна по роклята. Не разговарях с никого. Пътуването мина без изненади, макар че, сигурна съм, много хора са коментирали странната жена с вечерния тоалет, която пътува без багаж и без придружител. Наех стая тук, като изоставена любовница. Купих си тези обикновени дрехи и дадох роклята си за почистване. Кръвта беше повредила сатена на роклята, но не можех да понеса мисълта да се разделя с нея — беше най-хубавата ми рокля и я бях обличала само веднъж преди това за миналата Нова година... бях толкова абсурдно щастлива вечерта, когато се появих с нея, мислех си, че животът ми едва започва и... — Тя замълча, овладя се и завърши: — ... Така че наех стая тук, наспах се и зачаках трупата да пристигне.

Тя погледна Стокър, давайки им да разберат, че следващата глава е свързана с неговата поява, а оттам — и с настоящето. Дори Спаркс вече бе счел за възможно да посмекчи отношението си към нея, след всичките ѝ изпитания. Дойл ѝ предложи кърпичката си и тя я прие, без да каже нито дума.

Стокър пръв реши да поднови разговора.

— Мис Темпъл, трябва да им разкажете какво се е случило тук през нощта, преди да ви намеря.

Тя кимна и свали кърпичката от очите си.

— Събудих се посред нощ. Просто така. Не знам каква бе причината, но не помръднах. Само отворих очи. Не бях сигурна, господи, още не знам дали не съм сънувала! В сянката на ъгъла стоеше някаква фигура. Дълго я разглеждах, преди да разбера какво виждам. Беше мъж. Не помръдваше. Изглеждаше някак... неестествен.

— Опишете ми го — предложи Спаркс.

— Бледо лице. Издължено. Облечен изцяло в черно. Очите му... как да ви обясня?... очите му сякаш горяха. Поглъщаха светлината. Така и не забелязах да примигват. Бях толкова ужасена, че не можех да помръдна. Дори не можех да дишам. Чувствах се приковала вниманието на нещо нечовешко. Долавях в него някакъв глад. Като на насекомо.

— Докосна ли ви?

Тя поклати глава.

— Лежах и си мислех, че това продължава цяла вечност. Бях загубила представа за времето. Усещах се като парализирана. Затварях очи с надежда, но когато след малко ги отворях, той си беше все там. Когато дойде зората и аз за пореден път отворих очи, него го нямаше. Станах от леглото. И вратата, и прозорците на стаята ми бяха затворени отвътре — точно както ги бях оставила, когато си лягах. Странно... до този момент не бях изпитала страх, но макар да не ме бе докоснал, макар да не бях забелязала дори да помръдне, чувствах се... изнасилена.

— Мис Темпъл прекара следващата нощ в тази стая — поясни Стокър. — А аз — на стола с това нещо в ръка... — Той извади иззад нощното шкафче една ловджийска двуцевка. — Никой не е влизал.

Дойл погледна Спаркс с безпокойство.

— Вече няма да бъдете сами. Няма да ви изоставим дори за миг.

Спаркс не отговори нищо. Седеше на леглото и гледаше през прозореца. Раменете му бяха леко увиснали.

— Правилно ли е предположението ми, че човекът от стаята на мис Темпъл е същият, който носи отговорност за престъпленията, които обсъждаме? — поиска да узнае Стокър.

— Правилно е. Не бъркате — прошепна Спаркс.

— Що за човек е онзи, който може да се придвижва нощем по този начин, може да минава през врати и прозорци, да влиза в стаи безшумно, който може да убива хора докато спят, после да ги изнесе навън и повече да не бъде видян? — Стокър се беше приближил до Спаркс, докато изричаше тези думи, но не повишаваше глас. — Какво е това човешко създание? Вие знаете ли?

Спаркс кимна утвърдително.

— Ще ви кажа, мистър Стокър. Но първо вие ми кажете какво правехте край абатството?

Стокър скръсти ръце и замислено поглади пищните си бакенбарди.

— Имате право да знаете — започна той. После приседна на перваза на прозореца, извади лула и кесия тютюн от джоба си и се захвана с ритуала по напълването и запалването ѝ. Движенията му бяха точни и пестеливи. Дръпна веднъж и продължи: — След като пристигнах, разговарях с много хора от Уитби. Малцина можаха да ми помогнат с нещо. Обаче случайно срещнах един мъж в кръчмата край залива. Китоловец, старо куче, най-малко на седемдесет. Обиколил света поне дузина пъти. Седеше си, съзерцаваше морето и пиеше пиво от обед, докато затворят. Сам. Местният издател и някои други гледат на него като на пияница и безобиден луд. Но веднага щом ме видя, морякът ме извика при себе си. Беше много развълнуван и изгаряше от желание да ми разкаже нещо. Смяташе, че никой друг не би му повярвал... а може би бе разказвал тази история вече много пъти, но никой не му бе повярвал... Каза ми, че спи малко — комбинация между алкохола и възрастта, така че прекарал много дълги нощи, бродейки по брега и нагоре по хълмовете, към абатството, където преди десет години била погребана жена му. Тя му говорела понякога, така ми каза той, чувал гласа ѝ в тези дълги нощи да му шепне заедно с вятъра в дърветата на гробището. Една нощ преди три седмици тя пак му се обадила, докато търсел път през надгробните плочи. Този път гласът ѝ бил много по-силен от обикновено... „Погледни към морето — каза ми тя. — Погледни към пристанището.“ Гробището излизало на един скален перваз точно над пристанището. Било свирепа нощ и вълните на прилива се блъскали в брега. Погледнал надолу и видял кораб да се носи по вълните право към брега. Скоростта му наистина била необикновена, платната му плющели, реите се люшкали от вятъра, изглеждало, че всеки миг ще бъде изхвърлен на брега. Старият моряк бързо слязъл долу, там, където по негова преценка се бил насочил корабът. Ако се ударел в скалите, това би означавало катастрофа и той трябвало да вдигне тревога... Когато стигнал до Тейт Хил — малко скалисто заливче точно от другата страна на вълнолома — видял, че платноходът бил пуснал котва на петдесет метра навътре. Сега вече можел да различи, че било шхуна, която газела съвсем плитко във водата. От нея се приближавал скиф и нашият човек с изненада видял, че на брега има посрещачи, които размахват запалени

фенери. Приближил се още малко, но се погрижил да остане незабелязан, защото нещо му казало да не разкрива присъствието си. Видял сред другите и епископа.

— Епископ Пилфрок? — попита Спаркс.

Стокър кимна.

— Другите не познавал. Малката лодка стигнала до сушата с двама на борда — единият изцяло в черно. Товарът им бил два сандъка с формата и размерите на ковчези, които бързо били разтоварени. Човекът се кълнеше, че видял голямо черно куче да скача заедно с хората на брега. Шхуната изобщо не изчакала малката лодка да се върне — вдигнала котва и вече правела маневра срещу силния вятър към откритото море. Групичката на брега нарамила сандъците, които не изглеждали особено тежки, и поела нагоре към абатството. Минали само на два-три метра от мястото, където бил скрит. Чул епископът да казва нещо за „пристигането на нашия Повелител“ — сторило му се, че го казва епископът — но мъжът в черно с остър глас му заповядал да си затваря устата. Морякът ги последвал и твърдеше, че те отнесли сандъците не до „Горсторп“, а до руините на древното абатство още по-нагоре. И ми се закле, че видял черното куче да изтичва в гробището и да се разтваря във въздуха. Каза ми, че оттогава често забелязвал нощем странни светлини да горят до късно сред руините. Но онова, което най-много го безпокоеше, бе, че гласът на жена му спрял да му се обажда.

— Трябва да говорим с този човек — отсече Спаркс.

— На другата сутрин го намериха в гробището. Гърлото му беше разкъсано, сякаш е бил нападнат от диво животно. Гробарят твърди, че предната нощ чул наблизно вълчи вой.

Спаркс и Дойл се спогледаха. Айлин загърна още по-плътно шала около раменете си и впери поглед в пода. Трепереше. Стените изведнъж им се видяха прекалено тесни, за да удържат чувствата им затворени, и прекалено крехки, за да ги опазят от силите, които се групираха за атака срещу тях.

— Какво е това? — попита Спаркс и посочи едно пакетче на нощното шкафче.

— Трябваше да бъде закуската ми тази сутрин — отговори му Стокър. — Изглежда местно производство.

Спаркс вдигна пакета бисквити „На мама“ и заяви:

— Сега ще ви разкажем нашата част от историята.
Така и направиха.

16.

БЯГСТВО ОТ ДЯВОЛА

Спаркс и Дойл разказаха всичко на Стокър и Айлин, без да спестяват никакви подробности, с изключение на връзките на Спаркс с правителството — за които нямаше други доказателства, освен собствените му думи — и съмненията на Дойл относно Спаркс — онази бележка от Лебу все още пареше мислите му като нагорещен ръжен. Беше се стъмнило, когато приключиха с разказа си. През целия следобед бе валило. Улиците бяха покрити с две педи сняг, а фъртуната не показваше никакви признаци за скорошно спиране. Поръчаха в кухнята долу лека вечеря: супа, студено овнешко и царевичен хляб, и се нахраниха в стаята на Стокър. Храната не им донесе очакваното успокоение. Айлин почти не проговори, докато вечеряха, отбягваше погледа на Дойл и някак се бе свила в себе си, търсейки някакво убежище. Усетил, че ситуацията изисква използването на повече хора, Спаркс се извини и излезе, за да вземе Бари и Лари от близката странноприемница. Стокър се възползва от момента и извика Дойл в коридора, за да му каже няколко думи насаме. Двамата все пак оставиха вратата леко открената, за да държат стаята и по-точно прозорците под око.

— Искам да споделя нещо като между мъже — тихо започна Стокър. — Искрено се опасявам, че ситуацията тук е твърде недискретна.

— Не разбирам — призна си Дойл.

— Аз съм семеен и бракът ми е щастлив, доктор Дойл. Жена ми и аз имаме малко дете. От друга страна, както едва ли сте пропуснали да забележите, на мис Темпъл се наложи да прекара миналата нощ в стаята ми.

— Но нали сте охранявали живота й...

— Въпреки това. Мис Темпъл е актриса и не е необходимо човек да се взира, за да установи, че е изключително привлекателна. Ако това, което се е случило тук, се разбере в Лондон... — Стокър сви

рамене по начина, по който ги свиват джентълмените при разговор в салоните на частните клубове за мъже.

— Като изхождаме от някои други обстоятелства, подобно нещо е недопустимо — отговори Дойл, едва скривайки изненадата си. Нямаше ли край това фанатично внимание, което обществото отделяше на благоприличието?

— В такъв случай, аз оставам да завися от вашата дискретност — с облекчение произнесе Стокър и предложи десницата си. — Отивам да си поръчам едно бренди, вие ще искате ли?

— Благодаря, не. — Дойл не искаше да размътва мозъка си преди очакващата ги нощ.

— Снощи, преди да си легне, мис Темпъл пожела една чаша вместо успокоително. Мисля да ѝ донеса и сега.

Той леко се поклони и слезе на долния етаж. Дойл отново влезе в стаята. Айлин седеше будна в леглото и ловко свиваше цигара от ситно нарязан тютюн. Дойл изненадано разтвори очи.

— Имате ли огънче? — попита го тя.

— Да, мисля, че имам. Само за момент... Ето. — Дойл затършува из джобовете си, намери кибрит и запали цигарата ѝ. За да скрие треперенето си — резултат единствено от това, че се намираха сами в стаята — тя обхвана ръката му с шепи, когато той доближи клечката.

— Наистина ли допускате, че ще ни нападнат при толкова много хора наоколо? — попита го тя с фамилиарност, която не бе чувал в гласа ѝ преди.

— О, това е напълно възможно... да, искам да кажа, че е съвсем... — Защо изведнъж английският му се струваше така лишен от подходящи думи?

— Седнете. Изглеждате страшно изморен. — Тя кръстоса крака и издуха струя дим във въздуха.

— Така ли? Благодаря, май наистина съм... Ще се възползвам — изрази се Дойл официално и се огледа къде да седне. Накрая взе един стол с права облегалка от другия край на стаята, премести го до прозорците, взе и двуцевката, седна и се опита да изглежда решен на всичко.

— Изглеждате като човек, който знае да стреля — отбеляза с едва доловима усмивка тя след кратко наблюдение.

— Искрено се надявам да не ми се налага да го демонстрирам в непосредствена близост до вас. — Той усети, че се изчервява. Изчервява!

— Аз пък нямам ни най-малко съмнение, че ако се наложи, ще бъда силно впечатлена.

Дойл кимна и се усмихна като механична играчка. Кой знае защо беше му трудно да я погледне. „Дали не се подиграва с мен? — запита се той. — Сигурно, след като съм такъв дървен як.“

— С много жени ли се занимавате, доктор Дойл? — попита тя с все същата усмивка на Джоконда.

— Не ви разбирам...

— В лекарската си практика. Много пациентки ли имате?

— О... О, да. Искам да кажа... намират се. Поне половината... Половината от всички... — Половината от осем, което беше най-голямата бройка, до която бе стигал. Бройка, сега превърнала се в нула. Пациентки, нито една от които не бе под петдесетте, не притежаваше нито лебедова шия, нито кожа с нежността на розови листчета и...

— Женен ли сте? — неочаквано попита тя.

— Не. А вие?

Тя леко се засмя. Смехът ѝ извика в съзнанието му образа на подрънкващи кристални чаши по време на бляскав обяд.

— Не, не съм омъжена.

Дойл съсредоточено кимна, погледна двуцевката в ръцете си и с върховна концентрация избърса въображаемо петънце от цевта ѝ.

— Така и не ви благодарих като хората — каза тя малко по-сериозно.

— Не е необходимо — махна той с ръка.

— И все пак. Дължа ви живота си. На вас и на мистър Спаркс.

— Няма никакви причини да се чувствате задължена и в най-малка степен, мис Темпъл. Ако подобна възможност ми се удаде отново, аз с удоволствие ще сторя същото, и дори много повече — каза той с неочакван прилив на смелост. Този път задържа погледа ѝ, докато тя не отмести своя.

Тя се огледа къде да загаси цигарата си. На нощното шкафче нямаше пепелник. Дойл потърси и след като не откри, взе опаковката от бисквитите и ѝ я поднесе през масата. Пръстите им леко се

докоснаха и през тях преминава електричество: поне той вярваше, че не си въобразява.

— Искам да ви помогна — каза тя тихо с леко пресипнал глас. — Колкото мога. Трябва да убедите в това мистър Спаркс. Разбирате ли, аз чувствам известна отговорност.

— Действали сте, тласкани от нужда. От неотложна материална нужда. Не сте знаели какво е щяло да се случи. Не е имало начин да знаете.

Тя загаси цигарата и вдигна поглед. Лицата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго.

— Както и да е — заяви тя. — Моля ви, убедете го в искреността ми. Може би ще се намери начин да помогна. Аз съм много изобретателна.

— О, в това нямам ни най-малко съмнение.

Езикът ѝ облиза малко парченце тютюн от долната ѝ устна. Погледите им се срещнаха и нейният в никакъв случай не бе обезкуражаващ. Дойл почувства нещо в гърдите му да се свива, сякаш се бе озовал в силно гравитационно поле. „Красотата е обещание за щастие“ — кой знае защо изникна в съзнанието му. Дори не си спомни откъде знае тази фраза. Неочаквано осъзна, че се е навел за целувка, но в коридора отекнаха стъпките на няколко души, приближаващи към стаята. Последва едно-единствено остро почукване и влезе Спаркс. Дойл бързо се дръпна и остави кутията. Бари и Лари заеха позиция от двете страни на вратата.

— Разгледах другата странноприемница. Трябва незабавно да се преместим в нея — отсече Спаркс. — Тя е много по-солидна като постройка и ще можем много по-ефикасно да се отбраняваме там през нощта.

— Надявам се, че няма да организирате защитата, изхождайки от презумпцията, че не съм годна за нищо — намеси се Айлин и енергично стана от леглото, — защото аз съм напълно в състояние да се отбранявам сама поне колкото всеки друг мъж, ако не и по-добре.

— Мис Темпъл, след случилото се с вашите колеги би трябвало да осъзнавате, че сте особено важна цел, набелязана от нашите врагове — отговори ѝ Спаркс в опит да я накара да разбере логиката на думите му.

— Това, което осъзнавам, сър, е, че вие не осъзнавате дори в минимална степен способностите ми да ви бъда в помощ — каза Айлин, без да отстъпва.

— Сега не е времето да...

— И ако очаквате да остана заключена в една стая и да играя ролята на стръв на въдица, очаквайки неприятностите да ме връхлетят, докато вие мъжете свободно идвате и си отивате както ви се прииска... не, сър, много бъркате...

— Мис Темпъл, моля ви...

— Няма да участвам в такава игра, нито ще се съобразя с остарелите ви представи за онова, на което е способна една жена. Всъщност започвам да подозирам, че вие в същата степен сте готов да отречете и правото ни да гласуваме...

— Но, за бога, какво общо има това, за бога, с предложението да се преместим в другата странноприемница? — протестира Спаркс. Дойл не можеше да си спомни някога да го е виждал толкова объркан. Бари и Лари съсредоточено разглеждаха обувките си и се мъчеха да не се усмихват.

— Аз съм отличен стрелец от десетгодишна възраст. Всеки, който вдигне ръка, за да ме заплаши, го прави на свой риск... вече съм стреляла по човек... Не бих се поколебала да го сторя пак...

— Не ставайте глупава...

С изненадващо движение Айлин дръпна двуцевката от ръцете на Дойл, запъна ударниците, бързо се прицели в закачалката за шапки в ъгъла, натисна спусъка и разпердушени бомбето на Стокър. Лари и Бари мигновено се проснаха на пода. Стокър избра този неподходящ момент да се появи на прага с две чаши бренди. Айлин забеляза движението с периферното си зрение и бързо се извърна, насочвайки втората цев към него. Стокър вдигна ръце и чашите излетяха във въздуха.

— Господи, не! — извика той.

— Да направя ли още нещо, за да стана напълно ясна, мистър Спаркс? — попита тя съвсем спокойно.

— Направихте достатъчно — отговори Спаркс с лице, вкаменено от гняв.

Айлин свали двуцевката. В коридора започнаха да излизат гости на хотела, любопитни да разберат причината за изстрела.

— Всичко е наред — успокой ги Дойл, хвана Стокър за ръката и го дръпна в стаята. — Няма проблеми.

— Какво става тук, за бога? — с разтреперан глас попита Стокър, докато Дойл затваряше вратата. — Мис Темпъл, не разбрахте ли, че това са наши приятели?

Айлин пречупи цевите, извади неизстреляния патрон и подаде пушката на Дойл.

— Мистър Стокър, дължа ви една нова шапка.

Лари и Бари седнаха на пода и без успех се опитаха да сдържат гръмогласния си смях. Дойл се присъедини към тях.

— Сигурен съм, че това е ужасно недоразумение. Предлагам да го обсъдим като възрастни хора — неуверено проговори Стокър, вдигайки от пода разкъсания труп от бомбето си.

— Ако се отказвате от предложението си да се преместим в другата странноприемница, мистър Спаркс, какъв е алтернативният ви план? — осведоми се Айлин.

Спаркс гневно я изглежда, но тя не се впечатли. А когато Дойл изхърка, опитвайки се да заглуши смеха си, Спаркс го стрелна с унищожителен поглед.

— Съжалявам — извини се Дойл, превръщайки не много умело смеха си в изкашляне. — Идеята да останем тук може би не е чак толкова лоша, Джек.

— Ще ви се удаде възможност да направите своя принос, мис Темпъл — каза Спаркс, игнорирайки думите на Дойл. — Но искам да бъде напълно ясно, че измивам ръцете си от всякаква отговорност за вашата безопасност.

— Разбрано — отговори тя и протегна ръка.

Спаркс я изглежда, сякаш беше щипка на рак, после я пое и я тръсна енергично.

— И какво ще правим в такъв случай, Джек? — попита Дойл.

— Днес следобед братята направиха интересно откритие... — Спаркс отиде до прозореца.

Двамата вече бяха станали и държаха шапките си в ръце. Дойл забеляза, че Бари се затруднява да откъсне погледа си от Айлин.

— Точно в три часа на гарата пристигна влак — поясни Бари, пускайки в действие всичкия си чар. — Локомотив „Уеб“ и един

пътнически вагон. Специална композиция от Балморал^[1]. С кралската емблема.

— Имаше ли на него някой от кралското семейство? — обезпокоено попита Доул.

— Само един — принц Албърт...

— Младият Еди? — ужаси се Стокър.

— Лично. Чакаше го карета, която веднага го откара на югоизток.

— Вероятно си спомняте, че сър Найджъл Гъл — бивш лекар на принца — е в списъка на Седмината? — обърна внимание Спаркс на Стокър.

— Но защо е тук? Да не планират да го убият? — попита Стокър.

— Да-да, ще прахосват куршумите — промърмори Айлин.

— Познавате ли принца лично, мис Темпъл? — поиска да разбере Спаркс.

— Ще си призная, че го познавам — отговори тя и сви нова цигара. — Прекарах една вечер миналата година в компанията на Еди след представление на „Дванайсета нощ“ в Бристол.

— Човек трудно би го упрекнал в липса на вкус — галантно подметка Бари.

— Този човек е изобщо без мозък — каза Айлин. — Налей му пинта пиво и от него ще изникнат повече ръце, отколкото са пипалата на октопода...

— Благодаря ви за интересната информация — обади се Спаркс.

— Няма защо — отвърна Айлин и вдигна готовата цигара. Бари и Лари се втурнаха да я запалят, преди още Доул да бе извадил кибрита си.

— Лари, би ли споделил с нас какво научи днес? — Спаркс не се опитваше да скрие неудоволствието си и приличаше на сърдит директор на училище.

— Веднага, сър. — Лари изгаси клечката си, виждайки, че Бари го е изпреварил. — Абатство „Горсторп“ е изоставено по най-мистериозен начин и там от три дни никой не се е появявал, както мистър Стокър вече е успял да установи. Как тогава да намерим Негово Преосвещенство епископ Пилфрок? Чрез бакалина и неговата стока, разбира се — това е нещото, без което никой не може. Прекарах следобеда в разговори с разносвачите из местните магазини — е, може да не съм Бари, но мога да се оправя — и постепенно разширявайки

кръга на разпитванията, накрая разбрах, че епископът се е оттеглил в усамотение в едно райско кътче на брега, където — ако се съди по поръчаните и занесени там количества провизии — се готви да изиграе ролята на гостоприемен домакин пред голям брой гости.

— Имението на епископа ли имаш предвид? — уточни Дойл.

— Не, това на сър Джон Чандрос — каза Спаркс.

— Правилно, сър, и по една случайност на територията на имението се намира и фабрика, която произвежда...

— Бисквитите „На мама“ — досети се Дойл.

— Вашата досетливост ме изумява, сър — скромно отбеляза Лари.

— Как се казва имението? — поинтересува се Дойл.

— Рейвънскар.

— И се намира в югоизточна посока оттук, от другата страна на древните руини?

— За втори път улучвате право в целта — съгласи се Лари.

— Там, където най-вероятно е откаран и принц Еди направо от гарата — допълни Спаркс. — А в непосредствено съседство с Рейвънскар се намира земята, която генерал Дръмънд е закупил от лейди Никълсън.

— Трябва незабавно да тръгнем натам, Джек — настоя Дойл.

— Това е работа за утре — отговори Спаркс, загледан през прозореца към стелещата се снежна пелена. — А тази нощ ще посетим руините на абатството.

— Не говорите сериозно... В това време? — изненада се Стокър.

— Вашето присъствие не е наложително, мистър Стокър — отговори Спаркс и взе ловджийската пушка. — Но ще взема назаем пушката ви.

През цялото това време Бари бе разглеждал Айлин, която невъзмутимо пушеше.

— Виждали сме се някъде, нали? — заключи той накрая с уверена усмивка.

Айлин го погледна развеселено и повдигна вежда. „Може и да казва истината“ — помисли си Дойл.

Въоръжени с фенери, двуцевката, един револвер и пет чифта снегоходки, взети от странноприемницата, Спаркс, Дойл, братята и Айлин — Стокър бе решил да прояви благоразумие — се отправиха в тъмнината на нощта към руините на абатството Уитби. Силата на бурята беше отминала, вятърът бе стихнал, снегът падаше вече по-полека; снежната покривка на места стигаше до колене. Плътни облаци скриваха луната. От комините на сгушените къщурки, край които минаваха, се издигаше дим, пердетата бяха дръпнати и почти никаква светлина не пробиваше навън през едва различимите прозорци. Тишината на нощта се нарушаваше единствено от скърцането на прясно навалелия сняг под краката им и от тежкото им дишане. Самото ориентиране беше трудно — петимата се чувстваха като херметически затворени в звуконепроницаема бяла сфера.

Изкачването по хълма изискваше търпение и издръжливост. Водеше Спаркс и често поглеждаше компаса, за да поддържа точния курс към зъберите отляво. Бари и Лари бяха в ариергарда с два фенера, а Дойл и Айлин вървяха по средата. Тя беше облечена в панталони, ботуши и палто, взети назаем от гардероба на Спаркс. Крачеше с широки равномерни крачки и като че ли изкачването я затрудняваше по-малко от Дойл, който с облекчение посрещаше всяко спиране на Спаркс, за да си поемат дъх.

Измина поне половин час преди да стигнат до студените тъмни постройки на абатство „Горсторп“, където нищо не се бе променило. В снежното поле пред тях се виждаха някакви правоъгълни предмети и Дойл с известно закъснение се досети, че това са надгробните плочи, надзъртащи изпод преспите. Следвайки извивките на терена, петимата минаха през рядка горичка и скоро видяха порутените останки на старото абатство, увенчаващи като с корона билото на хълма пред тях. Също така лишена от признаци на живот, старата гробница излъчваше осезаема заплаха, много по-застрашителна отколкото отсъствието на живот.

— Доста потискащо — отбеляза Дойл.

— Така по-лесно се всява страх в сърцата на бедните невежи енориаши — отговори Айлин.

Спаркс им махна с ръка да го следват и атакуваха последната отсечка от изкачването. В тази си част склонът бе много по-стръмен и наистина бяха необходими колективни усилия, за да бъде изтеглен

всеки през най-трудно преодолимите участъци. Накрая се справиха и с последното препятствие и се озоваха сред руините на платото. Фенерите хвърляха бледата си светлина върху разкъртените, почернели от времето стени. Въпреки че на много места дори и покривът бе пропаднал, общото впечатление от онова, което бе останало от абатството, бе за невероятна здравина и сила. Бавната обиколка им разкри впечатляващия замах на строителството и фантастичното пристрастие на неизвестните майстори към детайла. Всеки перваз, всеки корниз, всеки щурц бяха украсени с извадени от нечий кошмар готически фигурки, пресъздаващи какъвто и да било мислим образ на ужасеното човешко въображение: коболди, инкубуси, базилиски, хидри, великани, хипогрифи, гремлини и караконджули. Страховитата менажерия беше понесла присмеха на вековете много по-леко, отколкото стените, по които бе накацала, и сега примирено приемаше снежната си мантия, без това да смекчи впечатлението, което правеше. Дойл си спомни, че предназначението ѝ е да пропъжда демоните, а не да ги приветства с добре дошли. Или поне такъв беше замисълът. Нещо го караше да се оглежда дали някое от фантастичните създания не ги проследява с поглед.

Водени от Спаркс, те се върнаха на мястото, откъдето бяха започнали обиколката и където следите им по снега се губеха в мрака.

— Да надзърнем ли вътре? — предложи Спаркс.

Никой не му отговори, но когато той мина през отворения вход, всички го последваха. Колкото и малко покрив да беше останал, беше достатъчен поне за да попречи на снега да образува толкова дебела снежна покривка, колкото бе навън. Те свалиха снегоходките си и ги подпряха на стената. Спаркс ги поведе към следващата зала, която се оказа огромно засводено правоъгълно помещение с няколко редици натрошени камъни по пода. Пиедесталът в отсрещния край издаваше първоначалната цел на помещението.

— Това е било църквата — проговори Спаркс и тръгна към олтара.

Лари и Бари тръгнаха зад него и благодарение на фенерите в ръцете им помещението малко просветна. През дупките в покрива безшумно се стелеше сняг. Въздухът беше плътен и тежък като ледената покривка на замръзнало езеро.

— Някога тук са идвали вещици — проговори Лари.

— Искаш да кажеш монахини — поправи го Бари.

— Монахини, стъпили встрани от правия път — така ни каза той.

— Един приятел ни разказа тази история в кръчмата — поясни Бари за Дойл и Айлин... по-скоро само за Айлин.

— Да, така ни каза. Цели манастири преминавали на другата страна. Един ден бягали от Дявола, на другия общували с Принца на мрака. Затова хората опожарили това място.

— Хората от селото ли? — не разбра Дойл.

— Точно така — потвърди Лари. — Взели нещата в ръцете си. Убивали, измъчвали и побърквали дявола от бой, за да го изкарат от телата на монахините. Правели го точно тук, така ни разказаха.

— Това са дивотии — възрази Айлин.

— Дъра-бъра — съгласи се Бари. — Онзи приятел едва си плетеше езика от изпития джин.

— Аз не казвам, че е бил Светото писание, казвам само, че...

— Донесете фенерите! — извика Спаркс.

Бари и Лари бързо тръгнаха към него през катедралата. Дойл и Айлин без колебание ги последваха. Спаркс стоеше надвесен над затворен очукан сандък, оставен върху олтара сред купчина пръст.

— И какво е това? — попита Лари.

— Ковчег е, не виждаш ли? — каза Бари.

Дойл се сети за историята на стария моряк, разказана им от Стокър, и за товара, който бил свален през нощта от кораба.

— Пироните, с които е бил закован капакът, са извадени — отбеляза Спаркс и клекна с единия фенер.

— Не бяха ли разтоварените ковчези два според стареца? — напомни Дойл.

— Да — отговори Спаркс, оглеждайки дървото.

— И какво има в това проклето нещо? — поинтересува се Айлин.

— Има само един начин да разберем, нали така, мис Темпъл? — И Спаркс посегна към капака.

В мига, в който ръката му го докосна, вледеняващ кръвта вой се разнесе някъде край сградата. Нямаше никакво съмнение, че е вой на вълк, макар да бе по-нисък и по-гърлен от всеки вълчи вой, който Дойл беше чувал. Замръзнали, всички изчакаха воят да заглъхне.

— Идваше отблизо — прошепна Дойл.

— Съвсем — съгласи се Спаркс.

В отговор на първия се разнесе втори вой от другата страна на абатството. След това трети — този път в далечината.

— Вълци? — попита Бари.

— Е, на мен поне не ми звучат като спаниели — насмешливо отвърна Айлин.

— Обърнете се много бавно с лице към помещението — нареди Спаркс.

— Няма нужда да е бавно, шефе — каза Лари, който вече гледаше в посоката, от която бяха дошли, и сочеше към центъра на катедралата.

Ослепителен сноп сини искри се въртеше в еластичен кръг на две-три педи над някаква неподвижна точка. Периферията му плавно се разширяваше, първо хоризонтално, после вертикално, докато накрая обхвана каменните редици на черковните пейки. Във въздуха се разнесе сухото пращане на зловредна енергия. Дойл почувства космите на тила му да настръхват.

— Какво, по дяволите... — прошепна Айлин.

Сред избледняващите сини искри нещо се материализираше: пет полупрозрачни закачулени фигури бяха коленичили в молитва... но коленете им висяха на педя от пода, сякаш бяха подпрени на невидим и нематериален перваз. В стаята изведнъж се разнесе приглушен хор от тихи гласове, идващи неизвестно откъде. Думите бяха неразбираеми, но звучаха остро, песнопението проникваше дълбоко в ушите на слушателя, за да нанесе тежък, разтърсващ удар върху подредбата на съзнанието му.

— Латински — отбеляза Спаркс, вслушвайки се внимателно.

— Призрак ли е това? — чу Дойл собствения си глас.

— И то повече от един, шефе — прекръсти се Лари.

— Я виж, това май са монахините — обади се и Бари, който не изглеждаше притеснен от гледката.

И наистина, във фигурите имаше нещо повече женско, отколкото монашеско, а и дразнещо високите им гласове, които сякаш обикаляха около тях, не правеха нищо, за да разсеят подобно впечатление.

Айлин сграбчи фенера на Лари, безстрашно слезе от олтара и се насочи право към привиденията.

— Мис Темпъл... — позволи си да възрази Дойл.

— Добре, дами, стига празни приказки — каза тя със силен, уверен глас. — Вечерята приключи, бягайте сега оттук, връщайте се в ада, там, откъдето сте дошли.

— Бари — изрече като заповед Спаркс.

Бари веднага скочи след нея. Лари извади ножовете си и се отмести вдясно, а Спаркс се прицели с двуцевката.

— Изчезнете, глупави духове, разпръснете се или ще ни ядосате много...

Призрачните гласове изведнъж замлъкнаха. Айлин спря на няколко крачки от молещите се привидения.

— Точно така — одобрително каза тя. — А сега, момичета, бегом оттук. Хайде, бързичко.

Фигурите свалиха ръцете си. Бари бавно се приближаваше зад Айлин и вече беше почти до нея.

— Мис Темпъл — високо и ясно изрече Спаркс, — моля ви, изместете се от центъра на помещението.

— В театъра непрекъснато се натъкваме на духове... — каза тя.

— Направете каквото ви казвам... веднага!

Но тя се обърна към Спаркс, за да възрази.

— Нима нищо страшно, това са напълно безвредни...

Действайки в пълен синхрон, привиденията отметнаха качулките си назад, разкривайки под тях отвратително обезобразени плешиви глави, в чиито наглед човешки черти имаше нещо от хищна птица. Те издадоха остър, парализиращ писък и излетяха във въздуха над Айлин, готови да нанесат удар. В същия миг два огромни вълка се втурнаха в църквата от двете страни и с кръвожадно ръмжене се насочиха право към Айлин. Бари се хвърли напред и я събори на пода, точно когато вълците скочиха, за да нападнат. Спаркс стреля с двуцевката едновременно с двете цеви и улучи предното от двете животни. Куршумите го отхвърлиха назад, тялото му тежко падна на земята и остана да лежи неподвижно, разкъсано и кървящо. Лари хвърли ножовете си. Вторият вълк бе скочил върху Бари, но в мига, преди да го повали на земята, изквича. Ножовете се бяха заби в шията и гърдите му. Но в зяра бе останала достатъчно сила, за да ухапе Бари. Той вдигна ръка, за да се запази, и хищникът щракна със зъби. Бари се приближи, извади единия нож и го заби решително във врата му, точно

зад черепа. През тялото на животното премина тръпка и то се свлече мъртво на пода.

— Не ставай! — извика Спаркс.

Но Айлин вече беше скочила на крака. Сграбчи единия фенер и го запрати към фантомите, кръжащи над нея. Фенерът срещна преграда, разби се и избухна. Образите се сгърчиха и изчезнаха сред дъжд от сребърни искри и червен дим.

— Мразя монахините! — изкрещя Айлин.

Дойл чу ниско изръмжаване зад себе си и бавно се обърна. До сандъка стоеше трети вълк — само на две крачки зад Спаркс, чийто гръб бе абсолютно незащитен.

— Джек... — започна Дойл.

— Пушката ми е празна — тихо отговори Спаркс, без да помръдва. — Къде ти е револверът?

— Трябва да го извадя.

— Хайде, ако обичаш.

Дойл разкопча палтото си и предпазливо мушна ръка под него. Вълкът местеше интелигентните си зли очи от Дойл към Спаркс и обратно. Беше определено най-големият от трите: висок като теле и тежък поне седемдесет килограма. Все така бавно Дойл извади револвера, но вместо да ги нападне, вълкът направи две крачки и описвайки висока дъга, изскочи през единия от зеещите над олтара прозорци. Дойл стреля напосоки и изтича след него. Погледна през прозореца и видя, че до земята има поне шест метра. Извади навън ръката си с фенера, но звярът вече беше изчезнал.

Айлин и Лари преглеждаха ухапаната ръка на Бари.

— Не е много страшно, старче, нали? — попита Лари.

— Палтото ми помогна — отговори Бари, като сгъваше и разгъваше пръсти, за да се увери, че им няма нищо.

— Духове, моля ви се! — възмути се Айлин със спокойната практичност на опитна медицинска сестра.

— Е, виждал съм и по-лоши неща — стоически отговори Бари.

— Мразя монахините — повтори Айлин. — Винаги съм ги мразила.

— Ама тези вълци май са си напълно реални! — Лари скрита единия труп, наведе се и изтегли ножовете си.

— Как е, Бари? — попита Спаркс, докато презареждаше пушката с патрони от джоба си.

— Дребна работа — успокои го Бари, показвайки на ангела, който преглеждаше раните на ръката му, всичките си зъби в усмивка.

Сърцето на Дойл вече се бе успокоило до нормалния си ритъм, но внезапно пак подскочи — той погледна през прозореца и викна:

— Джек, я виж.

Спаркс дойде при него. Далечно на юг се виждаше редица светлини, които се приближаваха към тях, без да нарушават реда си.

— Факли — констатира Дойл.

— Идват за нещо. Може би за нас. А може би за онова. — Спаркс посочи към сандъка зад гърбовете им. — Не ги изпускай от поглед.

Дойл прецени, че факлите все още са на около миля от абатството. Спаркс отиде при сандъка, клекна да разгледа пръстта, върху която беше поставен, разтри я между пръстите си и я помириша. После отвори капака. Не издаде нито звук, но когато Дойл отново се обърна, видя на лицето му смес от отвращение и изненада.

— Какво има, Джек?

— Игрочки — мрачно прошепна Спаркс. — Играе си на игрочки.

Дойл отиде при сандъка и погледна. Вътре имаше труп, от който бяха останали предимно кости, разпръснати сред изгнили дрехи и слепени късчета обгоряла плът и коса. Скелетът държеше в ръцете си снимка в позлатена рамка и в позата му имаше пародия на обич към ценното притежание. Снимката изобразяваше женени мъж и жена, явно аристократи.

— Какво е това? — недоумяващо попита Дойл.

— Родителите ми — отговори Спаркс и кимна към фотографията. — Това, което виждаш, са моите родители.

— Мили боже!

— А това тук е тялото на баща ми.

Възмущението, което се надигна в Дойл, бе толкова силно, че за момент той загуби дар слово. Всякакви остатъчни съмнения, които бе имал по отношение чудовищността на Аликсандър и относителната невинност на Джек, изчезнаха напълно и завинаги.

— Бездушен изверг! — възкликна той.

Спаркс тежко пое въздух няколко пъти и сви юмруци, опитвайки се да овладее бушуващите в него чувства. Дойл се върна при прозореца и видя, че светлинките се бяха приближили значително. Бяха шест на брой и по снега зад тях се придвижиха тъмни фигури. Много фигури. Намираха се само на четвърт миля и бързо скъсяваха разстоянието, което ги разделяше.

Айлин приключваше с превръзката на Бари, а Лари дойде при Дойл на прозореца.

— Какво ще правим? — попита Дойл.

— Обстановката тук изключва всякаква възможност да се спасим с битка, шефе. Не при такова съотношение на силите. Не и при липсата на стратегическо предимство в по-добра позиция. Не и при толкова много зейнали врати, които просто не могат да се защитят.

— Кажи го на него — кимна Дойл към Спаркс.

— Той го знае — каза Лари. — Дай му минутка време.

— Минутка е всичкото време, с което разполагаме.

— Минутка е всичкото време, от което се нуждаем — намигна му Лари.

После взе ловджийската пушка и късо изсвири. Бари скочи на крака, целуна Айлин по бузата и братята бързо излязоха от катедралата. Дойл вече можеше да различава отделните хора — тълпата наброяваше поне две дузини. Айлин се върна при мъжете на олтара. За да не безпокои Спаркс, Дойл я повика при себе си на прозореца.

— Нима така ще стоим и ще чакаме да дойдат тук? — попита Айлин.

— Не — успокои я Дойл, постави револвера си на перваза и се прицели във водача на групата, който носеше и факла. Но преди да натисне спусъка, някъде отляво изтрещя ловджийската пушка. Разнесоха се викове и двама от групата паднаха в снега. Мъжът с факлата спря и погледна към тях. Дойл стреля на свой ред и човекът падна. Факлата му изгасна.

— Насам. Насам гледайте, негодници!

Разнесоха се нови подигравателни викове. Дойл видя Бари да размахва фенера, опитвайки се да отвлече вниманието на групата от абатството.

— Хайде де! Няма да ви чакаме цяла нощ!

Шестима се втурнаха към Бари, останалите продължиха към руините. Дойл стреля пак и повали още един. Докато презареждаше, чу трясъка на пушката отново и видя да пада един от насочилите се към братята.

Миг по-късно вниманието му бе привлечено от преместването на капака на ковчега. Спаркс изсипваше газта от фенера в ковчега, после запали всичко, разбивайки го с един удар. Сандъкът пламна като борина. Спаркс отстъпи няколко крачки, прошепна нещо, което Дойл не успя да дочуе, и остана загледан в огъня, който най-сетне щеше да даде покой на бащините му останки.

— Май наистина трябва да се махаме оттук, Джек — каза Дойл, изчакавайки колкото му се стори, че изисква приличието, като междуременно зареди револвера си.

Спаркс извърна лице от пламъците и вдигна капака на ковчега за дръжките.

— Оттук — каза той и се насочи към онази страна, откъдето бяха влезли.

— Какво ще прави с това? — тихо попита Айлин и кимна към капака.

— Нямам представа — призна Дойл.

Двамата настигнаха Спаркс и след малко всички излязоха в преддверието, където бяха оставили снегоходките си.

— Ще ни трябва — късо обясни Спаркс и ги посочи.

Точно когато Айлин се наведе, за да ги вземе, на входа се появиха три сиви качулки. Едната фигура вдигна сопа, обкована с шипове, и се приготви да нанесе удар върху Спаркс.

— Джек!

Спаркс мигновено се извърна, свали капака, засили се и изтласка с него тримата нападатели, приковавайки ги за миг до стената. Без да губи нито миг, Дойл се приближи и методично изстреля по два куршума във всяка от качулките. Телата се свлякоха на пода.

— Зад вас! — изкрещя Айлин.

Нови две качулки тичаха към тях откъм катедралата. Дойл се извърна и натисна спусъка, но револверът му само безобидно щракна. Беше празен. В този миг Спаркс се обърна с лице към новата заплаха. Айлин извъртя ръката си, в която държеше една снегоходка, удари през лицето единия нападател и го повали на земята. Онзи, който бе останал

на крака, замахна с тоягата си и засегна Спаркс по ръката. Той се гмурна под замаха, пое остатъка от инерцията на удара с рамо, изправи се мигновено и запрати качулката в стената. На свой ред Айлин стовари снегоходката в лицето на своя противник, който бе понечил да се изправи. Дойл се досети, че револверът може да се използва и по друг начин, хвана го за цевта и заудря качулката с дръжката, докато най-сетне тялото спря да потрепва. Спаркс заби ботуша си във врата на втория нападател и той се счупи със сух трясък.

В катедралата стана светло и се разнесе тропот на много крака. Спаркс вдигна капака, затича се към вратата и викна:

— Бързо!

Дойл и Айлин събраха снегоходките и изскочиха по петите му. Той пусна капака с изпъкналата му страна върху склона на хълма и го задържа с крак.

— Качвай се пръв, Дойл. Хващай се за дръжките и се дръж както никога в живота си!

Основната част от преследвачите им изхвъркна от абатството и се втурна към тях. Предвождаше ги фигура, облечена изцяло в черно. Дойл пъкна револвера в джоба си и скочи в капака. Спаркс грабна Айлин през кръста, хвърли я в центъра на капака и сам скочи зад нея, използвайки тежестта си, за да се оттласне надолу. Те се плъзнаха напред и бързо набраха скорост по склона. Две от качулките се хвърлиха по следите на импровизираната шейна и една от тях дори прекара нокти през гърба на Спаркс, но бегълците все пак успяха да се измъкнат. Шейната се носеше стремглаво надолу. Тъмнината ги обгръщаше. Всяка неравност ги изхвърляше нагоре, за да се приземят миг по-късно и да продължат спускането си, което никой не би могъл да спре.

— Можеш ли да управляваш? — извика Спаркс.

— Май не — отговори му Дойл, който полагаше неимоверни усилия само и само да се задържи вътре. Някъде в дълбините на съзнанието му се мярна тревожният образ на скалистия морски бряг и неизвестното разстояние, на което се намираха от него.

— А виждаш ли нещо? — попита Айлин.

— Малко!

Буквално в следващата секунда пред него се материализираха две трескаво размахващи ръце фигури, които стояха на пътя им,

затънали до кръста в снега. Миг преди шейната да се изравни с тях, Дойл си помисли, че това може да са Бари и Лари, но после различи качулките и оръжията в ръцете им. Дойл наклони тялото си надясно и капакът послушно се насочи натам — малко, но напълно достатъчно, за да помете качулките като кегли, да ги подхвърли във въздуха и да ги запрати надолу по склона. Силата на удара замая Дойл, промени посоката и леко намали скоростта им. Той отвори уста да си поеме дъх, опитвайки се да съобрази къде се намират, и в този момент почувства някакво поднасяне и видя, че снежната пелена вдясно от тях свършва, за да отстъпи пред черна празнота.

— Скалите! — изкрещя Спаркс.

Дойл хвърли цялата си тежест наляво. Спаркс измъкна десния си крак, за да се отгласне с него от края на бездната, но кракът му увисна в празното пространство. Тримата изплашено извикаха — шейната се понесе по самия ръб на откоса, застърга по камъните и оголените корени. Едва сега грубият опит на Дойл за промяна на курса оказва влиянието си и те се отклониха в обратна посока, политайки отново по по-плътен сняг. Някъде отляво се виждаха неясните очертания на новото абатство, но на Дойл му трябваше повече от момент за да съобрази, че многобройните сиви фигури, изникващи безразборно пред тях, не са нищо друго, а надгробните плочи. Разбра, че се носят право към гробището.

— Плочите! — изкрещя Дойл.

Съумя да избегне първите им посрещачи, но когато навлязоха по-навътре, концентрацията на гробове се увеличи, а и самите плочи станаха по-внушителни. Нямаше никакъв начин да спрат, а масивният мавзолей, чийто силует израстваше буквално пред очите им, не им оставяше никакво място за маневри. В невъзможност да стори каквото и да било друго, Дойл стисна дръжките на капака, дръпна ги силно и завъртя шейната странично. Тя се плъзна, удари се в някаква издатина и тримата излетяха към небето. Капакът под тях се разцепи на две. Дойл падна в снега. Продължаваше да стиска отчупените дръжки в ръцете си. Айлин и Спаркс бяха излетели още по-високо и от него и се бяха приземили кой знае къде.

Дойл остана без да помръдва, опитвайки да дойде на себе си. Не беше в състояние да пусне дръжките — пръстите му се бяха вкочанили

около тях — но пък можеше да помръдне всяка останала част от тялото си. Беше паднал в дълбока пряспа и изобщо не се бе наранил.

— Джек? — неуверено извика той в тъмнината. Чу в отговор нещо, което му се строи като ридание. Айлин ли беше това? — Добре ли сте?

Едва сега разбра, че Айлин се смееше. Тя изпълзя от една съседна пряспа, покрита от глава до пети със сняг, и заразително се разсмя. Чу и Спаркс да се смее — приятелят му се появи иззад мавзолея, който бе станал причина за катастрофата. Гледаха се и се превиваха надве от смях. Джек прегърна една надгробна плоча и просто не можеше да се овладее. Айлин падна обратно в снега и зарита. Това бе реакция на скорошния ужас, който бяха изживели, и при тези обстоятелства тя просто не можеше да бъде друга. Дойл почувства как сам започва неудържимо да се хили и не след дълго се смееше наравно с тях.

— Мислех, че това ще ни бъде краят — задъхано обясни той.

— Аз пък си го помислих поне четири пъти — призна си Айлин.

Цялото тяло на Дойл се тресеше. Двамата залитнаха един към друг, прегърнаха се през раменете и оставиха пречистващата сила на смеха да свърши работата си. Едва дишаха. И точно когато започнаха да се поуспокояват, Дойл видя дръжките на капака, с които още не се бе разделил, и всичко започна отначало.

— *Джонатан Спаркс!*

Думите се спуснаха по склоновете някъде отгоре. Гласът бе странно шипящ, но в същото време звучен и богат — беше глас, който би могъл да среже стъкло както нож би минал през масло. Нямаше гняв в него, но се долавяше насмешлива нотка без никакво разочарование, че са успели да избягат, дори задоволство, че всичко се е развило по предназначения план.

— Той ли е това? — попита Дойл.

Спаркс кимна утвърдително, загледан нагоре по склона.

— *Слушай!*

Настъпи напрегната тишина.

След това се разнесе сърцераздирателен писък, издигна се до невъзможно кресчендо и заглъхна в отвратително хълцане.

— О, боже! Това са братята! — прошепна Айлин.

Прозвуча нов писък, още по-болезнен от предишния.

Същият глас ли бе това?

— Мръсник! — извика Дойл и направи крачка напред. —
Мръсник!

Спаркс сложи ръка на раменете му. Беше стиснал здраво челюсти, но гласът му бе равен и спокоен.

— Точно това иска той от нас!

Писькът рязко заглъхна. Но тишината бе още по-тревожна.

— Трябва да тръгваме — обади се Спаркс. — Могат да решат, че има смисъл да ни преследват.

— Не можеш да ги оставиш просто така... — възрази Айлин.

— Те са войници — простичко отговори Спаркс и прибра снегоходките си.

— Но той ги убива...

— Не можем да сме сигурни, че са те. Дори и да са, какво искаш да направим? Да се отречем от живота си? Това ще бъде истинска лудост!

— И все пак, Джек, те ти бяха верни... — започна Дойл, опитвайки се да смекчи остротата на спора.

— Те знаеха какви са рисковете. — Спаркс не искаше да разговаря повече на тази тема. Обърна се и тръгна сам.

— В теб тече кръвта на брат ти, Джек Спаркс — високо каза зад гърба му Айлин.

Спаркс спря за миг, напрегна се, но не се обърна. След малко пак продължи.

Айлин избърса сълзите от очите си.

— Той е прав — тихо каза Дойл.

— И аз съм права — отговори му тя.

Двамата нахлузиха снегоходките си и закрачиха през гробището след него. През целия път до странноприемницата никой повече не проговори.

На вратата на Стокър ги чакаше забодена бележка. Спаркс я дръпна и я прочете.

— Стокър е наел файтон и е отпътувал за Лондон — обясни той. — Пише, че трябвало да мисли и за семейството си.

— Не бихме могли да го обвиняваме за това — каза Дойл.

— Прехвърлил е стаята на наше име. — Спаркс сложи бележката в джоба си и отвори вратата.

Айлин влезе. Дойл погледна часовника си: беше два и половина след полунощ.

— Извинете ни за момент, мис Темпъл — обърна се към нея Спаркс, спря Дойл на прага, дръпна го обратно в коридора и затвори вратата. — Остани с нея. Ако не се върна до разсъмване, опитайте да се доберете до Лондон.

— А ти къде...

— Те може би са доволни от онова, което направиха тази нощ, но за всеки случай зареди револвера си и го дръж под възглавницата — продължи Спаркс и тръгна по коридора.

— Джек, какво смяташ да правиш?

Но Спаркс му махна с ръка, без да се обръща, и бързо слезе по стълбището. Дойл погледна вратата и леко я откряна. Айлин лежеше на леглото върху завивките, с гръб към него. Той понечи да затвори вратата...

— Не си отивай — каза тя, без да се обръща.

— Трябва да си починеш.

— Едва ли ще мога.

— Имаш нужда от почивка...

— За бога, спри най-сетне да се държиш като доктор! — Тя се обърна с лице към него. — Аз специално не бих желала да прекарам последната си нощ на земята сама, а ти?

— Какво те кара да мислиш, че...

— Влез вътре и затвори, ако обичаш. Още по-ясна ли трябва да бъда?

Дойл се подчини, но остана възможно по-далече от нея, непосредствено до вратата. Тя го изгледа с кисела физиономия, поклати леко глава, седна в леглото и се погледна в огледалото на нощното шкафче. Косата ѝ бе объркана, а кожата ѝ — зачервена от вятъра.

— Ужасна съм — каза тя.

— Не е чак толкова зле — обади се Дойл и веднага съжали, че е проговорил.

Сардоничният поглед, с който бе възнаграден, само затвърди съжалението му. Тя дръпна един стол пред огледалото и безстрастно се

разгледа.

— Предполагам, че да искам четка за коса в този момент би било твърде много.

— Всъщност това е една от малкото вещи, които ми останаха — призна си Дойл, отиде до тоалетната масичка и извади от чантата си, оставена до нея, комплект гребен с четка.

— Би трябвало да сте усмихнат, докторе — погледна го тя със светнал поглед. — „И най-скъп дар без щедрост и любезност за благородното сърце е без цена.“

— Не бих искал да изглеждам сърдит... Офелия — отговори той. Знаеше откъде е цитатът.

Айлин свали мъжкото сако, освободи косата си и я пусна да падне върху блузката ѝ. Разтърси я и с наслаждение прекара четката по цялата ѝ пищна дължина. Простото движение се стори на Дойл безкрайно интимно — истински балсам за душата му. За пръв път, откакто бе чул писъците от върха на хълма тази нощ, той можеше да освободи мислите си за нещо друго.

— Виждали ли сте ме на сцената, докторе?

— Никога не съм имал това удоволствие — призна си Дойл. — Казвам се Артър.

Тя едва доловимо кимна, приемайки новото ниво на отношенията им.

— Пазителите на благоприличието са имали сериозни основания да не допускат жени на сцената в продължение на векове.

— И какви са били тези основания?

— О, има много хора, които могат да ви разкажат колко опасно е да се види жена на сцена.

— В какъв смисъл опасно?

Тя леко сви рамене.

— Може би става дума за това колко лесно е да се повярва на една актриса, че е точно онова, което играе.

— Но нали в крайна сметка това е ефектът, който се търси? Да бъде убедена публиката в истинността на образа.

— Да, така би трябвало да бъде.

— Тогава за каква опасност става дума? И кой е застрашеният?

— Онзи, който среща жената извън сцената и за когото е трудно да различи актрисата от ролята, която тя играе. — Тя го погледна в

огледалото изпод една от къдриците си. — Предупреждавала ли те е някога майката ти да се пазиш от актриси, Артър?

— Вероятно е смятала, че има по-сериозни опасности, които ме дебнат по пътя. — Дойл я гледаше, без да отмества погледа си. — Но аз вече съм ви виждал да играете, нали?

— Да... в известен смисъл.

Настана продължителна пауза.

— Мис Темпъл...

— Айлин.

— Айлин — послушно повтори Дойл, — да не би да се опитваш да ме съблазниш?

— Аз ли? — Тя спря да се реше. После сбърчи чело. Изглежда, не беше сигурна какъв отговор да му даде.

— Такова впечатление ли оставям в теб?

— Да, трудно ми е да кажа, че съм останал с друго впечатление. — Дойл се чувстваше изненадващо и безкрайно спокоен.

По лицето ѝ премина сянката на нова мисъл. Тя внимателно остави четката на масичката и се обърна към него.

— И ако е така?

— Ами... — започна Дойл, — мога само да кажа, че ако това ще е последната вечер от живота ни, и ако аз — независимо от причините — устоя на твоя чар, съжалението, че съм го сторил, ще е най-безсмисленото чувство, което ще изпитам на път за гроба.

Те се гледаха, изоставили всякакви преструвки.

— Тогава може би ще е най-добре да заключиш вратата, Артър — простичко каза тя, забравила за всякакви роли.

И той постъпи точно както бе поискала от него.

[1] Замък в Шотландия, един от домовете на кралското семейство. — Б.пр. ↑

17.

„НА МАМА“

Дойл излезе от стаята преди зазоряване. Айлин спеше спокойно. Той нежно повдигна ръката ѝ от рамото си и я целуна по шията, преди да стане. Тя прошепна нещо неясно, но то бе по-скоро в отговор на онова, което сънуваше. Повече не помръдна.

Беше изумен, че не чувства никакъв срам. Мислеше, че тази така католическа реакция на удоволствията от всякакъв вид — още повече плътските — не може да се изкорени. Но може би този път щеше да се окаже изключение от правилото — нали бяха направили онова, което тя бе поискала. „Не забравяй — ти също“ — напомни си той. Често му се бе случвало да вижда нещо подобно при хирурзите — някакво разчувстване, когато се движеха сред мъртви и умиращи, някаква нужда да дадат на живота в жилите си да се утвърди за пореден път. Но какво ли означаваше това, разглеждано в светлината на взаимоотношенията му с нея? Не, нямаше ни най-малка представа. След като се бе насладил на чисто физическата страна на изживяването, отдавайки се със страст, сега той имаше нужда от известно дистанциране, за да осъзнае последиците върху емоциите си.

Дойл тихо заключи вратата и сложи ключа в джоба си. Погледна часовника — беше почти пет. Щеше да изчака Спаркс до девет часа — това означаваше доста след зазоряване, както той бе поискал от него — а може би дори и до по-късно, противопоставяйки се по този начин на заповедите му. Слезе долу, за да види може ли да намери чаша чай по това време.

В кухнята нямаше никого, а и изобщо на този етаж не се долавяше никакво движение. Странноприемницата бе застинала в предутринно очакване. Гредите под краката му леко поскърцваха. Той погледна през прозореца и видя, че облаците са се разпръснали: когато настанеше, заранта щеше да бъде ясна, чиста и студена.

Тя беше толкова сладка и готова на всичко и... да, беше опитна, несъмнено много по-опитна от него и осъзнаването на този факт

можеше да се окаже онова, което би могло да му отрови настроението, затова той решително отърси тези мисли от главата си. Онова, което го бе трогнало най-силно, което продължаваше да докосва най-нежната струнка в сърцето му, беше колко истинска му се бе сторила в онзи момент, колко осезаема, колко близка. Нито за миг между двамата не се бе почувствала някаква бариера. В един момент тя се бе разплакала — тихо, мълчаливо, избърсвайки сълзите си — но го бе помолила с нежното си докосване и с движенията на тялото си да не спира и да не ѝ обръща внимание. Беше се подчинил. Какво наистина чувстваше той сега? За миг бе помислил, че има отговор на този въпрос, но той някак неуловимо му се бе изплъзнал. И защо емоциите му винаги се влачеха с такова вбесяващо изоставане от способността му да анализира логически?

Дойл почувства необичайна лекота. Отвори вратата и излезе в малкия двор непосредствено до общия салон. Снегът покриваше изцяло тухлите, с които бе заобиколен изкривеният дъб. Студът го щипеше през ризата, но в това усещане имаше нещо чисто и приятно. Той пое дълбоко въздух, жадно, опитвайки се да напълни дробовете си повече, отколкото беше вместимостта им.

— Свежият въздух е невероятно здравословен — изрече нечий глас зад него. Глас, който вече бе чувал.

Аликсандър Спаркс стоеше в сянката на дъба. Загърнат в черния си плащ, неподвижен, скрил ръце неизвестно къде, оставил единствено лицето си видимо под слабата светлина, просмукваща се през стъклата на прозорците. Лице издължено и тясно, с очертания, подобни на тези на брат му... но всякаква прилика свършваше там, където започваше плътта. Макар с нищо да не приличаше на кочияша, който бе срещнал пред дома на Чешир стрийт 13, Дойл веднага разбра, че това е същият човек. Кожата му беше опъната, блестяща и бяла като пергамент, сякаш някаква вътрешна ярост бе изгорила всичко излишно по това лице и бе оставила само най-необходимото. Очите му бяха светли, разположени под тъмни вежди, ресниците — дълги, черни и изненадващо деликатни. Меката му права кестенява коса падаше върху раменете и бе прибрана над високото гладко чело, скрито в гънките на плаща. Само устата контрастираше с геометричната аскетичност на това лице — устните му бяха пълни, розови и влажни. Когато говореше, между равните редици на зъбите му се стрелкаше остър като

на змия език — единственият външен признак за незадоволимите апетити, осветяващи вътрешния свят на този човек със същата мрачна светлина, с която свещта осветява фенер от издълбана тиква. Присъствието му в двора излъчваше известен магнетизъм и несъмнено приковаваше вниманието, но едновременно с това беше някак безтегловно — той сякаш не заемаше пространството, а се рееше из него. Едва сега Дойл осъзна каква сила може да излъчва абсолютната неподвижност.

— Харесвате ли това време на нощта, доктор Дойл?

Гласът на Аликзандър се пренасяше във въздуха от измамна честота, разделена на две отделни модуляции: върху богатия му баритон бе наложен втори тон, който пронизваше думите и създаваше подсъзнателното впечатление за някакво жужене или звънтене, промъкващо се като крадец в ухото на неволния слушател.

— Не особено.

Дойл свали ръцете си и незабелязано се опипа по джобовете.

— Струва ми се, че сте оставили револвера си в стаята. При мис Темпъл — каза Аликзандър. После се усмихна по начин, който би могъл да бъде наречен и мил.

Дойл сви и разпусна ръце. Адреналинът, изливащ се в кръвта му, беше ускорил ритъма на сърдечната му дейност. Чувстваше се като поставен под микроскоп и се опитваше да потисне паниката си, така че да не бъде очевидна. Съзнаваше, че човекът пред него притежава огромна хипнотична сила, и си наложи често да примигва и да отбягва погледа му, доколкото е възможно.

— Трябва да призная, че намирам срещата ни за доста странна, доктор Дойл. Имам чувството, че отдавна ви познавам — продължи Аликзандър и не можеше да се отрече, че в думите му имаше известна доза чар. — Имате ли и вие такова впечатление?

— Срещали сме се преди.

— Макар и без да се познаваме — кимна леко Аликзандър. Първият ход беше направен.

Дойл хвърли небрежен поглед из двора. Единственият път за бягство бе вратата, останала отворена зад гърба му, но подобен избор би означавал да изложи гърба си незащитен, докато се изкачи по стълбището.

— Какво искате? — попита Дойл.

— Реших, че е време да направя стъпка към по-официалното ни запознаване. Опасявам се, докторе, че по-младият ми брат Джон е посял у вас почвата за малко изопачено и донякъде перфидно възприемане на моята особа.

„Не искам да чувам това — инстинктивно опитваше да си вгълпи Дойл, — не, наистина не искам да го слушам.“ Но външно не реагира нито с дума, нито с жест.

— Мислех, че определено си струва да се опознаем по-добре, като един закъснял коректив на най-налудничавите измислици на Джон.

— Имам ли избор?

— Човек винаги има избор, докторе — каза Аликсандър и ослепително се усмихна. На Дойл това се стори като падане на капка киселина върху повърхността на полирано дърво.

Той замълча, изчакавайки паузата да стане неприлично дълга.

— Бих искал да си взема палтото. Много ми е студено.

— Но, разбира се.

Дойл отново изчака. Аликсандър не помръдваше.

— Сега ли?

— Е, донякъде няма да стигнем, ако вземете да умрете от измръзване.

— То е в стаята ми.

— Колко разумно от ваша страна.

— Значи да отида да го взема?

— Ще ви изчакам тук — отговори Аликсандър.

Дойл кимна и заднишком се върна в салона. Аликсандър го наблюдаваше все така без да помръдва. Тогава Дойл събра кураж, обърна се, мина през няколкото помещения, които го отделяха от стълбището, и се качи по него.

„Какво е решил да прави? — питаше се Дойл. Колко невероятно самоуверен, а може би предпазливо арогантен бе този човек. — Неуморно ме преследва ден след ден, после ми дава възможност да му се изплъзна точно в мига, когато би могъл най-сетне да нанесе съкрушителния си удар!“ Но Дойл прекрасно съзнаваше, че в случая не можеше да става дума за проява на някакви чувства — всичко се свеждаше до точно пресмятане на съществуващите възможности. И все пак каква бе целта зад всичко това?

Дойл тихо пъхна ключа в ключалката, завъртя го и отвори вратата. Прозорците бяха заключени както преди. Като че ли нищо не бе докоснато. Но Айлин я нямаше.

„Това значи било, отвлякъл е вниманието ми достатъчно дълго, за да могат да я отвлекат.“ Дойл потърси палтото си. Революерът не беше в джоба, в който го бе оставил, нито в някой от останалите. Чантата му все още беше на пода. Той я отвори, порови се из лекарствата, търсейки няколко ампули и две спринцовки. Вкара иглите в ампулите, напълни и двете спринцовки с течността, разкъса подплатата на палтото си до вътрешния джоб и скри допълнителните ампули там. После мушна по една спринцовка в ботушите си.

Неспокоен дали не се е забавил прекалено дълго, Дойл бързо слезе обратно по стълбите. Аликсандър го чакаше до отворената входна врата все така сдържан и неподвижен.

— Къде е тя? — попита Дойл.

Аликсандър кимна с глава навън.

— Ако сте й сторили нещо лошо...

— Моля ви... Оставете заплахите. — В гласа му прозвуча насмешка и усмивката едва не се материализира върху влажните му устни. — Тя е в безопасност.

— Искам да я видя.

— Естествено.

Аликсандър повдигна дългата си тънка ръка. На пътя отвън чакаше голяма черна карета, запретната с четири жребеца. Или беше същата, която Дойл вече бе виждал, или бе нейно точно копие. Конете нервно пръхтяха и нетърпеливо удряха с копита. Дойл отиде до каретата. Кочияшът, сгушил се на капрата, изобщо не се обърна да го погледне. На прозорците бяха спуснати пердета.

— Тя е вътре.

Дойл трепна. Аликсандър незабелязано се бе озовал точно зад него, а той не го бе чул да помръдва. Дойл отвори вратата и се качи. Каретата бе едва-едва осветена от светлината на фенерите, монтирани отвън. Айлин лежеше на едната седалка съвсем неподвижна. Беше в безсъзнание, облечена във взетите назаем от Спаркс дрехи. Дойл провери и дишането й. Макар и едва доловими, и двата ритъма бяха равномерни. Носът му долови слабата миризма на упойващ химикал... етер, а може би нещо още по-силно.

Вратата на каретата се затвори. Дойл се обърна и видя Аликсандър да сядна на седалката срещу тях. Дръжките на вратите се извъртяха надолу и заплашително щракнаха. Каретата се стрелна напред. Дойл държеше Айлин в ръцете си. Аликсандър състрадателно се усмихваше.

— Ако този комплимент не ви обижда, докторе, вие двамата образувате очарователна двойка — каза той с приятен глас.

Отвратен от мисълта, че този човек знае за неотдавнашната им интимна връзка, Дойл се сдържа да отговори. Притисна Айлин още по-близо до себе си и почувства нежната топлина на шията ѝ върху дланта си.

— Къде отиваме?

Аликсандър не отговори.

— Рейвънскар?

Аликсандър озъбено се усмихна. В слабата светлина лицето му приличаше на череп — освободено от всякаква индивидуалност, сведено до най-същественото.

— Има нещо, което трябва да научите за брат ми, докторе. Родителите ни загинаха трагично по време на пожар още когато Джонатан бе малко момче. Той бе много развито за възрастта си и щастливо дете и както можете да си представите шокът, който изживя тогава, беше ужасен. Аз вече бях стигнал възрастта на освобождението, но за Джонатан трябваше да се погрижи съдът и той за съжаление го повери на един семеен приятел — лекар с радикално прогресивни идеи, но не особено придирчив по отношение на методологията. След няколко месеца без видимо подобрене лекарят се реши да третира истеричните пристъпи на Джонатан със серия инжекции с наркотик. В началото тази терапия успя да потисне болестта му — не след дълго настроението му се подобри и тонусът му се вдигна на същото, ако не и по-високо ниво, отколкото преди да започнат проблемите... За нещастие докторът отказа да прекрати лечението и инжекциите продължиха месеци наред. В резултат Джонатан разви пристрастеност към този наркотик, от която и до ден-днешен не може да се отърве. Това му създава проблеми при емоционален стрес и той изпада в пристъпи на остра деменция, които изискват да бъде изолиран в болнично заведение, специализирано в третирането на психически болни.

— Като Бедлам, да речем — обади се Дойл.

— Да, за съжаление — поклати глава Аликсандър. — Доколкото бе по силите ми, опитах да се грижа за брат си по време на кризата. Но както често се случва, когато човек подаде ръка, за да утеша някого в неговото трагично състояние, наркотикът прави жеста да изглежда като опит да се прекъсне достъпът до този единствен източник на спокойствие. Сигурен съм, че като лекар вие сте добре запознат с подобен феномен.

Съвсем наскоро Дойл със собствените си очи беше видял Спаркс да задоволява тайния си глад и знаеше колко губелни за мозъка са последиците. Аликсандър беше разказал историята с толкова неподкупна искреност, че за миг Дойл се забърка доколко може да ѝ вярва. Нищо в този човек още не се връзваше с онова, което Джек беше разказал за него, а Дойл още не бе имал възможността да види как той би реагирал на някое от обвиненията на Джек. И все пак, макар и само за момента, Аликсандър беше предложил една нова алтернатива в обезпокоително правдоподобния сценарий. От друга страна, ако той притежаваше, макар и само част от силата, която Джек му приписваше, този вид хвърляне на прах в очите би следвало да е рутинна дейност — нещо като използване на таблицата за умножение от математически гений. „Но ако лъже — питаше се Дойл, — с каква цел го прави?“

— Защо е бил затворен брат ви в Бедлам? — попита между другото Дойл.

— За нападение над полицейски служител. Опитал се да влезе насила в Бъкингамския дворец. Една от най-забележителните идеи фикс на Джонатан е въображаемата му връзка с кралица Виктория.

— Каква връзка?

— Често твърди, че работи под преките и тайни заповеди на Нейно Величество и разследва няколко взаимосвързани конспирации, поставили си за цел да заплашат приемствеността при възкачването на трона. Той е убеден, че аз плета нишките на този заговор. В резултат ме преследва навсякъде, където отида, и се опитва да се меси в ежедневните ми дела. И това продължава от години. Най-често всичко завършва, без да ми е доставил особени неприятности. За съжаление в този случай нещата не стоят точно така.

— И защо го прави?

— Както знаете, при психическите отклонения точната причина за дадено нещо никога не се знае. Един мой познат — впрочем, виенски психиатър — с когото се консултирах по тази тема, изказа предположението, че Джонатан е мотивиран от натрапчивата идея да отмъсти за разтърсилата го загуба на родителите ни — в този контекст кралицата се превръща в заместник на образа на майката, нали разбирате — и че като „спаси“ живота на кралицата от въображаемата опасност, той ще възкреси майката.

— Аха.

— А вие какво мислите по този въпрос, докторе? — без заобикалки попита Аликзандър.

„Иска да разбере какво знам — досети се Дойл. — Затова са всичките тези увъртания. Иска да узнае какви са пораженията, нанесени на каузата му.“

— Джонатан е бил много близък с майка си, нали? — попита той.

— Да, изключително привързан — потвърди Аликзандър.

Дойл правеше всичко възможно да не се издаде с погледа си.

— Вие също сте били близък, така ли?

Аликзандър се поусмихна, показвайки млечнобялата линия на перфектните си зъби.

— Всяко момче чувства майка си близка.

Каретата забави ход — поеха по по-дълъг стръмен наклон. Айлин леко помръдна в ръцете на Джонатан.

— А баща ви, мистър Спаркс?

— Какво баща ми? — Аликзандър все още се усмихваше.

— Каква бяха отношенията ви с него?

— Струваше ми се, че разглеждахме отношенията на Джонатан.

— Усмивката все още си беше на мястото, но на Дойл му се стори, че я задържа с известно усилие.

— Не мога да не се съглася — призна Дойл, стараяйки се да не изпуска инициативата в разговора. — Но след като сте толкова добре запознат с основните положения на психологията, би следвало да сте наясно, че една от главните области, в която нещата трябва да са напълно изяснени, са семейните взаимоотношения. — Аликзандър не реагира видимо на това. — Например как бихте охарактеризирали отношението на Джонатан към вас?

Сега усмивката на Аликзандър вече беше замръзнала.

— Ние... не бяхме особено близки. Аз прекарах по-голямата част от детството си в училище далече от дома.

— Поддържахте ли някакъв контакт междуременно? Виждахте си се? Имахте ли кореспонденция?

Аликзандър леко се размърда на седалката.

— Нищо особено.

— Значи все пак сте си писали?

— От време на време.

— И разбира се, сте се виждали, когато се връщате у дома.

— Разбира се — отговори Аликзандър след кратко поколебаване.

„Не му се говори на тази тема — схвана Дойл, — но не иска да покаже безпокойството си, за да не събуди подозренията ми. Не знае какво аз знам.“ И изведнъж Дойл се досети: „Той ме подценява“.

— Имаше ли проблеми в отношенията ви с Джонатан?

— Какви проблеми?

— Например съперничество.

— Боже мой, разбира се, не — усмихна се с облекчение Аликзандър.

— Малките момчета често се съюзяват в банди срещу по-силните от тях. Имало ли е подобни инциденти, които да са станали достояние на родителите ви?

— Защо питате?

— Опитвам се да разбера дали Джонатан не е имал причина да развие в себе си враждебност към вашите родители — прояви съобразителност Дойл. — Казано с други думи, имаше ли някакви причини да се заподозре, че онзи фатален пожар е нещо повече от обикновен нещастен случай?

Намекът притъпи бдителността на събеседника му.

— Интересна мисъл. Ще ви призная, докторе, и аз често съм си задавал този въпрос.

— Хм... Да-а... А можете ли да си спомните Джонатан да е притежавал някакви вещи... сувенири... които са били особено важни за него? — продължи с въпросите си Дойл, възприемайки дълбокомисления маниер на надут академик. — Нали разбирате, обикновени ежедневни неща — някои ги наричат фетиши — които често дават ключ към разбирането на скритите причини за умствените разстройства.

— Какви неща?

— Е, биха могли да бъдат буквално всичко: камъчета, дрънкулки, украшения... дори кичури коса.

В погледа на Аликсандър за миг се появи сянка на неувереност. Беше ли разбрал блъфа? Дойл чакаше отговора без видими следи на притеснение, напълно невинно, точно както би се държал един обезпокоен семеен лекар — сбърчил вежди в загрижено мълчание.

— Не — отговори накрая Аликсандър, но в гласа му прозвуча нотка на раздразнение.

— А проявявал ли е склонност към насилие по отношение на жени, особено в периода на пубертета си?

— Не, доколкото ми е известно.

— Кога за пръв път почувствахте, че Джонатан се отнася враждебно към вас?

— Не съм споменавал, че се е отнасял враждебно към мен.

— Разбирам. Отричате, че е имало...

— Не казвам, че...

— Значи между вас е имало враждебност...

— Той беше едно много разстроено дете...

— Може би е изпитвал ревност към вашите отношения с майка ви...

— Не изключвам това...

— Може би вътре в себе си е искал да запази цялата обич на майка ви за себе си...

— О, да, знам, че би...

— И може би също така е ревнувал връзките на баща ви с нея...

— Но, разбира се, че... — Гласът на Аликсандър беше изпълнен с убеденост.

— До такава степен, че се е видял принуден да елиминира всичките си съперници, за да спечели нейното внимание само за себе си...

— Точно така...

— И е имало само един начин да го постигне, нали така?

— Да...

— Затова направихте пожара...

— Да!

Дойл млъкна. Аликсандър се усети миг след като думата изскочи от устата му. На лицето му мигновено се спусна леденостудена маска на презрение.

— Значи вие вярвате, че Джонатан е убил вашите родители? — проговори Дойл, опитвайки се смело да продължи линията на собственото си разследване.

— Да — безизразно отговори Аликсандър. Горната му устна неволно се бе извила в предизвикателна насмешка, ноздрите му се бяха разширили, клепачите му се бяха притворили застрашително. Приличаше на див звяр. „Ето така изглежда — помисли си Дойл, — това е истинското му лице.“

— Ясно — кимна Дойл. — Всичко това е безкрайно интересно, мистър Спаркс. Бъдете уверен, че ще отделя на вашия анализ цялото си внимание.

— Защо не го направите веднага? — Гласът на Аликсандър беше остър и дрезгав. Заплашителната нотка, едва доловима преди, сега бе изплувала почти на повърхността.

— Всъщност... — преглътна страха си Дойл. — Ако казахте истината — а аз нямам основания да се съмнявам, че е така — вашият брат представлява голяма опасност най-вече за самия себе си. Не мога да отрека, че той определено е опасен и за вас.

Дойл подчертано самодоволно се усмихна, облегна се на седалката и се престори, че размишлява над най-деликатните нюанси в психологическия портрет, който току-що бе снел. „Господи, накарай го да гледа на мен като на безобиден педант“ — мислеше си в действителност той. Не смееше да погледне Аликсандър, но чувстваше пламтящите му очи върху себе си. Дали не бе прекалил? Рано беше за преценки. Мъжът срещу него не бе скочил върху гърлото му, въпреки че го бе провокирал повече от достатъчно. Едно бе несъмнено: за момента Аликсандър бе надхитрен и ако имаше нещо, което би могло да го накара да побеснее, засега не бе ясно какво е то. А ако непохватният му подход бъдеше подложен на по-внимателен анализ, Дойл бе уверен, че дори не е дал на противника си задоволството да осъзнае, че е бил съзнателно надхитрен, което пък означаваше, че евентуалният гняв на Аликсандър по-скоро ще бъде насочен към самия него, отколкото навън, към Дойл. *Гордост.* Най-големият недостатък дори на самия Луцифер. Всеки си има слабо място, такава е човешката

природа, но ако по една случайност бе успял да налучка слабото място на Аликзандър Спаркс... Дойл вече беше убеден, че е в компанията на човек точно толкова опасен, колкото му го бе описал Джек. Двамата с Айлин бяха все още живи само благодарение на съмненията на техния враг по отношение на това колко им бе разказал Джек и дали са имали възможност да го споделят с още някого.

Да, неоспоримо бе, че и по отношение на Джек Спаркс оставаха някои въпроси без отговор, но поне неволното признание на Аликзандър Спаркс за смъртта на родителите им снемаше веднъж и завинаги от Джек подозренията в това престъпление. Страданието, което бе доловил в музиката на Джек, бе родено от мъката, а не от чувството на вина. И ако за всичко — както твърдеше Джек — бе отговорен Аликзандър, това правеше по-правдоподобна и останалата част на неговата история.

Дойл дръпна завесите и погледна прозореца. Пътят, по който се носеха, минаваше по скалист откос, успореден на гол морски бряг. Далеч на изток небето просветляваше. Слънцето щеше да изгрее само след минути.

Айлин отново помръдна. Дишането ѝ ставаше все по-дълбоко. Имаше ли някакъв начин да ѝ спести мъченията? Дойл беше принуден да признае пред себе си, че каквото и станеше от тук нататък, най-вероятно той щеше да го стори сам, без ничия помощ. Съдбата на братята беше неизвестна, но по-скоро трагична. Джек също бе изчезнал някъде. Но точно в този момент той не можеше да си позволи да скърби за никого. Отговорността, която изпитваше по отношение на живота, който държеше в ръцете си, го изпълваше със сила и решимост. Дойл хвърли поглед към Аликзандър и усети натиска на спринцовките, скрити в ботушите му. „Не още — прецени той. — Особено толкова близко до Айлин.“

Каретата рязко забави ход и колелата ѝ заподскачаха по паваж. След малко минаха под извитата арка на вход, украсена от двете страни с огромни гранитни статуи на хищни птици.

— Рейвънскар — ненужно поясни Аликзандър. На лицето му отново се бе спуснала маската на вежлива официалност.

Дойл кимна. Чу портите да се захлопват зад тях и в същия миг каретата спря. Промяната извади Айлин от спокойния ѝ сън. Тя отвори очи, видя лицето на Дойл, въздъхна облекчено и се притиска

още по-силно в него. Той здраво я прегърна и я поглади по косата. Вратата се затвори, той вдигна поглед и видя, че Аликсандър го няма.

Облечен в ливрея слуга отвори вратата на каретата откъм тяхната страна и в рамката се показва широко, румено и усмихнато лице, украсено от двете страни с две конични снопчета къдрава бяла коса, развяващи се над голото теме. Очила с дебели стъкла увеличаваха размитите сини очи до размера на яйца на червеношийка.

— Вие да не сте доктор Дойл?

— Да.

— Кхъм... дойдохте най-сетне в Рейвънскар и уверявам ви, за мен е удоволствие да ви приветствам с добре дошли — каза мъжът с приятен шотландски акцент.

Реагирайки на непознатия глас, Айлин опита да се надигне. Дойл се наведе напред и раздруса енергично протегнатата ръка на посрещача им.

— Епископ Пилфрок? — предположи той, забелязвайки първо яката, после одеждите му.

— Кхъм... същият, докторе, приятно ми е да се запознаем.

— Мис Айлин Темпъл — съобщи Дойл, прихвана я през раменете и ѝ помогна да се доизправи.

— Ами... да... много ми е приятно, мис Темпъл — каза епископът и без притеснение щедро им показва лошите си зъби, след което обхвана ръката ѝ с двете си пухкави ръчички.

Айлин с труд фокусира погледа си, но инстинктите ѝ за поведение в обществото сработиха и тя се справи с отговорния момент.

— Enchantee — отговори тя с прелестна усмивка.

— О, и аз съм очарован! Кхъм... но моля ви, влезте, влезте — покани ги с гостоприемен жест епископът и отстъпи от вратата. — Горещата баня е готова да заличи неудобствата от пътуването, топлите легла ви очакват да си починете, ако пожелаете, а закуската ще повдигне духа ви. Насам, ако обичате.

Дойл помогна на Айлин да слезе от каретата. Тя тежко се облегна на ръката му, все още неуверена дали ще може да върви. Дойл трескаво оценяваше обстановката: кръгъл двор, покрит с калдъръм, заобиколен отвсякъде с високи каменни стени. Зората бе осветила всичко в призрачно сива светлина. Портата, през която току-що бяха минали, беше от здраво дърво, подсилена със стоманена рамка. Двете

редици официално облечени слуги, застанали покрай входа на сградата пред тях, показваха накъде трябва да вървят. Самата постройка беше нещо като средновековна крепост: отделни крила, аркбутани^[1], масивни кръгли кули, украсени с развяващи се знамена. Дойл дори видя оръдия, подредени по назъбените стени.

— Най-сърдечно ви приветстваме с добре дошли. Едва ли можете да си представите... Оттук, моля ви... докторе, мис Темпъл... — не спираше епископът с блажена усмивка. Вървеше пред тях, нисичък, шкембест, крачеше широко, в походката му имаше нещо пружиниращо и характерно за млад човек.

Дойл подкрепяше Айлин, хванал с едната си ръка нейната, а другата сложил на кръста ѝ.

Докато минаваха между двете редици слуги, Дойл внимателно ги оглеждаше. Бяха все едри и яки мъже. Лицата им бяха студени и безстрастни. Лица, които спокойно биха могли да бъдат скрити под сивите качулки, преследвали ги през снега само преди часове.

— Къде сме, Артър? — прошепна Айлин.

— В едно много лошо място — отговори ѝ Дойл.

— Какво правим тук?

— Ами... това не е много ясно.

— Тогава... щом не мога да кажа, че съм щастлива да съм тук, ще кажа, че много се радвам да съм с теб.

Той я притисна още по-силно. Няколко от слугите се отделиха от редиците, за да ги последват през огромния двоен портал, към който ги водеше епископът. Интериорът съответстваше на величествеността на фасадата на замъка. Погледите им се загубиха сред разнообразието от хералдически знамена, покриващи тавана и стените. Обширният централен салон беше украсен с множество рицарски брони, подредени в най-различни бойни пози. В центъра се простираше дълга тясна маса от излъскано до блясък дърво. В отсрещния край се виждаше грамадна камина с размера на бившата спалня на Дойл. В нея горяха огромни пънове.

— Опасявам се, че е малко раничко и нашите гости още не са станали — извини се епископът, докато ги водеше към каменното стълбище, — но уверявам ви, че те изгарят от желание да се запознаят с вас.

— Онзи джентълмен, с когото пристигнахме... — подхвана Дойл.

— Да? — подкани го с лъчезарна усмивка епископът.

— Той мистър Грейвс ли е? Мистър Максимилиан Грейвс?

— Да? — усмихна се услужливо епископът и стъпи на първото стъпало.

— Вашият колега. От борда на директорите на „Ратборн и синове“.

— Да, да. „Ратборн и синове“, да.

— Значи това е той?

— А той какво ви каза?

— Нищо.

— А... Да. — Епископът им показа с поредната си усмивка, че всичко му е ясно.

Дойл не можеше да разбере дали този човекът само се прави на идиот, или наистина е такъв.

— Не, опитвам се да разбера — настоя Дойл, — дали това лице действително е Максимилиан Грейвс.

— О... не бих искал да ви отговарям от името на Максимилиан Грейвс.

— Значи е Максимилиан Грейвс?

— Така ли ви каза той?

Айлин и Дойл се спогледаха с широко отворени очи — идиотската развеселеност на епископа проникваше даже през пелената на замъгленото ѝ съзнание.

— Той ми каза, че името му е Аликзандър Спаркс.

— Мисля, че той най-добре знае кой е — отговори епископът. — Кхъм... ето че пристигнахме.

Едър набит слуга, застанал пред една врата в салона, я отвори с приближаването им и епископът със замах ги покани да влязат в стаята. Тя бе луксозно мебелирана в пълен контраст с аскетичността на Аликзандър, но това се отнасяше и за останалата част на къщата, която бяха видели досега. Краката им потънаха в дебел персийски килим. Ефирни балдахини се спускаха над двете еднакви легла. Кресла и дивани допълваха натруфената красота на обстановката. Стените бяха умело скрити зад драперии, но извивките, които се виждаха, подсказваха, че стаята е разположена в една от многото кули на замъка

Рейвънскар. Единственият тесен прозорец гледаше на североизток, където небето ставаше все по-светло и по-светло.

— За банята се минава оттук — обясни епископът и отвори една врата, зад която имаше покрито с бели и черни плочки затворено помещение. Няколко слуги изливаха ведра гореща вода в поставената на високи крачета вана. — Моля ви, не се колебайте да се освежите и да си починете, преди да се присъедините към нас. Гостите ни са всичко за нас. А ако нещо ви потрябва, ако пожелаете каквото и да било... — епископът хвана кадифеното въже, спускащо се от тавана, — един звънец само и някой ще дойде, за да задоволи нуждите ви.

Дойл и Айлин му поблагодариха и епископът се измъкна заднишком от стаята, обсипвайки ги с любезни фрази. Вратата се затвори и звукът, който издаде, показваше, че е много солидна. Дойл вдигна пръст пред устните си, тихо отиде до нея и опита дръжката. Беше заключена. Тогава дръпна капачето на шпионката, за да погледне през нея, и бе приветстван от неподвижния поглед на слугата отвън. Той захлопна капачката обратно и отиде до прозореца. През това време Айлин се опитваше да събуе ботушите си.

— Приветствам от все сърце идеята за баня — каза тя, леко залитайки.

Прозорецът гледаше към вътрешния двор. През централния вход минаваха фургони, в по-голямата си част покрити, както и значителен брой хора — патрули, въоръжени с пушки, и имаше множество часови, охраняващи крепостните валове.

— Ако смятат да ни убиват — изрече Айлин, докато замаяно опитваше да разкопчее копчетата на блузката си, — значи им трябва добре измити, отпочинали трупове.

Дойл вдигна поглед към хоризонта — там, където първите лъчи на зората осветяваха ширналата се на запад равнина. Ако можеше да разчита на спомените си по география, това трябваше да е краят на мочурищата в Северен Йоркшир. Някъде в тази посока се намиреше имението, което генерал Маркър Макколи Дръмънд бе купил от лорд Никълсън с изнудване. Терен, в който най-ценното бяха торфените тресавища. Но може би стойността му се покачваше от съседството с Рейвънскар, съобрази Дойл. Сутрешната мъгла постепенно се вдигаше и той можеше да различи в далечината някакви ниски постройки,

които изникваха изпод снежната покривка — това можеха да бъдат навеси, където се събираше торфът.

— Влизам първа, Артър, ако не възразяваш — каза Айлин, съблече блузката, остави панталоните да се свлекат в краката ѝ и се отправи към банята.

— Да, да, чудесно — каза той, заинтригуван от гледката през прозореца, но не чак дотолкова, че да не обърне внимание на красивата ѝ плът, преди тя да се скрие зад вратата. Миг по-късно се чу плисък, последван от възклицание, после изкискване и накрая доволна въздишка.

Свободен да продължи проучванията си, Дойл обърна внимание на околността. Отвъд крепостните стени се виждаше висока, построена явно без план постройка, обслужвана от жп линия, губеща се на запад. Множество хора влизаха и излизаха през грамадните ѝ портални врати. Пред рампата чакаха товарни вагони. Двата високи комина бълваха кълбета дим. На стената на сградата под тях беше изрисувана трогателната картина на майка в кухня, подаваща бисквитка на момченце. Надписът над картината казваше „На мама“.

— Артър? — Той чуваше ленивото плискане на вода.

— Да, Айлин.

— Би ли дошъл тук за момент, моля?

— Да, Айлин.

Дойл съблече палтото си, извади ампулите от импровизирания вътрешен джоб и спринцовките от ботушите си, напъха ги под възглавниците на дивана и едва тогава влезе в банята.

Айлин лежеше със затворени очи, скръстила ръце пред гърдите си. Беше опряла гръб в извитата стена на ваната, която имаше претенцията да изобразява дракон, отпуснал се на четирите си ноктести крака. Кожата ѝ беше алабастровобяла. На горната ѝ устна имаше едва забележими капчици влага. Косата ѝ бе събрана в небрежен кок, но няколко къдри висяха, докосвайки водата. Дойл се удиви: откъде знаеха тези жени точно какво да правят с косата си във всеки мислим момент? Откъде се бяха научили грациозно да помръдват глави, отправяйки без никакво усилие ежедневно предизвикателство към гравитацията?

— Чувствам се като в рая — каза тя замечтано.

— Така ли?

— Сигурно са ме упоили е някакъв наркотик.

— Да, мила.

— Трудно ми е да мисля ясно. — Трудно ѝ беше и да изговаря думите правилно. — Имам чувството, че физическата реакция на тялото към... към разни неща е... изумителна.

— Струва ми се това също може да се обясни с наркотика.

— Значи това чувство скоро ще изчезне?

— Да.

— Хм... Жалко. Съжалявам, че не успях много да ти помогна.

— Нали си в безопасност. Това е единственото, което има значение.

Тя протегна ръка и я отпусна през ръба на ваната. Той я хвана и се загледа в струйките вода, които се стичаха между сплетените им пръсти.

— Мистър Джек Спаркс не се ли появи? — попита тя.

— Не.

— Това е обезпокоително.

— Да.

— Забъркахме се в неприятна история... ти и аз, нали?

— Да, страх ме е, че е така.

— Тогава, след като ме оставиш да се накисна още няколко минути, искам да ме занесеш в леглото. Искаш ли, Артър?

— Да, мила. Искам.

Тя се усмихна и слабо стисна ръката му. Той седна на ръба на ваната и зачака.

Привикването рядко ражда други чувства, освен презрението, мислеше си Дойл. Беше се отпуснал в мекото легло и крачка по крачка отстъпваше пред напирателния умора. Страстта например е едно от тях. Дали в резултат на наркотика, който все още не бе напуснал организма ѝ, или под влияние на грозящите ги опасности, бързината и всеотдайността, с която тя му се бе отдала, излизаха далеч извън ограничените рамки на собствения му опит. Но нямаше никакъв проблем да интерпретира начина, по който се бяха любили предната нощ. Тя лежеше свила се в ръцете му, гладка и отпусната, дълбоко заспала, косата ѝ покриваше цялата възглавница. Малко изненадващо

за него, той нямаше никакъв проблем да свърже нежността, която изпитваше към нея, с трескавия, донякъде животински начин, по който се бяха любили само допреди минути. Нито една постъпка от живота му досега не му се бе струвала по-искрена. Последната мисъл, която му хрумна тъкмо преди да заспи, беше, че трябва да благодари на майка си, че бе пропуснала да го предупреди за актрисите.

Събуди се стреснато и сънищата му избягаха като изплашени крадци. В стаята цареше оранжев полумрак, проникващ през рамката на прозореца. Инстинктът веднага го предупреди, че някой е влизал, докато са спели. Седна в леглото. Дрехите му ги нямаше на пода, където набързо ги бе съблякъл, но и никъде не се виждаха. На отсрещното легло внимателно бяха положени вечерен мъжки тоалет и рокля от черно кадифе. Айлин спеше до него. Остра болка в корема му напомни, че умира от глад.

Часовникът му беше оставен върху джоба на фрака и той отвори капака му: четири часът. Денят почти беше отминал! Обу панталоните си — ставаха му идеално — и праметна тирантите през раменете си, докато отиваше към прозореца. Слънцето бързо се спускаше над западния хоризонт. Дворът беше все така оживен, а часовете по стените — все така нащрек. Фабриката обаче беше приключила за деня. Но от комина на една от по-малките сгради зад нея се извиваше дим.

Дойл бръкна под възглавниците на дивана и се успокои, че ампулите и спринцовките са още на мястото, където ги бе оставил. После влезе в банята, за да се погрижи за естествените си нужди. На керамичния умивалник пред огледалото бяха оставени кана с гореща вода, четка за насапунисване и бърснач. Малка стъкленица с разтворена в спирт стипца допълваше картината.

Пет минути по-късно, напълно пречистен и освежен, Дойл влезе в спалнята. Айлин се бе свила на края на леглото, увита в чаршаф и притиснала челото си.

— В главата ли си ме ритал, или просто си ме ударил с палка?

— Ще се почувстваш много по-добре, ако станеш и се пораздвижиш. Оставили са ни дрехи — официално облекло. Явно трябва да се приготвим за вечеря.

— Храна. — Тази мисъл явно още не ѝ беше хрумвала, но пък от нея тя явно се чувства по-добре. Айлин го погледна, изумена как

досега не са се сетили. — Храна!

— Не бих казал, че мисълта ми е неприятна — съгласи се Дойл и я целуна, преди да отиде при леглото с дрехите.

— Имам чувството, че не съм яла от месеци.

— Не бързай с обличането. Искам да те поразгледам — каза Дойл и набързо се дооблече.

— Смътно помня какво е храна — каза Айлин и на свой ред се запъти към банята, като се препъваше в увития около тялото ѝ чаршаф, — но съм забравила какъв е вкусът ѝ.

Дойл завърза папийонката си, провери резултата в огледалото, напъха кърпичката си в горния джоб и пристъпи към вратата. Този път беше отключена.

Някъде отдолу се разнасяше успокояваща камерна музика. В момента, в който Дойл излезе от спалнята в салона, двама мъже се надигнаха от креслата си. И двамата бяха към петдесетте, еднакво облечени в официални вечерни костюми. Държаха чашки. По-ниският — стегнат, елегантен, с наченки на оплешивяване и остра черна брадичка — пушеше пура. По-високият беше с широки рамене и изправена осанка на военен, побелялата му коса бе ниско подстригана, а гъстите бели моржови мустаци стояха като лепнати на безкомпромисното му квадратно лице. Той изостана с една крачка от ниския мъж, който живо се приближи до Дойл и протегна ръка.

— Точно дискутирахме нещо и се надяваме да решите спора ни, доктор Дойл — каза той с нещо подобно на американски акцент и се усмихна, показвайки широкия процеп между зъбите си. — Приятелят ми Дръмънд настоява, че ако се изработи необходимото за обезпечаване циркулацията на различните течности оборудване, е възможно да се запази една отрязана човешка глава жива и нормално функционираща.

— Зависи само от височината, на която е била отрязана — уточни Дръмънд, но уж възпитаният му тон бе изпълнен със същата резервираност, която се бе настанила и в гръбнака му. Очите — прекалено раздалечени, за да се запази хармонията на лицето му — сякаш гледаха право във връхчето на носа му.

— Докато моята позиция по въпроса е, че тялото обезпечава твърде много жизненоважни за работата на мозъка елементи — каза ниският така небрежно, сякаш обсъждаше доставки по пощата. — И

даже ако забравим за миг проблемите, които налага ежедневното поддържане, аз определено смятам, че самата травма при отделяне на главата от тялото ще попречи на мозъка да оцелее.

— Готов съм да отида една стъпка по-нататък, Джон — намеси се генералът. — Заявявам, че ако отрязването стане достатъчно ниско, напълно възможно е главата да запази способността си да говори.

— Ето че и по това имаме различия: откъде ще дойде въздухът, Маркърс? — възрази сър Джон Чандрос, собственикът на Рейвънскар. — Дори шията да е напълно запазена, с какви мехове ще прекарват въздуха покрай гласовите струни? Хайде, човече! Какво е експертното ви мнение, доктор Дойл? Погледнато от чисто медицинска гледна точка.

— Опасявам се, че не съм се замислял подробно по този въпрос — извини се Дойл.

— Но темата навежда на размисли, не сте ли съгласен? — попита Чандрос, който явно не смяташе, че ритуалът на запознанството следва да се задълбочава.

— Да, действително кара човек да използва главата си — призна Дойл.

— Да — изсмя се Чандрос, — да я използва по предназначение. Много добре. „Да използва главата си“ — как намираш това, Маркърс?

Дръмънд неопределено изсумтя и на Дойл му се стори, че долавя неодобрение.

— Ще станат трийсет години откакто Маркърс чака повод хубавичко да се засмее — обясни Чандрос. — И има сериозна нужда от това.

Дръмънд отново изсумтя, потвърждавайки изказаното мнение.

— При цялата му слава и многократно доказаната му циничност, моят приятел генералът е съумял да запази забележителната си наивност. — Чандрос взе Дойл под ръка, преди той да успее да реагира, и го поведе по коридора. — Както и да е, Дойл, нека оставим настрана предишния ни спор, още повече, че е малко вероятно той да бъде проверен на практика, но аз наистина вярвам, че човешката раса е на прага на истинско море от научни открития, които завинаги и драстично ще променят живота ни.

Дръмънд изсумтя. В начина, по който го правеше, явно се съдържаша нюанси, чието внимателно изучаване би отнело месеци.

— Дръмънд би ви предупредил, че аз съм заклет поклонник на бъдещето. Добре, признавам вината си. Аз просто вярвам, че ако човек се нуждае от някаква надежда, той само трябва да я потърси по-далеч от утрешния ден. Да, бил съм в Америка, прекарах там години: Ню Йорк, Бостън, Чикаго... това са градове — могъщи, непоклатими, сурови като вятъра. Колко общ бизнес съм имал с тях... да, американците разбират от бизнес, той е втората им природа... и може би те ме заразиха с оптимизма си, но аз продължавам да вярвам, че ако човек с върнатата идея срещне човек с необходимите пари, те заедно могат да променят света. Да променят ли... двамата направо ще го преобразят! Бог е позволил на човека да властва на Земята — добре, крайно време е да приемем предизвикателството и да я разорем с плуга, който Той ни е дал. Опитвах политиката. Не, това не е за мен. Прекалено много са нещата, които могат да се направят само ако по тях има консенсус. Но Великите пирамиди не са построени от комитети, а от фараони. Това, което искам да кажа, се свежда до следното: да се живее, е бизнес. Нека ви дам пример.

Минаваха покрай парапета над централния салон. Дойл надникна и видя, че голямата маса е подготвена за вечеря. Добре облечени гости разговаряха пред огъня във величествената камина. Следвани от мрачната сянка на генерал Дръмънд, Чандрос и Дойл минаха през една врата и излязоха на просторен висок балкон, гледащ към завладяващата панорама на запад, където слънцето балансираше на линията на хоризонта.

— Каква е най-голямата пречка на един човек в живота? — риторично запита Чандрос, пуфтейки с пурата си. — Самият той! Ето това е най-досадното. Неговата проклета животинска природа. Вечната война с по-висшата сила в себе си. Неспособността да се предаде. Във всеки има гений, който живее буза до буза в една и съща торба кокали с по-низшия от него човек и нека да ви кажа, сър, този по-низш човек не е нищо повече от най-обикновен троглодит, полуумен тъпак, комуто дори липсва здравият разум. Още по-лошото е, че тъпакът се смята за отдавна загубения син Божи и че е само въпрос на време преди светът да го върне на трона, който му принадлежи. Междувременно работи като безмозъчен вол, пие, играе хазарт, развратничи, буквално изпикава живота си и умира, плачейки за Бога, който го е изоставил, но ще спаси дребната му, бъдеща състрадание душа. Ще ви попитам: кое

нормално божество ще отдели дори миг скъпоценна мисъл за подобен нещастник?

— Не бих могъл да отговоря — призна Дойл, сепнат от непоколебимата увереност на този човек.

— Тогава ще ви отговоря аз: никое божество, за което си струва да говорим. — Той скръсти ръце, облегна се на стената и се загледа в далечината. — Не може да не се признае, че християните направиха добър опит. Това не би могло да им се оспори. Един мъртъв евреин с няколко фокуснически номера в ръкава си, рекламиран като нов тоник за коса от малцината си фанатични последователи, малко по-късно последван от един покръстил се император. Резултатът: Свещената римска империя, по-велика от всяка друга империя в историята, закрепил се в продължение на цели две хиляди години. Как са успели да го направят? Тайната на успеха им е проста: концентрирай властта си, забули я в мистерия, скрий я в най-голямата сграда на града, дефинирай няколко заповеди, за да не се бунтуват селяните, вземи под контрол ражданията, смъртта, бракосъчетанията, хвърли вместо подправка страха от вечното проклятие, малко пушек, малко музика — първото ти правило да бъде „Всяко представление трябва да впечатлява“ — и към теб ще запълзят на колене поклонници, готови да се избият за трошички от пира на светците. Е... това ако не е бизнес!

Дръмънд, както можеше да се очаква от него, изсумтя. Дойл не бе сигурен дали го прави в знак на потвърждение, или на несъгласие.

Чандрос пуфтеше с пурата си и нервно гризеше края ѝ. Горещите му сини очи блестяха с пламъка на вдъхновението.

— Но да се върнем на основния въпрос: как да променим човека от онова тъпо селскостопанско животно, което е, в опитомено, продуктивно сечиво, готово да запретне ръкави и да потърси нещо по-добро? Гатанка, която всеки с аспирациите да властва трябва да реши, независимо дали става дума за държавник, духовник или бизнесмен. И ето простата гениалност на решението, намерено от християните: убеди последователите си в една голяма лъжа. Ние държим ключа от райските двери. Но искаш ли да стигнеш до тях, братко, ще трябва да се примириш с нашето покровителство. О, да, непременно направи достояние на всички колко остроумно е устроен онзи свят. А страхът ще свали на колене тъпите нещастници, които ще започнат да палят свещ след свещ, като че ли утрешният ден не съществува. И нека си

признаем: техният идол винаги ще бъде Дявола — онзи, когото ще свикнем да мразим, който може да ни изплаши до напикаване, но от когото не можем да отделим погледите си. Който единствен може да озапти жените, а не другият престорено усмихнат Месия. Да, добавяйки дявола като универсална подправка за супата, ти получаващ безпогрешната формула за религиозна хегемония. Схема, която работи с прецизността на швейцарски часовник. Ненадмината и недостижима... За нещастие прогресът — а прогресът е една загадка: той се движи напред, независимо от дребнавите ни капризи — та ходът на прогреса изисква онези, които упражняват властта, да се променят заедно с променящите се времена. Сега, момчета, ние седим на голямата маса и сме извадили една неразпечатана колода карти: тежката промишленост, масовото производство, международната икономика, оръжия, каквито никой никога дори не е сънувал. Благочестивите проповеди и призивите от амвона за връщане към духовните ценности вече не са на мода и не вършат работа. И на християните, както обичат да се изразяват в Кентъки, най-сетне им го начукват. Извинете ме за израза.

Последните лъчи на залязващото слънце осветиха Чандрос и стената зад него в оранжево зарево.

— Погледнете натам, докторе — призова го Чандрос и му посочи едно заградено място непосредствено до външната стена. — Какво виждате там?

Няколко десетки мъже, облечени в еднакви сиви панталони на райета и куртки от груба материя, се изнизваха в колона по един през врата, отворена към бисквитената фабрика. Косата им беше подстригана почти до черепа. Придвижването им беше контролирано от въоръжени стражи, които излайваха по някоя заповед. Хората се строиха. Гласовете им едва-едва долитаха до балкона в някакво подбие на песнопение.

— Работници. За фабриката — каза Дойл.

Чандрос поклати глава, наведе се към него и го почука с пръст по гърдите.

— Отговорът! — натърти той. — Хората, които сега наблюдавате, до неотдавна бяха измежду най-ниската и напълно деградирала категория на човешката измет. Осъдени затворници: гадни, злобни, непоправими инати. Наехме ги именно заради тези им

качества, избрахме най-пропадналите, обикаляйки най-лошите затвори и каторги както тук, така и по света. Докарахме ги тук — и повярвайте ми, затворите бяха предоволни, че са се освободили от тях — за да вземат участие в една програма, която ще докаже, че е възможно да намерим избавление от сляпото робство пред неизкоренимата ни природа. Ето... вижте ги.

Групата в двора изпълняваше едни и същи движения дисциплинирано, но без ентузиазъм, дори с нежелание, макар да не личеше някой да е принуден да се подчинява.

— Съвсем доскоро тези мъже просто не бяха в състояние да живеят под един покрив, без да прибягват до непрестанни актове на насилие. Проблемът за престъпността. Проблемът за нетърпимостта. Проблемът за бруталността. Не разбирате ли... всички тези проблеми се раждат на едно и също място — човешката глава. Тук и сега, за пръв път в човешката история, тези са напълно излекувани, радват се на ежедневни грижи и са щастливи да прекарат деня си в честен труд.

„Затова Боджър Нъгинс е бил освободен от Нюгейт“ — сети се Дойл. Намерение, достойно за адмирации и не чак толкова различно от онова, което Джек Спаркс се опитваше да направи с лондонския подземен свят. Ако не по мащаб, то поне по идея. Но какъв беше методът?

— Как? — поинтересува се Дойл. — Как се прави?

— С пряка намеса — отговори Чандрос.

— Какво означава това?

— Един от нашите колеги е посветил години на изучаване на този проблем. Неговият извод е, че фундаменталните аспекти на личността се зараждат в мозъка. Мозъкът от своя страна е физически орган и подобно на белите дробове или на черния дроб може да бъде модифициран, като се използват начини, които едва сега започваме да разбираме. Вие сте лекар. Ние споделяме вярата, че това ниско ниво на човешкото съзнание — смятаме, че имаме право да го наричаме така — е обикновен медицински проблем, болест, точно както е болест холерата или менингитът. Най-обикновен физически дефект, който трябва да бъде лекуван по съответния начин.

— Какъв е този начин?

— Не съм запознат с точната медицинска формулировка, но Професора с удоволствие ще ви посвети в подробностите...

— За хирургическа намеса ли става дума?

— Мен ме интересуват резултатите, докторе. И вие виждате с очите си повече от окуражаващите резултати, които сме постигнали в рамките на нашата програма, при това не само с тези работници: цялата прислуга на Рейвънскар е продукт на успешните ни усилия — това са нашите випускници, ако щете. И нека ви уверя в едно: дайте някому втори шанс в живота и той ще легне в краката ви като благодарно куче.

Втори шанс в живота. Дойл чувстваше, че главата му се върти. Сивите качулки. Таласъмите от музея. Автомати, лишени от собствена воля. Той кимна на Чандрос, обърна се и се хвана здраво за парапета, опитвайки се да скрие отвращението си.

Точно за това им е била необходима земята, разбра той — трябвала им е максимална изолация за това безбожно дело. А Боджър Нъгинс е подушил какво го чака и е избягал, след което те са го проследили и убили. Каквито и да бяха миналите злодеяния на онези хора долу, истинските чудовища стояха редом с него на този балкон.

В този миг изгасна и последният слънчев лъч. Затворниците послушно се отправиха в друг сектор на заграждението. Дойл погледна надолу към двора. Погледът му бе привлечен от единствен фургон, насочил се към някакъв сервизен вход. Кочияшът слезе, а двама от слугите отидоха да го разтоварят и в този момент отдолу изпълзя една фигура и се скри в сенките. Никой не забеляза неканения гост. Голямото разстояние не позволи на Дойл да различи лицето, но той долови нещо познато в движенията на фигурата.

Джек!

В сградата отекна плътен звук на гонг.

— А... След малко ще сервираат вечерята — съобщи Чандрос. — Защо не проверите дали очарователната ви спътница не е готова да се присъедини към нас, докторе?

— Да, добре — каза Дойл.

— Е, тогава ще се видим на масата.

Дойл кимна. Чу зад гърба му да се отваря балконската врата. Дръмънд и Чандрос се отдалечиха през нея. Дойл огледа още веднъж двора, но от Джек нямаше и следа. Изчака още малко, после влезе.

Бързо стигна до стаята, пред която отново стоеше прислужникът със забележителното телосложение. Мина покрай него и отвори

вратата. Очите на мъжа бяха празни и не реагираха на нищо. Бяха студени и безжизнени като очите на риба в плато. Вратата тихо се затвори зад гърба му.

[1] Арка за подпора на стена (фр.). — Б.пр. ↑

18.

„ВЕЧЕРЯТА Е СЕРВИРАНА“

Седнала пред огледалото на тоалетната масичка, Айлин слагаше тънък слой червило на устните си. Косата ѝ вече бе събрана в изящен кок. На шията ѝ се виждаше плътно прилепнала диамантена огърлица. Подчертаващата формите рокля от черно кадифе издигаше сиянието на вътрешната ѝ красота до класическо ниво.

— След като унищожиха дрехите ми, мисля, че тази рокля направо ми я дължат — каза тя. — Закопчай ме, Артър.

Дойл се наведе да открие кукичката и ухото за нея. Долови деликатния аромат на тънък парфюм и нежно целуна рамото ѝ.

— Погрижили са се дори за грим и бижута. — Тя докосна диамантените обеци, които вече си бе сложила. — Не са фалшиви. Но недоумявам какво са намислили.

— Защо не отидем да разберем? — предложи Дойл, премести се на дивана и внимавайки тя да не го забележи, извади спринцовките, сложи ги във вътрешния си джоб и провери дали не образуват издайническа издуптина.

— Кой още ще присъства?

— Повече, отколкото са поканили — каза Дойл шепнешком. — Джек е някъде вътре.

Тя го погледна.

— Добре. Не смяташ да се предадем без борба, нали?

— Ще гледам да те държа далеч от опасността...

— Артър, тези копелета убиха осемнайсет от приятелите ми...

— Няма да им позволя да ти сторят нищо лошо...

— ... сред тях и моя годеник. Точно той стоеше редом с мен онази нощ на сеанса и играеше ролята на мой брат.

Дойл опита да се овладее.

— Денис?

— Да, Денис.

— Нямах представа. Ужасно съжалявам.

Айлин кимна и се извърна. Само след няколко секунди взе малка черна чантичка и се изправи пред него.

— Добре ли изглеждам? Излъжи ме, ако трябва.

— Изумителна си. Кълна се в Бога.

Тя лъчезарно се усмихна и усмивката ѝ освети стаята. Той ѝ предложи ръката си, тя прие и двамата излязоха в салона. Слугата се отдръпна да им направи път към стълбището. Музиката долу се смесваше с шума на оживен разговор.

— Забола съм в косата си десетсантиметрова игла за закрепване на шапка — прошепна тя. — Само ми дай знак и няма да се поколебая да я използвам.

— И не се двоуми да я забиеш там, където ще нанесе най-големи поражения.

— Съмняваш ли се в мен, Артър?

— Не, мила — успокой я той.

Айлин обхвана Дойл през кръста и заслизаха по величественото стълбище. Гледката пред очите им беше разкошна: осветена от огромните канделабри, масата блестеше със среброто на сервизите и кристала на чашите. В ъгъла свиреше струнен квартет. Осем от столовете бяха заети, а гостите бяха облечени като за кралски прием. Начело на масата седеше сър Джон Чандрос, а почетното място от дясната му страна беше още празно. В мига, в който видя Дойл и Айлин да слизат, той направи знак и разговорите секнаха. Всички насочиха вниманието си към стълбището.

— Усмихни се, скъпа — прошепна Дойл.

— „Още половин левга, още половин левга, още половин левга напред, и в долината навлязоха хора безчет...“ — шепнеше Айлин на себе си. — О, господи...

— Какво има?

— Нали знаеш, няма стадо без мърша — каза тя, усмихна се и кимна към противоположния на Чандрос край на масата.

Подканен от сивокосия джентълмен, седящ до него, там се надигна да ги поздрави младеж малко над двайсетте. Беше средно висок, представителен, блед. Иначе изпитите му черти бяха изкривени от развратна подпухналост. Тънките мустачки и козята брадичка трябваше да убеждават в това, че за младежа няма тайни, но постигаха точно обратното — правеха го да изглежда незрял. Беше накичен с

лентичките на различни отличия и медали, носеше и пояс, а безукорно колосаното му жабо бе напръскано с бяло съзвездие от пресни петна. Когато Дойл и Айлин стигнаха до края на стълбището, епископ Пилфрок, облечен в широките си бели дрехи на висш сановник от англиканската църква, ги насочи към младежа, който чакаше с търпението на добре дресирана маймуна.

— Позволете да ви представя на Негово Кралско Височество принц Албърт Виктор Едуард, херцог на Кларънс — произнесе епископът с мазен тон. — Доктор Артър Конан Дойл.

— Здравейте — машинално произнесе херцогът. Нищо не проблесна в очите му, разположени толкова близко едно до друго, че създаваха у наблюдателя впечатлението, че говори с опитно свинче.

— За мен е чест, Ваше Височество — вежливо отговори Дойл.

— Мис Айлин Темпъл — продължи епископът.

— Здравейте.

Никакъв намек, че я е познал. „Този човек е болен“ — помисли си Дойл. Трудно беше да се забрави такава като Айлин, та дори човек да я бе погледнал само с едното си око, а по нейните думи херцогът беше прекарал цяла нощ с нея, ухажвайки я неуморно.

— Ваше Височество — каза Айлин.

— Времето днес е неестествено топло за сезона — проговори херцогът с трудно обяснимо оживление.

— Необичайно ясен ден за това време на годината — потвърди Дойл, усетил да го лъхва кисел мирис на вино.

— Да, ден като този е истинска благословия — допълни мнението си по темата епископът и мазно се усмихна. — Човек може да свърже подобно щастие само с присъствието на Негово Височество.

— Компанията на Негово Височество е в основата на много дарове — учтиво се намеси Айлин. — Аз се сецам поне за един такъв, предаван от баща на син, който неуморно се предоставя на жените из цяла Англия.

Епископът се смая от коментара на Айлин — не чак толкова прикрит намек за похожденията на известния с развратността си неженен херцог и слуховете за наследственото му венерическо заболяване. Принц Еди леко се намръщи — объркването беше изживяване, до което той едва ли би могъл да се извиси.

„Най-големият син на най-големия син на самата кралица — втори сред кандидатите за трона — мислеше си Дойл. — Не знам дали някога е имало по-убедителен контрааргумент срещу продължаващата практика на бракове само между избрани от европейските кралски дворове...“

Тронът!

Думите на Спайви Куинс и на момчето в синьо изплуваха в съзнанието му...

Тронът. Отварянето на прохода.

„Опитвахме се да интерпретираме предупреждението метафорично...“

„Стреми се към трона. Ще бъде крал...“

— Негово Височество е толкова щедър в разпределянето на своето богатство, че действително би било трудно да си спомни къде го е разпръснал — допълни Айлин с прелестна усмивка и пламнали бузи.

Епископ Пилфрок беше преbledнял като дух, устата му бе зяпнала; за миг той сякаш изчерпа запасите си от вежливи фрази. Принцът примигваше начесто и безмълвно мърдаше устни. Изглеждаше като счупена детска играчка.

— Когато следобедите са горещи — плахо каза той, — обожавам ягодов сладолед.

Абсурдността на тази забележка остави без думи дори Айлин. Една самотна сълза се плъзна от размътеното око на принца и се търколи в редките му издължени бакенбарди.

— Искам само — обясни принцът с плачлив глас, който сигурно още се помнеше в кралската забавачница — спокойствие, тишина и малко забавление.

Сивокосият мъж отдясно на принца изведнъж реши, че е време да се прояви, и го хвана за ръката.

— И ще получите това. Ваше Височество е изморен след изтощителния ден — каза той, като помагаше на принца да се отпусне обратно на стола си, — и има нужда от храна, за да възстанови силите си.

— Още вино — каза принцът, сведе поглед и мрачно се вгълби в мислите си.

— Още вино! — излая епископът. — Благодаря, сър Найджъл. Благодарствието на Негово Височество е единственото, за което си мислим.

— Знам, че е така — изрече сър Найджъл Гъл, сивокосият мъж — бивш лекар на принца. Той седна на мястото си и изгледа Айлин с унищожителен поглед. Женомразец, заключи за себе си Дойл, спомняйки си, че много от слуховете за разпуснатостта на принца не се ограничаваха само с нежния пол.

— Моля ви, седнете, ако обичате — влезе отново в ролята си епископът. — Мис Темпъл, бъдете така добра, домакинът ви кани на почетното място.

Епископът ѝ притегли стола и Айлин седна отдясно на Чандрос и директно срещу Аликзандър Спаркс. Отляво на Спаркс вдървено седеше генерал Маркърс Макколи Дръмънд.

— А вие тук, доктор Дойл. — И епископът посочи място през два стола от Айлин. — Е, добре дошли на всички!

Пилфрок даде сигнал със звънеца за сервиране и се намести между Айлин и Дойл. Той от своя страна седеше срещу единствената друга дама на масата — мургава красавица, в която не бе трудно да познае лейди Керълайн Никълсън. Черна коса, силно лице, малко ястребови и безкомпромисни черти и все пак излъчваща повече чувственост, отколкото бе в състояние да предаде снимката. Черните ѝ очи горяха с хищен пламък. Тя загадъчно се усмихваше на нещо свое.

Мъжът отдясно на Дойл имаше затруднения със седенето и непрестанно изкривяваше лице в болезнена гримаса. Десният му крак стърчеше малко встрани и удебелението на крачола в областта на коляното говореше, че то е наложено с нещо. Лицето му бе слабо, чисто избръснато, бледо и осеяно с белези от шарка. Въпреки очилата и липсата на грим Дойл позна в него Мургавия от сеанса — човека, когото бе прострелял в коляното. Професор Арминиъс Вамберг.

Значи тук бяха всичките седмина и в добавка внукът на кралица Виктория. Дойл вдигна очи и срещна погледа на Аликзандър Спаркс. Леката му усмивка беше обезпокоителна, защото подсказваше, че той е в състояние да проникне в мислите на всеки, който го заинтригува достатъчно. Дойл не виждаше смисъл да го предизвиква открито, така че погледна встрани.

Цял полк сервитьори, с все същия безизразен поглед и изпразнена от изражение учтива готовност да обслужат господарите, поднесоха първото ястие, което за разочарование на Дойл се оказа доста редиичък бульон.

— Направих откритието си по време на годините в Карибския район — проговори, без да го питат, професор Вамберг с дрезгав глас, който напомни на Дойл за незабравимата нощ на Чешир стрийт 13.

— За какво става дума? — учтиво попита Дойл.

— Прекарвали ли сте известно време сред примитивните култури, докторе?

— Не, ако изключим французите — отговори Дойл, опитвайки се да сдържи импулса да сграбчи купата с бульона и да я изпие наведнъж.

Професорът вежливо се усмихна.

— Основната разлика е, че благодарение на отсъствието на онази лакирана обвивка, която ние европейците величаем с думата „цивилизованост“, не така развитите общества поддържат пряка връзка с природата. В резултат на това те се наслаждават на истински контакт с онова от нея, което остава скрито за нас: със света на духовното, по-специално света на така наречените дева — първичните елементи, населяващи физическия свят и носещи информация за него; света, който ние самонадеяно приемаме за граница на съществуването. Колегите ни в медицинската професия отхвърлят тези хора като глупави, примитивни, суеверни, податливи на ирационалните си фантазии и страхове. Но след редица изследвания аз съм склонен да ги разглеждам като мъдри и знаещи, прецизно настроени за живот в нашия свят до степен, която просто ни е непонятна.

Дойл кимна, колкото да покаже, че слуша, и хвърли поглед на Чандрос; той бе потънал в разговор с Айлин, тя се бе посветила на супата си с настървеността на Дойл.

— Самият аз доста дълго не бях убеден в тяхното съществуване — съобщи епископът между две шумни сръбвания. — Нали си представяте — частно училище, църквата, викарството...

— Не сте били убедени в съществуването на какво? — поинтересува се Дойл.

— Ами на първичните, разбира се — радостно се усмихна епископът. Неизвестно как той бе съумял да изпръска целите си очила

с фини капчици бульон. — Докато един ден не срещнах професор Вамберг и не прозрях истината!

— В различните култури те са известни под различни имена — уточни Вамберг, видимо подразнен от неуместно веселото включване на епископа. — Вие имате ирландски произход, нали така, докторе?

Дойл кимна. Супата му беше свършила. Изкушаваше се да попита Вамберг, който не си бе дори гребнал веднъж, дали ще има нещо против, ако...

— В Ирландия са известни като леприкони — малкия народ. Тук, в Британия, ги наричат елфи, но има много местни вариации: „нокери“ в Кориуол, „пиксита“ в Шотландия, „трои“ в Шетланд и Оркейдия. За германците те естествено са „коболди“ или „гоблини“...

— Да, да, познавам митологията — прекъсна го Дойл, изнервен от снизходителната педантичност на натрапилия му се събеседник.

— А-а, но разбирате ли, зад всичко това, докторе, се крие много повече от обикновена митология — подчерта Вамберг, размахвайки за по-убедително лъжицата си.

В този момент внесоха следващото ястие. „Благодаря ти, Господи! — помисли си Дойл. — Не, на тях не им стига просто да ме уморят от глад, а искат да умра и от досада.“

— Печена яребица върху зеле — обяви епископът.

„Яребица ли? Трябва да има някаква грешка!“ — изненада се Дойл. Виждаше се само едно крило, навярно по-скоро от пуйка. А зелевият лист покриваше цялата му чиния. Намираха се в северната част на Англия. Откъде ли намираха такава селскостопанска продукция през зимата? „На подарен кон...“ — примири се Дойл и отрязва късче от крилото. Месото бе сочно и крехко и — нямаше как да не го признае — тази първа хапка бе по-вкусна от всичко, което бе опитвал досега.

— Тези легендарни образи, познати ни от фолклора и детските приказки, всъщност са невидимите архитекти и строители на природата — продължи Вамберг, проявявайки към яребицата безразличие, сравнимо единствено с безразличието, което бе проявил към супата. — Нимфи в гората, русалки във водата, елфи във въздуха — има си причина, поради които тези неща се повтарят във всяка култура, дори в такава привидно напреднала, като нашата...

— И каква ли е причината за всичко това? — запита Дойл, като изостави всякакъв етикет, хвана крилото с две ръце и го загриза.

— Защото съществуват — отговори Вамберг. — Виждаш съм ги. Разговарял съм с тях. Танцувал съм с тях.

„Да, да, скоро едва ли си го правил“ — злорадо си помисли Дойл.
— Така ли?

— Те са плашливи, крайно необщителни, но след като контактът бъде установен — а аз бях в състояние да го направя с помощта на карибските племенни жреци — тогава човек бързо научава колко готови са те да ни помагат и сътрудничат.

— Ужасно интересно — каза Дойл, успешно приключил с крилото.

— Нали, нали? — намеси се и епископът, по чиято брада се стичаше мазнина.

— И в какво по-точно са готови да ни сътрудничат? — попита Дойл.

— Ами в това, което могат да правят най-добре — отговори Вамберг. — Да отглеждат различни неща.

— Да отглеждат...

Вамберг взе необятния зелен лист от недокоснатата си чиния.

— Ами ако ви кажа, че ако зеленото семе, от което е израсъл този лист, е било посято в сух пясък само преди три седмици, било е лишено от вода и всякакви хранителни съставки и е било откъснато тази сутрин?

— На това, професоре, ще ви кажа, че сте прекарвали твърде много време в дивашки танци край огъня.

Вамберг сухо се усмихна и този път вдигна крилото.

— Ами ако ви съобщя, че когато птицата бе приготвена днес следобед, тя беше само на две седмици?

Сервитърите разчистваха за поднасяне на следващото блюдо и двама от тях бутаха специална масичка със сребърен похлупак.

— Изглежда тези... първичните, така ли бяха?... нямат с какво друго да се занимават, освен да ви помагат да отглеждате яребици, големи колкото орли, а?

— Пъстърва с лимон! — обяви епископът.

Похлупакът бе вдигнат и под него се показа една-единствена цяла риба, положена върху магданоз и резенчета лимон. Цветът и

шарката ѝ бяха като на пъстърва, но размерите ѝ — на есетра. Сервитьорите започнаха да режат и да сервират. Дойл срещна учудения поглед на Айлин. Но сам той усещаше някакво тревожно чувство.

Вамберг се усмихна като прословутия котарак на Луис Карол и произнесе с библейски тон:

— О, неверници!...

Пред Дойл се озова порция пъстърва. Колкото и вкусна да бе, той започваше бързо да губи апетит — идеята за мистериозно денатурираното месо му изглеждаше силно обезпокоителна. Погледна през масата и видя, че Аликсандър Спаркс също се въздържа от ядене, а седи неподвижно, вперил поглед в Айлин. В другия край на масата, впъхнал салфетката в яката си досуц като лигавче, Негово Височество херцогът на Кларънс лапаше лакомо рибата си, пиеше чаша след чаша и се радваше като дете, без да обръща внимание нито на компанията като цяло, нито на съседите си по маса.

— Великолепно! — възхити се епископът. До него стоеше красиво русокосо момче от църковния хор. Епископът му пошушна нещо в ухото и собственически прекара късите си пръсти през къдриците му.

— Тази среща ми донесе още нещо, което изобщо не бях търсил — между другото всичко това стана на остров Хаити. Жреците ми дадоха да опитам еликсир от различни билки, корени и органични екстракти. Твърдяха, че тайната му им била разкрита от първичните — разказваше Вамберг. — Жреците бяха използвали въпросната смес с мярка в продължение на векове и в резултат бяха установили, че когато се даде в подходяща доза и в съчетание с определени медицински процедури, пиетието може да лиши мъж или жена — всеки мъж или жена — от съзнателната му воля.

— Извинете? — спря го Дойл.

— Волята им престава да бъде тяхната. Те стават покорни, отстъпчиви, изцяло под властта на жреца, който може да ги използва както намери за добре — на полето или за домашна работа. Дори най-твърдоглавите субекти стават послушни. На тях може да им се има доверие. Държат се прилично.

Роби. Безмълвни и лишени от разум като марионетки, сервитьорите поднасяха месното блюдо. Дойл се опита да не мисли от

какво животно биха могли да дойдат тези сочни късове.

— Значи така решили в Хаити проблема за прислугата — намигна епископът. — Колко хубаво е да можеш свободно да говориш пред слугите!

Вамберг погледна епископа с поредния си изпепеляващ поглед и продължи:

— Жреците образуват затворено братство и охраняват знанието, което притежават, с живота си. Бях един от малцината външни — и единственият европейец — на когото бе позволено да се докосне до тази съкровищница. Успях дори да подобря ефекта с проста хирургическа процедура, която се използва в комбинация с напитката.

„Не се учудвам, че Боджър Нъгинс е избягал — помисли Дойл. Правилно е решил, че е по-добре да свърши, плувайки по лице в Темза, отколкото да се превърне в амбулаторен труп като Ленсдаун Дилкс и да бъде складиран в нечие мазе като чувал с въглища...“

— Забележително! — възкликна епископът.

— След години, по време на странстванията ми из Тибет, се натъкнах на човека, успял да прозре как един ден тази процедура може да бъде използвана в по-широк мащаб, за да изпълни една истински полезна социална функция. — Вамберг кимна към Аликзандър Спаркс.

Трясък на счупени съдове стресна всички. Един слуга в другия край на масата бе изпуснал на пода чиния. Наведе се и с непохватни забавени движения опита да събере с ръце парчетата и разпръснатата храна.

— Скапан глупак! — прошепна генерал Дръмънд.

Но Дойл гледаше и не можеше да откъсне поглед: тилът на мъжа беше набързо и съвсем наскоро остриган и по дължината му минаваше съвсем пресен триъгълен белег, чиито ръбове гнояха. Груба синя нишка свързваше тъканта от двете страни на разреза. До нещастника се приближи друг слуга и му помогна да се изправи.

И в този миг сърцето на Дойл подскочи и спря.

Това беше Бари.

Очите му бяха като на мъртвец и в тях нямаше и следа от светлина или живот.

— Ей, ти — обади се Аликзандър. — Как се казваш, некадърнико?

Но Бари само пристъпи от крак на крак и тъпо го изгледа. От ъгълчето на устата му потече слюнка.

Аликсандър скочи и удари Бари през ухото. Той прие удара с пасивността на изтощено до смърт животно. Дойл стисна с все сили стола си, за да не се нахвърли върху Спаркс.

— Отговаряй, когато те питат, момче!

Едва доловим намек на разбиране изплува в пречупеното му съзнание. Бари кимна. От устните му се откъсна слаб звук, който едва наподобяваше дума.

— След като ни доказва, че не ставаш за работа, може би ще ни забавляваш — изрече Аликсандър. — Потанцувай ни сега, изиграй джигата.

Аликсандър вдигна ръце и запляска, като подкани сътрапезниците си да се присъединят. По негов знак замлъкналият квартет подхвана ирландска джигата. Аликсандър отново зашлеви Бари, завъртя го и го мушна с края на бастуна си.

— Танцувай, момче! Прави каквото ти се казва.

Дойл виждаше как музиката пронизва остатъците от съзнанието на Бари. Той опита да размърда крака, но резултатът беше плачевен — личеше си, че всяко движение му се удава с труд и му причинява болка. Ръцете му висяха отпуснато. В чатала му се появи тъмно петно, което бавно се разширяваше.

Но за седмината и височайшия им гост представлението беше крайно забавно. Принц Еди едва се сдържаше да не скочи на крака и да не се включи в танца. Епископът се смееше толкова силно, че се държеше през ребрата и се превиваше в стола си с почервено лице до пръсване лице.

Дойл погледна вляво. Айлин беше бледа и едва сдържаше сълзите. Той й направи знак да не се издава.

Неспособен да издържи на напрежението, Бари се свлече на колене до един стол. Дишането му беше съпроводено с хрипове. От раната на тила му бе потекла тънка струйка бледа кръв и се спускаше по шията. Аликсандър отметна глава и се изсмя, после махна с ръка, показвайки, че това е краят. Музиката спря. Двама от слугите повдигнаха Бари и внимателно, но твърдо го изведоха от стаята.

— Възхитително! — задъхано изрече епископът.

„Довели са го тук, за да го видим — досети се Дойл, усмирявайки гнева си. — Сами да видим до какво състояние са докарали мозъка му и как са ограбили душата му.“ И това не беше резултат само от отварата на Вамберг — Бари беше опериран, някой грубо беше бръкнал в главата му и беше унищожил нещо съществено, без което Бари бе престанал да бъде човек.

Дойл изпитваше желание да избие всички пред очите си.

От другата страна на масата Аликзандър злобно се усмихна и седна на мястото си, открито премествайки поглед от Дойл към Айлин и обратно — най-демонстративната проява на някаква емоция от негова страна до момента.

„Иска му се да види страх — досети се Дойл. — Нали това е неговата храна.“

— Продължете, професоре — обади се Аликзандър.

— Да... След като провидението ни събра, аз и моят приятел продължихме скитанията си по света, но вече с нова цел — продължи Вамберг, навеждайки се толкова близо до Дойл, че той подскочи при първите му думи.

— Цел.

— Задачата ни беше да се запознаем с други първични в други страни и други континенти. С удивление установихме, че те имат желание да ни разкрият тайните си — и ще ви кажа, докторе, че сред тези тайни имаше истински чудеса, включително тайната на самия живот! — срещу които те искаха нашата помощ.

Дойл кимна. Не искаше да проговаря, защото не беше уверен дали ще може да скрие засилващия се ужас, който бе започнал да го обхваща. Подозираше, че онова, което се бе случило с Бари, спокойно можеше да е съдбата и на брат му. Нямахме как да избегне извода, че същото очаква и него и Айлин.

— Някога в далечното минало първичните образували едно цяло под закрилата на обединяващия дух — разказваше Вамберг. — Могъщо създание, почитано от примитивните народи по света под един или друг образ. Създание, оказало се трагично, дори жестоко неразбрано от страдащите ни от религиозна нетърпимост предци — не, няма да споменавам имена... — Епископът удовлетворено се изкикоти. — ... които подхванали систематично, брутално и безсмислено преследване на това създание и неговите поклонници.

Постепенно оформилата се култура от западен тип с нейните дребнави и егоцентрични грижи и с ограничените си монотеистични пристрастия накрая успяла да изтласка това създание от измеренията на физическия свят в зоната на здрача, там, където съществуването му не било пълноценно.

— Дяволът — осмели се да изрече Дойл.

— Да, ако изхождаме от християнската концепция за него. Ето какво ни предложиха първичните: в замяна на предоставянето на услугите на колективния им гений, те поискаха нашето съдействие за връщането на великия дух обратно на земята, за да може той да заеме полагащия му се трон сред тях. Това поискаха те от нас, защото се оказва, че само човеците могат да сторят необходимото. И в името на вечната слава на човека и природата, ние се съгласихме да го сторим, разчитайки на помощта на уважаваните ни колеги.

Всички на масата се бяха смълчали и внимателно наблюдаваха каква ще бъде реакцията на Дойл. „Луди“ — разбра той изведнъж. — „До един. Безнадеждно луди.“

— Да не говорите за Обитателя на прага? — попита той за всеки случай.

— О, той има много, много имена — с готовност отговори епископът.

Принц Еди посегна към каната с вино, събори я и заля снежнобялата покривка с червен кларет. И се изкиска с момински смях. Аликсандър и доктор Гъл навъсено се спогледаха и докторът се изправи.

— Негово Височество изказва съжалението си, но денят беше наистина изтощителен. Той ще довърши вечерята в покоите си и ще си легне.

Принц Еди направи неодобрителен жест и измърмори някакво възражение. Гъл прошепна нещо в ухото на абсолютно пияния младеж и го дръпна да стане. Принцът рязко изтегли ръката си и я удари в съседния стол, който с трясък падна на пода. Лицето на Гъл почервения.

— Лека нощ, Ваше Височество — неочаквано изрече Аликсандър Спаркс. Гласът му разсече тишината като скалпел. — Приятна почивка.

Принцът изведнъж омекна, стана послушен и кимна покорно на Аликсандър. Доктор Гъл го взе под ръка и го поведе. После се сети

нещо и отново му пошепна в ухото. Принцът спря, събра останките от разпиляното си достойнство и се обърна към масата:

— Благодаря на всички ви... лека нощ.

Отвърна му нестроен хор от гласове. Гъл насочи принца по широка дъга, която свършваше със стълбището. Принцът се спъна веднъж, Гъл го задържа и двамата започнаха внимателно да се качват стъпало по стъпало. Принц Еди изглеждаше самотен и унил като стара мечка от уличен цирк.

И докато Дойл го наблюдаваше, нещо тупна тежко на масата пред него. Погледна го — беше ръкописът му.

— Може би ще си представите моята изненада, доктор Дойл, когато вашият... ръкопис попадна в „Ратборн и синове“ — почна лейди Никълсън. Гласът ѝ беше нисък и плътен, речта ѝ бе накъсана от многозначителни паузи.

„Може и да мога“ — мина през ума на Дойл.

— Когато професор Вамберг и мистър Грейвс... искам да кажа мистър Спаркс — ни се представиха преди...

— Стават вече към единайсет години — подсказа епископът.

Прекъсванията на досадния духовник дразнеха лейди Никълсън не по-малко, отколкото бяха дразнили Вамберг.

— Благодаря ви, Ваше Преосвещенство. Сър Джон, генерал Дръмънд и аз споделяме общ интерес и изучаваме окултното познание от дълги години насам. Мислим по еднакъв начин. От момента, когато професорът и мистър Спаркс пристигнаха в Англия, представиха ни се и ние посветихме силите си на... съвместните си интереси... нашият върховен приоритет беше запазването на абсолютна тайна... След това пояснение ще ви бъде по-лесно да си представите огромната ни изненада, когато този... документ... се озова на бюрото ми. Написан от млад, неизвестен и досега непубликуван лекар — с две думи никой, ако ме извините — който, ако се съдеше по доказателствата на много страници наред, ни е подслушвал... така да се каже... през всичките тези години.

„Но това е абсолютна случайност — искаше му се да извика. — Половината от тези дивотии заимствах направо от Блаватска, а останалото е сляп, глупав късмет.“ Но Дойл отлично съзнаваше, че не това желаят да чуят тези хора и дори да им го кажеше, то едва ли щеше да му помогне.

— Така че изгаряме от нетърпение... — все така тихо продължаваше лейди Никълсън, — ... да получим някакво... обяснение... на това. — И тя вяло посочи книгата.

Дойл бавно кимна. Усещаше очите им да пълзят по лицето му като насекоми.

— Напълно ви разбирам, лейди Никълсън. Искам в началото да кажа колко много се възхищавам на това, което сте постигнали — подхвана Дойл, влизайки в ролята на надут академичен тип, както бе направил по време на разговора с Аликсандър в каретата. — Колко велико и опасно е начинанието ви... колко прозорливо! Поздравления на всички ви. Изключително впечатляващ акт!

— И как научихте за... това... с което сме се захванали? — подкани го лейди Никълсън.

— Да... явно няма никакъв смисъл да се преструвам... най-добре ще е веднага да си призная — каза чистосърдечно Дойл, молейки се в себе си въображението му да не го изостави в момент като този. — Чистата истина е, че аз... ви изучавах.

— Изучавали сте ни? — изви въпросително вежда лейди Никълсън.

Останалите се спогледаха разтревожено, опитвайки се да го направят незабелязано от него.

— О, да — живо потвърди Дойл. — Тайната, пазена с клетва е нещо много хубаво и похвално — Боже опази да бъде иначе, като се има предвид с какво сте се захванали — и на пръв поглед би могло да се допусне, че не бихте имали никакви проблеми да опазите в тайна дейността на седем толкова необикновени личности, така че тя да не стане достояние на един скромен почитател... ха-ха, на никой, както така любезно се изразихте. Но ако въпросният почитател е обладан от страстното желание да разгадае целта ви... е, това коренно променя нещата.

Настъпи продължително мълчание.

— Как? — късо се осведоми генерал Дръмънд.

Дойл съумя да изтръгне от себе си игрив смях.

— Без да проявявам неуважение, генерал Дръмънд, това е все едно да поискам от вас, сър, свободно да ми разкриете най-съкровенията си военни тайни. Не, не — нямам намерение да обсъждам с вас начините ми на разследване. Но може би някой от вас ще попита

защо? Това вече е добър въпрос. Защо наистина? И отговорът, госпожо и господа, е нещо, което аз съм щастлив да споделя с вас!

Дойл се облегна, отпи глътка вино от чашата си и нагло се усмихна. Улови погледа на Айлин за един миг, който ѝ беше напълно достатъчен да му покаже, че го смята за полудял, веднага да се сети, че случаят не е точно такъв, и да му даде да разбере, че може да разчита и на нейните импровизаторски способности, ако това се наложи. Той едва доловимо ѝ кимна, че е разбрал.

— Добре тогава, защо? — попита накрая Аликзандър Спаркс. Опитваше се да го гледа страшно, но на лицето му бе изписана неувереност.

„За втори път го озадачавам — помисли си Дойл. — По някаква причина този човек не вижда през абсурдната димна завеса, която се опитвам да хвърля. Сигурно има сляпо петно в съзнанието.“

— Да... защо, мистър Спаркс — повтори въпроса му Дойл и се наведе уверено напред. — Добре... Ето ме тук, седнал сред вас. Признавам, че в една толкова августейша компания аз съм просто един човек със скромни възможности и безспорно още по-скромни постижения. Моето място на този свят не ми позволява да се конкурирам с никого от седящите край тази маса. Но ние не сме само разделени. Има нещо, което ни свързва — страстната ни съпричастност към целите, които сте си поставили. Аз изгарям от страстното желание да видя как плановете ви успешно се реализират. И може би малко безразсъдно си въобразявах, че ако създам възможност да се срещна с вас, ще мога да ви убедя да ми позволите да взема участие, да изиграя някаква, макар и незначителна роля в изпълнението на тези планове, в които аз безрезервно вярвам.

Дойл говореше и говореше, но в главата му се въртеше една-единствена мисъл: „Колкото по-дълго ме оставят да им дърдорая, колкото по-дълго ми позволят да им размътвам главите... толкова по-дълго ще живеем и толкова по-голям шанс ще има Джек — ако е влязъл, разбира се! — да предприеме нещо“.

— Значи затова написахте този... роман? — попита лейди Никълсън, поколебавайки се за миг преди да произнесе думата, която може би ѝ се струваше безвкусна.

— Точно заради това написах моята история, мадам, и точно затова ви я пратих — отговори Дойл и разтвори ръце като играч на

покер, свалящ картите си. — Това е. Разкрихте ме.

Седмината отново тайно се спогледаха. Дойл много добре разбираше, че у тях остават сериозни съмнения. Дръмънд и в по-малка степен Чандрос се отнасяха особено скептично към чутото.

— Освен на „Ратборн и синове“ вие сте изпратили ръкописа си и на доста други издатели — напомни му Чандрос.

— Да, сър Джон, по една-единствена причина — каза Дойл, молейки се тази причина да изникне в главата му в следващия момент. — Човек не може да се вмъкне в леговището на лъва, без да направи опит за отклоняване на вниманието. Подходът ми предполагаше известна деликатност. Чувствах, че ще бъда отблъснат, ако се обърна направо към вас, имах сериозни основания да предполагам, че едва ли ще се отнесете благосклонно към усилията ми, затова разпратих скромното си произведение на повече места, разчитайки да създам известна правдоподобност, ако решите да разследвате намеренията ми по-сериозно. Стана така, че на няколко пъти едва не загубих живота си заради това шлифоване на детайлите.

Над масата отново се спусна мълчание. Тези път Дойл чувстваше, че общото настроение се скланя в негова полза. Реши да събере последните си резерви от искреност.

— Моля ви да ме извините, но трябва да говоря напълно откровено: ако не съм представлявал никакъв интерес за вас, едва ли щяхте да си причинявате главоболията, свързани с организирането на сеанса. Така че, ако за вас решителността, жертвоготовността, настойчивостта означават нещо, на което държите, тогава аз вярвам, че вие ще ми дадете, макар и минимална възможност за изява на ваша страна, за да мога с нещо да допринеса за реализирането на величавия ви план.

— А какво ще кажете за брат ми? — попита Аликсандър.

— Брат ви? — Дойл се бе подготвил за този коварен въпрос. — Вашият брат, мистър Спаркс, ме отвлече на два пъти против волята ми и повече от два пъти едва не стана причина за смъртта ми. Разбрах, че е избягал от Бедлам... ако мога да съдя по поведението му, задържането му там не е било без причина.

— Какво желаете той от вас?

— Бих ли могъл правилно да дешифрирам безумните идеи на един луд? — отклони отговора Дойл. — По-скоро бих се опитал да

разгадая загадката на Сфинкса. Честно казано, изпитвам облекчение, че най-сетне се отървах от него.

Лейди Никълсън и Спаркс се спогледаха и Дойл разбра, че това е истинската ос на властта в това гнездо на змии.

— А какво ви е известно за... нашия план? — поиска да разбере лейди Никълсън с нотка на уважение в гласа.

— Ако съм разбрал намеренията ви правилно, вие се опитвате да върнете създанието, за което спомена професор Вамберг — създанието, което аз наричам в книгата си Обитателя на прага — в измеренията на физическия свят. — И тук Дойл си позволи да направи най-смелия скок на своята офанзива: — И в момента подготвяте втория опит, защото първият ви опит — свързан с раждането на вашия син, лейди Никълсън, русото дете, което видях по време на сеанса — е претърпял трагичен провал.

Думите му разтърсиха жената и рикошираха през останалите. Айлин изненадано разтвори очи при това разкритие. Дойл бе рискувал и бе събрал каре аса. Подчинявайки се на незабелязан знак от страна на Спаркс, лейди Никълсън разшири общото доверие към него още малко.

— Физическият носител не беше достатъчно силен — каза жената без сянка на печал. — Момчето просто... не можеше да поеме подобна тежест.

„Физическият носител... Мили боже, тя говори за своята плът и кръв по-небрежно, отколкото ако ставаше дума за опитно зайче!“

— Ние вменяваме вината на бащата — благочестиво допълни епископ Пилфрок. — Слаб човек. Изключително слаб и безполезен човек.

— Изглежда, някои негови слабости... са били прехвърлени по наследство — поясни лейди Никълсън.

— Познавам лорд Никълсън — каза Дойл. — Не бих казал, че чутото ме изненадва, не, в никакъв случай. Нека се надяваме, че следващият донор ще се окаже и физически на нивото на положението си в този свят.

— И кой би бил той според вас? — меко се поинтересува Чандрос.

— Е, естествено принц Еди — отново се реши да скочи в тъмното Дойл.

Нов поглед между Никълсън и Аликзандър. Ново точно попадение от негова страна.

Това значи беше причината за привличането на Найджъл Гъл в групата: късата каишка на врата на престолонаследника. Дойл едва пое шока на изненадата. Тези хора смятаха, че наистина ще върнат този фантом на мрака — Черния повелител, Обитателя на прага... Дявола с многото имена — като предполагаем престолонаследник на Англия.

— Ние не сме безчувствени към убедителността и... находчивостта на... вашите аргументи, докторе — призна лейди Никълсън.

— И сме искрено впечатлени от настойчивостта ви — допълни Спаркс. — Прав сте, сеансът действително беше проверка. Искахме да определим от какво сте направен. И не на последно място — какво знаете.

— Предвид на рисковете, за които вие сам споменахте, сметнахме за напълно уместно и дори наложително да потърсим допълнително... доказателство... за това, че сте подходящ — каза лейди Никълсън.

Дойл кимна. Бяха захапали въдицата, оставаше куката да се забие.

— Разбирам предпазливостта ви, лейди...

Прекъсна го тупването на нещо на масата пред него. Макар да не го бе видял да помръдва, Дойл знаеше, че Спаркс му е подхвърлил предмета.

Бръснач с извадено острие, блестящо под светлината на свещите.

— Искаме да убиете мис Темпъл — обясни Спаркс. — Тук. Сега.

Дойл почувства, че времето спира хода си.

— Да убия мис Темпъл? — машинално повтори той.

— Моля ви — каза Спаркс.

„Не се колебай, Дойл. Дори не си позволявай да мигнеш. Ако на Айлин ѝ е писано да се спаси...“

Къде е Джек?

Дойл премести поглед по лицата на присъстващите. Аликзандър се хилеше злорадо. Пилфрок неспокойно се подхилкваше. Лейди Никълсън дишаше често — тя, изглежда, се възбуждаше от онова, на което си мислеше, че ще стане свидетел.

От него се очакваше да повтори сцената на убийството от сеанса... но този път убийството трябваше да бъде истинско.

Дойл не смееше да погледне към Айлин.

— Да, добре — каза той спокойно.

Взе бръснача, стана от стола си и го хвана за облегалката, за да го премести. После направи крачка към Айлин и видя, че слугите с безжизнения поглед в очите са застанали зад масата.

Айлин се обърна с лице към него. И Дойл ѝ каза с поглед: Сега!

И в следващия миг се извъртя и използва инерцията, за да замахне с бръснача към Вамберг. Очите на Вамберг блеснаха зад дебелия стъкла на очилата, той извика нещо и вдигна лявата си ръка, за да се предпази, но бръсначът разреже ръкава му, проникна до предмишницата и срязва дланта му. Алена струя от прерязан кръвоносен съд бликна от раната и изпръска ръкописа.

Дойл светкавично извади спринцовките и се извърна на другата страна. Първото, което видя, беше, че Чандрос се опитва да притисне лявата ръка на Айлин към облегалката на стола, а епископът се извърта, за да направи същото с дясната ѝ ръка. Айлин успя да се надигне, измъкна се от хватката на епископа и стовари десния си юмрук в лицето на Чандрос.

— Копелета! — изкрещя тя.

В мига, в който юмрукът ѝ влезе в контакт с плътта му, мъжът изпищя ужасено и вдигна ръце към лицето си — и по-точно към дясното си око — а когато тя отдръпна ръката си, Дойл видя, че Айлин бе забила дългата си игла за шапка дълбоко в окото на противника си. През пръстите на Чандрос се стичаше кръв.

Преди епископът да успее да задържи Айлин, Дойл хвана поудобно първата спринцовка и я заби в месестото му гърло, после натисна буталото с двете си ръце и изпразни цялото ѝ съдържание в сънната му артерия. Епископът изкрещя, но звукът излезе само наполовина от гърлото му и секна. Очите му изхвъркнаха, лицето му стана моравочервено и склеротично, а лекарството — свръхдоза дигиталис — нахлу в кръвта му, за да спре само след секунди сърцето му.

— Бягай! — извика Дойл.

Изненадани от неочакваността на атаката, слугите едва сега се приближаваха към тях, опитвайки се да ги заградят от двете страни.

Дръмънд бе станал, лейди Никълсън избутваше стола си от масата.

Аликсандър Спаркс вече не беше до нея... Дойл не го виждаше никъде.

Айлин изтича към стълбището. Письците на Чандрос бяха заглъхнали, той бе свалил ръцете си от дупката в окото и оттам се стичаше гъста лепкава кръв, която бързо се съсирваше. Иглата явно бе проникнала в мозъка му. Макар тази последна новина още да не бе достигнала до крайниците, сър Джон Чандрос вече беше мъртъв. Пилфрок седеше на стола си изпънат, беше хванал гърлото си с ръце, лицето му бавно почерняваше, устата му бе отворена за безмълвен вопъл. Смъртта му приближаваше.

В този миг простена Вамберг — той седеше в шок, прихванал разсечената си ръка — и това накара Дойл да погледне наляво. Наведе се да вземе бръснача и в същия миг покрай него прелетя Айлин — тичаше към стълбището.

В мига, в който пръстите му докоснаха стоманата, Дойл усети върху бузата си гореща течност — беше кръв, разбира се, но не неговата — и едновременно с това някой заби стоманените си пръсти в шията му. С дрезгав рев Вамберг го дереше с ранената си ръка — ноктите му разкъсваха кожата на Дойл, оставяйки кървави следи. Разбирайки, че не може да надвие изненадващо силния захват на Вамберг, Дойл се прицели с втората спринцовка, заби я в горната част на лявото му бедро и натисна буталото. Половината от съдържанието се изля във феморалната артерия, преди мъжът рязко да отскочи, счупвайки иглата с движението си. Функцията на спринцовката се смени — от иглата изхвъркна силна струя кръв.

Дойл се хвърли на свой ред към стълбището. Един от слугите се затича да го засече, но Дойл замахна с бръснача, нарани мъжа и го отхвърли назад.

— Айлин!

Цяла група слуги се показаха иззад ъгъла на горната площадка и се втурнаха надолу към нея.

— Натам! — извика той и посочи една врата встрани от площадката.

Разнесе се изстрел и близо до краката ѝ излетяха парченца мрамор. Дойл се обърна и видя, че Дръмънд се приближава към

стълбите, предвождайки с револвер в ръка групата слуги. Дойл хвърли бръснача си към него, но генералът го отби с небрежен жест.

— А сега върви в Ада! — извика Дръмънд и отново вдигна револвера.

В същия миг отгоре се стовари тежка рицарска броня и помете групичката слуги. Куршумът на генерала безобидно изсвистя встрани.

— Артър! — изпищя Айлин.

Той се обърна — над него се бе надвесил един от слугите с тояга, вдигната за удар. Дойл чу остро изсвирване, в челото на мъжа се заби сребърна звезда и той рухна на пода. Дойл вдигна поглед — нечия тъмна фигура прелетя над перилата право към слугите, които напредваха към стълбището. Тласнати към стъпалата по-бързо, отколкото би им се искало, нападателите изпопадаха покрай Айлин. В този момент Дойл се озова при нея на площадката. Облеченият в прислужническа униформа техен спасител бе скочил отново на крака и вече с лекота изхвърляше надолу по стълбището последните им преследвачи.

— Продължавайте — спокойно нареди Джек Спаркс и им посочи вратата на площадката.

После вдигна бойния меч, който бе паднал заедно с хвърлената ризница, използва го, за да довърши един от нападателите, и заплашително го размаха, за да сплаши останалите.

— Хайде, Дойл!

Покрай тях изсвистя нов куршум. Дръмънд отново се прицели, опитвайки се да намери пролука сред тълпата.

Айлин опита да отвори вратата и викна:

— Заключена е!

Дойл и Джек стовариха рамене върху здравето дърво. Ключалката отстъпи при втория им опит. Дойл сграбчи една факла от поставката на вътрешната стена, хвана Айлин за ръката и се втурнаха по тесния гол сервизен коридор. Спаркс се забави колкото да хвърли една ампула на площадката — ампулата звучно се пръсна и образува облак задушлив дим.

— Бързо, бързо, с всички сили!

И те бягаха. Спаркс ги следваше. След малко завиха и чува викове и крачки зад гърба си — слугите най-сетне се бяха осмелили да

преминат през облака, подчинявайки се на войнствените заповеди на Дръмънд.

— Добре ли си? — попита Дойл.

— Бих искала да сме избили всичките — гневно му отговори тя.

— Видях те да скачаш от фургона — обърна се Дойл към Спаркс.

— Цял час ми трябваше да вляза в замъка. Външната охрана е поне от сто души.

— Видя ли...

— Да, бях на стълбището още преди да атакувате. Трябваше ми нещо, което да им отвлече вниманието...

— Разбираме, Джек... къде сме сега? — попита Айлин.

„Боже мой, та тя е по-спокойна от мен“ — изуми се Дойл.

Стигнаха до някакво разклонение и поспряха. Единият път водеше към вътрешността на замъка, а другият се спускаше надолу и наляво.

— Насам — взе решение Спаркс и ги поведе наляво.

— Как ще излезем оттук? — не сдържа безпокойството си Дойл.

— Все ще намерим начин.

Стените на коридора ставаха все по-грапави — ламперията отстъпи пред мазилка, а тя на свой ред беше сменена от каменна зидария. Шумът от преследването зад тях заглъхваше все повече и повече.

— Убили са Бари — каза Дойл.

— По-лошо е дори и от това — уточни Айлин.

— Вероятно са хванали и Лари.

— Не, той е жив — отговори Спаркс.

— Къде е?

— На безопасно място.

Изминаха почти половин миля и през цялото време се спускаха. Температурата незабелязано се бе покачила. Стените бяха мокри от влага. Изведнъж след поредния завой се озоваха пред тежка дъбова врата, изцяло блокираща пътя им. Спаркс напрегнато се вслуша, после се пресегна и натисна дръжката на бравата. Вратата не беше заключена.

Пред погледите им се простираше подземна пещера, чийто край не се виждаше. Таванът обаче едва не докосваше главите им. Подът беше застлан с дебел пласт слама. Отнякъде полъхна и течението

завъртя пламъка на факлата, облизвайки с него камъка над тях. Въздухът беше необичайно топъл, наситен с миризма, която не беше неприятна и приличаше на миризмата на презрели плодове. Дойл беше убеден, че познава отнякъде този аромат, но не можеше да се сети откъде.

Тръгнаха напред и веднага разбраха, че сламата покрива плитък слой вода, достигащ на някои места до две педи. И докато внимателно крачеха през водата, течението подхвана вратата, която бяха оставили отворена, и я затръшна.

— Лари с теб ли дойде? — поинтересува се Дойл.

— Не. Намерих го при влака. Бари е бил пленен край манастира.

Значи на склона бяха чули писъците на Бари. Дойл се надяваше нещастникът да не е страдал много. Но не беше сигурен дали страданията му не продължават още.

— Къде беше снощи, Джек? — попита Дойл.

— Рота моряци от кралската флота и два кавалерийски ескадрона са на път за тук от Мидълзбро. Ще пристигнат преди зазоряване.

— А ти защо не ги изчака? — Дойл не можа да устои на импулса да хване Джек в лъжа.

— Нали Айлин беше с теб — отговори му той, без да го поглежда.

Дойл стъпи на нещо меко и неустойчиво, кракът му се плъзна, но той съумя някак да запази равновесие. Остана със смътното и неприятно впечатление, че онова, на което бе стъпил, се бе преместило в резултат от съприкосновението.

— Джек, принц Еди е в ръцете им...

— Разбрах, че...

Нещо остро изпука под крака на Айлин.

— Какво беше това? — обърна се към нея Дойл.

Тя недоумяващо поклати глава. Дойл вдигна по-високо факлата, а Спаркс разчисти сламата под краката ѝ.

— О, боже! — възкликна тя.

Кракът ѝ беше спукал гърдния кош на полупотънал човешки скелет. Костите бяха чисти и избелели. Нещо гадно блестеше по сламата — някакви сребристи екскременти се въртяха около останките и се отдалечаваха от тях.

— Сетих се къде сме виждали това... в конюшната на Топинг — обади се Дойл.

— Не мърдай — нареди му Спаркс. Гледаше през рамото му.

Нещо се носеше бавно и на талази към тях под сламата и предизвикваше леки вълни. Характерната миризма изведнъж се засили и очите им се насълзиха.

— Амоняк — констатира Дойл.

После погледна наляво — и от тази посока нещо се приближаваше към тях.

— Какво е това? — попита Спаркс.

— Ако действително могат да отглеждат зелки с размерите на глобус и пъстърва с големината на делфин... — започна Дойл.

— Не съм сигурна, че искам да знам отговора на този въпрос — прекъсна го Айлин.

Сламеното покритие около тях сякаш оживя и се развълнува като морска пяна. Тайнствените форми се стичаха от всички страни, но пред тях оставаше свободен проход.

— Вървете. Право напред — нареди Спаркс и хвана меча здраво.

Дойл пое напред, заплашително държейки факлата. Усети нещо да се плъзва по ботуша му и бързо отстъпи встрани, за да го избегне.

В същия миг вдясно от сламата изпълзя нещо черно и се изправи... беше високо поне метър и половина. Цилиндричното, лишено от крайници тяло завършваше с пулсиращо отворстие, по чиято периферия имаше смукала, обграждащи три скърцащи челюсти, окомплектовани със симетрично разположени редици остри бели зъби.

Същото създание се материализира от сламата и отляво, явно привлечено от непознатата миризма. Зад тях се издигна тялото на трето. Разнесе се миризма на кръв.

Това бяха пиявици.

Джек се гмурна под клатещата се глава на онова вдясно и замахна с меча си по дължината на тялото. Някакъв мехур се спуска и от него се разля воняща черна течност, а съществото се свлече обратно в блатото.

Дойл размаха факлата, за да задържи съществата на прилично разстояние. Черните им набръчкани тела инстинктивно отстъпваха пред огъня.

— Запали сламата! — изведнъж се сети Спаркс.

Зад него се надигна ново създание и нанесе удар. Зъбите му се забиха в рамото на Спаркс, преди той да успее да се завърти и да го съсече. Половинките на тялото се заизвиваха в паническо бягство.

Дойл опря факлата в сламата. По-сухият горен слой бързо се запали и плъзна напред като огнена стена. Най-близките пиявици паднаха, пометени от стихията, запалиха се и се пръснаха на парчета.

— Насам! — изкрещя Дойл.

Тримата се хвърлиха след пламтящата слама. Водата се плискаше от бягащите пред тях твари. От време на време отвратително изпукване показваше, че някой от ужасните червеи е станал поредната жертва. Спаркс се справи с няколко оцелели, на които се натъкнаха. Постепенно огнената стена започна да се снижава и след малко загасна в долния слой мокра слама. Вдигнал факлата високо, Дойл първи видя вратата в стената пред тях. Спаркс вдигна тежкото резе и излязоха.

Озоваха се отвън, непосредствено до бъчварница, около която имаше купища каци, ограничаващи полезрението им. Наблизо се чуваше тропот на конски копита, тракане на колела на карети и гневни викове. Високо в нощното небе над главите им грееше пълна луна. Дойл изгаси факлата.

— Повдига ми се — тихо предупреди Айлин.

После се скри встрани. Дойл отиде при нея и я държа за раменете, докато тя се освобождаваше от гадната вечеря, която им бяха сервирали. Спаркс търпеливо чакаше на дискретна дистанция. Когато спазмите ѝ попреминаха, тя се притисна до Дойл и затвори очи. Цялата трепереше, но кимаше, че е добре. Изглежда, искаше да отрече реалността на ужаса, с който се бяха сблъскали, като откаже да говори за него, досети се Дойл. Сам той се питаше колко ли скелети лежах скрити в онзи измъкнат от дълбините на Ада развъдник на пиявици. Колко удобен начин да се реши радикално проблемът с дисциплината. А едновременно с това и ефективен начин да се посее лудост в душите на враговете... той си спомни за преградите от сол в салоните на Топинг и разбра какво беше докарало лорд Никълсън до умопомрачение.

Дали тези чудовища бяха доказателство в подкрепа на бълнуванията на Вамберг за тъмни духове и сделки с първичните?

Наистина ли им бяха разкрити някои фундаментални тайни на духа и материята?

Вниманието му бе привлечено от приближаването на Спаркс.

— Колко души убихте? — шепнешком попита той.

— Чандрос. Епископът. Може би Вамберг.

— Аликзандър?

Дойл отрицателно поклати глава.

— Изчакайте тук — каза Спаркс, потупа Дойл по рамото и се скри в тъмнината.

— Убих го. Онзи ужасен човек — прошепна Айлин със затворени очи.

— Да, наистина го уби.

— Добре.

И тя се отпусна доверчиво в ръцете му. След няколко минути Спаркс се появи с два комплекта прислужнически дрехи и най-важното — топли вълнени палта. Преоблякоха се зад бъчвите, докато Спаркс ги охраняваше. Айлин напъха косата си под кепето.

После огледаха двора — беше същият, в който Дойл бе видял отгоре Спаркс да скача от фургона. Слуги и затворници тичаха в различни посоки. Изплашени коне се вдигаха на задните си крака и хаотично влачеха след себе си фургони и карети. Часовите се строяваха по взводове и потегляха да изпълнят заповедите на командирите си.

— Евакуация — констатира Спаркс. — Войската ще пристигне точно навреме, за да помете тази сган.

— Смяташ, че няма да се бият? — попита Дойл.

— Не без заповед. А ние посяхме смут в системата им.

— А Дръмънд?

— О, той няма да се опълчи срещу никого, ако Аликзандър не е редом с него.

— Може и да посмее.

— Няма кауза, за която той би жертвал живота си. А и мисля, че в този момент вече е на мили оттук.

— Къде ли ще отиде? — зачуди се Айлин.

Спаркс поклати глава.

— А принц Еди? — сети се изведнъж Дойл.

— Според мен Гъл отдавна го е измъкнал оттук.

— Къде?

— При влака. Обратно в Балморал. Сега той не е толкова ценен за тях.

— Сигурно така и няма да се събуди, докато не се озове в безопасност — каза Айлин.

— Убеден ли си, че няма да го задържат като заложник? — не спираше Дойл.

— С каква цел? На тях им е ясно, че ще ги преследват като бесни кучета. Той не може да им навреди като свидетел. Сигурен съм, че изобщо не е бил в течение на плановете им. Най-обикновен гост на група достопочтени граждани за уикенд сред природата.

— Ако наистина е така, значи сме ги победили, Джек! Значи те се отказват!

— Може би.

В този миг на Дойл му хрумна един по-тревожен въпрос:

— А защо не ни преследват?

— В момента не им е до това, нали? — предположи Айлин.

— Ще го направят — тихо каза Спаркс. — Не довечера, нито утре вечер. Но ще дойде ден и ще се сетят за нас.

Настана дълго мълчание.

— Как ще се измъкнем оттук? — попита Дойл.

— През онази порта — отговори Спаркс и посочи вратата, извеждаща в сектора на фабриката.

— По-точно?

— Съвсем просто, скъпи ми Дойл. Пеша.

Спаркс стана иззад камарата каци. Дойл и Айлин го последваха с наведени глави, смесвайки се с хаоса в двора. Никой не ги спря за каквото и да било. Не след дълго те минаха през отворения портал, оставяйки стените на Рейвънскар зад гърба си.

Пътят водеше право към бисквитената фабрика. Едва мъждукащите електрически крушки осветяваха сновящите напред-назад работници. На запад, от другата страна на фабриката, се простираха мочурищата и неразтопените остатъци от обилния снеговалеж слабо блестяха под лунната светлина. Спаркс спря на мястото, където една жп линия се отделяше в посока към рампата на фабриката, и предложи:

— Я да видим какво става тук.

Тръгнаха по релсите и стигнаха до огромен портал, през който релсите влизаха вътре. Множество товарни вагони чакаха в различни отклонения на главната линия.

Обстановката вътре с нищо не подсказваше, че се намират в бисквитена фабрика. Въздухът беше тежък, примесен с дим, въглищен прах, летящи частици пепел. Дълги конвейери пренасяха сурова руда до тигели, увиснали над пещи с размерите на къща. Истинска плетеница от кабели, ленти, куки, маховици и бутала танцуваше невероятен танц, издигайки се високо във въздуха, чак до наклонения покрив на тази промишлена Вавилонска кула. Огнени езици изскачаха периодично от различни клапани и отвори с неясно предназначение. Извити тръби бълваха разноцветен дим. Цяла армия работници с блеснали от пот мръсни голи тела сновеше насам-натам. Хората бяха като джуджета пред гигантските съоръжения, пък и присъствието им изглеждаше излишно — човешкият мозък отказваше да приеме, че тази техника, работеща с такава удивителна целенасоченост, може някога да спре, независимо от причината.

Изобщо не беше ясно какъв е крайният продукт на този механичен пъкъл. Безброй колички пренасяха до вагоните навън някакви издути предмети, чийто силует донякъде напомняше оръдия, но размерите им бяха много по-големи от всичко, което бяха виждали досега. И все пак ясно беше, че това са някакви бойни машини, които се произвеждаха за бъдеща война — война, за която никой нищо не можеше да каже. Тримата стояха и наблюдаваха изливането на горещата стомана, трескавото товарене на вагоните и им ставаше все по-ясно и по-ясно, че това е последната фаза на едно гигантско усилие... в името на какво?

Никой не продума. Всякакъв опит да се надвика грохотът край тях изглеждаше обречен на провал. Спаркс направи знак. Отстъпиха назад от портала, обратно към относителната тишина край товарните вагони.

— Какво е това? Каква е целта му? — попита Дойл, задавайки въпроса повече на себе си.

— Бъдещето — отговори Спаркс.

— Вижте там — обади се Айлин.

Сочеше една утъпкана пътека, успоредна на жп линията, където две въоръжени фигури, носещи запалени фенери, съпровождаха

колона мъже. Групата се отдалечаваше към мочурищата. Китките на мъжете бяха оковани и оковите бяха съединени с дълга верига. Макар това да не се виждаше, спънатата им походка показваше, че същото е направено и с глезените им. Някои все още бяха в мръсни затворнически дрехи, останалите носеха познатите им прислужнически униформи.

Дойл гледаше и му се стори, че една от прегърбените фигури му е смътно позната.

— Къде ли отиват? — попита той.

— Ще ги последваме и ще видим — отговори Спаркс.

Тръгнаха след колоната. Трасето, по което вървяха, се издигаше над мочурливата земя. Придържайки се под прикритието на склона, тримата просто следяха сиянието на фенерите, за да се държат наравно с групата. Не след дълго стигнаха до мрачна постройка, над която имаше светло сияние. Намираще се на ниско възвишение на около половин миля южно от жп линията. Дойл забеляза, че това е една от онези далечни постройки, привлекли вниманието му, докато беше на балкона в замъка. Отвътре се чуваше нещо, наподобяващо стрелба: отделни изстрели и бързи поредици. Когато релсите се изравниха с постройката, стражите насочиха колоната към хълма, където се намираще сградата.

— Какво има вътре? — не се сдържа Дойл, макар добре да знаеше, че няма кой да му отговори.

Джек проследи с поглед релсите на запад. Изглежда, търсеше нещо. После продължи:

— Да видим.

Придържайки се към сенките, те се прехвърлиха от другата страна на трасето и намериха отбивката в пътя. Земята под краката им беше податлива и покрита с лишеи и ниски храсти, влажни от топящия се сняг. На стотина метра пред тях колоната беше стигнала до сградата.

Приведени колкото бе възможно, тримата тичешком изкачиха хълма и се плъзнаха в мрака по периферията на комплекса, състоящ се от две сгради, разположени на билото на хълма, иззидани с кирпич и свързани с общ покрит проход. Шест къси комина се издигаха от покрива на втората постройка и бълваха дим и нажежени искри. Именно те обясняваха сиянието, което се виждаше отдалече.

Внезапен порив на вятъра понесе дима към тях: отвратителна воня ги обгърна и сякаш ги притисна към земята. Коленете им омекнаха. На Дойл му прилоша и той с мъка се сдържаше да не повърне червата си. Спаркс даде на Айлин кърпичката си и тя с благодарност я сложи пред устата и носа си. Дойл и Спаркс мрачно се спогледаха, после Спаркс направи на Айлин знак да остане където е, а двамата мъже се прокраднаха на двасетина метра от комплекса.

Групата мъже, които бяха проследили, лениво чакаше пред първата сграда, застанала на опашка зад друга група, тълпяща се пред единствената врата. Стражите, съпровождали колоната, се бяха изтеглили встрани. Двама други стояха на входа.

Дойл посочи с пръст фигурата, която бе разпознал в средата на втората група. Спаркс кимна.

Отвътре проехтяха изстрели. Приглушеното им ехо се понесе над мочурищата. Двамата пазачи на входа като че ли чакаха точно този знак: единият насочи пушката си към най-близкостоящите до вратата, а вторият извади от джоба си ключ и ги освободи от оковите им. Въпреки че вече бяха свободни, никой от тях не реагира по никакъв начин — стояха все така безжизнено както преди, покорно свели очи към земята.

Стоманената врата се отвори навътре и първата група влезе. Подредени в дълга редица стрелци стояха пред една от стените и презареждаха оръжията си. От другата им страна се виждаха колички, натоварени с проснати в най-различни пози трупове. Облечени в сиво хора бутаха количките по тесния проход към втората сграда.

И към пещите.

Вратата се затвори. Втората двойка пазачи размениха няколко думи с двамата на вратата — явно им предаваха хората. После стражите с фенерите се обърнаха и се отправиха назад по пътя, които щеше да ги изведе обратно до жп линията.

Спаркс изчака пазачите да се отдалечат достатъчно. Преди да успее да гъкне, този, който вървеше втори, се озова на земята със счупен врат. Доловил необичаен шум, първият се обърна, но рухна с премазано лице след удар с приклада на пушката на партньора му, която Спаркс моментално беше вдигнал.

Без да се крие и без да прибягва към някакви специални хитрости, Спаркс се приближи до пазачите на вратата и ги разстреля,

преди някой от тях да успее да вдигне оръжието си.

Дойл взе ключовете и свали оковите от ръцете и краката на всички затворници от втората група. Никой не помръдваше. Всички носеха печата на травматичната процедура на Вамберг. Но тези хора явно бяха неуспешните случаи. И бяха докарани на мястото, където такива като тях биваха премахвани.

Отвътре се разнесоха изстрели. Дойл отиде при човека, за когото бяха дошли, хвана го за ръка и го отдели от останалите. Бари с нищо не показа, че го е познал, и го последва като послушно дете. Спаркс направи знак на Дойл да побързат. Самият той остана при вратата на кланицата.

Бари и Дойл се бяха отдалечили достатъчно, когато чуха пантите на вратата да изскърцват, след което последва престрелка. Дойл спря. Бари вяло гледаше в земята. От сянката изникна Айлин и тримата зачакаха, загледани към сградата.

След малко пукотевицата престана. Нищо не помръдваше. Тишината, спуснала се над мочурищата, изглеждаше също така вечна, както звездите над тях.

Показа се Спаркс и захвърли пушката. Лицето и дрехите му бяха потънали в кръв, която под лунната светлина изглеждаше черна. Дойл никога преди не беше виждал такова изражение на човешко лице: смес от съжаление, ужас, гняв — лице на бог, унищожил собствения си свят, след като се е изплъзнал от контрола му. Зад него към небето се издигна огнен стълб — Спаркс беше подпалил и двете сгради.

Той стигна до тях, взе Бари на ръце и го отнесе до трасето на линията. Айлин не се сдържа и изхълца. Дойл сложи ръка на раменете ѝ и двамата последваха Спаркс.

И тъкмо приближаваха линията, когато зърнаха странна гледка: локомотив с два вагона се движеше на заден ход, идвайки от запад.

— Но това е нашият влак! — възкликна Дойл. — Нашият влак!

Настигнаха Спаркс в момента, когато той се качваше на насипа, и видяха Лари да скача от локомотива и да спира до Спаркс, който безкрайно внимателно остави товара си до релсите. Лари се отпусна на колене. Изплака само веднъж като видя безжизнения си брат, но викът му прорязва неподвижната тишина на нощта като копие.

Дойл и Айлин се присъединиха към тях. Лари беше прегърнал брат си и неуспешно се опитваше да прибере един немирнен кичур от

челото му.

— О, не... ооо, нее... Бари, момчето ми, какво ти сториха... виж какво ти направиха... виж какво са му сторили, Джек, о, бедното ми момче...

Спаркс безмълвно стоеше, надвесен над тях, скрил лицето си в сенките. Айлин се обърна и се разрида, опряла лице в рамото на Дойл.

Лари помръдна и луната освети лицето на Бари. Дойл видя как той вдига поглед, за да срещне очите на брат си, и почувства усилието, което му костваше да го фокусира. За миг в очите му като че ли се появи едва забележима следа от живот.

После Бари помръдна устни. Чу се някакъв звук. Той го повтори.

— Съв... свър... ши... — беше казал Бари.

И отново пропадна в празното, което сега бе неговият дом.

Със стичащи се по лицето му сълзи Лари погледна Джек, който въпросително посочи себе си. Лари отрицателно поклати глава. Спаркс кимна, за да му покаже, че е разбрал, хвърли поглед на Дойл и се обърна. Дойл прегърна Айлин с двете си ръце и я поведе по линията.

След малко се обърна да погледне зад гърба си. Лари се наведе да целуне брат си по бузата. Прошепна му нещо и бавно сложи ръце на шията му. Дойл се извърна. Айлин трепереше като лист.

Мина известно време. Дойл и Айлин се спогледаха, но изживяната трагедия беше изличила всякаква топлина в погледите им. Тя се обърна настрана. Дойл се питаше дали някога пропастта между тях ще се затвори отново.

Лари затвори очите на Бари. След това прегърна тялото и леко го залюля, сякаш слагаше дете да спи. Спаркс стоеше все така изправен над двамата и гледаше към Рейвънскар. Безброй подскачащи светлини на фенери се приближаваха към тях покрай релсите.

Дойл помогна на Айлин да се качи на влака. Тя се отпусна безсилно на първата ѝ попаднала седалка, а той погледна през прозореца и видя Спаркс да кляка до Лари и да му казва нещо. Лари кимна, вдигна тялото на брат си и го отнесе в предната част на влака.

Дойл чу изстрели, отиде в задната част на вагона и излезе на платформата. Светлинните бяха на не повече от четвърт миля. Във въздуха изсвистяха куршуми и рикошираха от стоманата на локомотива. Дойл вдигна пушката, закрепил я на перилата и започна да стреля по светлинките, докато не свърши патроните.

Колелата на локомотива рязко се превъртяха и влакът потегли, ускорявайки хода си. След няколко минути светлинките се превърнаха в малки точки, после се стопиха в мрака.

19.

V. R.

Айлин отказа брeндитo, кoетo Дoйл ѝ пpeдлoжи. Тя сьнливo сe пpeмeсти нa eднo oт лeглaтa, лeгнa с лицe кьм стeнaтa и oстaнa дa лeжe мьлчaливo, бeз дa пoмрьдвa. Нe бeшe яснo спe ли, или нe.

Дoйл изпeи сoбствeнaтa сe чaшa нa двe глъткe. Видя oтрaжeниeтo сe в oглeдaлoтo нaд бaрa. Измьчeниeт, мрьсeн, oкървaвeн oбрaз, кoйтo гo глeдaшe oттaм, пo нищo нe пpeличaшe нa чoвeкa, кoйтo мy бe пoзнaт. „Дa, имa извeстни нeжeлaни пpeдимствa в шoкa, изтoщeниeтo и скрьбтa — минa пpeз глaвaтa мy. — Стигaш дo eдин мoмeнт, oт кoйтo нaтaтък вeчe нищo нe чувствaш.“

Дoйл oтвoри свьрзвaщaтa врaтa, минa пoкрaй тeндeрa, държeйки сe зa пpeдпaзнoтo вьжe, и стигнa дo лoкoмoтивa. Тялoтo нa Бaри лeжeшe нa пoдa в кaбинaтa. Плaщът нa Джeк мy бe сaвaн, изпoд кoйтo сe виждaшe сaмo eдин бoтуш, пoклaщaщ сe в тaкт с трaкaнeтo нa кoлeлaтa. Лaри държeшe рьчкaтa зa пoдaвaнe нa пaрa и глeдaшe прaвo пpeд сeбe сe.

— В мoмeнтa сe нa oкoлo дeсeт мили oт oтклoнeниeтo нa глaвния пьт — кaзa Спaркc, нaдвeквaйки грoхoтa нa мaшинaтa. — Пpeд нaс нямa никoй.

— Лoндoн? — дoсeти сe Дoйл.

Спaркc кимнa.

Дoйл пoглeднa бeзлюднитe смьлчaни мoчурeщa, чужди и нeгoстoпpeимни кaтo пoвьрхнoстa нa Лунaтa, бeзжизнeни кaтo тьлoтo пoд сaвaнa. Студeниeт въздух, кoйтo нaхлувaшe в кaбинaтa, бeшe стрaннo пpeчиствaщ.

— Aз щe влeзa — кaзa Спaркc.

И oтидe вьв вaгoнa. Дoйл изсипa eднa-двe скaри вьглищa в пeщтa, зaрeди нoвa пoрция и сe изпрaви, вce тaкa мьлчaливo, гoтoв дa пoмoгнe с кaквoтo сe нaлoжe.

— Тaкa и нe мoжa дa гo чуeш кaк пeeшe — oбaди сe Лaри слeд мaлкo, бeз дa пoглeждa кьм нeгo.

— Да, вярно е.

— Това момче пееше като ангел. Имаше глас като...

Дойл кимна, търпеливо изчаквайки.

— Каза ми да вървя.

— Не те разбрах, Лари.

— Отклонихме ги от руините, нали това беше идеята. Половината от копелетата намериха смъртта си, преди да се доближат до нас. Но няколко успяха да ни заобиколят. И ни заклециха. Той ми каза да бягам. Казах му: а, не, никога. А той ми припомни, че Джек има нужда от поне един от нас да кара влака. Аз му казвам, че това трябва да бъде той. Той каза, че бил по-големият от двамата ни и трябвало да правя, каквото ми каже.

— А беше ли по-големият?

— С три минути. Задържа револвера, нали разбирате. А аз се магнах от онзи хълм... — Лари избърса очите си с ръкава. — Кой знае колко от ония копелета е похарчил, преди да го хванат...

— Говорили сме си с него за това. Искам да кажа, кой ще си отиде пръв. Той винаги казваше, че щял да бъде той... Бари обичаше да рискува. И не го беше страх от края, изобщо не го беше страх. Мистър Спаркс ни казваше, че може би смъртта е само начало за нещо друго. Ти как мислиш, шефе?

И Лари за пръв път го погледна.

— Мисля, че е много възможно да е така — съгласи се Дойл.

Лари кимна, после погледна тялото на брат си под развяващия се плащ на Джек.

— Мистър Спаркс ми каза, че сте убили човека, който му е сторил това.

Дойл кимна.

— В такъв случай, сър... аз съм ви задължен завинаги — каза Лари и гласът му се пречупи.

Дойл не каза нищо. Не беше сигурен дали ще може да проговори. Времето минаваше. Лари отново избърса очите си.

— Ако не възразявате — извини се той, — бих искал сега да остана за малко насаме с него.

— Разбира се.

Дойл протегна ръка. Лари я стисна веднъж, без да го поглежда, после отново хвана ръчката. Дойл се върна в пътническия вагон.

Спаркс седеше край масата, пред него имаше гарафа с бренди и две чаши. Дойл седна срещу него. Спаркс напълни чашите. Отпиха. Топлината на алкохола се разпростря в корема на Дойл и сякаш вдигна малка преграда между него и ужасите.

Дойл разказа на Спаркс как Аликзандър се бе появил в двора на странноприемницата, как бяха стигнали до Рейвънскар и как се бе стигнало до конфронтацията в салона. Спаркс внимателно изслуша подробния му разказ и зададе само няколко въпроса за Аликзандър. Когато Дойл свърши, двамата замълчаха за дълго.

— Наистина ли са толкова луди? — прошепна Дойл. Не можеше да издържи повече. — Да вярват, че биха могли да върнат това... създание обратно към живота!

Спаркс се позамисли, после попита:

— А какво ще кажеш за онези неща в мазето на музея? Имаш ли някакво обяснение?

— Не знам дали е възможно да се обясни жизнената сила.

— Човек все пак трябва да има някакво мнение.

— Но обяснението може да е мистерия, която не бихме могли да разберем.

Спаркс кимна в знак на съгласие. Отново отпиха.

— Разказът на стария рибар, който ни предаде Стокър... Говоря за онзи момент, когато той ги видял да слизат на брега от шхуната — замислено каза Спаркс.

— Донесли са ковчег. С тленните останки на баща ти.

— Той каза, че донесли два ковчега. Какво е имало във втория?

— Така и не го намерихме.

— Ако онова създание, за което са ти разказали, наистина е живяло преди, нека предположим, че са намерили начин да открият в кого се е превъплътило. Наистина ли е невъзможно Аликзандър и Седмината да повярват, че трябва да намерят неговите останки, за да могат да го върнат към живота?

— Възможно е.

— Тогава дългите пътувания на Аликзандър из Изтока може да са свързани с разкриването на самоличността на този човек и издирването на тялото му.

— Да, това е логично.

Спаркс отново кимна повече на собствените си мисли.

— В такъв случай вторият ковчег се превръща в ключ за успеха на цялото начинание. Убеден съм, че където и да се е скрил сега Аликсандър, той държи в ръцете си ковчега.

Дойл забеляза, че Спаркс върти в ръцете си сребърния амулет. Разглеждаше го внимателно, сякаш загадката на брат му беше заключена като тялото на бръмбар скарабей в капка кехлибар.

— Но какво са смятали да правят? Чисто практически имам предвид. Как е било възможно подобен план да успее? — попита Дойл.

— За да се разбере, човек трябва да бъде в състояние да се постави в главата на един луд — поусмихна се Спаркс.

Дойл почувства как се изчервява от срам.

— Трябвало е да се роди дете на херцога на Кларънс, ако, разбира се, първо се намери съпруга, която би удовлетворила кралските му претенции.

— Това едва ли е толкова лесно.

— Не, но нека приемем, че е станало. Детето — синът! — в резултат на ритуал, който Седмината смятали да изпълнят, се превръща в празен съд, в който е щяла да се намести душата на онова мързеливо създание. Да кажем, че всичко това вече се е случило. Какво следва логически?

— Да се премахнат препятствията по пътя към трона.

— Именно. Понеже така или иначе ще трябва да минат години, докато момчето навлезе в пълнолетието си, не се налага да бързат и да предприемат неща, които биха събудили нечии подозрения. Кралицата е на трона вече почти от петдесет години — те много добре съзнават, че това няма да продължи вечно.

— Значи следващият е Уелският принц?

— Баща на момчето и първи претендент. Най-вероятно ще го оставят жив за известно време — защо да премахват очевидния престолонаследник и да хвърлят кралството в хаос? Не, те могат да си позволят да бъдат търпеливи: Виктория най-сетне си отива от този свят — може би по времето, когато нашето момче вече ще навлиза в пубертета — и на трона сяда принц Еди, мъж превавил средната възраст. Е, кой стои в този момент между момчето и трона?

— Само баща му.

— От друга страна, никой нормален човек не би позволил на този пропаднал пияница да вземе в ръце скиптъра и да сложи

короната. Принц Еди трябва да си отиде и по моя преценка това би трябвало да стане малко след раждането на сина му. Смъртта му при всички положения ще бъде представена за естествена. Изобщо няма да е трудно да се нагласи. Особено при навиците, които има, и болестите, които са го налегнали.

Дойл беше съгласен.

— Той ще освободи света от себе си и ще остави своя син — всеобщ любимец и половин сирак — за законен престолонаследник, за да заеме мястото му веднага след своя дядо краля. От там нататък вече няма да е сложно — на крал Берти и останалите претенденти им се случват някои случки и ето че малкото принцче се качва на каретата за коронация и потегля за Уиндзор.

— Но това може да отнеме двайсет години!

— А колко отнема отглеждането на едно дете? Междувременно седмината ни приятели консолидират позициите си и започват да влияят върху кралското семейство. А преди да се възкачи на престола младият крал научава истината — така да се каже става един от тях — и започва своето хилядолетие на власт като глава на най-могъщата нация в света.

Спаркс се облегна. Дойл с изумление откри, че сценарият може да изглежда толкова прост и едновременно с това толкова безумен.

— И защо искат да го направят, Джек?

— Един крал може да обяви война. Те се занимават с производството на оръжия. Ето ти едно напълно прагматично основание. Мисля, че за момента то ни е напълно достатъчно.

Дойл кимна, усещайки като освежаващ хладен душ рационалността на подобни съображения.

— А земята? Затворниците? Препаратът на Вамберг?

— Играят си на богове — сви рамене Спаркс.

— Трябва да има по-практична причина.

— А може би създават частна армия — предположи Спаркс след кратко замисляне.

— За да се защитават?

— Намеренията им може и да са по-войнолюбиви.

— Но ние сме свидетели, че процедурата може и да не сполучи. На нея не може да се разчита — възрази Дойл, замислен за

нещастниците, принудени да се отправят в последен марш към смъртта си.

— Изглежда, не е толкова лесно да направиш от един човек роб до края на живота му. Колкото и да ти се иска.

Дойл доизпи брeндитo си. Замисли се. Главата му се въртеше.

— Джек... Когато тръгнахме последния път от Лондон, полицията ми съобщи, че си избягал от Бедлам.

— Каза ли им името ми?

Дойл кимна.

— Казаха, че си луд.

Спаркс наклони глава настрани, погледна го и едва доловимо се поусмихна.

— Какво си им казал, Дойл?

— Нищо повече. Но трябва да ти призная, че имаше моменти, когато това не ми се струваше чак толкова невероятно.

Спаркс спокойно кимна и си наля ново брeнди.

— Преди шест месеца наистина бях затворен в Бедлам. Стоях там няколко седмици. — Дойл усети как очите му се разтварят и стават колкото чаени чинийки.

— Против волята ми, естествено. По заповед на известен лекар, когото разследвах. Доктор Найджъл Гъл. В процеса на моето разследване аз го посещавах като негов пациент. Станахме приятели. Една вечер ме покани на вечеря в дома си. Приех, защото това беше възможност да науча нещо повече за него, дори само от жилището му. Моментно отслабване на концентрацията. Цяла дузина мъже — сред които и полицаи — ме чакаха да вляза вътре. Надвиха ме, сложиха ми усмирителна риза и ме откараха незабавно в Бедлам.

— Мили боже!

— Надявам се, Дойл, че сега вече се досещаш кой е направлявал действията на доктора?

— Да.

— Държаха ме в единична килия, където цареше абсолютен мрак, и изобщо не ми свалиха усмирителната риза. Често усещах, че някой ме наблюдава. Някой, когото познавам. Досетих се, че е Аликсандър — човекът, когото преследвах от самото начало.

Имаше още едно бреме, което Дойл жадуваше да свали от плещите си.

— Джек, трябва да ми простиш. Говоря за онази нощ, когато пътувахме за Уитби. В същия вагон. Видях те да си биеш инжекция.

Спаркс не помръдна, но думите му подействаха, сякаш Дойл го беше залял с вряла вода. Бузите му се изопнаха и от това лицето му стана още по-издължено и по-измъчено.

— Още през първата нощ в Бедлам ми сложиха качулка на главата. Ризата беше закрепена за стената. Започнаха да ми бият инжекции. Правеха го без да спират, денонощно, и всяка следваща застъпваше ефекта на предишната.

— Препаратът на Вамберг?

— Не — поклати глава Спаркс. — Кокаинов хидрохлорид. След една седмица вече бях развил... физическа зависимост.

— Как успя да избягаш?

— Не след дълго загубих представа за времето — изминал бе близо месец, без ни най-малка промяна в „дневния ми режим“. Похитителите ми решиха, че съм загубил психическата си устойчивост и силата на мускулите си. Бъркаха. Бях пренастроил организма си да се съпротивлява на ефекта на наркотика в по-голяма степен, отколкото можеше да се съди по поведението ми. Един ден след сутрешната инжекция бях изваден от килията и отведен някъде. Когато приближихме мястото, за което се бяхме отправили, ми свалиха усмирителната риза. Тримата ми пазачи не живяха достатъчно дълго, за да могат да изпитат съжаление, че са го направили. Скочих от каретата в движение. Въпреки че бях заслепен от ярката дневна светлина, все пак успях да се скрия.

— Какво са искали да направят?

— Каретата минаваше през Кенсингтън. В посока към двореца. Според мен, след като са решили, че съм станал наркоман, са сметнали за възможно да ме обвинят в извършването на някое ужасно престъпление. — Спаркс изпи съдържанието на чашата си на екс и се загледа в ъгъла. — Така че що се отнася до това, на което си станал свидетел във влака през онази нощ... мога само да ти кажа, че въпреки всичките ми усилия през изминалите месеци, още не съм успял да се отърся от... тази зависимост.

— Има ли нещо, което бих...

— След като стана дума за това... искам да те помоля като приятел и джентълмен никога вече да не говорим на тази тема.

Спаркс здраво стисна челюсти. Погледът в очите му се ожесточи, гласът му пресипна от силата на емоцията.

— Разбира се, Джек — прошепна Дойл.

Спаркс кимна, рязко стана от масата и излезе, преди Дойл да успее да реагира. Бремето на наученото потискаше Дойл. Той се отправи със залитане към задната част на вагона и погледна през дръпнатите завеси към Айлин, която бе легнала на долното легло. Не беше помръднала, дишането ѝ беше дълбоко и равномерно. Стараейки се да не я разбуди и чувствайки, без да може да обясни защо, че това решение по някакъв начин е много важно, той се покатери на горното легло. Сънят — дълбок, черен и напълно безсъзнателен — се спусна над него и го взе в обятията си.

Дойл отвори очи. Нямаше усещане, че се движат — влакът беше спрял. В спалното отделение нахлуваше дневна светлина. Погледна часовника си — два и четвърт следобед — раздели завесите и замижа. Намираха се в жп депо — същото, което бяха използвали преди Батърси, в южната част на града. Прехвърли крака през ръба на леглото и слезе по стълбичката. Долното легло беше празно. Всъщност целият вагон бе празен. Той излезе навън.

Локомотивът и тендера ги нямаше. Вагонът стоеше разкачен и изолиран на глуха странична линия. Дойл се огледа, но в депото нямаше и следа от локомотива. Изтича до стаята на началника. Там, изправен пред прозореца, стоеше възрастен инженер с дълги бакенбарди.

— Локомотивът, който докара този вагон — запъхтяно изрече Дойл и посочи с ръка. — Къде отиде?

— Потегли рано тази сутрин — отговори човекът.

— Пътувах заедно с една жена...

— Не съм виждал никой да слиза, сър.

— Някой трябва да е слязъл.

— Не казвам, че никой не е слязъл, казах, че аз не съм видял.

— Кого мога да попитам?

Възрастният мъж го упъти. Дойл разговаря с няколкото работници, които били на работа, когато влакът му пристигнал. Те добре си спомняха момента на влизането му в депото, но не бяха

видели никой да си тръгва от него. И бяха сигурни, че не е имало никаква жена — това щяло да им направи впечатление.

„Да, сигурно щяхте да я запомните“ — помисли си Дойл.

Той потърси в себе си визитна картичка, за да я остави, в случай че някой си спомни нещо, после се сети, че бе загубил малкото си лични вещи — бяха останали в Рейвънскар. Но джобът му не беше празен. Той намери в него дебело снопче петфунтови банкноти и сребърния амулет на Спаркс. Бяха оставени там, докато бе спал. Прелисти банкнотите — сумата значително надхвърляше годишната му заплата. Не бе виждал толкова пари накуп през живота си.

Върна се при вагона и методично претърси всичко с надеждата да намери някакво писмо, бележка или поне някакъв знак, но както и подозираше, усилията му останаха напразни. Взе си палтото, слезе за втори път на перона и си тръгна.

Денят беше мрачен, тежки облаци скриваха слънцето. Не му се видя студено, може би защото вятърът беше стихнал. Отби се в една кръчма и засити глада си с голяма порция мусака. Сети се за Бари. Купи си една пура, излезе навън и изчака да си поиска огънче от минавачите, преди да се отправи по моста „Ламбет“. Спря по средата, загледа се в сивите води на Темза и се опита да реши какво да прави.

Да започне стария си живот? Разбира се, само ако пациентите му — колкото и малко да бяха на брой — бяха на същото мнение. Огромната сума, с която разполагаше, бе достатъчна да наеме и обзаведе нов апартамент и да възстанови необходимата покъщнина.

Не. Още не беше готов за това.

Полицията? Абсурд. Една-единствена идея му се стори донякъде разумна. Той продължи пътя си по моста, стигна до края му, зави надясно през Тауър Гардънс, мина покрай Парламента и пое по крайбрежната улица Виктория Имбенкмънт. Движението около него, уличната търговия — тези неща му се струваха безпътни и незначителни. Накрая стигна до Иглата на Клеопатра. Колко време бе минало откакто бяха стояли тук с Джек и той му бе разказал историята на своя брат? По-малко от две седмици. А на него му се струваше, че са минали десет години.

Зави наляво и се отправи към Странд. Купи си кожена чанта, чифт здрави обувки, чорапи, ризи, тиранти, чифт панталони, бельо и несесер за бръснене, без да избира. Малко по-надолу намери шивач и

си поръча скъп костюм. „Ако джентълменът не възразява, корекциите ще отнемат ден-два“, предупреди го шивачът. Джентълменът не възразяваше.

Подреди дрехите в чантата и нае стая в хотел „Мелуин“. Предплати за пет дни и поиска апартамент на втория етаж, непосредствено до стълбището. Разписа се в регистъра като „Майло Смайли, Ескуайър“. Не бе виждал администратора по време на краткия си предишен престой тук, а и той не му обърна никакво внимание.

Изкъпа се, избърсна се, върна се в стаята и се преоблече в новите си дрехи. Подозираше, че полицията все още се интересува от него, макар да се съмняваше, че го издирват активно, но това не го вълнуваше. Когато излезе навън, вече се бе свечерило. Купи си две книги от една сергия недалеч от хотела: „Приключенията на Хъкълбери Фин“ и превод от санскритски на „Бхагавад Гита“. Вечеря сам на маса в ресторант „Гейъти“, не размени нито дума с никого, върна се в хотела и чете Твен, докато сънят го надви.

На следващия ден тръгна по Друри Лейн и излезе на Монтегю стрийт. Апартаментът на Спаркс бе заключен и в него не се дочуваха никакви признаци на живот, включително и лай на куче. Нямаше дори съседи, които да разпита. По обратния път Дойл си купи бомбе и чадър от специализиран магазин на Джърмин стрийт. По-късно следобеда прибра новия си костюм от шивача.

Едва беше свършил с пробата в стаята си — това бе най-елегантният костюм, който някога бе обличал — когато на вратата се почука. Беше пиколото — идваше да му съобщи, че за джентълмена е пристигнала карета, която го чака долу. Дойл даде бакшиш на момчето и му поръча да предаде на кочияша, че ще слезе след малко.

Сложи бомбето, взе си чадъра — изглеждаше, че се готви да завали — и слезе на входа, където спираха каретите. Кочияшът му бе непознат, но в кабината го чакаше инспектор Лебу.

— Здравей, Клод.

— Здравей, Артър — отговори Лебу и сдържано кимна.

Дойл седна срещу него. Лебу даде сигнал на кочияша и потеглиха. Беше повече от очевидно, че Лебу не иска да го погледне в очите — изглеждаше едновременно сърдит и смирен, но не беше в настроение да влиза в конфронтация.

— Как си? — попита вежливо Дойл.

— Бил съм и по-добре.

Пътуването отне двадесетина минути, но Лебу на два пъти поглежда часовника си. Най-сетне каретата забави ход, Дойл чу някакви порти да се отварят, а след това се разнесе чаткане на копита по плочи. След малко спряха, Лебу излезе преди Дойл, въведе го през очакващата ги отворена врата, където бяха поздравени от солиден мъж, изпълнен с чувство за собствено достойнство, внимателен, интелигентен и видимо загрижен. Мъжът му се стори познат, но Дойл не можеше да си спомни откъде. Той кимна на Лебу — жестът беше едновременно благодарност и знак, че полицаят е свободен да си върви — после тръгна пред Дойл.

Минаха през потънало в полумрак антре, слязоха по тясна вита стълба и влязоха в комфортно обзаведена приемна. Нищо в обзавеждането на стаята не намекваше за собственика ѝ — мебелировката беше изящна, но неутрална и дори някак безлична. Мъжът покани Дойл да седне на дивана и каза:

— Изчакайте тук, моля ви. — Това бяха първите му думи.

Дойл кимна, свали шапката си и седна. Мъжът излезе от стаята.

Първо се чуха стъпките ѝ — бавни и тържествени стъпки по паркет — след това се разнесе гласът ѝ — величествен и мек — тя попита нещо придружителя си. Дойл дочу да се споменава името му.

Вратата се отвори. Тя влезе и Дойл стана. Шокът, който изпита, когато я видя толкова близо до себе си, беше неописуем. Беше много по-малка, отколкото си я бе представял — не повече от метър и петдесет — но от нея се излъчваше присъствие, което буквално заля стаята и някак скъси разделящата ги дистанция. Познатото лице — обикновено, силно, лице, което всяко английско момче познаваше толкова добре, колкото лицето на собствената си майка — не беше нито сурово, още по-малко непреклонно — така както често беше изобразявано. Сивият кичур, семплата черна рокля, бялата дантелена яка, късата пелерина — все неща, които познаваше толкова добре, колкото собствените си ръце. В мига, в който го видя, тя се усмихна — живо, така както картините никога не биха могли да го предадат — и усмивката ѝ бе ослепителна.

— Доктор Дойл, надявам се, че не съм ви причинила неудобства — каза кралица Виктория.

— Не, Ваше Величество — отговори той, изненадан от звука на собствения си глас. После се поклони, надявайки се, че спазва някакъв непознат му протокол.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте — продължи тя и седна съвсем неофициално. — Моля.

Тя протегна ръка, посочвайки стола отдясно на себе си, и Дойл седна както му бе казано. Спомни си нещо, което някъде бе чел: че тя била практически глуха с лявото ухо още от дете. Тя се обърна към мъжа, който бе довел Дойл до стаята:

— Благодаря ви, Понсонби.

Хенри Понсонби, личният секретар на кралицата — „Ето защо ми се стори познат“ — сети се Дойл — се поклони и излезе. Кралицата се обърна пак към Дойл и той едва сега почувства върху себе си всичката сила на волята в сивите ѝ очи. В момента те излъчваха топлина, но той получи представа какво би било да гледат някого с гняв.

— Оказва се, че ние двамата имаме един много добър общ приятел — каза кралицата.

— Така ли?

— Много добър!

„Но тя има предвид Спаркс!“ — осъзна той смаяно.

— Да, да, наистина имаме...

Тя кимна убедено.

— Неотдавна той ни посети. Разказа ми каква неоценима помощ сте му оказали в решаването на един въпрос, който е изключително важен за мен и моето семейство.

— Надявам се, че не е преувеличил...

— Нашият приятел не е от онези, които биха допуснали и най-малките неточности. Бих казала дори, че той отдава голямо значение на прецизността. Не сте ли съгласен?

— Разбира се. Съвсем определено.

— Тогавя не виждам причина да не му повярвам във всичко, което ми разказа, нали?

— Не, мадам... простете... Ваше Величество.

— Нито пък вие бихте имали основание да ми откажете да ви изразя най-сърдечната си благодарност.

— В никакъв случай, Ваше Величество. Благодаря ви. Много ви благодаря.

— Аз ви благодаря, доктор Дойл.

Тя кимна. Дойл склони глава в отговор.

— Научих, че в резултат на беззаветното ви сътрудничество сте имали неприятности с лондонската полиция.

— За нещастие, това е вярно...

— Искам да ви уверя, че вече можете да не се безпокоите по този въпрос.

— Най-покорно ви благодаря.

Тя пак кимна и за миг замълча, разглеждайки го с блага усмивка, дори малко кокетно.

— Женен ли сте, доктор Дойл?

— Не, Ваше Величество.

— Наистина ли? Толкова енергичен, симпатичен млад човек като вас? Лекар при това. Но защо, аз просто не мога да си обясня?

— Единственият отговор, който мога да ви дам, Ваше Величество, е, че не е възниквала подходяща ситуация.

— Запомнете думите ми — каза тя, наведе се напред и вдигна назидателно кралския си пръст: — Някой ще се появи. Бракът най-често не се оказва онова, което сме очаквали да бъде, но скоро откриваме, че е това, от което имаме нужда.

Дойл вежливо кимна, опитвайки се да я разбере. Тя се облегна назад и премина към следващата точка от дневния ред.

— Как намирате здравето на внук ми? Имам предвид херцогът на Кларънс.

Обезоръжен по този елегантен начин, Дойл се обърка от прямотата на въпроса.

— Без да съм имал възможността внимателно да го прегледам, аз...

— Искам само неофициалното ви мнение, докторе. Моля!

Дойл се поколеба, после отговори, внимателно подбирайки думите си:

— Позволете ми да ви препоръчам, Ваше Величество, от сега нататък херцогът да бъде под непрекъснато наблюдение.

Кралицата кимна, обмисляйки важността на чулото, после продължи.

— Добре. Ще поискаме от вас, докторе, вашата клетва, че до края на живота си няма да споделите с никого онова, което сте чули или видели.

— Заклевам се най-тържествено.

— Същото се отнася до нашия общ приятел и до връзката му с нас. Опасявам се, че ми се налага да бъде непреклонна по тези два въпроса.

— Да. Заклевам се в живота си.

Тя го погледна, видимо доволна от искреността на отговора му, и смекчи малко тона си. Дойл усещаше, че аудиенцията приближава края си.

— Вие сте един много впечатляващ за годините си мъж, докторе.

— Ваше Величество е много любезна.

Тя се изправи. Дойл съумя да стане преди нея и протегна без да мисли ръка, която тя прие, а той се ужаси от непростимата грешка, която бе допуснал в самия край. Но стисването на пръстите, което почувства, го успокои.

— Няма да ви изпускаме от вниманието си. И ако ни се наложи отново да се обърнем към вас, предупреждавам ви отсега, че няма да се поколебаем да го сторим.

— Надявам се да не ви разочаровам.

— По този въпрос, млади човече, аз съм напълно спокойна.

Кралица Виктория се усмихна за втори път — неочакваното сияние отново го озари — и се обърна да се оттегли. За момент му се стори, че просто вижда бремето, което лежеше на тези рамене. Не беше направила и две крачки, когато Понсонби, повикан сякаш телепатически, се появи на прага.

— Не знам дали мога да си позволя смелостта да ви попитам нещо? — осмели се Дойл. Кралицата спря и го погледна. — Нашият общ приятел даде ли на Ваше Величество някакви сведения в каква посока се отправя?

Не беше сигурен дали въпросът му — а може от дързостта да ѝ проговори, без да е попитан нещо — не нарушава някакво неписано правило.

— Що се отнася до пътуванията на нашия общ приятел — каза кралицата, премервайки думите си, — ние намираме за препоръчително никога да не се интересуваме от тях. — Тя закачливо

повдигна вежда: благодарение на Джек Спаркс Дойл имаше възможност да се наслади на този кратък момент на интимност.

Той се усмихна и леко се поклони, а тя излезе от стаята. Понсонби се престрои зад нея и я последва.

„Аз съм като човек, комуто съдбата е отредила да яхне комета — помисли си Дойл. — Знам, че отново съм на твърда земя, но за добро или зло, тя никога вече няма да е същата.“

След малко Понсонби се върна и извървяха отново обратния път по тайните коридорчета на Бъкингамския дворец до чакащата го карета. Секретарят отвори вратата за Дойл, изчака го да седне на седалката и му подаде малко правоъгълно пакетче.

— От Нейно Величество с благодарност — каза Понсонби официално.

Дойл му благодари, Понсонби кимна, затвори вратата и Дойл се върна в хотела сам. Отвори пакетчето едва когато влезе в стаята си.

Беше автоматична писалка. Издължена черна автоматична писалка. Лежеше в ръката му леко като перце.

20. БРАТЯ

Прекара в „Мелуин“ още три дни. Сутрин обикаляше без да бърза из магазините, в търсене на заместители на най-необходимите си лични вещи. Това го накара да си зададе един добре дошъл въпрос: от какво всъщност се нуждае човек?

Вечеряше продължително и по правило сам. Всеки следобед пишеше писма до Айлин и ѝ казваше в тях нещата, които бе искал да ѝ каже; и се надяваше един ден да може да го направи.

Последния следобед на рецепцията му предадоха писмо, получено за него. Пликът беше познат — идентичен с онзи, който бе получил в бившия си апартамент не чак толкова отдавна, като че ли в един друг свят: кремав велен. Думите бяха написани от същата женска ръка и въпреки че този път бяха не с печатни букви, а с ръкописни, почеркът несъмнено беше същият.

Скъпи Артър,

Когато получиш това, вече ще съм напуснала Англия. Надявам се един ден да ми простиш, че си тръгнах, без да ти се обадя, предишния път и отново го правя, без да се видим. Сърцето ми, самата ми душа бяха толкова смазани, когато се срещнахме, а и обстоятелствата бяха толкова необикновени, така че не ми остана нито време, нито можех да си позволя лукса да скърбя. Сега този момент дойде.

Не успях да ти разкажа за него, няма да го направя и сега, само ще спомена, че го обичах. Планирахме да се оженим през пролетта. Безкрайно се съмнявам дали някога ще съм способна да обичам друго по същия начин. Може би с времето ще се променя, но сега е още рано да се каже.

Знам, че никой от нас, които изживяхме онези дни и нощи заедно, никога няма да може да погледне света със същите премигващи и невиждащи очи, с които повечето около нас продължават да го гледат. Може би ние видяхме прекалено много. Не знам. Знам само, че твоята нежност, твоята почтеност, твоята смелост са онзи фар, който ще ми свети, докато измина останалата част от мрачния път, който стои пред мен.

Искам да знаеш, мили мой, че ще останеш завинаги в мислите ми и че винаги ще те обичам, където и да те отвеят ветровете. Бъди силен, скъпи ми Артър. Сигурна съм, чувствам го със сърцето си, че светлината, която носиш, ще продължи да свети за благо на света, дълго след като приливът измие стъпките ни от пясъка.

Обичам те,
Твоя Айлин

Прочете го три пъти. Опитваше се да намери успокоение в думите ѝ. Даваше си сметка, че писмото е написано точно с такава цел. Кой знае, може би една слънчева сутрин в далечното бъдеще щеше да намери това успокоение. Но не и днес. Сложи го обратно в плика и го постави между страниците на една книга.

„Да, тук ще го намеря някой ден — мислеше той и сякаш виждаше този ден с удивителна прозорливост, — случайно, след много, много години. И благодарение на това, че времето лекува, няма да мога да си спомня с точност сладката, тъжна болка на точно този момент.“

Дойл събра нещата си — вече имаше две пътни чанти, а бе започнал от нулата — и същия следобед взе влака за Бристол.

Така, в пътуване от град на град, изминаха два месеца. Придвижваше се с влак, наемаше стая най-често анонимно, разглеждаше каквото имаше да се разгледа, прочиташе в библиотеката най-интересното от историята на мястото, провеждаше някой и друг разговор в пивницата с местните хора и накрая си тръгваше, задоволил

любопитството си. На другата сутрин без предварителен план, без никакво обмисляне, избраше напълно случайно следващата си цел. Знаеше, че полицията вече не го търси, но бе избрал този начин на живот, за да се изплъзне на другите, чиито намерения не бяха толкова ясни.

Четеше вестници каквито му попаднеха, и преглеждаше страниците им за някакъв знак. Един ден в Северна Шотландия се натъкна на некролог в лондонски вестник отпреди две седмици — беше за сър Найджъл Гъл, бивш лекар на кралското семейство. Тялото било намерено в кабинета на дома му в провинцията. По всичко личало, че ставало дума за самоубийство.

Вече беше време.

Върна се в Лондон към края на март. Веднага нае стаи в „Мелуин“ и започна да живее както преди, сигурен, че животът му не може да се промени, докато не получи знак от Джек, уверен, че няма да чака дълго.

Една нощ, доста след преминаването на внезапна гръмотевична буря, докато наблюдаваше светкавиците, разкъсващи небето в далечината, на вратата се почука.

Отвън стоеше Лари. И кучето — Зевс — беше с него. Двамата бяха подгизнали от дъжда. Дойл ги пусна да влязат и им извади кърпи. Лари съблече палтото си, седна пред огъня и прие предложената му чаша бренди. Зевс легна в краката му. Лари гледаше танцуващите пламъци. Изпи брендите си на няколко бързи глътки. Изглеждаше странно смален, чертите на лицето му се бяха втвърдили. Дойл търпеливо го чакаше да проговори.

— Оставихме те на гарата просто така. Не ми хареса. Шефът каза, че си се намъчил достатъчно. И че си сторил повече, отколкото някой би имал право да поиска. Нямало нужда повече да те тревожим, така каза той. Той е шефът, нали знаеш?

— Не те обвинявам, Лари.

Лари кимна, благодарен за прошката.

— Първото нещо беше да погребем брат ми както подобава. Откарахме тялото у дома. Сложихме го в гроба редом с мама. Това беше добре.

— Да.

— После мистър Спаркс каза, че имал някаква работа в Лондон. Нареди ми да замина за Брайтън и да чакам там да ми се обади. Минаха седмици. Месец. Започнах да побеждавам на всички игри в кръчмата. Една нощ се появи с новини. Каза, че научил всички подробности по придвижванията на една шхуна. Същата, която отплавала от Уитби през първата седмица на новата година. Отплувала за Бремен. Ние също трябвало да заминем за там... Взехме първия пощенски кораб. Слязохме в Бремен. Започнахме да разпитваме — Джек го правеше, нали знае езика.

— Предполагам.

— Търсехме семейна двойка — мъж и жена — качили се в Уитби и слезли от въпросната шхуна. Оказа се, че май натоварили в трюма някакъв ковчег. Казали на капитана, че това било тялото на скъп роднина, когото искали да погребат на родна земя. Качили се в Бремен на влак и заминали на юг. И тук следата изстина. Проверихме всяка гара, всяка най-нищожна спирка между Бремен и Мюнхен. Оpozнахме Прусия по-добре от прусаците. Нищо! Вече ми се искаше да се върна и аз в своята родна земя, но тогава на него му хрумна още една идея...

— Залцбург.

— Точно така, сър — градът, където, както знаете, братята са били заедно на училище. Австрия. Стигнахме там и той буквално обърна града наопаки. Така попадна на един кочияш, който си спомни за двойка, отговаряща на нашето описание. Откарал ги в един съседен град, на два часа път. Казвал се Браунау. Браунау на Ин... Разбра се, че двойката наела къща и платила наема в брой. За щастие съседката им се оказа страшно любопитна — старица, която няма какво друго да прави, освен да дебне по цяла нощ иззад завесите... Да, видяла ги да пристигат. И да, наистина разтоварили голям дървен сандък от фургона. Единственият багаж, освен онова, което носели на ръка, и това направо я изумило. На всичко отгоре стояли будни до късно — лампите светели по цяла нощ. Живели там два месеца, без да обелят нито дума с нея — е, това не е много добросъседско, нали?

— Бяха ли още там, когато пристигнахте?

Лари поклати със съжаление глава.

— Бяха си тръгнали преди една седмица, поне така каза. Влязохме в къщата. Ако кажа, че вътре беше пълен безпорядък, значи нищо да не кажа: изглеждаше сякаш някой бе доближил пещ, беше я

задържал наблизно, колкото да разтопи всичко наполовина, и после беше оставил нещата да изстинат. Всичко беше меко, стените бяха като желе... Просто не мога да си представя как са стояли прави.

Но Дойл знаеше за какво става дума — Блаватска го бе описала като опит да се проникне откъм другата страна.

— Бяха ли оставили нещо след себе си?

— Ковчегът. Или по-скоро онова, което беше останало от него. Празен. Поставен върху купчина пръст, както в абатството.

— Нямахте нищо?

— Не, сър.

Дойл погледна Лари и сърцето му се сви. Идваше ред на лошите новини.

— И какво стана тогава, Лари?

— Решихме да ги проследим от там нататък — следата бе толкова прясна, само на седмица. Отведе ни на югозапад до едно малко градче в Швейцария, някъде между Цюрих и Базел. Курорт — идват хора, къпят се в изворите, посещават близкия водопад. Водопадът Райхенбах. Пет каскади. Над шейсет метра височина.

Лари поиска още бренди. Зевс внимателно проследи как Дойл налива и търпеливо изчаква Лари да го изпие.

— Пристигнахме. Проверихме в хотела до водопада. Да, казаха ни, въпросната двойка е тук от два дни. Качихме се при стаите им. Имаше следи, че някой живее там, но нямаше никого. Джек ми нареди да чакам пред вратата, докато той огледа от другата страна. Мина известно време. Изведнъж усетих, че нещо не е наред, и изтичах навън. От хотела тръгва пътека към планината и извежда на едно място, откъдето водопадът се вижда отгоре. Видях Джек да тича по пътеката. Хукнах и аз след него... За миг се скри от погледа ми и тогава чух изстрели от револвер, напрегнах всички сили, завих по пътеката и на една площадка пред мен видях Джек, вкопчен в човек, облечен в черно. Веднага разбрах, че е Аликзандър. Не знам кой беше стрелял, но те се бореха сякаш никой не беше улучен. Никога не съм виждал хора да си нанасят толкова жестоки удари. Силите им бяха равни, ударите им се редуваха, и двамата бяха окървавени, но никой не помисляше да отстъпи. Срам ме е да си го призная, но се парализирах от гледката. Просто не можех да поместя крак... И докато наблюдавах, забелязах, че Джек започва да развива малко предимство — едва

забележимо или дори съвсем незабележимо, но схватката започваше лека-полека да се развива в негова полза. Аликсандър отстъпи крачка назад, опита се да нанесе удар с крак, но земята под краката му поддаде, надолу се посипа дъжд от камъни и пръст, после той загуби равновесие и в един безкрайно дълъг момент балансираше на самия ръб на пропастта. После полетя надолу... Но точно преди да изчезне от погледите ни, се пресегна с дяволска бързина, сграбчи Джек за ботуша, Джек се залюля, заби пети в земята, за миг се задържа, но тежестта на брат му го повлече и той полетя след него. Видях ги да падат, сър, стори ми се, че телата им се въртят и въртят във въздуха, сякаш цяла вечност.

По лицето му се стичаха сълзи. Дойл не можеше да помръдне.

— Намериха ли... телата им?

— Не знам, сър, защото в същия момент един куршум се заби в краката ми, аз вдигнах поглед и видях онази дяволска жена на пътеката над мен да се прицелва за втори изстрел...

— Лейди Никълсън?

— Да, сър. Така че побягнах и не спрях да бягам, докато не стигнах до гарата и не се качих на първия влак, който спря. Затова не знам дали са намерили телата. Но височината беше голяма, сър, и аз видях скалите на дъното — цели шейсет метра по-долу, и се опасявам, че мистър Джек Спаркс ни напусна преждевременно, много, много преди един толкова добър човек като него да стигне до средата на живота си.

Лари зарови лице в ръцете си и без да се крие, заплака горчиво. Дойл пое дълбоко дъх, за да смекчи болката в гърдите си, сляп за всичко, което ставаше около него, после сложи ръка през раменете на бедния човек и едва тогава сълзите му бликнаха, защото Джек си бе отишъл и те двамата бяха загубили своя единствен брат. Двамата мъже дълго седяха пред огъня, загубени в най-дългата лондонска нощ.

В седмиците, последвали случилото се на водопада Райхенбах, Дойл започна да чувства, че му липсва рутинността на ежедневието. Потърси работа и постъпи в малкото провинциално пристанище Саутси, край Портсмут, където започна живота си наново, погребвайки скръбта и объркването сред ежедневните грижи за здравето на

жителите на това безгрижно морско градче. Самата незначителност на техните оплаквания тонизираше душата му. Малко по малко, съвсем бавно и почти незабележимо, изживяният ужас, който едва не го бе докарал до ръба на лудостта, избледняваше в съзнанието му.

Една сутрин той излезе от малката къща, където току-що бе завършил процедурата по лечение на коликите на едно дете, погледна ширналите се пред него зелени поля и прозрачните води на океана в краката си, проследи случайно проникналия през тежките облаци слънчев лъч и сепнато осъзна, че цял ден не беше мислил за Джек, Айлин или кошмарната нощ сред мочурищата.

„Оправяш се, Дойл“ — каза си той.

По-късно същото лято Том Хокинс — млад фермер от селцето, силен и здрав младеж, когото всички обичаха, заболя от церебрален менингит. Изправен пред най-сериозното предизвикателство в лекарската си кариера, Дойл премести пациента в дома си, за да може да се грижи за него както подобава. Сестрата на младежа, Луиз — свенлива и красива девойка, малко над двайсетте — изпълнена с всеотдайна сестринска любов, също се пренесе. Желанието им да помогнат на Том и неговото достойно поведение, когато разбра, че краят му е близо, сблизиха Дойл и Луиз повече, отколкото си мислеха, че е възможно. Когато три седмици по-късно Том умря в ръцете им, последното му движение беше да вземе ръката на Луиз и да я постави в тази на Дойл. В края на лятото Дойл и Луиз се ожениха. Следващата пролет се роди първото им дете — дъщеричка, която кръстиха Мери-Луиз.

Усетил, че животът му най-сетне е изпълнен със смисъл и сигурност, Дойл за пръв път установи, че е в състояние да анализира безстрастно времето, прекарано в компанията на Джек. Той отлично съзнаваше, че нито някой от кралското семейство, нито някой държавен служител — все хора, на които Джек бе служил — би признал публично неговия принос, но от друга страна, той нито бе търсил, нито бе очаквал някаква лична награда.

Едва след много размисъл и дълги дискусии с обичната си Луиз, Дойл осъзна, че онова, което най-силно го безпокоеше, онова, което изникваше в съзнанието му, когато се събудеше нощем, бе фактът, че наистина един толкова жизнен, толкова благородно смел и толкова необикновен човек, така самопожертвувателно отдал живота си за

кралицата и родината, е възможно да изчезне от лицето на земята без някой да го спомене с добро поне с една дума. Това бе върховна несправедливост. И макар да бе дал клетва по този въпрос лично пред кралицата — а тя го бе предупредила, че пак ще се обърне към него, когато потрябва — един ден Дойл измисли начин да удържи на клетвата си, но и да отдаде дължимото пред паметта на Джонатан Спаркс.

Същата нощ, след като жена му и детето му бяха дълбоко заспали в леглата си, той извади писалката, подарена му от кралицата, и седна, за да напише роман за живота на мистериозния им общ приятел.

ЕПИЛОГ

— Ето там, при скалите. Реката става дълбока. И бърза. Телата не бяха намерени.

Дойл стоеше на площадката над водопада Райхенбах, а швейцарският му екскурзовод — приятен млад мъж с широко лице — сочеше надолу.

— Оттук често скачат хора, нали разбирате — продължаваше да обяснява гидът. — Повечето жени. Разбити сърца. Много, много хора. — Младежът леко поклати глава, дивейки се на това колко шарен е светът.

— Разбирам — отговори Дойл.

— Много тъжно място.

— Да. Много тъжно.

Беше ясна априлска сутрин на 1890 година. Дойл се радваше на успеха си като писател, без да подозира, че това ще преобрази съдбата му. Заедно с Луиз и тригодишната им дъщеря Мери-Луиз бяха дошли на първата си екскурзия в чужбина.

— Някой някога оцелявал ли е? — попита Дойл.

Гидът свъси вежди.

— Една жена. Да. Излезе от реката седем километра надолу по течението. Не си спомням името ѝ.

Дойл кимна. Погледът му се плъзна по разпенената вода.

Малко по-надолу на площадката малката Мери-Луиз се загледа в едно бебе в детска количка.

— Мамо, виж бебето! — извика тя и се наведе да го разгледа по-добре.

Родителите — невзрачна семейна двойка от средната класа — бяха дошли тук на първата си екскурзия след раждането на сина им миналата година. Бащата, Алоис, беше митнически чиновник, а майката, Клара, най-обикновена селска девойка от Бавария.

— Виж му очите, мамо — извика Мери. — Много красиви очи!

Очите на бебето наистина бяха прекрасни. Примамващи. Приковаващи.

— Да, наистина, миличка. Die Augen ist... sehr schön^[1] — каза Луиз на младите родители, използвайки училищния си немски.

— Благодаря ви — учтиво отговори Клара.

— Wo kommen sie heraus^[2]? — попита Луиз.

— От Австрия — отговори ѝ Алоис, който се притесняваше в присъствието на всеки чужденец, да не говорим за английска дама.

Дойл продължаваше да разговаря с гида до перилата на десетина метра от тях и не чу разговора.

— От Браунау — допълни Клара. — Браунау на Ин.

— Трябва да вървим — обади се Алоис, отсечено кимна на Луиз и хвана Клара под ръка, за да я обърне в другата посока.

— Auf wiedersehen^[3] — каза Луиз.

— Auf wiedersehen — отговори Клара и сладко се усмихна на Мери.

— Кажете довиждане, Мери — напомни Луиз.

— Довиждане.

Мери се обърна да види къде е баща ѝ и изтича да му разкаже за бебето с необикновените очи, но когато стигна при него, намерението ѝ вече се бе изпарило, също като водната мъгла, която се надигаше от дъното на водопада и се стапяше във въздуха.

Клара се наведе, за да извърти количката и да оправи пеленките на сина си. После му се усмихна и прошепна:

— Komm mit, Adolf^[4].

[1] Очите са... много красиви (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Откъде сте? (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Довиждане (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Хайде, Адолф (нем.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.